OMUL NEGRU A
JAN VAN HELSING

Traducere de *Andreea Petcu*

ANTET
Titlul original: WER HAT ANGST VOR'M SCHWARZEN MANN...?

Copyright © 2005 by AMA DEUS Verlag
Copyright © Editura ANTET XX PRESS, pentru prezenta versiune românească

Toate drepturile asupra acestei ediţii aparţin Editurii Antet XX Press, orice reproducere a unui fragment din această carte inclusiv prin fotocopiere sau microfilm este strict interzisă.

Redactor: Turturel Năstase
Tehnoredactare computerizată: Gabriela Chircea
Coperta: Ion Năstase

ISBN 978-973-636-484-6

tel.: 021/2234945, 021/2221245
E-mail: comenzi@antet.ro
www.antet.ro

CUPRINS

Cuvânt înainte..... 5

Nu vă este puţin frică?.....6

Omul în negru apare pretutindeni.....13
Cum e posibil să nu se mai ştie despre bărbatul în negru? 21

Omul în negru trăieşte!.....26

Propria mea întâlnire cu omul în negru..... 30

Ce mă interesează pe mine moartea?.....33

Dar cum poţi intra în contact cu omul în negru
altfel decât prin propria moarte?.....37

Interviul.....42

CUVÂNT ÎNAINTE...

După ce veţi fi citit textul care urmează, fie veţi gândi: *„Sună fascinant, n-am mai auzit niciodată până acum de aşa ceva”,* fie veţi spune: *„Van Helsing mă obişnuise până acum cu altfel de lucruri, aceasta sună într-adevăr ciudat...”*

Pentru ambele situaţii fac următoarea remarcă: nemişcarea înseamnă moarte, schimbarea înseamnă viaţă. Astfel că eu însumi mă aflu într-o permanentă schimbare, călătoresc în fiecare an prin noi ţări şi păşesc cu foarte mare plăcere pe tărâmuri necunoscute ale sufletului şi cunoaşterii.

Pe parcursul întregii mele cariere de căutător şi cercetător al lucrurilor din umbră, întotdeauna fascinat de domeniile încă neexplicate ale vieţii, de ştiinţele extreme, arn scris şi am publicat despre multe evenimente interesante. în această carte însă am aşternut pe hârtie cel mai captivant proiect al meu de până acum.

Spre deosebire de alte opere, de data aceasta este vorba de o scriere „personală”, întrucât conţinutul a fost trăit de mine însumi. Şi ceea ce am trăit mi-a schimbat viaţa atât de hotărâtor, încât nu voi mai fi niciodată vechiul Jan van Helsing. Nu mai există cale de întoarcere...

Prin această carte vă invit la o călătorie pe un tărâm virgin. Sunteţi liberi să rămâneţi fideli vechilor modele de gândire şi de comportament. Dacă doriţi însă să mă urmaţi pe acest nou tărâm spiritual, atunci vă urez „Bine aţi venit !” în clubul piraţilor spirituali şi trec direct în miezul lucrurilor, întrebându-vă provocator...

NU VĂ ESTE PUŢIN FRICĂ?

Ce aţi gândi dacă bunica dumneavoastră, care se află pe patul de moarte, vă povesteşte că moartea a stat lângă patul ei şi că o va curând?

Probabil că după ce aţi sta puţin în cumpănă aţi ajunge la concluzia că ori bunica a devenit senilă, a luat prea multe medicamente şi cu siguranţă are halucinaţii, ori vechile superstiţii din subconştientul ei au ieşit la iveală acum, pe patul de moarte.

V-aţi amintit imediat că aţi mai auzit cândva de la cineva o astfel de poveste şi v-aţi gândit eventual la o ecranizare hollywoodiană precum „întâlnire cu Joe Black”, la moartea din filmul

lui Monty Python „Sensul vieţii” sau la romanele lui Terry Pratchett, în ale cărui cărţi acest tovarăş negru are cel puţin câte o scurtă apariţie. Dar că ar exista într-adevăr un astfel de bărbat în negru, cu siguranţă, nu veţi crede. Aşa e sau nu?

Dar ce aţi zice dacă bunica dumneavoastră ar muri într-adevăr în noaptea următoare? Căci aşa se întâmplă în cele mai multe cazuri. Eu personal mi-aş pune întrebarea: *„Pe cine sau ce a văzut bunica lângă patul ei? Intr-adevăr s-a aflat cineva acolo? Şi dacă da, cine era acela?”*

Presupun că dacă mulţi dintre noi ar acorda mai multă atenţie unor astfel de afirmaţii, atunci am discuta pe acestă temă cu vreun preot sau cu cineva care l-a vegheat pe cel mort. Căci răspunsurile sunt mai mult decât surprinzătoare. Având în vedere evenimentele despre care vă voi relata imediat, am făcut exact acest lucru şi timp de mai bine de doi ani, atunci când întâlneam o persoană care venea din spital, din ospiciu ori care s-a aflat în apropierea cuiva care a murit, întrebam dacă a auzit vreodată relatări ale muribunzilor în care apărea un bărbat în negru sau în care se vorbea despre asta. Şi aproape toţi cei întrebaţi au povestit cazuri în care era implicat şi un bărbat în negru.

De pildă Gudrun, fostă soră medicală la ospiciul din Augsburg, povestea: *„O femeie a afirmat cu tărie cu două zile înainte de moartea sa că un bărbat în negru alerga în jurul casei. O altă pacientă, aflată în deplinătatea facultăţilor mintale, a povestit cum un bărbat în negru privea prin fereastră înăuntru. Femeia a murit chiar în aceeaşi noapte.*

Un alt bărbat mi-a relatat cu puţin înainte de moartea sa că un bărbat în negru a stat lângă patul său şi vroia să ştie cine era acesta... ”

în iulie 2004 am primit o scrisoare de la o cititoare care dorea o explicaţie pentru următoarele evenimente:

„Stimate domn van Helsing,

Vă mulţumesc pentru că aţi publicat cartea „Copiii noului mileniu”, care m-a ajutat mult în înţelegerea capacităţilor fiicei mele, clarvăzătoare. Totuşi am ceva pe suflet, ceva ce nu a găsit răspuns în cartea dumneavoastră. Anul trecut, când a murit mama mea, ne-a povestit în seara de dinaintea morţii că la patul său stătea o făptură în negru care i-a întins mâna. Când am adus-o pe Gica mea Sibylla pentru a afla dacă ea, cu capacităţile ei de clarvăzătoare, poate să vadă ceva, aceasta nu a observat nici un bărbat în negru lângă pat, ci trei sau patru fiinţe învăluite într-o lumină strălucitoare, care pluteau deasupra patului. Trebuie să spun că trecuse deja un sfert de oră de când mama ne povestise despre omul în negru. Probabil că între timp acesta dispăruse. întrebarea mea este: Cine este această fiinţă? Trebuie să ne Se fricã de ea? E posibil să Se chiar Necuratul?

Am încercat cu prudenţă să povestesc acest eveniment în cercul meu de prieteni şi am fost surprinsă să văd ce rezonanţă are. Prietena mea cea mai bună mi-a povestit despre moartea unchiului ei, care în noaptea de dinaintea morţii sale se răsucea încoace şi încolo, bâiguind ceva, astfel încât soţia sa l-a trezit din somn. Când l-a trezit şi l-a întrebat ce s-a întâmplat, el i-a povestit că un bărbat într-o pelerină neagră stătea la patul său. Câteva ore mai târziu unchiul ei a murit...”

în timpul documentării mele pentru cartea anterioară despre copiii clarvăzători, am intrat în vorbă cu o soră medicală pensionată, care-şi mai amintea de un caz când un pacient, ce tocmai fusese operat şi se afla încă sub anestezie, a intrat în moarte clinică pentru o scurtă perioadă de timp, pentru ca ulterior să relateze că lângă masa de operaţie, printre doctori s-a aflat „un individ în negru”. Totuşi, pacientul a supravieţuit.

Aud mereu astfel de istorioare, iar ele prezintă de obicei, următoarele caracteristici:

Cu puţin timp înainte de moarte apare brusc un bărbat în negru, fie într-o rasă neagră, asemenea unui călugăr, fie cu o pălărie neagră. Omul în negru tace, de obicei, iar martorii oculari nu pot să-i descrie faţa. Câteodată acest bărbat în negru apare la fereastră, aleargă în jurul casei, stă lângă pat, apare în vise ori bate la uşă. Această variantă din urmă s-a petrecut chiar în familia mea. Când a murit străbunica primei mele soţii, chiar în ziua cu pricina, cineva s-a uitat pe fereastră şi a văzut un personaj în negru care stătea în faţa uşii de la intrare. Şi când a murit unchiul ei, Alois, cineva sau ceva bătuse la uşă în momentul morţii.

Astfel de relatări nu sunt noi ca atare, dimpotrivă! în a- proape toate culturile lumii există nu numai povestiri asemănătoare relatate de oameni care au fost aproape de moarte, ci şi

istorii întregi despre acest bărbat în negru care se arată oamenilor aflaţi pe patul de moarte. în unele regiuni el este numit *Gevatter Tod* (cumătrul moartea, cumătru însemnând naş de botez), căci el aparţine vieţii noastre precum rudele. Şi aşa cum nu-ţi poţi alege rubedeniile, tot astfel nu poţi să-ţi alegi nici moartea. în nordul Germaniei este numit *Freund Hein,* moartea care vine la patul muribundului, şi ca un conducător al spiritelor îl ia pe acesta în imperiul morţilor. Mai sunt întâlnite şi denumirile *Brandner Kaspar* ori *Boandlkramer.* în limba germană literară poartă numele de *Knochenmann* (scheletul cu coasa, ce întruchipează personajul morţii), aceasta fiind reprezentarea cea mai des întâlnită. Alţii îl numesc *Sensenmann* („omul cu coasa"). Sensenmann este o alegorie personificată a morţii, care provine din Evul Mediu şi este reprezentată în artele plastice fie ca un schelet uman ce poartă o pălărie cu boruri largi, fie îmbrăcată cu o rasă. Personajul poartă în mod semnificativ o coasă cu care îşi coseşte recolta, şi anume taie şnurul sufletului (Şnurul de argint) care leagă corpul de fiinţa sufletească. Probabil că aşa ar trebui înţeles Psalmul 90,5, care spune: *„Oamenii sunt asemeni ierbii care dă lăstare. Dimineaţa este verde şi înfloreşte, seara este tăiată şi se veştejeşte. "*

în unele reprezentări, omul în negru, care este în mod evident imaginea personificată a morţii, este înfăţişat cu o clepsidră cu ajutorul căreia măsoară timpul vieţii. Această moarte apare la patul copiilor şi la patul bolnavilor din azil. Moartea merge şi ea pe motocicletă ori în automobil. Le smulge viata tinerilor, iar alţii nici nu mai aşteaptă ca ea să le pună capat vieţii. în faţa morţii nu suntem niciodată siguri.

Următoarea legendă exprimă, chiar dacă nu prea adânc, exact ideea că nu ne putem sustrage morţii:

Regele Damascului avea printre sfătuitorii săi un tânăr pe care îl aprecia foarte mult. într-o zi, acest tânăr a venit la rege foarte tulburat, spunându-i: „Am o mare rugăminte regele meu. împrumută-mi cel mai rapid cal al tău. Trebuie să ajung neapărat la Bagdad." Regele l-a întrebat mirat: „Dar de ce?"

„Când mergeam prin grădina palatului tău, am văzut moartea acolo şi ea rn-a ameninţat. Mă grăbesc, căci vreau să scap de ea."

Regele i-a îndeplinit rugămintea. Apoi a mers el însuşi în grădină ca să vadă dacă vizitatorul nepoftit se mai afla încă acolo. Şi ce să vezi! Moartea se afla în acelaşi loc. „Cum ai putut să-mi ameninţi pe cel mai fidel slujitor al meu, şi asta încă în grădina propriului meu palat? a întrebat regele. „Nu l-am amenințat" a răspuns moartea. „Eu doar am ridicat mâinile în sus de uimire şi apoi le-am împreunat."

„Ce minciună grosolană!" a spus regele.

„Totuşi aşa este!" i-a asigurat moartea. „Eu am primit ordin de la stăpânul meu să merg în seara asta departe de aici, la Bagdad, pentru a-1 întâlni pe acest tânăr. Şi am fost mirat că el încă se mai afla aici."

Aceasta este o legendă, un basm, probabil, care vorbeşte despre o moarte personificată. Şi totuşi cum să înţelegem cuvintele lui Franz von Assisi, care lăsa să răsune într-un cântec dedicat soarelui următoarele: *„Prin fratele nostru, moartea trupească; nici o făptură umană nu i se poate sustrage. Durere acelora care pier în păcate de moarte. Fericiţi aceia pe care moartea-i întâlneşte în Voinţa ta cea mai sfântă; căci a doua moarte nu le maipricinuieşte nimic rău."*

Ciudat, nu-i aşa?

Să ne aplecăm privirile acum asupra unei alte prezentări literare a acestei fiinţe negre. Este vorba de basmul fraţilor Grimm, „Cumătrul moartea", pe care, având în vedere relevanţa sa, aş dori să-l prezint în cele ce urmează:

„Un bărbat sărac avea doisprezece copii şi trebuia să muncească zi şi noapte pentru a avea ce să le dea de mâncare. Când a venit pe lume cel de-al treisprezecelea copil, bărbatul, disperat, a ieşit în drum, cu gând să roage pe primul om pe care-1 întâlneşte să-i Se cumătru. (Vroia un naş de botez pentru copilul său). Primul pe care l-a întâlnit a fost chiar bunul Dumnezeu. Acesta ştia ce avea omul pe sufet, astfel că i-a spus: „Sărmane om, mi-e milă de tine, eu vreau să-ţi botez copilul, să-l ajut şi să-l fac fericit pe pământ. Bărbatul l-a întrebat: „Cine eşti tu?"- „Eu sunt bunul Dumnezeu". „Atunci nu te vreau de cumătru", i-a răspuns bărbatul, „Tu dai doar bogaţilor, iar pe săraci îi laşi să moară de foame." Bărbatul a vorbit aşa neştiind cu câtă înţelepciune împarte Dumnezeu bogăţia şi sărăcia. Astfel că şi-a întors faţa de la Dumnezeu şi a plecat mai departe. Atunci a apărut Diavolul care a venit către el şi l-a întrebat: „Ce cauţi? Dacă mă alegi pe mine drept naş al copilului tău, atunci o să-i dau aur din belşug şi o să-i ofer toate plăcerile din lume." Bărbatul l-a întrebai: „Cine eşti tu?"- „Eu sunt moartea, care îi face pe toţi aidoma". Atunci bărbatul i-a spus: „Tu eşti cel drept, dai şi bogaţilor şi săracilor fără deosebire, prin urmare tu trebuie să Ei cumătrul meu."Moartea i-a răspuns: „Vreau să-ţi fac copilul bogat şi renumit, căci cei ce-mi sunt prieteni nu duc lipsă de astfel de lucruri." Bărbatul i-a spus: „Duminica viitoare este botezul, să vii la timpul potrivit." Moartea a apărut după

cum promisese şi a fost naş de botez.

Peste câţiva ani de zile, când băiatul a crescut, moartea şi-a făcut din nou apariţia şi i-a poruncit acestuia să meargă cu el. Au intrat în pădure şi i-a arătat o iarbă care creştea acolo, spunându-i: Acum vei primi cadoul de la naşul tău. Te voi face un doctor renumit. Când vei E chemat la patul vreunui bolnav, eu o să-ţi apar de Secare dată. Dacă voi sta la capul bolnavului, atunci tu vei vorbi cu îndrăzneală, spunându-i că vrei să-l vindeci şi că o să-i dai din acea buruiană care o să-l facă din nou sănătos. Dacă însă eu stau la picioarele bolnavului, asta înseamnă că el este al meu şi tu trebuie să spui că orice ajutor ***este*** *<!<■ prisos. Fereşte-te să foloseşti iarba altfel decât îţi poruncesc eu, căci ar putea să Ee rău pentru tine. Nu a trecut mult şi tânărul a devenit cel mai renumit doctor din lume. „ Nu Itehnic decât să vadă bolnavul şi ştie imediat dacă acesta se înec bine ori moare", astfel se vorbea despre el şi veneau oameni de pretutindeni care-l chemau să vadă bolnavi şi îi dădeau mult aur, astfel încât în scurtă vreme a devenit un om bogat. într-o bună zi s-a întâmplat ca însuşi regele să se îmbolnăvească. Doctorul a fost chemat pentru a spune dacă e posibilă însănătoşirea. Cum stătea el însă la patul bolnavului, moartea se afla la picioarele suferindului, ceea ce însemna că nu mai există leac. „Dacă totuşi aş încerca să păcălesc moartea" gândi doctorul „precis se va supăra, dar, dat fiind că îmi e naş, poate va trece peste asta... eu o să încerc!" Da apucat pe bolnav şi l-a întors invers, astfel încât moartea se afla de data aceasta la capul acestuia. Apoi i-a dat ierburile de leac, iar regele s-a însănătoşit. Moartea însă, foarte supărată, a venit către doctor, amenin̦ând cu degetul şi spunându-i: „M-ai păcălit, de data asta voi trece cu vederea pentru că-mi eşti fin, dar să nu mai îndrăzneşti vreodată să faci aşa ceva, căci te paşte un mare pericol, te voi lua chiar pe tine!"*

La scurtă vreme după această întâmplare, Sica regelui a căzut într-o boală grea. Era singurul copil al regelui, care plângea zi şi noapte ajungând să-şi piardă vederea. El a dat zvon în împărăţie că acela care îi va salva Sica de la moarte, o va lua în căsătorie şi va deveni moştenitorul coroanei. Când doctoml a ajuns la patul bolnavei, moartea se aăa la picioarele acesteia. Ar S trebuit să se gândească la avertismentul naşului său, dar frumuseţea Sicei regelui şi şansa de a-i deveni soţ acesteia l-au ameţit într-atât, încât şi-a alungat din minte orice gând. El nu a mai văzut că moartea îi arunca priviri mânioase, ridica mâna în sus şi-l amenin̦a cu pumnul. A aşezat bolnava invers, cu capul acolo unde se aăaseră picioarele, i-a dat leacul, iar aceasta a revenit la viaţă.

Moartea, înşelată pentru a doua oară, s-a repezit către doctor şi i-a spus: „Gata cu tine, acum ţi-a venit rândul!", l-a apucat cu mâna sa rece atât de tare, încât acesta nu a mai putut opune rezisten̦ă, şi l-a dus într-un iad subpământean. Acolo a văzut el cum ardeau mii şi mii de lumini, în şiruri nemărginite, unele mai mari, altele potrivite, iar altele mai mici. în fiecare moment unele se stingeau, iar altele începeau să ardă, astfel încât părea să fie o permanentă mişcare. „Vezi, - i-a spus moartea - aceste lumini sunt vieţile oamenilor. Cele mari sunt ale copiilor, cele potrivite sunt ale oamenilor căsătoriţi aflaţi în floarea vârstei, iar cele mici aparţin bătrânilor. De multe ori chiar şi copiii sau tinerii au doar o luminiţă." „Arată-mi lumina vieţii mele", i-a spus doctorul, închipuindu-şi că are o lumină mare. Moartea i-a arătat o luminiţă care dădea să se stingă şi i-a spus: „O vezi? Asta este!" „ Ah, dragul meu naş", i-a spus doctorul speriat „aprinde-mi o nouă lumină, fă asta de dragul meu, pentru ca eu să devin rege şi soţ al frumoasei Aice a regelui. " „Nu pot" i-a răspuns moartea, „ mai întâi trebuie să se stingă o lumină şi apoi se aprinde una nouă." „ Atunci pune lumina veche peste una nouă, astfel încât să continue să ardă dacă aceea este la Anal!" a implorat doctorul Moartea s-a prefăcut că vrea să-i îndeplinească dorin̦a, s-a întins către o lumină nouă, proaspătă, dar pentru că voia să se răzbune, chiar în momentul în care ar A trebuit să o aşeze, a scăpat beţişorul şi lumina s-a stins. în acel moment doctorul s-a prăbuşit la pământ, căzând în ghearele morţii".

După cum spuneam, e vorba de un basm al fraţilor Grimm. Dar nu cumva orice basm are un sâmbure de adevăr?

înainte de toate în respectivul text a fost descrisă o fiin̦ă care a fost văzută până în ziua de azi de nenumăraţi oameni - şi care va mai fi văzută încă (!) - şi anume un bărbat în negru, considerat a fi prevestitor al morţii fizice. în ziua de azi, când se vorbeşte despre „moarte" , toţi se gândesc la procesul morţii, la decesul în sine şi nu la o persoană fizică - la omul în negru - care vine să îi ia pe muribunzi, bătând mai întâi la uşă.

Originea reală a denumirii „Cumătrul moartea" nu a fost pe deplin clarificată. Această sintagmă poate fi întâlnită într-o legendă vieneză din *Marea carte de legende vieneze,* a lui Мяу Stebich.

Se povesteşte că, odată, moartea i s-a arătat unui ţesător sărac pe nume

Urssenbeck, care nu putea găsi naş de botez pentru Aul său. Moartea, care a acceptat să Ae naş, i-a făcut copilului şi un cadou, prin care acesta a reuşit mai târziu să devină un medic renumit. Acest medic locuia în Viena, pe strada Schonlaterngasse, iar casa este numită până în ziua de azi „Casa morţilor”.

Am putea astfel concluziona…

OMUL ÎN NEGRU APARE PRETUTINDENI

Relatări despre apariţia unui personaj în negru cu puţin timp înainte de decesul unui om întâlnim şi în vechile culturi:

La greci, de pildă, îl întâlnim pe Thanatos, personificare a morţii, cel care îi conduce pe morţi în Hades. Adeseori Thanatos este confundat cu Caron, luntraşul din Infern, care duce sufletele celor decedaţi peste fluviul Aheron. Caron, prezentat ca un bărbat murdar, rău şi bătrân, însă foarte plin de viaţă, este fiul lui Erebos şi al lui Nyx şi slujitor al Hades-ului. Pentru truda depusă în conducerea sufletelor dincolo, el primea un obol şi anume bănuţul care se aşeza pe gura morţilor tocmai cu acest scop. (în alte reprezentări, chiar din perioada Imperiului Roman, morţilor li se puneau pe ochi două monede.) Aşa cum, potrivit unei vechi concepţii, aceia care nu găseau lăcaş de veci pe pământ trebuiau să rătăcească ca umbre pe malurile râului Aheron, tot astfel se credea că morţii care nu ar fi plătit obolul, erau nevoiţi să aştepte până când Caron se îndupleca să-i treacă dincolo.

Totuşi miturile greceşti amintesc şi de alte fiinţe, adeseori puse în acelaşi rând cu Thanatos, ca de pildă, Hermes, care este considerat, de asemenea, un mesager al morţii. Conducător de drumuri şi protector al drumeţilor, el devine sol al zeilor şi însoţitor pe cărările nocturne, prin urmare şi însoţitor al morţilor în drumul spre Infern. De aceea el mai poartă şi numele de Psychopompus, Conducătorul sufletelor. Rolul de sol îl prinde excelent, întrucât el este abil şi rapid, îndeplinindu-şi sarcinile cu viteza fulgerului, zburând prin aer. Ca atribute ale lui Hermes ar fi de amintit: pălăria de călătorie, un toiag (Petasos) şi sandalele, acestea din urmă având aripi, ceea ce arată viteza cu care el îşi ducea la îndeplinire misiunea. Hermes însoţea în imperiul morţilor sufletele celor decedaţi. El era Păstorul cel bun, care cunoştea drumul prin Infern şi care lua parte şi la judecata morţilor. Lumea subpământeană în care Hermes îşi conducea morţii purta numele de Hades, la fel ca şi stăpânului ei. Cu vremea, numele va desemna doar această lume subpământeană, inaccesibilă celor vii. Hades, protectorul sufletelor, domnea aici împreună cu neînduplecata sa soţie, Persephone. Vechile reprezentări îl înfăţişează şezând, ţinând în mână sceptrul şi cheia, precum şi o capă sub formă de coif, cu care îşi putea masca faţa.

Şi totuşi, moartea, personificată, este reprezentată doar de Thanatos, a cărui figură o voi analiza în amănunt. în mitologie, el îndeplineşte funcţia de înger al morţii. Potrivit poetului Hesiod, Thanatos îşi are lăcaşul acolo unde noaptea se întâlneşte cu ziua şi unde Atlas sprijină bolta cerească. Aici, unde nu pătrund niciodată razele soarelui, Helios, locuieşte şi somnul, Hypnos. Dar, în timp ce acesta acţiona de aici asupra pământului şi a mării, fiind paşnic şi prietenos cu oamenii, Thanatos avea „ o inimă de piatră şi o simţire aspră şi nemiloasă.” Odată ce prindea un om nu-i mai dădea dramul, fiind duşman chiar şi zeilor nemuritori.

Thanatos este reprezentat ca un geniu negru, înaripat, cu o privire întunecată, care taie cu un cuţit o buclă din părul celor aflaţi pe patul de moarte.Ulterior, Thanatos apare ca fiu al lui Gaia şi al lui Tartaros, un personaj ce doarme permanent, de cele mai multe ori fiind înfăţişat ca un frumos tânăr sau un băieţaş cu aripi de înger, care ţine în mână o făclie abia pâlpâind.

Thanatos însuşi a fost cândva victima vicleanului Sisyphos, întemeietorul oraşului Corint, care l-a pus în lanţuri, fiind eliberat mai târziu de Ares, regele războiului. Legenda spune că atât timp cât el a stat în lanţuri nu a mai murit nimeni.

O legendă asemănătoare întâlnim şi la laponii Skolt finlandezi, e vorba de aşa- numitul „Stăpân peste naştere şi moarte”. Laponii Skolt care trăiesc la nord-vest de marele lac Inari, la circa patru sute de kilometri nord de cercul polar, sunt cu siguranţă cea mai mică naţiune a lumii. Se presupune că ar fi de origine tibetană şi că ar fi fost primii locuitori ai Scandinaviei.

Despre laponii Skolt ne relatează mai întâi Robert Crottet, care a avut primele întâlniri cu ei în anul 1937. El le-a câştigat încrederea şi a devenit chiar personaj în legendele şi istorioarele acestora. Laponii Skolt, care nu se salutau piintr-o strângere a mâinii ci prin frecarea nasurilor, aveau capacităţi telepatice şi de medium, calităţi despre care relatează şi Robert Crottet.

Prietenul meu, Ştefan Erdmann, un tânăr scriitor pasionat, de asemenea, de teme din domenii mai puţin studiate, i-a vizitat pe laponii Skolt şaizeci de ani mai târziu, confirmând spusele lui Crottet.

Aceşti oameni mici de statură şi cu ochii neobişnuit de limpezi şi strălucitori, nu mai povestiseră niciodată până atunci vreunui străin despre legendele lor, spunând întotdeauna: „Noi nu cunoaştem nici o istorioară. Creierul nostru este mai mic decât o boabă de tundra.”

Având în vedere capacitatea lor intelectuală este uimitor faptul că totuşi următoarea legendă le-a rămas în memorie:

„ S-a întâmplat acum mult, mult timp. Totul arăta altfel decât în ziua de azi. Totuşi pământul era rotund iar soarele strălucea, la fel şi luna şi stelele. Existau şi oameni, ei se năşteau şi mureau. Şi totuşi era altfel decât astăzi, căci exista un tânăr pe pământ, căruia toţi trebuia să îi fie supuşi. Chiar şi regii. Căci tânărul stăpân nu tolera nici o împotrivire. Mândria sa era tot atât de mare cât şi frumuseţea sa, iar ochii îi străluceau ca diamantele, fiind însă la fel de duri ca acestea. El vorbea puţin, cuvintele sale erau precum pietrele preţioase. Vizita pe Secare, şi Secare om trebuia să-l întâlnească cel puţin de două ori.

Pământul era o sferă la fel de mare ca astăzi, dar pentru el părea că nu există depărtare. Nimeni nu ştia cum proceda. Şi nimeni nu întreba cum era posibil ca el să caute în acelaşi timp mii de oameni din mii de ţinuturi diferite. Intra în casele tinerilor căsătoriţi spunându-le: „Curând veţi avea un copil. Pregătit i-vâ şi faceţi un leagăn. Când soseşte ceasul vă voi aduce un suăet. ”

Nimeni nu se mira de faptul că nu se vedea niciodată când aducea suăetul, căci sufletul nu poate S văzut. El intra şi în casele bătrânilor, spunându-le: „Curând veţi muri, pregătiţi-vă şi faceţi coşciugul. Când vine ceasul o să vă iau suăetele.”

<u>Nim</u>eni nu vedea cum el lua suăetele, căci suăetele nu pot S văzute.

Era numit „Stăpân peste naştere şi moarte”. Era tânăr şi frumos şi făcea în aşa fel încât tot pământul să-i aparţină. întotdeauna venea singur. <u>Unii</u> oameni povestesc însă că din când în când era urmărit de departe de un alt personaj, asemenea unei umbre. Nimeni nu îndrăznea să-i adreseze vreun cuvânt, căci era atât de mândru, încât părea că nu aude decât propriile sale vorbe. Şi ce ar £ putut oamenii să-i spună Stăpânului peste naştere şi moarte?

Şi totuşi, într-o zi s-a petrecut ceva ce a schimbat lumea şi a făcut-o cum este ea astăzi. Acolo sus în nord trăia un lapon. Era atât de înţelept, încât chiar

şi regii din cele mai îndepărtate colţuri ale lumii veneau la el pentru a-i cere sfaturi. Era sărac şi locuia singur într-o colibă la marginea tundrei întinse. Se povesteşte că s-a îmbolnăvit şi că aştepta vizita tânărului, crezând că i-a sosit ceasul din urmă.

într-o zi a ciocănit cineva la uşa lui. A deschis şi l-a văzut în faţa ochilor pe acel personaj asemenea unei umbre, care îl urmărea din când în când de la distanţă pe Stăpânul peste naştere şi moarte.

„Mâine va veni la tine tânărul stăpân, i-a spus pesonajul ca o umbră şi s-a înclinat. La scurt timp după asta lumea îşi va £ pierdut su£etul pe cel mai înţelept. Regii vor£ nevoiţi să ia propriile lor decizu, iar asta nu-i va bucura pe supuşi."

„Sunt foarte bătrân a spus laponul, nu pot scăpa de moarte".

„Poţi", i-a spus personajul ca o umbră, zâmbindu-i. Era un zâmbet răutăcios care a făcut să i se vadă dinţii îngrozitori ca ai unui lup flămând.

„Cred că ştiu cine eşti, i-a spus bătrânul lapon, deşi nu te-am văzut niciodată. Cred că ştiu cum te numeşti. Tu ai un nume în faţa căruia se înclină doar oamenii răi."

„Cum mă numesc a spus umbra, are mai puţină importanţă pentru tine. E mai important ce pot eu să fac pentru tine."

„Şi ce poţi tu să faci pentru mine?"

„Ţi-am spus deja. Pot să te eliberez pentru totdeauna de moarte."

Laponul, care iubea viaţa, a tăcut un moment. Asta i-a dat curaj umbrei, care s-a apropiat de bărbat şoptindu-i ceva tainic la ureche: „Şi acum, a spus el tare, te voi ajuta să-ţi faci sicriul. Trebuie să ne grăbim, căci tânărul stăpân vine mâine la tine. Eşti de acord?"

„Da, a spus laponul nehotărât dar mă tem că nu o să lîe de acord conştiinţa mea. "

„Nu e nevoie de conştiinţă, a spus umbra, dacă eşti nemuritor. Nici eu nu am nevoie de ea", a adăugat personajul, arătându-şi dinţii ascuţiţi ce luceau, „căci eu am viaţă veşnică de mii de ani. "

A doua zi de dimineaţă frumosul şi tânărul stăpân

a bătut la uşă şi a intrat. El a făcut o plecăciune în faţa laponului, spu- nându-i: „Voi veni peste două săptămâni şi-ţi voi desprinde suăetul de corp. Pregăteşte-te şi fă-ţi sicriul!”

Zâmbind, bărbatul a spus: „Sicriul este deja făcut.”

Stăpânul peste naştere şi moarte a fost foarte uimit. Niciodată nu îndrăznise vreun om să-i vorbească şi niciodată nu-i zâmbise careva atunci când venise să-i anunţe moartea. Dar faima bătrânului lapon îi era cunoscută şi tânărului. Faptul că bătrânul era renumit prin înţelepciunea sa l-a făcut pe tânărul stăpân - care doar părea tânăr, căci nimeni nu i-arG putut afla vârsta - să-i vorbească.

„Se pare că nu ţi-e frică de moarte”, a spus el.

„De ce să-mi fie frică de moarte? a răspuns bătrânul. Am trăit suGcient. Suăetul meu tânjeşte să cunoască noi tărâmuri. Ingăduie-mi să-ţi arăt sicriul meu. Eu cred că este foarte frumos, dar aş vrea să ştiu dacă îţi place şi ţie.”

„Bătrânul e cu siguranţă înfumurat, gândi Stăpânul peste naştere şi moarte, dar ce mă costă să-i fac plăcerea?” Prin urmare, a adăugat: „Bine, arată-mi-1!”

Bătrânul a adus sicriul şi l-a aşezat la picioarelei alesului oaspete. Tânărul stăpân văzuse cu siguranţă sicrie mai frumoase, dar a spus: „Este foarte potrivit”.

„Mă bucur, a spus bătrânul, dar ţi-aş ă recunoscător dacă mi-ai mau face o plăcere. Aş *dori să ştiu dacă este sufcient de comod. Tu eşti la fel de înalt ca şi mine. Dacă te-ai aşeza în sicriu, ai putea să-mi spui dacă l-am pregătit cum se cuvine.*

Tânărul stăpân era vanitos, iar vanitatea celorlalţi nu îi era necunoscută, dar nici nu îl deranja. „De ce nu?”, a spus el, întinzându-se în sicriu.

Mai repede decât îţi puteai imagina capacul sicriului a fost trântit deasupra şi au fost bătute cuiele, astfel încât nici o putere din lume nu ar mai G putut să-l scoată de acolo.

‚Ai făcut bine” i-a spus o voce. Personajul asemeni unei umbre a apărut brusc lângă bătrân. ‚Acum vom duce amândoi sicriul departe, în tundră.”

Stăpânul peste naştere şi moarte era prea mândru pentru a striga după ajutor. Â tăcut, lăsând să Ge îngropat undeva departe, în tundră, unde nu sunt decât animale sălbatice şi păsări de pradă.

„Aid nu o să-l găsească nici un om" a spus personajul sumbru, îrecându-şi mâinile de plăcere. „M-am certat cu Dumnezeu, care mi-a dat drept lăcaş Infernul. Câteodată vin pe Pământ şi încerc să cuceresc spirite, ca să am şi eu companie. Dar până acum a fost zadarnic. Acum însă Dumnezeu nu va mai putea primi su flete de pe Pământ şi nici trimite altele aici. " Bătrânul s-a întors la coliba sa şi i-a zâmbit lunii de pe cer, dar aceasta nu i-a mai răspuns. S-a privit apoi în oglindă, în- trebându-se: „Oare cum voi arăta eu peste trei sute de ani?" Atunci i s-a făcut teamă şi conştiinţa sa s-a trezit.

A trecut o perioadă de timp. Pe Pământ nu s-a mai născut nimeni şi nu a mai murit nimeni. în ceruri s-a făcut o mare adunare. Au venit toţi marii stăpâni, iar cel mai mare dintre toţi a spus:

„Dumnezeu mi-a spus să vă adun pe toţi, căci El este nemulţumit de ceea ce se petrece pe Pământ Pe celelalte planete nu este nimic de reclamat. Totul se petrece după ordinea stabilită. Se nasc şi mor oameni, aşa cum este rânduiala. Pe Pământ însă, lucrurile stau cu totul altfel. Nu a mai fost trimis la noi nici un suflet de acolo. Şi asta pentru că Stăpânul peste naştere şi moarte nu mai este de găsit nicăieri. El, care datorită frumuseţii sale se arăta cu atâta plăcere pretutindeni, nu mai merge pe Pământ. îşi neglijează îndatoririle. Este ca şi cum nici nu ar mai exista. De aceea trebuie să trimitem pe unul dintre noi jos, pe această planetă, pentru a-1 căuta şi aduce aici."

Astfel că unul dintre ei a fost trimis pe Pământ, un personaj al cărui nume nu este cunoscut, căci aceşti stăpâni ai cerului obişnuiau să se învăluie în mister. Ceea ce a găsit aici stăpânul era foarte trist: cuplurile erau deznădăjduite, căci nu puteau să mai aibă copii, aşteptând zadarnic să-i viziteze Stăpânul peste naştere şi moarte. Bătrânii erau şi mai deznădăjduiţi, căci zăceau în paturi istoviţi şi bolnavi. Vocea lor îşi pierduse sunetul, căci vorbiseră

prea mult. Tânjeau după eliberarea suâetului, aşteptând zadarnic vizita stăpânului peste naştere şi moarte.

Domnea o mare dezordine şi panică, întrucât Mea de nemurire era mult mai mare decât teama de moarte.

Stăpânul nou trimis l-a găsit în cele din urmă pe bătrânul lapon, despre care se povestise că ar fi fost ultimul pe care-1 vizitase tânărul şi frumosul stăpân de odinioară. Acesta era ros de bătrâneţe, iar conştiinţa sa avea cuie mult mai ascuţite decât cele pe care el le bătuse în sicriu. însă nu putea să se lase în voia conştiinţei sale, căci personajul întunecat ca o umbră era tot timpul în preajmă, păzindu-1 să nu spună cuiva unde se afla îngropat sicriul frumosului stăpân. Când însă l-a văzut apro- piindu-se pe slujitorul cerului, însoţitorul sumbru a fugit din colibă cu un strigăt de groază.

Bătrânul lapon, a cărui voce nu mai avea sonoritate şi care nu mai putea mai vorbească decât în şoaptă, a povestit tot ce se întâmplase, iar înaltul Stăpân a mers în tundră, a găsit sicriul şi l-a deschis. Tânărul stăpân nu-şipierduse nimic din frumuseţea sa de odinioară şi îşi privea eliberatorul cu ochi strălucitori. Dar nu i s-a spus nici un cuvânt. Celălalt a pus o mână pe umărul său şi amândoi au început să se înalţe către cer, unde îi aştepta marea adunare.

Cel mai înalt în rang dintre toţi a rostit: „Tu, Stăpâne peste naştere şi moarte, Dumnezeu m-a însărcinat să-ţi spun că trebuie să te întorci imediat pe Pământ şi să-ţi continui treaba acolo, aşa cum ai făcut înainte de necuviincioasa înmormântare. Dar de acum încolo te vei duce la oameni doar când le vei duce suflete sau când le vei lua. Nu vei mai anunţa naşterea sau moartea. Prin urmare nu vei mai £ văzut sau auzit de nimeni: aceasta este o pedeapsă pentru mândria ta. Mergi acum şi eliberează bătrânii care te aşteaptă, pe lapon însă lasă-1 la urmă, pentru că a făcut o mare nedreptate."

De atunci pe Pământ este ca în ziua de azi: nici un om nu ştie dinainte când va avea un copil sau când i se va lua sufletul. Iar tânărul şi frumosul Stăpân peste naştere şi moarte merge pe Pământ,

nevăzut de nimeni, îndeplinind veşnic acestă îndatorire".

Aceasta este o legendă, care dovedeşte că pretutindeni în lume există reprezentarea unui conducător al spiritelor, ce se arată muribunzilor în ceasul din urmă în momentul desprinderii spiritului de trup şi care conduce sufletele în imperiul morţilor. Astfel, egiptenii îl au pe Anubis, personaj cu cap de câine ori şacal, iar în mitologia germană există „die Walkiiren", spirite care îi adună pe războinicii căzuţi pe câmpul de bătălie, ducându-i în Walhalla.

La celţi, conducătorul spiritelor este Ogma, iar la creştini apare arhanghelul Mihail ori uriaşul Christofor, la poarta cerului sufletul fiind aşteptat de Sfântul Petru.

Totuşi acest bărbat în negru, fie el moartea ori cel cu coasa, se arata nu doar pentru a lua sufletele, ci şi ca un personaj care avertizează.

Vă voi povesti câteva întâmplări pe care le-am aflat personal, pentru a vă face să înţelegeţi mai uşor ce vreau să spun: Unul dintre prietenii mei cei mai apropiaţi, Adam, mergea pe autostrada opt, de la Miinchen în direcţia Stuttgart, când deodată a observat un personaj în negru zburând peste autostradă dinspre marginea dreaptă a şoselei înspre bara de protecţie şi care a rămas suspendat în aer deasupra acesteia. In prima clipă Adam s-a gândit că ceea ce vede nu poate fi real şi şi-a văzut de drum gândindu-se la întâlnirea pe care o avea la Stuttgart. însă zece minute mai târziu l-au trecut fiori reci auzind pe postul de radio al poliţiei că, exact în locul în care el zărise personajul în negru, avusese loc un grav accident de circulaţie cu mulţi morii, iar autostrada era blocată.

Despre un alt caz am aflat chiar când scriam la această carte. Este vorba de ceea ce a trăit un arhitect acum circa cinsprezece ani. într-o noapte de iarnă, cu ninsoare abundentă, pe când mergea de la Neustadt / Waldnaab către Windischeschenbach, a zărit la marginea şoselei un personaj uriaş, îmbrăcat într-o rasă neagră. Nu i-ar putea recunoaşte faţa, dar ceea ce i-a sărit în ochi atunci a fost capul foarte mare al acestuia,

disproporţionat faţă de restul corpului. Acest personaj avea în mână un toiag sau poate o coasă - nu-şi mai aminteşte cu exactitate - şi nu se urnea din loc. Arhitectul a povestit cum l-a cuprins un fior rece şi cum frica a pus stăpânire pe el. A trecut pe lângă personajul în negru şi a ajuns în cele din urmă la destinaţie. La scurt timp însă după acest incident, a întâlnit o ambulanţă care venea din sens opus şi care avea girofarul aprins. Din păcate nu a putut afla vreodată dacă apariţia omului în negru a avut vreo legătură cu ambulanţa. Ştie doar că, a doua zi, la masă, se povestea că preotul satului dispăruse în ziua precedentă. Arhitectul s-a întors la locul unde zărise vedenia, dar nu a găsit nici un fel de urme sau indicii ale unei prezenţe fizice.

Să considerăm suficiente aceste exemple şi să ne întrebăm:

CUM DE NU SE ŞTIE NIMIC DESPRE OMUL IN NEGRU?

Personal, presupun că se întâmplă astfel din cauza unei frici generale a „cetăţeanului modern şi luminat" care, pe de o parte, nu doreşte să se confrunte cu acest subiect iar, pe de altă parte, nu primeşte un sprijin spiritual din partea bisericii în a avea iniţiative proprii privind această tematică, biserica nea- vând nici un interes real în acest sens. Trebuie ţinut cont de faptul că structura societăţii noastre este orientată spre factorul material şi trăieşte din consum. Astfel că a te ocupa de problematica morţii nu numai că este nepotrivit, ci chiar poate afecta afacerile.

„Moartea este ceva neplăcut, mai bine să nu discutăm despre ea.."

în Anglia, asta este părerea pe care mi-am făcut-o în urma unor conversaţii, oamenii par ceva mai relaxaţi în faţa acestei teme: „moartea". Acolo

există medii spirituale recunoscute, care au calităţi precognitive şi clarvăzătoare, astfel de persoane pot intra în contact cu cei morţi, mai precis pot avea percepţii chiar din copilărie şi pot servi ca mijlocitori între cei decedaţi şi membrii familiilor acestora.

Interesant este că aceste medii colaborează cu poliţia şi chiar cu Scotland Yard, uneori şi cu medicina şcolară, în timp ce la noi în ţară astfel de oameni sunt etichetaţi ca aiuriţi ori şarlatani.

Şi ăsta nu ar fi singurul lucru greşit la noi în ţară, dar mai bine să ne oprim aici...

Activitatea relativ recunoscută în Anglia a mediilor spirituale a dus la următoarea descoperire: Cine a intrat o dată în contact cu persoane decedate din familia sa a constatat că imaginea creata în special de religiile creştină şi iudaică, dar şi de islamism, despre lumea de dincolo şi despre aşa-numitul „cer" este o pură invenţie, învăţăturile lor fiind false. Căci toţi cei morţi povestesc, fără excepţie, că au trăit deja de mai multe ori şi că acum se pregătesc pentru o nouă încarnare. Vorbim deci despre reîncarnare, despre o nouă naştere.

Religii precum budhismul au recunoscut acest principiu şi au o cu totul altă reprezentare a morţii, poziţionându-se altfel în raport cu aceasta...

Dacă aruncăm o privire asupra diverselor culturi şi sisteme de credinţă de pe întregul pământ, observăm că în epoca modernă, cu precădere în lumea occidentală „modernă", există o mai mare teamă de moarte decât până acum.

Putem remarca asta privind doar cu câteva secole în urmă:

în antichitatea creştină şi în evul mediu timpuriu nu au existat, după câte ştiu eu, reprezentări plastice ale morţii. De-abia către sfârşitul mileniului au apărut primele exemple de personificare a morţii. Astfel, arta epocii de vârf a evului mediu chema prin aşa-numitele imagini *memento mori* la acceptarea ideii că viaţa este trecătoare.

Evelyn Lang explică astfel: „ *«Memento mori» (aminteşte-ţi de moarte) reprezintă pregătirea pentru moarte şi totodată un avertisment de a duce o viaţă smerită, pentru ca astfel să poţi G pregătit să mori în orice moment*

In jurul anului 1600 a fost întemeiat ordinul „Fraţii morţii", care a ridicat memento mori la rang de program. Membrii acestui ordin se salutau între ei cu aceste cuvinte pentru a nu uita nici un moment că viaţa pământeană este trecătoare, iar ca avertisment tacit ei purtau tunici de călugăr ce aveau ca ornamente capete de mort.

Grija pentru propria moarte, mântuirea sudetului şi rugile pentru cei morţi constituiau pentru mulţi

oameni motive de a intra într-una din nenumăratele frăţii religioase. Ei se pregăteau astfel pentru o moarte bună, pentru un ceas al morţii fericit, şi îi ajutau pe cei decedaţi, chiar dincolo de moarte, prin rugăciuni, prin conducerea pe ultimul drum, prin fapte bune şi prin respectarea sărbătorilor religioase. Este cunoscută, printre altele, „Frăţia pentru dobândirea unei morţi bune" din Ebermannsdorf.

Un mijloc important de răspândire a ideilor promovate din arta morţii (ars moriendi) l-au constituit pictura şi, mai ales, graGca.

Medievalele „artes moriendi", numite şi „J\rtes bene moriendi" sau pe scurt „Cărticica despre moarte", serveau ca un îndrumar, arătând oamenilor drumul cel bun în situaţia când aceştia aveau de ales între bine şi rău."

Prin aceste indicaţii apărute mai întâi sub formă scrisă, ulterior însoţite şi de ilustraţii, ca urmare a ciumei ce a făcut nenumărate victime în Europa între 1347 şi sfârşitul secolului al cinsprezecelea, moartea a beneficiat de o prezenţă permanentă în conştiinţa oamenilor.

Evelyn Lang relatează în continuare: *„Cele mai vechi reprezentări de* ars moriendi *sunt considerate gravurile în aramă ale maestrului ES, datând aproximativ din anul 1450: o serie de cinci perechi de imagini înfăţişează într-o evoluţie din ce în ce mai dramatică lupta dintre îngeri şi demoni pentru dobândirea sufletului unui muritor, disputa încheindu-se ca o consolare, cu un al unsprezecelea motiv, anume imaginea unei morţi fericite. Celor cinci încercări de pe patul de moarte, şi anume îndoiala faţă de religie, deznădejdea, nerăbdarea în suferinţă, trufia şi grija pentru vremelnicie li se opun încurajarea întru credinţă, consolarea împotriva deznădejdii, îndemnul la* răbdare, *povaţa către supunere şi sfatul pentru mântuire veşnică. în imaginea Anală moartea se retrage de la patul muribundului, în timp ce un înger ia în primire sufletul. Succesiunea acestor cinci ilustraţii era strictă şi până în secolul al şaptesprezecelea a tot apărut în numeroase ediţii."*

O altă formă de exprimare a ideii de *Memento Mori* au fost aşa-numitele dansuri ale morţilor din Evul Mediu târziu - o înşiruire de imagini, succesiune care arăta într-o manieră dramatică cum moartea lua inevitabil viaţa oricărui om, indiferent de rang sau nume. Căci în faţa morţii toţi oamenii sunt egali: papă ori păcătos, împărat ori ţăran.

Adeseori aceste dansuri ale morţilor puteau fi întâlnite pe pereţii bisericilor şi capelelor ori în galeriile mănăstirilor. Câteodată imaginile erau însoţite de aforisme, de pildă într-un tablou în care moartea vine să-i ia viaţa unui ţăran sunt scrise şi următoarele cuvinte: „ Ţărane, vino cu mine, tu îmi aparţii" ori, unui negustor moartea îi spune: „Banii şi avuţia nu te ajută cu nimic".

Moartea devine stăpână în imperiul morţilor *mors hiumphator*. Către sfârşitul secolului al XVII-lea, aspectul religios trece în plan secundar, născându-se ideea de moarte ca prietenă, un personaj căruia îi vine greu câteodată să-şi îndeplinească misiunea.

Apoi, reprezentarea morţii se va schimba din nou. în secolul al XVIII-lea, prin „treptele vieţii" găsim o nouă transpunere în imagini a *Memento Mori.* Imaginile simbolizează cele zece stadii de vârstă ale bărbatului şi ale femeii, după cum urcăm sau coborâm treptele unei clădiri: leagănului i se opune patul de moarte sau sicriul: „la zece ani copil, la douăzeci, tânăr, la treizeci, bărbat, la patruzeci, în floarea vârstei, la cinzeci, întreruperea activităţii, la şaizeci, începe bătrâneţea, la şaptezeci, moşneag, la optzeci, alb, la nouăzeci, de râsul copiilor, la o sută, la mila lui Dumnezeu. La o sută de ani ţi se arată moartea cu coasa.

Reprezentările despre moarte au variat, astfel încât întâlnim: *„în arta evului mediu timpuriu moartea ca o persoană îmbrăcată în straiele specifice epocii, în timp ce în evul mediu târziu era înfăţişată ca un cadavru mâncat de viermi ori ca un personaj fără straie, cu sau fără giulgiu. în secolele al XV-lea şi al XVI-lea ea era simbolizată Se ca un personaj cu pielea zbârcită, Se ca un schelet. S-a transformat în „scheletul cu coasa", numit şi „cosaşul", care avea întotdeauna o secere sau o coasă. PersoniScarea Moarte-Călăreţ a fost inspirată de imaginea*

cavalerilor apocaliptici, care vesteau războiul, molima, foametea, catastrofele naturii, şi cht sfârşitul lumii şi judecata de apoi. „Moartea-vânător" pare a-şi avea originea în Psalmul 124,7: „Suăetul nostru a scăpat precum o pasăre din plasa păsărarului, plasa s-a rupt şi noi suntem liberi. ''Moartea îi pândeşte pe cei vii cu plase şi capcane, şi ca un arcaş îşi trimite săgeata aducătoare de moarte.

După cum se vede, moartea are mai multe feţe. "

Existenţa acestor descrieri demonstrează că, spre deosebire de epoca modernă, în trecut moartea era mereu prezentă - fie prin aşa numitele reprezentări *Memento Mori* din frescele bisericilor ori de pe pereţii unor clădiri, fie prin cunoscutele Vanitas, obiecte precum: un cap de mort, o clepsidră, o oglindă ori o lumânare, cu care oamenii se înconjurau şi care simbolizau trecerea timpului şi deşertăciunea vieţii pământene, (vanites-deşertăciune)

Şi „scrisorile Memento Mori" care au fost popularizate începând cu sfârşitul secolului al XYII-lea şi până în secolul al XK-lea, în special în Austria şi în sudul Germaniei, pot fi amintite în acest context. Erau plăcuţe de aramă care se pliau sau litografii cu versuri, ca de pildă o pereche elegantă care la deschiderea scrisorii se transforma intr-un schelet. Bastonul şi evantaiul acestor persoane deveneau lopata groparului ori coasă, iar perechea se regăsea la cimitir.

Dar să ne întoarcem din mica noastră călătorie în trecut şi să poposim din nou în prezent, la relatările celor aflaţi pe patul de moarte.

Astfel căpătăm confirmarea că...

OMUL ÎN NEGRU TRĂIEŞTE...!

Un infirmier, care a lucrat mai bine de treizeci de ani într-un spital din Oberpfalz, îmi povestea la o bere: *„îmi amintesc foarte bine de cazul unei doamne care era intrigată că lângă patul ei a stat un bărbat îmbrăcat tot în negru - dar fără faţă - şi mă întreba dacă cineva de acolo şi-ar fi permis să facă o astfel de farsă. Două zile mai târziu femeia a murit"*

Dar şi mai captivanta este următoarea întâmplare pe care mi-a încredinţat-o un prieten şi pe care o voi relata detaliat în cele ce urmează:

„ Din cauza căsătoriei mele eşuate şi, mai ales, din cauza atacurilor foarte dureroase îndreptate împotriva mea ajunsesem la un moment dat în punctul în care, „indiferent", nu mai vroiam să ştiu de nimic şi doream ca viaţa mea să ia sfârşit Mi-am părăsit casa şi am pornit cu maşina pe o porţiune de autostradă pe care o cunoşteam foarte bine, căutând un pod de pe care un salt în gol să-mi Se fatal. La capătul podului de pe autostradă se afla o parcare unde am intrat şi am coborât din maşină. Am mers de-a lungul unui drum îngust, am trecut pe lângă un container cu sare, ajungând până la marginea de la pilonul podului. In faţa mea totul părea o stâncă şi doar un gard mă despărţea de acel gol. Am văzut o mică portiţă a gardului, care nu era încuiată, şi am intrat. Era aproape întuneric, căci lumina amurgului

fusese înghiţită de cenuşiul brumei. Mă clătinam, mi-am privit vârfurile picioarelor, m-am uitat la porţiunea din faţa lor, m-am rezemat de stâlpul rece de beton şi am început să mă gândesc. Erau vreo şaptezeci sau optzeci de metri în jos, nu mai ştiu exact...

în gând mi-am luat rămas bun, m-am rugat şi m-am gândit la copiii mei, la casa mea. Am mai meditat odată asupra tuturor acestor lucruri. Am vărsat lacrimi amare, care mi-au încălzit obrajii îngheţaţi; m-au făcut pur şi simplu să-mi îndrept privirea în jos. Sufletul meu se avânta spre Creaţie, m-am decis - şi apoi m-am desprins...

Am deschis ochii, căci vroiam să-mi văd călătoria, dar m-am îngrozit. Ce se întâmplă? Nu cădeam. Cum se poate aşa ceva? Ce se petrecea? Ce mă ţinea suspendat în aer?

Dacă nu mi s-ar ti întâmplat chiar mie, n-aş 6 crezut că se poate produce aşa ceva, căci eu mă aăam suspendat în aer, înclinat uşor în faţă, precum un schior ce sare de pe trambulină.

Am auzit o voce care-mi spunea: „OK, este hotărârea ta! Eu sunt aici ca să te preiau, ca să te însoţesc! Trebuie doar să spui o singură dată «da»”.

Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut: era moartea învesmântată în straie închise la culoare. Plutea în aer în faţa mea şi mă privea zâmbind.

„Să spun «da»?” m-am gândit eu. Acest personaj nu este real...” Şi totuşi el nu a plecat ci a continuat să-mi vorbească.

„Tu iei acum o hotărâre, dar viaţa ta avea un alt curs! Eşti într-adevăr sigur că acesta este cel mai corect lucru pe care-1 poţi face acum?”

„Da, aşa gândesc eu!”, am replicat.

‚Ah, tu gândeşti! E bine că ai început din nou să gândeşti, în ultimele zile şi ore gândirea ta a fost foarte afectată.”

Deodată am început să lunec în gol şi m-am temut de final.

„E bine că vrei să te întorci din nou pe pământ. Dar înainte ca tu să-ţi clarifici dacă porneşti încoace sau încolo, trebuie să lămurim ceva. Tu cunoşti multe despre cum stau lucrurile cu viaţa, îi cunoşti legile. Ştii că există un motiv pentru care te afli pe

lume în acest corp, pentru care te-ai încarnat.

Ştii că există un motiv, dar că viaţa ta şi-a pierdut sensul numai din cauză că l-ai uitat?

Poţi să te arunci de aici de sus, căci eu te voi aştepta jos şi te voi lua cu mine...

Dar să ştii că se va întâmpla acelaşi lucru într-o nouă existenţă, te vei confrunta cu aceleaşi probleme şi vei lua exact aceeaşi hotărâre.

Copiilor tăi, familiei, prietenilor şi angajaţilor tăi le vei pri- cinui numai durere, dispariţia ta le va schimba cursul vieţii. Iar tu vei începe o alta viaţă în care vei trăi aceleaşi experienţe care anterior, acolo în lumea luminii, te făcuseră *să iei hotărârea de a te reîncarna.*

Ce se schimbă deci pentru tine? îi pedepseşti pe aceia care te iubesc şi care au nevoie de tine aşa cum eşti tu întrupat în acest înveliş fizic. Or, tu nu ai plănuit aşa ceva!"

Simţeam un nod în gât care mă sufoca. Dar contrar a ceea ce se ştie, m-am liniştit]nu lăsând capul în jos, ci ridicându-1. In acel moment totul a devenit foarte clar pentru mine.

„Bine, pot să te eliberez acum? Ştii că ai o misiune! întotdeauna când vei mai ajunge într-o astfel de situaţie să-ţi aminteşti asta."

, Această făptură îmi cunoaşte cele mai intime gânduri" mi-a fulgerat mie prin minte! „Şi nu este ameninţătoare, nu, este paternă, blândă, bună la inimă, chiar protectoare!"

Bunica mea pe care o iubisem foarte mult îmi apăruse în minte în acel moment, spre ea m-a trimis cu gândul acea fiinţă. Când eram copil, întotdeauna înainte de culcare, bunica îmi cânta un cântec, ale cărui versuri nu mi le mai amintesc exact. Şi totuşi îmi revine în minte un pasaj: *„...Moartea îşi pregăteşte rindeaua şi îi cioplește pe toţi la fel. "*

Acesta fusese cântecul meu de leagăn, îmi era foarte familiar, mai ales melodia care avea ceva minunat, blând şi liniştitor, exprima o speranţă profundă, chiar o certitudine că moartea (descrisă în cântec ca un bărbat cu coasa) avea ceva patern şi protector. Exact aşa cum mi s-a arătat mie acest personaj.

Mi-a venit în minte şi faptul că bunica mea, în

tinereţe, fusese declarată bolnavă incurabil. Avea un miom pe uter care tot creştea. Şi pentru că suferea de tensiune arterială ridicată, despre care auzisem şi eu pe atunci, şi de insuficienţă cardiacă, doctorii nu au vrut să o opereze. A trăit aproape patruzeci de ani de atunci, miomul ajungând în cele din urmă să cântărească aproape patruzeci de kilograme.

Şi totuşi, în ciuda acestor grave probleme de sănătate, în timpul războiului ea a salvat sute de prizonieri, riscându-şi viaţa, şi ea şi bunicul meu.

Toate lucrurile astea mi-au trecut acum prin minte şi am înţeles ce povară a dus pe umeri bunica mea. Dar nu s-a dat bătută niciodată. Iar eu am vrut să renunţ, pentru că nu am mai vrut să văd rezolvarea dureroaselor şi apăsătoarelor probleme ale căsniciei mele. Mi s-a făcut ruşine. Toate aceste amintiri mi-au trecut prin minte, iar lacrimile mi-au izbucnit din ochi.

„Deci acum e clar că te-ai decis să mergi mai departe. Cândva vei descoperi motivul care te face să iei toate hotărârile şi vei înţelege care e rostul tău în această lume. Şi atunci va fi foarte greu pentru tine; mult mai greu decât bănuieşti. Dar vei reuşi.

Cheamă-mă întotdeauna când vrei să-ţi clarific câte ceva...Şi mai cheamă-mă şi atunci când într-adevăr a sosit ceasul să schimbi tărâmurile, deşi asta se va întâmpla abia când tu însuţi vei fi bunic!"

Brusc mă găseam din nou pe pământ, pe drumul îngust, cu spatele la pilonul podului, plângând în hohote. Totul mă durea. Nu mai ştiu exact cum am ajuns la maşină şi nici cum m-am întors acasă. Un singur lucru ştiu: nu am simţit nici un fel de frică în faţa acestei fiinţe. Cred că o cunoaşteam din timpuri imemoriale."

Aceasta a fost relatarea prietenului meu.

Cine citeşte aceste rânduri e de părere că povestitorul fie era beat, fie avea halucinaţii. Eu personal nu am fost prezent la faţa locului, totuşi îl cunosc pe acest bărbat de aproape zece ani şi ştiu că nici nu bea, nici nu consumă droguri şi nici nu are înclinaţii spre extreme. Era un întreprinzător de succes până acum câţiva ani, când şi-a vândut întreprinderea şi a emigrat în străinătate.

Să lăsăm deoparte această întâmplare şi să privim puţin înapoi la tot ce am prezentat până acum. Din toate povestirile şi relatările un singur lucru putem reţine: din vremuri străvechi există denumiri precum: *Freund Hein (moartea), Gevatter Tod (cumătrul moartea), Schlapphut, Schnitter (cosaşul), Sensenmann (moartea înfăţişată ca un cosaş) ş.a.m.d.,* pentru o entitate existentă în toate culturile, un personaj prevestitor al morţii văzut de oameni, indiferent de culoare, fie el tânăr ori bătrân, bogat sau sărac, cu puţin timp înainte de propria moarte.

Şi dacă acordăm credibilitate celor povestite până acum, atunci acest bărbat în negru este un conducător al sufletelor celor decedaţi pe care le ia cu sine în imperiul morţilor.

Acum probabil vă veţi întreba: *„Da, dar de ce Jan van Helsing scrie acum despre moarte, respectiv despre omul în negru? El scrie altfel de cărţi..."*

Este foarte adevărat. Probabil că nu aş fi abordat niciodată această temă dacă nu mi s-ar fi întâmplat mie însumi ceva.

Căci în august 2002 am avut - fără voia mea...

PROPRIA MEA ÎNTÂLNIRE CU OMUL ÎN NEGRU

Era în primăvara anului 2002 şi, după părerea mea, sosise momentul potrivit pentru a-mi cumpăra o nouă maşină sport. Zis şi făcut, am obţinut obiectul mult râvnit de care m-am bucurat foarte mult. în acelaşi an, toamna, am avut un vis ciudat. Mă aflam în casa părintească şi un bărbat îmbrăcat tot în negru stătea în picioare în faţa mea. Avea faţa destul de palidă, dar totuşi alura sa era musculoasă. Mă privea zâmbind. Mi-a arătat cum se duce să ia diferite suflete - cum le conduce din existenţa pământească în viaţa de dincolo - dar nu a făcut nici un comentariu. Primul suflet pe care mi l-a arătat a fost acela al unei fetiţe răutăcioase care împinsese în jos pe trepte o femeie. Când fetiţa a murit, el s-a dus să-i ia sufletul. Am văzut cum sufletul a trecut printr-un cerc luminos aşezat vertical în cameră şi apoi a dispărut (la fel cum se întâmpla la poarta stelelor din filmul holîywoodian *Stargate).* Al doilea suflet care a trecut prin cercul luminos a fost cel al unui domn scund, de vârstă medie, despre care însă omul în negru nu mi-a dat nici un detaliu. L-am privit pe omul în negru şi l-am întrebat dacă el este Moartea, la care el a zâmbit şi a clătinat negativ din cap. La întrebarea de ce l-a adus pe acest bărbat care încă arăta destul de bine, mi-a răspuns: *„El primeşte o reparaţie generală”.* Apoi m-a privit zâmbind, mi-a luat braţul şi m-a strâns prietenos, s-a răsucit şi a dispărut.

Când m-am trezit eram, bineînţeles, surescitat. „*Nebunie*”, m-am gândit. *„A fost cel mai impresionant lucru pe care l-am trăit până acum. O asemenea prezenţă, o asemenea putere şi în acelaşi timp o asemenea încredere, dublată de o bunătate nemărginită nu am mai trăit până acum. Cu această fiinţă trebuie să port o discuţie mai profundă şi să o întreb ce face, dacă simte ceva atunci când pleacă după suflete, dacă şi-a văzut personal şeful vreodată... ”*

Mi-au trecut prin minte tot felul de idei minunate,

doar una singură m-a ocolit, şi anume aceea că acest bărbat în negru - moartea - poate că a venit la mine dintr-un cu totul alt motiv decât acela de a purta, cu mine, o conversaţie.

Trei săptămâni mai târziu aş fi fost pe punctul de a-1 întâlni din nou...

Eram împreună cu fiul meu la munte pentru câteva zile - un fel de concediu al bărbaţilor- şi tocmai veneam de la Berchtes- gaden după o cină straşnică, îndreptându-ne către hotelul nostru, când maşina, din cauza unei curbe „prea strânse" a intrat într-un copac şi apoi s-a dus în jos pe povârniş.

în câteva cuvinte, s-a făcut praf. Pagube totale, iar eu şi Amadeus ne-am ales cu traumatisme şi zgârieturi. Dar s-ar fi putut încheia altfel. Şi deodată mi-am amintit de camaradul în negru din visul meu. Cu siguranţă atunci m-a cuprins brusc teama conştientizând că de fapt el a vrut să-mi anunţe ceva, să-mi indice poate că pe viitor ar trebui să adopt un alt stil de şofat...

Dar vă spun: din acea zi nu-mi mai iese din minte această făptură. Am asociat întâlnirea cu un eveniment neplăcut şi, totuşi, a fost cu siguranţă cea mai fascinantă întâlnire din viaţa mea. Din acel moment a devenit clar pentru mine, care am o înclinaţie naturală către aventură - că trebuie să clarific aspectul respectiv şi să văd cum aş putea să comunic cu această făptură, dacă se poate, fără să trec în lumea de dincolo.

Mi-am amintit de fraza din basmul laponilor Skolt, care suna astfel: *„Şi nimeni nu se întreba cum e posibil ca el să poată căuta în acelaşi timp mii de oameni din mii de ţinuturi diferite...Nimeni nu îndrăznea să-i vorbească, căci era atât de mândru încât părea să nu îşi asculte decât propriile vorbe; şi ce ard putut oamenii să-i spună Stăpânului peste naştere şi moarte?"*

Exact aşa se comportă cei mai mulţi oameni: nu le vine ideea să o întrebe pe această făptură cine este, cum se numeşte şi numeroase alte lucruri. Celor mai mulţi le este teamă. îi cuprinde teama dacă sunt povestite astfel de istorioare şi preferă să schimbe

tema.

Pentru mine un asemenea comportament nu este de urmat, el îmi arată încă o dată diferenţa dintre oameni. Există unii care sunt mulţumiţi cu ceea ce deja a fost experimentat, care-şi ţin pe noptieră cartea de rugăciuni, neacceptând decât ceea ce scrie în ea. Şi există şi aceia care nu acordă interes pentru ceva ce nu este palpabil - aşa numiţii atei (cei care nu cred în nimic) sau

materialişti (cei care se pun în slujba materiei)- considerând lumea spirituală, pe Dumnezeu, pe Lucifer ori pe îngeri ca fiind pure fantasme. Ei sunt liberi să se comporte astfel, dar atunci când se află în faţa morţii nu ar trebui să înceapă să se vaite.

Şi mai sunt oameni interesaţi de o evoluţie viitoare, chiar pe tărâm spiritual. Oameni care sunt curioşi şi pregătiţi să rişte. Căci cine nu riscă, nu câştigă...

Aşa cum există şi mulţi care spun...

CE MA INTERESEAZĂ PE MINE MOARTEA?

... căci nimeni nu vrea să aibă de-a face cu moartea. Dacă există cineva care doreşte asta, este marginalizat. Bolnavii şi handicapaţii ajung în cămine, bătrânii şi cei slăbiţi în lăcaşuri de îngrijire. Televiziunea ne scuteşte, de asemenea, de aşa ceva, noi o ducem tot în petreceri, iar dacă vine vorba despre moarte, tema este imediat schimbată.

Deşi moartea este un proces omniprezent şi zilnic pleacă de lângă noi oameni, animale ori plante, noi nu vrem să avem de-a face cu asta. întâlneşti moartea la măcelar, care ia în primire animalele sacrificate sau la medicul veterinar care-1 narcotizează cu o injecţie blândă pe însoţitorul nostru ajuns prea bătrân.

Interesant sub acest aspect este şi faptul că de câte ori deschidem televizorul ne potopeşte crima şi violenţa cauzatoare de moarte. Atunci decesul unei alte persoane nu ne deranjează.

Dar să mergi la înmormântarea prietenului care tocmai s-a spânzurat sau a surorii care a intrat cu maşina intr-un copac ori a bunicii care s-a prăpădit după mai multe operaţii contra cancerului. ei bine, ... atunci este cu totul altceva.

Deşi viaţa este o devenire permanentă şi o trecere, pur şi simplu noi pierdem din vedere acest aspect. Referindu-se la o astfel de atitudine vis-â vis de viaţă, Goethe spunea: *„Şi atâta vreme cât nu ai „moarte şi devenire", nu eşti decât un oaspete trist pe pământul întunecat "*

Astăzi există chiar posibilitatea să fii congelat, pentru ca în câteva decenii sau secole, când tehnica va permite o întinerire a corpului, să fii din nou decongelat. Cum se poate aşa ceva?

De fiica morţii!

Şi totuşi nu putem să o evităm - cei mai mulţi dintre noi. (în cărţile anterioare vorbeam despre oameni care au oprit sau au întârziat procesul de îmbătrânire - fie prin meditaţie, prin cunoştinţe despre ştiinţa secretă sau prin adoptarea unui alt mod de viaţă şi de alimentaţie. Totuşi, asta se întâmplă la cel mult 0,000001 procente din omenire).

Aş dori să-i analizez acum pe aceia care - şi aici este vorba de cea mai mare parte a oamenilor - se tem de moarte. Pe de o parte pentru că nici nu bănuiesc ce este, de fapt, viaţa şi poartă cu ei sentimentul că nu şi-ar fi îndeplinit misiunea încât, prin urmare, nu ar fi bine văzuţi în ceruri. Pe de altă parte pentru că, prin diferitele religii ale lumii, practicate în scopuri de manipulare, le-a fost insuflat în mod conştient şi voit sentimentul de teamă.

Motto-ul meu de viaţă a fost întotdeauna şi va rămâne: *„Dacă nu mi-e frică de moarte- căci ştiu ce este şi spre ce mă îndrept după moartea fizică-, atunci am mai mult curaj în viaţă şi trăiesc mai conştient de <u>m</u>ine însumi şi mai concentrat"*

E drept, însă, că foarte mulţi oameni trec prin viaţă fără o orientare precisă în ceea ce priveşte convingerile lor spirituale. Ei se orientează mai degrabă în funcţie

de valorile materiale, cum ar fi automobilul, slujba, casa ori alte proprietăţi. Dacă însă analizezi viaţa lor ca atare, dacă sunt fericiţi şi mulţumiţi, echilibraţi şi cu multă experienţă de viaţă, cel mai adesea ai parte de comentariul: *„Ei bine, în viaţă nu poţi să ai totul."*

Este fals! Putem avea *totul* - mulţumire, noroc, iubire, protecţie, spirit de aventură, familie, cămin, proprietate şi chiar succes şi bogăţie financiară- totul deodată, cu condiţia să simţim viaţa. Dar exact asta nu pot face mulţi - şi anume să se lase purtaţi de curentul vieţii - pentru că nu pot acţiona cu curaj şi nu pot lua spontan hotărâri, aşa cum aşteaptă viaţa de la ei. Dimpotrivă, ei sunt inhibaţi, reţinuţi, timizi şi umili, căci nu înţeleg cum funcţionează viaţa. Nu cunosc viaţa, modul în care funcţionează ea, cine i-a creat legile şi, mai ales, cu ce scop. Dacă oamenii ar aborda în mod critic probleme precum: cine este Dumnezeu, ce rol joacă Diavolul şi mai ales cum se face că pe fiecare om îl aşteaptă moartea, atunci probabil că ei ar trăi altfel.

Şi tocmai de aceea în această carte este vorba de acela care vine să îi ia pe toţi, fie ei bogaţi ori săraci, deştepţi ori proşti, criminali ori evlavioşi, cărturari ori muncitori...

Când e vorba de moarte, manageri de succes ori practicanţi de culturism, fiice de milionari, designeri sau manechini, oameni din înalta societate devin cu toţii mici şi tăcuţi. Căci fiecăruia îi vine odată ceasul din urmă, iar moartea pune stăpânire

inevitabil pe scurta noastră existenţă. Câteodată chiar neaşteptat.

După cum spuneam, una din cele mai mari probleme cu care ne confruntăm cât suntem în viaţă este necunoaşterea momentului, a felului cum vom muri şi a ceea ce urmează după moarte.

Biserica creştină oferă linii dogmatice în această privinţă: ajungi fie în cer, fie în iad, fiecare după cum s-a aliniat la credinţa „corectă"- şi anume creştinismul- şi în funcţie de cât de „creştineşte" şi-a dus viaţa. La fel văd acest aspect şi religiile fanatice - iudaismul şi islamismul.

în religiile asiatice, cum ar fi budhismul şi hinduismul, care recunosc teoria reîncarnării, lucrurile

sunt puţin diferite, căci credinciosul porneşte de la ideea că are voie să-şi îndrepte faptele „rele” într-o altă viaţă ori după caz, să fie răsplătit într-o viaţă viitoare pentru faptele sale „bune”. De aceea nici nu este de mirare că budhismul mai ales nu a dat naştere nici un război, spre deosebire de celelalte religii amintite anterior...

înainte de moarte, creştinii pot beneficia de sfântul maslu şi spovedanie, iar „duhovnicii” fac acest serviciu gratuit, chiar dacă el este considerabil limitat prin existenţa concepţiei despre „Cer-Iad”. în special pentru cei aflaţi pe patul de moarte este deosebit de important să ştie ce-i aşteaptă după moarte, însă nici o religie recunoscută nu are răspunsuri concludente la această problemă.

Mai importantă decât moartea este pentru mine viaţa, şi faptul de a o trăi conştient. Asta se poate însă întâmpla doar dacă ştiu ce înseamnă cu adevărat viaţa, ce scop se ascunde în spatele ei, ce legi există şi care este ţelul meu.

După părerea mea poate să existe dezvoltare doar prin sete de cunoaştere şi spirit inventiv - fie în plan material, cu idei originale ce conduc către noi căi de dezvoltare, fie prin deschiderea orizontului spiritual în urma experimentării de idei novatoare.

Astfel am ajuns la singura concluzie raţională: dacă vreau într-adevâr să descopăr ceva despre moarte şi despre fiinţa care o reprezintă, şi anume acest *bărbat în negru,* atunci trebuie să vorbesc personal cu ea. Ar trebui cumva creată o cale de contact, căci ipotezele istoricilor ori ale psihologilor nu sunt de folos în această situaţie.

Am vorbit cu oameni care l-au văzut pe *omul în negru,* dar ei nu mi-au putut da nici un fel de detaliu. Aş putea să-i întreb ce au simţit în acele momente, căci chiar eu însumi am fost puternic mişcat din punct de vedere emoţional, atunci când acea fiinţă se afla în faţa mea. Totuşi despre această făptură în sine nu ştim nimic!

Şi cum nimeni din cei cu care am vorbit nu a avut ideea de a-1 invita pe *omul în negru* la o discuţie, la un interviu, mi-am asumat personal această sarcină.

Acum parcă vă aud întrebându-mă:

DAR CUM POŢI INTRA ÎN CONTACT CU *OMUL ÎN NEGRU* ALTFEL DECÂT PRIN PROPRIA MOARTE?

...în fine, el nu poate fi găsit în cartea de telefon ori pe internet.

Numele său nu e scris acolo, totuşi există o lege, mai bine zis un principiu în cosmosul nostru, care este la fel de vechi ca şi universul însuşi şi care sună cam aşa: *„Cum îţi este dat".*

Ţinând cont de această lege, respecându-1 pe el însuşi şi, de asemenea, respectându-i munca, l-am invitat pe *acest bărbat în negru* la o discuţie, l-am rugat să-mi acorde atenţie. întrucât prin acea întâlnire se crease deja o legătură - un fel de cordon energetic - era clar că nu era decât o chestiune de timp, mai bine zis de maturitate în ceea ce mă priveşte, până când o să ajung la o comunicare directă.

De aceea, l-am rugat pe *omul în negru* să intre intr-un dialog cu mine - fie cu mine personal, fie prin

intermediul unui medium. în cazul în care prefera varianta din urmă, l-am mai rugat să mă conducă spre o persoană care, pe de o parte, ar avea capacitatea de a media corect şi căreia, pe de altă parte, nu i-ar fi frică sau nu ar avea resentimente faţă de el.

Astfel se face că în toamna anului 2004, la doi ani după prima mea întâlnire cu omul în negru, am avut din nou un vis cu el, revenind la aceeaşi temă. între timp, colindasem întreaga Germanie, vizitasem diverse persoane mediu, verificându-le capacităţile şi precizia referitor la o temă dată. Am folosit prilejul săpăturilor arheologice efectuate intr-un anume loc din lume, pentru a testa persoanele mediu respective. Aşa cum un pacient cu un anumit diagnostic merge la mai mulţi medici pentru a afla dacă toţi stabilesc aceeaşi diagnoză, tot astfel am căutat şi eu diferite persoane clarvăzătoare pentru a verifica dacă ele văd acelaşi obiect ascuns intr-un anumit loc.

în timp ce tocmai mă aflam la o şedinţă cu un mediu, care avea şi capacitatea de a intra în legătură cu cei decedaţi, mi-a venit ideea de a-1 întreba dacă acest *bărbat în negru* m-ar viza

tocmai pe mine şi dacă ar putea fi stabilit un contact cu el. Şi, intr-adevăr, tactica a funcţionat.

Cum a fost posibil acest lucru în cele din urmă şi de ce *omul în negru* mă alesese tocmai pe mine veţi afla în cursul interviului. Nu vreau să dezvălui aici.

Probabil că acum unii dintre dv. se întreabă ce este de fapt un mediu şi cum e posibil ca acesta să comunice cu fiinţe pe care ceilalţi nu le văd şi cum o altă fiinţă sau un decedat poate vorbi prin intermediu său.

Lăsaţi-mă să vă prezint pe scurt acest lucru:

Să luăm ca exemplu ţivlitoarea pentru câini. Tonurile ei înalte sunt perceptibile pentru câini, dar, de obicei, nu şi pentru oameni. Există însă indivizi care pot auzi aceste tonalităţi şi pot percepe chiar frecvenţe şi mai înalte. Dacă aţi sta lângă un om şi i-aţi povesti că auziţi permanent sunete (scose de ţivlitoarea vecinului), probabil că aţi fi luat drept nebun. Totuşi dumneavoastră sunteţi siguri de ceea ce auziţi.

Sau să ne imaginăm că vizitaţi, într-o clinică, un grup de acromatopsici, persoane care din cauza unui

defect înăscut nu pot distinge culorile. Probabil că atunci când veţi descrie ceea ce percepeţi veţi vorbi de fapt de lucruri diferite.

Poate că nu este aceasta cea mai bună comparaţie. Mai pe înţeles ar fi fost cea cu *tetracromaţii,* a căror caracteristică este etichetată drept „anomalie" sau „eroare genetică".

Toate culorile pe care le vedem sunt în număr de trei: roşu, verde şi albastru. Pentru fiecare din aceste culori avem pe retină celule conice. Prin urmare, ochii celor mai multe persoane disting doar nuanţele de roşu, verde sau albastru. Aceşti oameni sunt numiţi tricromaţi. Din aceste trei culori creierul compune culori binare. Astfel putem distinge galben, lila sau maro. Există însă şi oameni, care, pe lângă cele trei tipuri de celule pentru distingerea culorilor roşu, verde şi albastru, posedă pe retină un al patrulea tip de celulă conică^ ce ajută la perceperea unei nuanţe situate între roşu şi verde. în acest caz, tricromaţii percep culoarea galben, în timp ce ***tetracromaţii,*** persoanele ce posedă cel de-al patrulea tip de celulă conică, nu văd galben, ci o nuanţă ce este mult mai mult decât galben. Să laşi un tetracromat să-ţi descrie ce vede este la fel de dificil ca şi în cazul în care un tricromat încearcă să-i explice lumea culorilor unui acromatopsic.

Interesant este faptul că un tetracromat poate picta tablouri doar din nuanţe de galben foarte apropiate, imaginile prezentând peisaje sau obiecte, pe care însă un om normal, un tricro- mat nu le poate distinge, pentru el totul reprezentând o suprafaţă galbenă unitară.

Tetracromatul poate sta în faţa unui tablou pictat de un alt tetracromat, bucurându-se de ceea ce vede, în timp ce o persoană „normală" care se află alături crede că acesta are halucinaţii ori este nebun. Căci tricromatul vede doar o suprafaţă galbenă.

Ştiaţi acest lucru?

Să comparăm acum această situaţie cu cazul unui clarvăzător, al unui vizionar, care are un alt spectru de percepţie şi poate vedea ceea ce pentru alţi oameni este invizibil - de pildă sufletul unei persoane decedate.

în acest caz chiar şi ştiinţa este de partea noastră, demonstrând că nu există intr-adevăr o „moarte". Noi suntem compuşi din energie şi energia nu poate muri. Poate doar trece în alte stări, aşa cum un cub de gheaţă nu „moare" atunci când îl încălzeşti, ci se transformă în apă. îşi schimbă starea de agregare. Aşa se întâmplă şi cu noi, fiinţele. Noi avem un corp fizic cu un anumit tip de vibraţie, cu o frecvenţă specifică. Sufletul dimpotrivă, are o frecvenţă mai înaltă, un ritm de vibraţie mai ridicat, în care „timpuFcurge cu totul altfel.

Dacă rămânem la exemplul cu apa, atunci putem compara corpul fizic cu cubul de gheaţă, sufletul cu apa şi spiritul cu vaporii de apă. Toate acestea se compun din aceeaşi substanţă, doar ritmul de vibraţie la care plutesc moleculele -frecvenţa - le deosebeşte unele de altele. Există oameni care pot vedea nu doar gheaţa şi apa, ci şi apa volatilizată, care este invizibilă pentru ceilalţi, după cum există şi oameni care percep şi pot să comunice cu fiinţa sufletească.

Nu doresc să intru mai mult în detalii despre persoanele mediu. Celor care doresc să afle mai multe - de pildă despre diferenţa dintre medii care intră total în transă şi cele care intră doar parţial, despre medium-uri care folosesc materializarea şi despre cele care recurg la scris, despre diferenţa dintre clarvăzători,

senzitivi şi alte asemenea persoane care se află în baza de date a pământului, în *Cronica Akasha* - le recomand cartea mea *„Copiii noului mileniu-copii medium ce schimbă lumea”.*

Ceea ce trebuie să reţinem este faptul că există oameni care pot percepe un spectru de frecvenţe mult mai larg decât alţii. Unii dintre ei au dobândit o capacitate de percepţie mai largă prin practicarea unei tehnici precum meditaţia sau yoga. Totuşi, persoanele mediu cu care am lucrat eu posedau încă de la naştere un astfel de spectru de percepţie mai larg (amintiţi-vă, de exemplu, ţivlitoarea pentru câini).

Pe baza acestei capacităţi sau caracteristici, mediile clarvăzătoare pe care le cunosc eu au putut încă din copilărie să perceapă ceva ce scăpa din câmpul vizual al celorlalţi oameni. De pildă, au văzut corpul sufletesc compus dintr-o materie fină al bunicului ori al vreunui frate mort, la înmormântarea acestuia, stând lângă mormânt şi spunând că îi merge bine, că acum este în lumea de dincolo, că are un înger păzitor şi că se îndreaptă către lumină. în plus, mediile cu care lucrez eu au şi talentul precogniţiei, ceea ce înseamnă că pot să prevadă evenimente viitoare.

In baza acestei capacităţi de a vedea persoane decedate ori îngeri protectori, prin urmare fiinţe ce dispun de o frecvenţă mai fină sau mai bine zis au o vibraţie mai mare, le-am întrebat dacă eu mai am lângă mine pe cineva în afară de îngerul meu protector şi de fiecare dată am primit un răspuns afirmativ.

Asta pare să fie suficient pentru fundal.

Dintre mai multe medii testate de mine, trei s-au dovedit până la urmă a fi potrivite pentru a intra în contact cu această fiinţă. Pentru a fi sigur că nu mă aflu pe un drum greşit, le-am pus tuturor celor trei aceleaşi întrebări, primind întotdeauna răspunsuri identice. Asta a însemnat pentru mine pe de o parte confirmarea faptului că tratam cu persoana potrivită şi, în acelaşi timp, reprezenta startul pentru interviu.

După o lună de lucru cu aceste persoane mediu, am descoperit că *omul în negru* putea comunica cel mai bine printr-una dintre ele , căreia i-am pus în total 222 de întrebări pregătite de mine, dintre care o mare parte o veţi putea citi în cele ce urmează.

Nimeni nu a avut acces la aceste întrebări, iar ordinea lor a fost aleatorie, pentru a putea fi sigur că mediumul nu şi-a pregătit răspunsurile.

Ulterior, am recunoscut - aşa cum fac întotdeauna - că am avut nevoie de doi ani pentru a mă pregăti în vederea acestui moment. Conform temperamentului meu, interviul ar fi avut loc la două minute după prima mea „întâlnire" involuntară.

A fost fascinant să constat că după primele şedinţe s-a ajuns în acelaşi timp la un contact direct cu mine, eu neprimind răspunsurile la întrebările mele sub formă vorbită, ci ca imagini sau succesiuni de imagini pe care le aveam imediat în minte. în acest mod am avut şi am pentru fiecare răspuns transmis prin medium posibilitatea unei contraverificări.

Dar nu doresc să vă mai ţin în suspans cu cuvinte introductive, astfel că voi trece la dialogul meu cu o fiinţă care în numai câteva luni mi-a schimbat hotărâtor viaţa şi care m-a provocat să privesc ceea ce se întâmplă în lume dintr-o perspectivă mult mai largă.

Urmează acum....

INTERVIUL

Şedinţele au început în data de 13.12.2004 iar aceasta şedinţă am inaugurat-o cu următoarele cuvinte:

Acum doi ani (2002), am avut o întâlnire cu o dinţi pe care până acum o numeam „omul în negru", cunoscut în popor drept „cosaşul" sau moartea". Această fiinţă este în preajma mea de ceva timp şi şi-a tot făcut apariţia în vise, ceea ce m-a făcut să încerc să intru în contact cu ea prin intermediul unui medium.

(mediumul masculin descrie că foiţa care a apărut odată cu mine se arată crescând de jos în sus şi pătrunde în medium din spate. Fiinţa acţionează prudent, dându-i de înţeles mediumu- lui că ea apare de jos în sus pentru a-i întări spatele. începe în vârtej, în cen trul vieţii.)

Mediul mi-a dat de înţeles printr-o mişcare a capului că este pregătit să lase acea fiinţă să vorbească prin el, iar eu am pus prima mea întrebare:

Cine eşti tu?

Eu te însoţesc şi te conduc de la începutul şi până la sfârşitul vieţii. Totuşi, eu nu sunt responsabil doar de mersul vieţii, ci şi de ceea ce urmează după. Eu ajut sufletul să se elibereze de trup, aşa cum îl ajut şi să intre în corp.

Eu nu sunt bărbatul cu coasa, eu sunt transformatorul luminii, a energiei, ceea ce înseamnă că nu aduc moartea, nu aduc pieirea. Eu transform energia. Altfel spus, transform starea de agregare a aceluia care este aici. Eu iau energia vieţii - sufletul - din trup, din materie. Scot energia respiraţiei, a vieţii, o transform şi o schimb, pentru ca ea să poată continua să existe ca instanţă superioară, la o frecvenţă mai ridicată. Este o transformare. Eu sunt un transformator; din noapte în zi, din umbră în lumină. Aceasta este schimbarea. Moartea este trecerea, schimbarea frecvenţei; aşa cum mecanismul de funcţionare a vieţii necesită modificarea frecvenţei. Acesta este rolul meu.

Eşti o singura fiinţă sau există miliarde de alte fiinţe asemeni ţie?

Eu sunt suma tuturor existenţelor...

Cum aş putea să mi te închipui mai bine, eşti o fiinţă care se divide în multe părţi şi poate să apară oamenilor de pretutindeni în acelaţi timp sau eşti un fel de grup de suflete care apare oamenilor, muritorilor ca o persoană?

Din perspectiva mea nu există nici o diferenţa, dar, întrucât din perspectivă pământeană există una, voi răspunde astfel:

în procesul de fragmentare eu port răspunderea pentru multe lucruri. Sunt o fiinţă principală, care se divide în atât de multe părţi câte fiinţe ce trec în corpuri materiale există. Fiecare suflet are o picătură din mine. Eu nu sunt doar un însoţitor de suflete, eu pot să le desprind şi să le duc spre lumină.

Sunt o singură fiinţă şi totodată o multitudine de fiinţe, care se pot mişca independent una de alta. Nici unul din aceste fragmente ale existenţei mele nu poate şi nu vrea să urmărească un scop propriu, o voinţă proprie, atâta vreme cât noi suntem *o singură* fiinţă. Şi chiar atunci când aceste fragmente ale existenţei mele se află permanent în diferite locuri, mişcându-se prin propria dinamică, nu sunt şi nu pot fi niciodată rupte de întreg. Precum o sepie care are mai multe braţe dar un singur cap.

în fond este foarte simplu, totuşi pentru voi este dificil, căci voi vă înţelegeţi şi vă simţiţi propria existenţă ca fiinţe de sine stătătoare. Din perspectiva unei existenţe simţite ca desprinsă de un întreg, este într-adevăr dificil să înţelegi ce spun eu; de fapt este de neimaginat; imaginaţia omului dă greş aici. în acest caz te sfătuiesc să-ţi foloseşti pe cât posibil mai mult organele tale de simţ şi mai puţin puterea imaginaţiei. Poţi simţi direct câte ceva din ce spun eu, dar cu greu poţi să-ţi imaginezi aşa ceva.

Forţa imaginaţiei rareori îi permite omului să părăsească lumea obiectelor separate, o lume care îi transmite sensul ei. Părţi din mine se află în locuri

diferite în acelaşi timp, câteodată chiar cu înfăţişări diferite, totuşi nu reprezintă entităţi separate, părţi de sine stătătoare. Dacă întâlneşti un astfel de aspect al existenţei mele, întâlneşti o fiinţă care se mişcă cvasiautonom.
Poate să vină şi să meargă, nu trebuie să întrebe pe nimeni dacă are voie să vină sau să plece, dar nu face nimic din toate astea pentru a-şi satisface bunul plac.

Aceste părţi din mine - corpul - şi eu - centrala, nucleul - formăm o unitate care îndeplineşte acest serviciu. Şi pentru că aceste părţi din mine se află pretutindeni în acelaşi timp, pot urma oriunde chemarea rezonanţei, care le conduce când e nevoie către un om.

Şi doresc să-ţi mai spun ceva: uită-te la îngerul păzitor pe care-1 are fiecare om, care se află permanent alături de om. Aşa cum el stă lângă tine, tot astfel o picătură din mine, un fragment se află în tine. Diferenţa este că îngerul este o fiinţă, care odinioară a fost om, deci s-a încarnat - a fost prins într-un corp- şi de aceea acţionează personal asupra ta şi te conduce. O parte din mine nu a fost şi nu va fi niciodată om, totuşi eu însoţesc pe fiecare om, asemenea îngerului protector. M-ai putea numi eventual *îngerul morţii* sau *înger al morţii,* care este permanent prezent în timpul vieţii, dar care acţionează undeva în fundal.

E bine de ştiut însă că nu-mi place denumirea de *îngeinl morţii - înger al transformării-* îmi este mai dragă, întrucât nu există practic moarte, ci doar o transformare a energiei.

Poţi să-mi mai povesteşti ceva despre tine?

Forţa luminii acţionează prin mine în timp ce ajut la separarea corpului, a sufletului şi a spiritului. Eu unesc spiritul cu sufletul, pentru ca acesta din urmă să se poată desprinde de corp. Astfel văzut, eu nu mai reprezint pentru voi numai forţa care separă, care ajută la părăsirea corpului, ci sunt şi un principiu vindecător. Vindec prin modul în care procedez, căci eu, dacă aveţi cunoştinţă de existenţa mea, în sens figurat vindec sufletul, pentru ca acesta să se contopească cu spiritul, să devină astfel uşor şi să poată părăsi corpul. Acesta

este un aspect pe care nu trebuie să-l uiţi. Eu nu sunt doar o forţă care vine să ia, ci şi o forţă- venind din linie divină- o forţă originară care aduce mântuirea sufletului. înainte ca sufletul să părăsească corpul, începe să se vindece pe deplin; să se vindece de ceea ce a făcut pe tărâmul material, pământesc. Eu îndeplinesc acest rol în întregul Univers, în Tot, căci pentru asta am fost menit.
Astfel că am venit nu numai pe planeta pe care te afli tu acum, ci îmi îndeplinisem deja datoria atunci când tu, Jan, ţi-ai părăsit planeta mamă pentru a te încarna aici, aşa cum au făcut mulţi pe care voi îi numiţi astăzi slujitorii luminii. Mulţi au venit pentru a ajuta la ascensiunea acestei planete - la creşterea frecvenţei, prin care ea avansează încet -, iar eu, prin puterea mea, le-am pregătit drumul, ajutându-i prin multe reîncarnări efectuate în sens descendent, până la stratul de pământ, să poarte structura inferioară şi frecvenţa de vibraţie a unui corp. De aceea eu nu reprezint doar moartea, eu sunt şi un vindecător. Vindec sufletul până când el ajunge pe Pământ, pentru a ajuta la ascensiunea planetei. Ajut planeta să acceadă pe un nivel existenţial superior, pe o treaptă mai înaltă de vibraţie - să ajungă în locul din care aţi venit voi odinioară.

Eu nu sunt numai un personaj care vine să ia suflete, eu sunt şi un vindecător de suflete, şi asta nu trebuie uitat. Eu vindec sufletul, legându-1 de spirit şi rupându-1 de corp.

(scurtă pauză) Este o plăcere să fiu cu tine, tinere; să fiu cu voi *(şi cu mediumul; observaţia autorului).* Cu tine Jan, voi păstra contactul şi dincolo de opera scrisă, căci te voi conduce către o astfel de cunoaştere care nu este accesibilă oricui, aspect foarte important pentru alte proiecte - nu numai cărţi.

Cum de a fost posibil tocmai acum acest contact?

Astăzi nu-ţi mai aminteşti, dar noi doi încheiaserăm un pact prin care stabileam că vom lucra împreună în această viaţă. Şi acum a sosit momentul potrivit. Pe parcursul conversaţiei noastre îţi voi spune mai multe despre asta.

De multă vreme aştept o deschidere din partea oamenilor din cercul vostru cultural, manifestarea unui interes şi a unei emoţii vis-â-vis de prezenţa mea. Şi pentru asta este nevoie de un mijlocitor, aşa cum eşti tu acum.

Compătimirea mea se manifestă prin aşteptare, căci eu doresc să vindec durerile, cele pe care le pot vindeca, şi mai ales atunci când oamenii sunt pregătiţi pentru asta.

întrucât aţi suferit destul şi suficient aţi adâncit izolarea şi separarea, acum trebuie să vă porniţi din nou în cealaltă direcţie. Şi nimic nu reprezintă o desprindere mai mare decât părăsirea tărâmului fizic - moartea. De aceea poţi să priveşti lucrurile şi astfel: eu sunt acela care vă conduce înapoi către Unitate. Dar pentru că voi nu ştiţi ce este întregul, vă este teamă, în loc să vă bucuraţi.

Vă este teamă de moarte. De ce? Vă este frică şi atunci când adormiţi? Nu? Atunci cum de vă este frică de moarte?

Aici se află miezul problemei pentru voi, oamenii - dar voi nu ştiţi asta. Aţi uitat! Vă pierdeţi cu toţii cuvintele când vine vorba de moarte, dar nu ştiţi ce este ea. De aceea vă este frică, de aceea cuvintele nu vă pot linişti. Prin urmare este important să vă pregătesc - şi aici se află esenţa experienţei *omului în negru* - este o încercare de a vă pregăti pentru ceea ce nu puteţi înţelege; pentru ceea ce puteţi simţi, dacă mă percepeţi, dacă mă simţiţi şi nu mă respingeţi.

Un om care este pregătit pentru acest contact ştie în adâncul sufletului său că este vorba de un drum către întreg şi, prin urmare, îi este mai puţin teamă, aşteptând mai puţin de la ceea ce voi numiţi *agonie.* Dacă gândirea conştientă poate să creeze o imagine asupra acestui lucru, este insignifiant. Cu alte cuvinte: ceea ce aduce unui om întâlnirea cu mine, el poate afla doar atunci când îşi părăseşte corpul. înainte de asta poate doar să bănuiască, să facă speculaţii, dar nu poate şti. Astfel că eu sunt aducătorul unei invitaţii, care serveşte păcii şi care doreşte să aducă linişte în timpul trecerii către moarte. Este timpul ca în cultura voastră trecerea să capete din nou caracteristici

paşnice şi demne de un om. Ceea ce voi numiţi agonie nu este demn de un om. Nici nu vă puteţi imagina ce lasă în urma sa de fiecare dată această luptă, ce haos, ce unde de şoc şi de durere străbat lumea spirituală. Lumea materiei fine nu poate să-şi găsească echilibrul, nu se poate vindeca dacă aproape fiecare dintre voi, atunci când îşi părăseşte corpul, generează noi unde de şoc. Fără un progres şi o vindecare a lumii inferioare a materiei fine, nici lumea voastră nu poate fi într-adevăr vindecată.

Lumea voastră absoarbe în sine haosul acestei lumi spirituale cu vibraţie joasă şi apoi îl transmite în nenumărate moduri în lumea fizică. De aici vine o mare parte din suferinţa voastră. Prin urmare, dacă vreau să apăr lumea spirituală de ceea ce transmiteţi voi atunci când vă părăsiţi corpul, înseamnă de fapt să vă protejez pe voi înşivă. Cine se lasă atins de mine, transformă neînchipuit de multă energie, în timp ce este încă în corpul său. Lasă-mă să descriu aceasta: încărcătura haotică este pur şi simplu transformat în încărcătură coerentă *(coerenţă=vibraţie identică; observaţia autorului).* Şi asta poate merge până într-acolo încât tu, în momentul în care-ţi părăseşti corpul să trimiţi unde de iubire în lumea materiei fine. Până acum asta s-a întâmplat foarte rar. Dacă însă, vreodată, s-ar petrece mai des, atunci ar avea loc vindecarea într-o aşa de mare măsură, că abia ţi-ai putea imagina. Baza a ceea ce vă întâmpină în lumea fizică de astăzi, violenţa, ar fi literalmente neutralizată şi eliberată. Până în prezent, această bază s-a acumulat într-o asemenea măsură, din cauza zelului vostru cu care aţi lucrat la proiectul de izolare. Acum adunaţi ce aţi semănat cu hărnicie.

Şi nu pot decât să încep din nou să vin la voi, pentru că mulţi dintre voi bănuiesc deja că acum este momentul să o apuce în cealaltă direcţie. Şi tocmai pentru că voi înşivă aţi dus lucrurile la un nivel atât de dureros, mulţi dintre voi încep să-şi manifeste din nou deschiderea pentru această întâlnire cu mine. Acum poţi înţelege în esenţă ce se petrece şi de ce oameni ca tine au în această perioadă astfel de contacte şi trăiesc astfel de evenimente; de ce oamenii din cultura voastră au din nou încredere să vorbească despre asta.

Cum ai numi tu însuţi această activitate, acest serviciu pe care-1 desfăşori? Noi oamenii am alege denumiri precum „omul cu coasa", „aducătorul de suflete"sau Juntraşul". Dar cum te-ai defini tu însuţi - sau în existenţa de dincolo nu există o denumire pentru această activitate?

în lumea de dincolo de viaţă nu există o denumire, pentru că această lume nu există în realitate. Ea este o pură plăsmuire a omului. Eu văd doar lumea de aici, care cuprinde atât existenţa materială, cât şi pe cea de după părăsirea corpului.

Prin urmare nu voi folosi un nume, căci astfel de denumiri ale existenţei mele, prezente în culturile oamenilor sunt încărcate cu reprezentări ale fricii, ale apărării, cum se întâmplă, de pildă, cu numele de *îngerul morţii.* O denumire care include termeni antitetici, în limbajul vostru.

Priveşte-mă ca pe un conducător către casă, un personaj care aduce din nou acasă sufletul. în sensul acesta eu sunt un conducător, am o poziţie de conducere - dar acţionez din iubire. Eu sunt conducătorul, însoţitorul, aducătorul acasă, dar şi cel care avertizează atunci când sufletul ajunge în situaţii în care este aproape de trecere - de moarte.

Cea mai potrivită dintre denumirile pe care le-ai înşiruit este aceea de *luntraş.* El îţi facilitează trecerea de pe un mal pe altul. Iar eu fac exact acest lucru.

Şi mai potrivită însă consider că este denumirea de *„înger al schimbării",* cu referire la existenţa materială, fizică a unui om. Imaginea luntraşului sugerează în cele din urmă că un mal este total diferit de celălalt, iar această reprezentare a contribuit până acum la sporirea sentimentului de teamă. De fapt nu plecaţi niciunde. Yă aflaţi acolo unde sunteţi dintotdeauna. După părăsirea corpului rămâneţi pur şi simplu fără resursele pe care vi le oferea existenţa corporală. Sunteţi fără aceste resurse acolo unde aţi fost dintotdeauna. Şi acest aspect pare să scape reprezentării voastre, imaginii cu care v-aţi obişnuit, dar dacă priviţi

lucrurile din această perspectivă, va dispărea mult din teama dumneavoastră. *Lumea de dincolo, Celălalt mal, împărăţia morţilor* toate acestea sunt denumiri ce stârnesc teamă. De aceea nu vreau să le folosesc pentru a-mi defini munca.

Ai spus că pentru tine nu există notimd precum „lumea de dincoîo"sau „altă parte", şi că tu percepi existenţa miei fiinţe intr-un cu totul alt mod. Explică-mi ca să înţeleg şi eu? Vezi existenţa imul om, a *unei fiinţe, asemenea mmi ou luminos sau asemenea mor puncte, a mul tipar, cum ar spme unii* o *„matrice" sau m plan? Cum pot eu să am o reprezentare* a *ceea ce wen tu?*

Eu văd tot ceea ce ai spus tu. Depinde ce nivel vreau să văd. Aş putea defini astfel: încep să devin atent la un om. Apoi îl văd asemenea unui ou luminos; pur şi simplu prezent, dar puţin diferit. Dacă mă apropii şi vreau să aflu mai multe, să văd omul mai în amănunt, atunci oul luminos se individualizează.

în spatele unei astfel de matrice, cum ai numit-o tu, nu se ascunde un personaj izolat. Eu văd multe legături pe care acest personaj le are cu exteriorul - este un personaj din lumină; şi nu e vorba doar de lumină albă, ci şi colorată.

Această matrice mă informează că este timpul să-l vizitez pe un individ. Impulsurile acestei informaţii sunt cele care îmi dirijează atenţia către el. Impulsuri care indică un moment de cotitură în viaţa acelui om, care ar putea să aibă drept urmare părăsirea corpului fizic - ceea ce voi numiţi *moarte.*

Ce reprezintă evenimentul luat în particular, nu este important pentru mine. Nu este sarcina mea să acţionez pentru a schimba cursul evenimentelor. Nu este treaba mea să salvez viaţa. Rolul meu este să-mi ofer serviciile atunci când se petrece o părăsire a corpului. Nu am un interes personal privind deznodământul situaţiilor. Totuşi prezenţa mea este foarte apreciată de îngerii voştri păzitori. Ei ştiu în cele din urmă că eu pot alina teama. Iar dacă teama este diminuată,

aceasta poate schimba cursul evenimentelor, poate conduce de pildă, la salvarea vieţii. Astfel că serviciile mele nu le împiedică în nici un fel pe cele ale îngerilor păzitori.

la *anul 2002 am avat personal onoarea de a face cunoştinţă cu tine, iar după „Întâlnirea" noastră am suferit im grav accident de ctmîatie, care totuşi, - exprimat în limbajul nostru - nu* a *fost mortal. M-ar interesa să ştiu cum de a fost posibil să-mi apari, căci nu s-a petrecut nici o schimbare în starea materiei tine - respectiv „moartea".*

Cum am spus deja, munca mea izvorăşte din iubire şi scopul ei este să-i uşureze omului trecerea în lumea de dincolo, atunci când aceasta se prefigurează a fi posibil. Şi verific, în caz individual, cum poate fi efectuat acest serviciu. în cazul persoanei care acceptă, aceasta poate fi o formă de îmbrăţişare. Pe omul care nu doreşte să se întâmple asta, nu-1 întâmpin în acest mod.

Eu primesc şi recepţionez impulsuri atunci când se prefigurează părăsirea corpului. în multe situaţii deznodământul nu este sigur. în cazul tău, dacă aş fi aşteptat să văd cum se sfârşeşte accidentul, ar fi fost prea târziu. De aceea am venit mai înainte. Este important ca vizita mea să aibăA loc la timp. Şi, în plus, deznodământul nu este adeseori sigur. în aceste vremuri, în aceşti ani în care voi aveţi nevoie de tot mai mult sprijin, eu vin - să spunem, relativ devreme. Reacţionez nu numai la aşa- numitele „impulsuri sigure" care indică trecerea.

Şi întrucât sunt un înger al vindecării, vreau să mă folosesc de evenimentele trăite de voi pentru a răspândi vindecarea. Prin astfel de evenimente de cotitură în viaţă, cum ar fi un accident auto ori o boală gravă, reuşesc eu de cele mai multe ori să vă atrag atenţia; prin evenimente care vă aruncă din rutina gândirii şi a simţirii voastre.

Nu cumva accidentul te-a impulsionat să-mi remarci într-a- devăr apariţia, să te ocupi de asta şi să meditezi asupra acestor lucruri? Folosesc aceste situaţii pentru că doresc să sensibilizez oamenii. Nu mă interesează doar ca un om să

realizeze trecerea cu pace, mă bucur la fel de mult atunci când un om rămâne în corpul său, schimbat, transformat şi cu mai multă linişte în suflet decât înainte de respectivul eveniment, continuând să-şi trăiască viaţa. Evenimentul de părăsire a corpului este pentru mine la fel de valoros ca şi evenimentul în care părăsirea corpului reprezintă doar o posibilitate; în tot cazul, o posibilitate percepută. Asta este foarte important.

Şi după accident, nu mai eşti acelaşi om.... tu ştii asta. Astfel de schimbări doresc eu să sprijin. Niciodată nu îmi fac apariţia zadarnic. Nu este nevoie de o reală părăsire a corpului, care să justifice vizita mea, chiar dacă aceasta este o convingere tipic umană. Nu sunt zgârcit cu serviciile mele, le ofer cu plăcere.

Aş *vrea totuşi să ştiu, de ce mi-ai arătat faţa ta - care altcumva nu mi-arS apămt niciodată - şi de ce ai zâmbit înainte să mă îmbrăţişezi?*

A fost un semn de afecţiune, un semn care a provocat în tine o schimbare. Un semn pentru inima ta, care a dobândit mai multă căldură sufletească. A fost o schimbare de macaz, o modificare a acţiunilor tale, cu scopul de a te împinge în sfere superioare prin noua perspectivă pe care ai dobândit-o. Până în acel moment ai observat cu o privire lucidă cum Pământul se dezvolta într-o direcţie greşită şi ce făceau oamenii din jurul tău. Ulterior ai început să cercetezi „de ce" se întâmplă şi nu „din ce cauză" oamenii, în egocentrismul lor, fac unele lucruri - ca de pildă, spionaj, violenţă...

Pentru ce le fac, ar trebui să le fie tuturor clar; chiar în acest moment, dacă asculţi la radio, îţi dai seama că banii tuturor vin dintr-un singur punct, din economie. Acum vei înţelege şi vei putea cerceta, de ce se întâmplă aşa - în sens cosmic.

Prin urmare, eu am venit pentru a-ţi aduce căldură în inimă, ceea ce înseamnă că am adus sufletului tău forţă divină şi i-am dat aripi, pentru a putea să progresezi. A fost o chestiune de vindecare, ţinea de rolul de tămăduitor pe care l-am descris. Şi s-a

întâmplat cu scopul ca tu să ştii că eu exist într-adevăr şi mai ales pentru ca tu să intri în legătură cu mine, să nu mă vezi ca pe un mesager al morţii, ci ca pe un vindecător, care îi ajută pe oameni, le ajută pe suflete să se încarneze pe Pământ, ducându-le apoi iarăşi spre lumină - ca pe un transformator.

Moartea nu înseamnă nici Diavol, nici cruzime, moartea înseamnă naştere într-o nouă existenţă. Contactul cu tine avusese ca scop să-ţi arăt cine sunt. Chiar cazul tău, atunci când te-ai răsturnat cu maşina, s-a petrecut pentru a-ţi orienta gândurile în direcţia potrivită. Şi a mai fost un motiv: noi doi am căzut de acord ca eu să-ţi dau ţie, în veşmânt pământesc, cunoaşterea. Ai fi putut să-ţi dai seama, dar pentru că nu ai făcut-o, s-a ajuns la accident. Atunci de-abia ţi-a fost clar nu *cine sunt eu,* ci *despre ce este vorba.* Consideră prăbuşirea, drept naşterea unei noi conştiinţe - aceea căderea ta în gol a fost oprită *(un şir de pomi de pe povârniş au împiedicat prăbuşirea noastră; observaţia autorului),* căderea sufletului din destinul pământesc.

Şi faptul că ţi-am arătat o faţă omenească - deşi eu nu am chip - simboliza de fapt că în cazul întâlnirii noastre era vorba de altceva decât în cazul apariţiei mele obişnuite. Gândeşte-te la înţelegerea noastră...!

E posibil să ne mai întâlnim încă odată, dar nu numai cu ajutorul unui mediu şi numai pentru a-mi transmite imagini şi cunoaştere, ci printr-o prezenţă fizică, ca atunci, înainte de accident?

Sau întotdeauna este nevoie de un eveniment care să te aducă în preajma morţii?

(râde) Asta nu numai că este posibil, este chiar necesar. Acum să vorbim serios... este necesar. începe să vorbeşti cu mine, pentru ca mai întâi să mă poţi auzi pe o treaptă inferioară, până când vei ajunge la o etapă superioară. Eu nu sunt acela pe care crezi tu că l-ai văzut în faţa ta. Structura mea - existenţa mea- este mult mai complexă. Eu sunt o reţea care serveşte întregului. Prin sarcina pe care ai preluat-o ţi-ai luat pe umeri o mare povară. Din

perspectivă pământească pare să fie un merit, totuşi este o povară, iar prin ea, tu ţi-ai asumat o mare răspundere. Prin mine vei ajunge în reţeaua întregului. începe să vorbeşti cu mine, pentru că eu, fiind un vindecător, sunt în măsură să-ţi dezvolt structura reţelei din creierul tău, să-ţi dechid noi centre de energie în creier.

Ce părere ai despre titiţil cârtii: „Omul negru a venit..?"

(râde) Mă faci să râd, dar înţeleg, este interpretarea umană, mai bine zis lumească. De aceea poţi să mă chestionezi în continuare, pentru ca oamenii să nu se mai teamă de *omul în negru.*

La întâlnirea noastră de atunci mi-ai arătat cum ai dus două suflete., care au trecut prmtr-o poartă luminoasă, un vârtej luminos, m cerc de lumină ori au intrat într-m tunel luminos şi au dispărut Ce-ai vrut de fapt să-mi жар. prin asta?

Pentru că eşti un suflet cu experienţă şi porţi în tine puternice însuşiri de medium şi intuiţie - aduse din vieţile anterioar e -, m-am gândit că te-ar ajuta să-ţi aminteşti dacă ţi-aş arăta cum lucrez şi cum se derulează „chemarea din viaţă". Dacă am luat sufletul din corp, eu îl dau mai departe îngerului păzitor. Noi nu suntem singuri cu sufletul. Rudele care se odihnesc deja în lumea materiei fine sunt de asemenea prezente şi, în acelaşi timp, acolo se află şi deschiderea către tărâmul spiritual, către casă, către întoarcerea acasă. Aceasta i se arată sufletului ca o lumină, spre care se îndreaptă.

Sufletul merge printr-un aşa-numit tunel luminos, cum se spune la voi, şi se stabileşte în imperiul luminii.

în multe relatări ale mor evenimente în еже personajele au fost aproape de moarte se spme că suăetol merge printr-un tunel şi acolo îşi întâlneşte rudele deja decedate - o familie a sufletelor - care-! aşteptau deja să

sosească.

Membrii familiei sunt de cele mai multe ori acolo - fie în spital, fie la patul de suferinţă, deci în camera în care un om, respectiv sufletul acestuia este chemat din viaţă. Ambele părţi sunt acum prezente, cei care vin să ia sufletul - aceştia sunt îngerul păzitor şi cu mine - precum şi sufletele celor decedaţi din această familie-, şi, cei care trăiesc despărtirea, familia muribundului.

Această situaţie este fascinantă, iar într-o astfel de cameră există o minunată vibraţie. Pe de o parte bucuria celor care vin să ia sufletul şi, pe de altă parte, tristeţea.

Acel tunel ori ecluză sau cum vreţi voi să-i spuneţi este o poartă a frecvenţei, prin care sufletul, odată trecut, se stabileşte la următorul nivel de frecvenţă, mai înalt. Un om de ştiinţă de pe Pământ ar numi-o poartă a dimensiunilor, totuşi ea este lumină.

Să privim mai departe parcursul sufletului: eu am desprins sufletul de corp, iar el este acum - fiecare îl poate caracteriza în funcţie de propria concepţie- derutat, înfricoşat ori cunoscător al procesului şi este bucuros să-şi revadă îngerul păzitor şi să mă revadă şi pe mine, îngerul transformării. în acest moment, rudele care au părăsit de mai multă vreme tărâmul pământesc sunt de ajutor, întrucât cel decedat găseşte în ele o ancoră energetică. El are încredere în ele şi ele îl atrag către ele. Asta ajută sufletul să devină conştient de noua stare, în special când e vorba de o moarte neaşteptată, ca de exemplu în urma unui accident ori a unui război.

Sufletul priveşte apoi către corpul părăsit, văzând rudele, lacrimile, durerea şi încearcă să aducă o consolare. Dar constată că cei din lumea pământeană nu-1 mai pot auzi şi vedea.

Să ştii însă: atât îngerul păzitor, cât şi îngerul transformării încearcă să aducă o consolare, căci aceasta este o acţiune sfântă. Sufletul se desprinde încetul cu încetul de lumea pământească, trece printr-o ecluză, printr-un tunel luminos, şi ajunge în lumină.

Aşadar nu este doar o exprimare simbolică - unii dintre psihologii voştri încearcă să explice astfel de relatări ca fiind mesaje venite din subconştient ci există într-adevăr această ecluză luminoasă. Consider-o pe un fel de poartă a dimensiunilor, un fel de trecere dintr-o lume în alta. Este asemeni unui cordon ombilical sau unui fir de argint, un şnur de argint, cu ajutorul căruia este condus sufletul. El vede lumina şi ştie că se poate cufunda în ea.

în funcţie de nivelul de conştiinţă la care se află sufletul, el poate să mai rămână o vreme legat de pământ şi să observe ceea ce se petrece acolo. Apoi urmează o perioadă de linişte, de regenerare, pentru ca sufletul să poată atinge starea de pace. întotdeauna însă, el trebuie să vadă capătul luminos. Acesta reprezintă pentru el un punct de orientare, asemenea farului pentru vapoare. Sufletul îşi spune: *„Acolo vreau să fiu eu, într-acolo vreau să călătoresc, acolo vreau să pătrund eu."* Mai înainte trebuie îndeplinite câteva reguli şi abia apoi se are în vedere gradul de maturitate al fiecărui suflet în parte, cât de legat este de lumea pământească sau dacă roagă să fie condus mai departe.

Aş *£ dorit o permutare mai detaliata a acestor aspecte. Aşadar suăetul ajunge, să spunem, în „cer" şi acolo este luat în primire. Ce se întâmplă apoi? Urmează aşa-numita perioadă de regenerare. Ai putea să-mi explici aceasta ceva mai exact?*

De cele mai multe ori sufletele doresc să rămână lângă rudele lor, cum de altfel e de înţeles, astfel că îşi privesc propria înmormântare şi propriile funerarii - cu sau fără bucurie, în funcţie de ce se petrece acolo. Dar alături de suflet mă aflu eu împreună cu îngerul păzitor, ca întotdeauna, iar noi îi spunem: *„Priveşte-ţi corpul!"*

Odată încheiată procesiunea despărţirii, sufletul este condus către tărâmul său, pe care eu, pentru a-ţi înlesni modul tău de reprezentare, îl numesc *nivelul de regenerare.* Voi încerca să-ţi descriu acest loc: este un tărâm care, prin energia lui, prin vibraţia lui, se deosebeşte de celelalte niveluri din lumea materiei fine. Compară o sală de bal, care este inundată de viaţă şi sunet cu un spaţiu al liniştii - o bibliotecă, o biserică, o

sală cufundată în tăcere. Nu materialul de construcţie diferenţiază cele două spaţii, ci atmosfera care domneşte în ele. Cam aşa ar putea fi descris nivelul de frecvenţă al regenerării - este un tărâm al liniştii şi al păcii. în acest moment fac ceva foarte dificil, mă exprim folosind un limbaj omenesc, dar pe măsură ce comunicarea noastră se va intensifica voi şti să întrebuinţez mai bine cuvintele voastre. Câteodată este greu să descrii ceva ce pentru voi poate fi greu de imaginat *(de pildă, să descrii cuiva care nu cunoaşte decât televiziunea alh-negru, cum arată imaginea în culori - n.a.).*

Pe tărâmul regenerării sufletele sunt, să spunem aşa, ordonate, ajung într-o poziţie de linişte, astfel încât să se poată regenera.

în acest loc şi în acest moment eu părăsesc sufletul şi mă îndepărtez - mi-am îndeplinit sarcina. O altă parte din mine se ocupă cu transformarea cărnii, care rămâne în urma sufletului.

îngerul păzitor rămâne totuşi alături de suflet şi zăboveşte lângă el în timpul regenerării, până când sufletul se desprinde de el.

După regenerare, cele mai multe suflete cer să-şi mai vadă familia şi mediul în care au trăit odinioară. Li se permite, dar în acelaşi timp, întrucât îngerul păzitor este cu ele, începe şi bilanţul ultimei vieţi trăite. Procesul de analiză şi încheiere poate dura ani de zile, în funcţie de cât de conştient şra trăit sufletul respectiv viaţa, din perspectivă pământească. în acest timp, sufletul are voie să privească în alte straturi ale existenţei, în alte dimensiuni şi trepte existenţiale - să nu-ţi imaginezi că el doar munceşte şi este confruntat cu trecutul, nu. I se permite să călătorească, condus de îngerul său păzitor. Poate să plece pe diferite tărâmuri, să privească în jur, are voie să se uite din nou în lumea pământească, să-şi consoleze rudele, după cum doreşte. El este prins într-o minunată structură, dar în preajma finalizării ultimei vieţi nu mai călătoreşte. Se analizează ce a făcut bine sau mai puţin bine, iar concluziile rezultate de aici devin premisa pentru o nouă viaţă.

Mai doreşti să ştii ceva?

Da, te rog. Să presupunem că experienţele nu au fost tocmai frumoase, pentru că spre exemplu, nu a fost atins ţelul vieţii -nu a apărut succesul dorit, ai făcut rău altor oameni, poate chiar ai fost un criminal sau ai căzut pradă drogurilor...Cine hotărăşte acum ce va urma?

Dacă sufletul îşi lichidează ultima sa viaţă, apare un sistem dual. Pe de o parte, - şi acum mă voi exprima lumeşte el vede ca intr-un film planul său în viaţă, ceea ce-şi propusese pentru ultima existenţă. Iar pe de altă parte îşi revede adevăratul său drum în viaţă, ceea ce a făcut până acum şi ce a obţinut. Apoi se compară cele două căi, pentru a vedea în ce măsură şi-a îndeplinit el planul vieţii. Sunt date explicaţii şi au loc procese de consiliere cu alte fiinţe spirituale - ceea ce voi numiţi îngeri; sunt purtate discuţii pentru soluţionarea unor probleme, de pildă discuţii la care se întâlnesc şi îşi dau reciproc explicaţii două suflete, care în viaţă s-au duşmănit, şi-au făcut rău unul altuia, neputând rezolva conflictul la momentul de atunci.

Dar să nu-ţi imaginezi că este un tribunal sau o judecată. Nu, sufletele implicate sunt rugate să analizeze situaţiile împreună cu îngerii, încercându-se - foarte important de reţinut - încercându-se! soluţionarea conflictelor. Iar ceea ce nu poate fi dezlegat - cum se întâmplă aproape întotdeauna - îi este dat spre soluţionare sufletului printr-o nouă încarnare, printr-o nouă viaţă, pentru ca el să aibă şansa să-şi definitiveze procesul de învăţare. Asta nu este o pedeapsă - nu, nu! Este karma. Iar intr-un anume moment, legătura de cauzalitate se rupe.

în continuare m-ar mai interesa dacă sufletul poate alege între mai multe drumuri în viaţa sau mai multe planuri ale vieţii. Altfel spus: sufletul poate sa vină numai într-un anumit cuplu dintr-o anumită ţară sau poate să-şi aleagă părinţii şi deci, implicit, poate alege între trei sau patru drumuri diferite în viaţă?

întrebarea este îndreptăţită, aş dori totuşi să mai adaug ceva ce, eventual, ar fi important pentru tine: tocmai ţi-am explicat cum stau lucrurile cu sistemul dual de analizare a vieţii - pe de o parte este planul

vieţii, ceea ce-ţi propui, şi pe de alta, drumul vieţii, cel pe care intr-adevăr mergi. în timpul procesului de lichidare, sufletului îi sunt prezentate şi alte vieţi, vieţi proprii, pe care le-a trăit însă acum câteva secole ori milenii, şi se face o comparaţie cu modul în care a reacţionat el într-o situaţie asemănătoare dintr-o altă viaţă şi cum a fost soluţionată situaţia respectivă. Se analizează modul în care s-a procedat cu planul vieţii de atunci, cât a fost realizat din el.

Voi încerca să-ţi explic cât mai clar: priveşte asta ca pe un film pământesc. Există posibilitatea să te cufunzi în alte vieţi şi nu numai să le analizezi, ci să te transpui în situaţiile de atunci, în acest mod, sufletul se priveşte pe sine ca într-o piesă de teatru, vede cum a reacţionat atunci şi cum s-a simţit atunci. El poate să tragă învăţăminte, astfel încât greşelile iniţiale să fie înlăturate pas cu pas.

Acum îţi voi răspunde la întrebarea ta privind posibilitatea de alegere a diferitelor cupluri, respectiv a diferitelor drumuri în viaţă atunci când are loc o nouă încarnare.

Sufletul este liber să privească trei sau patru vieţi şi să aleagă. Dar fiecare suflet are până la urmă sarcina să trăiască tot ceea ce îi oferă existenţa omenească - totul: condiţie inferioară, condiţie superioară, nivel mai bun sau mai rău! Astfel că sunt alese şi vieţi în care sufletul merge într-un corp cu handicap, pentru a putea cunoaşte şi o astfel de existenţă. Aceste vieţi reprezintă încercări ce trebuie efectuate, sufletul spunând către sine: *„ Până acum nu am avut această viaţă, şi aş dori să o încerc acum, pentru a putea atinge maturitatea.”*

Am ajuns astfel la una dintre cele mai importante întrebări, care nu dă pace oamenilor: mulţi se plâng că în copilărie au trăit în condiţii proaste, că au avut o casă părintească primitivă, că au suferit de sărăcie, au fost supuşi abuzutilor....şi-l hulesc pe Dumnezeu, simtindu-se nedreptăţiţi. Conform explicaţiilor tale însă, reiese că Secare suăet *îşi* ***alege singur destinul,*** *indiferent din ce motive.*

Aşa se întâmplă - este o punere la încercare pentru progresul respectivilor părinţi; pentru sufletul însuşi;

pentru ceea ce este scris în acest plan al vieţii...Astfel că sufletul doreşte să fie odată în corpul unui cerşetor, altădată în cel al unui handicapat. Sufletul ştie că pe drumul către perfecţiune nu poate lăsa deoparte nici o experienţă.

Dacă un suflet se plânge în felul în care ai spus tu, înseamnă că este întunecat, şi anume că a uitat - cine este, cine a fost şi cine va fi. De aceea se plânge şi de aceea acuză. Iar prin vaiete devine mai slab, împiedică procesul de dezvoltare şi-şi diminuează bogăţia interioară. Decizia aceasta nu o iau eu şi nici îngerul păzitor, doar sufletul răspunde pentru asta.

Chiar şi tu, Jan, te-ai plâns... *(râde)*

Dar numai pe ascuns.... (râd şi eu)

Acum, că tu te-ai plâns, în situaţia ta a avut un rol de stimulare, căci, trimiţându-ţi plângerile în lumea spirituală, în Univers, ai primit şi răspunsurile, pe care le-ai integrat în viaţa ta. Şi astfel numulţumirea ta a luat sfârşit -- tu făcusei o schimbare în viaţa ta.

Ai rugat şi ai primit. Aceasta este legea. Arareori te-ai plâns. E de reţinut lucrul acesta. Tu nu te-ai lăsat pradă unei nemulţumiri mărginite, aşa cum fac adesea oamenii, temându-se şi acuzând permanent; o asemenea atitudine nu e de dorit.

Din relatări ale copiilor cu capacităţi de mediu am aflat că sufletele acestor copă zăbovesc înainte de încarnare o perioadă mai îndelungată în preajma părinţilor şi, să spunem aşa, îi analizează, pentru a se obişnui deja cu aceştia.

Le este permis şi este posibil. Asta înseamnă că sufletul, care intră în trupul unui copil- poate, dacă doreşte, să stea o vreme în casa în care locuiesc viitorii săi părinţi, să privească şi să se transpună în rol.

Aş dori totuşi să merg mai departe cu descrierea. Modelul creaţiei este extrem de complex. Ca să înţelegi mai bine, voi folosi un exemplu. Imaginează-ţi un suflet care este pregătit pentru o nouă reîncarnare şi care analizează un posibil cuplu părintesc. Să presupunem că sufletul simte o puternică lipsă de iubire din partea părinţilor, care sunt prea rigizi în plan spiritual; în acest

caz, se poate întâmpla ca sufletul, care vine în trupul mamei, să zăbovească acolo numai până la naştere şi apoi să se desprindă din nou. Atâta vreme cât se află în trupul mamei, sufletul copilului radiază iubire. Dacă acest suflet se decide să rămână la mamă, atunci merită să aştepte. Şi chiar dacă stă doar o oră intr-un corp, sufletul poate să-şi fi îndeplinit toate sarcinile, ca şi cum ar fi trăit în acea familie treizeci de ani. înţelegi? Atât de fin este ţesută viaţa.

Aşa-zişii experţi sau cercetători în probleme de reîncarnare se întreabă dacă sufletul pătrunde în mamă în timpul actului sexual sau de-abia în momentul naşterii. Unii sunt de părere că sufletul intră chiar mai târziu în copil.

Sufletul dispune de propria viaţa. Să urmărim cronologic: a decis care îi va fi viaţa, dacă îşi vizitează părinţii mai întâi, dacă îi analizează sau nu. A stabilit momentul de debut al vieţii. în momentul procreării intră în corpul mamei, se hrăneşte şi se dezvoltă. A păşit pe tărâmul lumesc prin corpul mamei. Pot exista şi excepţii, dacă o cere situaţia, atunci când sufletul are, de pildă, o sarcină specială sau când o impune situaţia familială. Dar, în general, se întâmplă cum am zis.

Mai înainte, sufletul primeşte de la îngerul păzitor binecuvântarea de despărţire. Este acea binecuvântare care şterge totodată şi amintirile vieţii anterioare. Uitarea este o parte a jocului vieţii. Sufletul vorbeşte cu îngerul păzitor şi cu mine. Atunci când se întocmeşte planul vieţii sunt şi eu prezent, astfel încât cunosc şi momentul morţii următoare. Sufletul îşi priveşte toată viaţa, planul vieţii şi ştie ce-1 aşteaptă.

Cum de uită sufletele - cu excepţia câtorva oameni cu capacităţi de medium - de unde vin, cum de nu-şi mai amintesc de lumea spirituală...

Niciodată uitarea nu este totală. Toată cunoaşterea este întipărită în suflete. Mai ales copiii îşi amintesc în primii ani de viaţă de lumea luminoasă, dar nu pot să le explice adulţilor aceasta, căci nu se pot exprima în cuvinte.

Cu cât creşte copilul, cu atât se adaptează vibraţiei materiei, tărâmului lumesc. Sufletul se ancorează, treptat prinde rădăcini în frecvenţa Pământului şi îşi pierde din ce în ce mai mult cunoaşterea despre lumea materiei fine - sunt posibile şi excepţii. Acum sufletul se află în trup şi începe existenţa ca individ, cu sarcinile şi examenele pe care le implică aceasta.

Viaţa pe Pământ este întotdeauna un examen. Dar lumea luminii nu este niciodată uitată total. Ea apare în visele şi în fanteziile oamenilor mai mult decât în conştiinţa lor. După cum ştii şi tu: oamenii sunt influenţaţi prin educaţie, prin profesori, prin concepţia politică a ţării, fiind hrăniţi şi modelaţi cu informaţii care limitează. Astfel se ajunge ca sufletul să nu mai poată vedea lumea spirituală. Totuşi, prin ceea ce

putem numi cordonul ombilical al sufletului, şnurul de argint, se păstrează o legătură cu corpul. Este firul de legătură dintre suflet şi corp.
în acest mod, omul, chiar şi atunci când se află în mare necaz, va avea permanent o legătură cu lumea spirituală.

Ce face omul când se află în momente de cumpănă? Dacă până atunci nu s-a rugat niciodată, acum strigă către Dumnezeu, imploră şi vrea ajutor,şi , ca să vezi, în acel moment se apropie din nou de lumea spirituală.

Nu ai auzit şi nu ai văzut şi tu cum un om anume, fără credinţă, aflat într-o situaţie grea din viaţa sa, devine dintr-o dată conştient de originea sa spirituală? Iar asta se întâmplă şi în cazul oamenilor care s-au lăsat în voia pasiunilor carnale, care sunt puternic ancoraţi în material.

Am auzit spunându-se după un accident: *„îngerul păzitor mi-a stat alături!"*

Aşa este....

Cu siguranţă unii vor afirma că aceasta este doar o frază, dar nu este aşa, ea reprezintă adâncimile interioare cele mai profunde, pe care le-a simţit sufletul. Sufletul a simţit că este ceva acolo, ceva invizibil, care emite căldură sufletească, iubire şi încredere. în acest moment sufletul, respectivul om, a simţit universul şi nesfârşita energie divină - şi îngerii...Şi cel mai necredincios ştie în adâncul sufletului său: „Aici *pot găsi ajutorul atunci când mă aflu în necaz. "*

Aş dori să aău mai multe despre „şnurul de argmf'de care ai pomenit, dar mai înainte m-ar interesa ce se întâmplă la moartea unui copil.

Sufletul vrea să vină acasă. Şi-a îndeplinit misiunea şi se întoarce acasă.

Scurt şi dureros...

Bineînţeles. Oamenii încearcă aflarea cauzei, dacă organele nu au fost în ordine.... Medicii constată însă că totul este normal.

Sufletul pleacă pentru că şi-a îndeplinit rolul pe pământ sau - şi acum urmează cealaltă variantă: pentru

că nu se simte bine, pentru că simte că nu poate aşeza lumina pe care şi-a propus-o, rugând să i se permită să se întoarcă acasă, pentru a putea lua o altă hotărâre.

Să nu consideri asta ca o pedeapsă pentru părinţi, nu este aşa. Poate că aceştia au luat o nouă hotărâre, sunt împovăraţi de gândul despărţirii, sunt certaţi. Acestea ar putea constitui motive. Aşa cum există şi posibilitatea ca părinţii să nu dorească să înveţe, să se dezvolte. Şi acesta ar putea fi un motiv pentru care sufletul să plece din nou.

Sau poate că perechea respectivă nu este suficient de matură, iar sufletul îşi spune: *„Eu am alte sarcini”,* rugând să i se permită să se întoarcă, ceea ce se şi întâmplă.

Cum este în cazul unui avort - o temă foarte sensibilă. Există ţări în care avortul este permis, iar altele în care este considerat asemenea unei crime comise asupra unui adult

Vezi tu, de când există lumea şi femeile sunt fecundate, aceasta a fost o problemă foarte, foarte dificilă. Şi corpurile femeilor au fost deseori excesiv exploatate de către bărbaţi. Vorbesc de ţările în care femeia nu a avut şi nu are nici în ziua de azi respect. Astfel de femei au fost mereu folosite de bărbaţi şi însămânţate - totuşi ele nu au vrut întotdeauna să nască un copil. *„Nu din nou”,* spuneau ele. Şi de aceea astfel de femei îşi trimit înapoi fructul corpului. Dacă fac acest lucru în iubire, în onoarea fructului corpului regretă şi se roagă ca asta să fie în armonie - pe de o parte pentru sufletul copilului, cât şi pentru conştiinţa lor, atunci nu reprezintă nimic rău.

Altfel stau lucrurile însă, în epoca actuală şi în cultura ta, în care femeia se bucură de un statut mai bun. Acum este posibil să împiedici însămânţarea. Şi atunci asta ar trebui făcut. Dacă există posibilitatea prevenirii, atunci trebuie să fii circumspect când sufletul este trimis înapoi. Ce s-a întâmplat?

Eu cred că totul trebuie folosit cu măsură, ca pentru orice lucru în viaţă - motivul, mai ales, este hotărâtor.

Există măsură şi există motiv. Să luăm de exemplu, o femeie uşuratică, care în fiecare an primeşte fructul, şi

totuşi nu întreprinde nimic pentru a nu se mai întâmpla astfel - nu se protejează. Şi îşi spune sieşi: *„Pur şi simplu o să le trimit pe toate (suăetele) înapoi”*- probabil că va folosi alte cuvinte mai primitive. Bineînţeles că nu este bine, căci ea acţionează într-un mod iresponsabil asupra corpului, spiritului şi sufletului - asupra corpului ei şi asupra corpului copilului ce urmează să vină pe lume - prin urmare nu procedează corect.

Ea nu ia în seamă şi nu apreciază viaţa.

Ce se întâmplă cu femeile de еже s-a abuzat sau еже au fost violate?

Ele au voie să trimită acasă sufletul respectiv.

Dar, vezi tu, aceasta este o temă care poate fi mult extinsă. Să presupunem că o femeie a fost luată cu forţa. Totuşi, în corpul ei s-a stabilit o aşa-numită fiinţă luminoasă - un suflet de o frecvenţă superioară - şi femeia doreşte să păstreze această fiinţă, deşi circumstanţele procreării au fost negative. Ea va simţi că în ea s-a furişat un suflet special. Vezi tu, în acest caz decizia şi modul de acţiune depind de felul sufletului şi de conştiinţa mamei. îţi dai seama cât este de dificil?

Chiar dintr-un viol, dintr-o faptă groaznică poate lua naştere o fiinţă luminoasă. Şi asta nu are de-a face cu bărbatul şi cu fapta sa rea, nu, ci înseamnă că tocmai a fost trimisă pe Pământ o fiinţă luminoasă. Dar care este decizia într-un astfel de caz şi ce suflet vine la care mamă, sunt lucruri care nu ţin de aprecierea mea - sufletele însele sunt cele care în nesfârşita energie divină iau astfel de hotărâri.

Este şi mama care hotărăşte. După o asemenea faptă ea este cea care rămâne singură cu propriile gânduri şi cea care poate suferi foarte tare. Ea ar trebui să ia o hotărâre într-un mod conştient şi să vorbească cu sufletul copilului.

Tema este foarte vastă, pe multiple planuri, ridicând probleme - după concepţia respectivei mame şi în funcţie de situaţia din ţara mamei - fie din punct de vedere religios, fie politic.

Unde duce îngerul păzitor suăetul după ce i-î predai tu?

Eu spuneam mai înainte că sufletul este ocupat mai întâi cu rudele şi cu alte gânduri lumeşti, câteodată este chiar îngrozit, dacă moartea s-a petrecut mai rapid sau brusc, ca de pildă în urma unui accident. De obicei, sufletul este prezent la funerarii - există multe variaţii referitoare la acest aspect. Mai dificil e pentru un suflet să fie prezent la înmormântare în cazul în care corpul a murit pe câmpul de bătălie şi nu a fost identificat, căci câteodată sufletul nu-1 poate găsi imediat. La fel se întâmplă şi atunci când corpul s-a scufundat odată cu vaporul sau pur şi simplu nu poate fi găsit, ori atunci când omul a fost ucis de o bombă. în acel caz nu mai e nimic de zis, corpul s-a descompus. Sufletul îşi caută rudele apropiate şi vrea să comunice.

în mod frecvent acesta este sfârşitul vieţii trecute. După aceasta conducerea este preluată de îngerul păzitor, începând aşa-zisa perioadă de regenerare, mai lungă sau mai scurtă, pe care o parcurge fiecare suflet. Urmează apoi analiza vieţii, după cum am mai spus. Bineînţeles că există şi suflete încăpăţânate, care vor să mai rămână pe pământ. Acestea pot rămâne multă vreme legate de pământ şi sunt percepute de oameni adeseori ca spirite. Acestor spirite li se cere mereu să acceadă pe un nivel superior, ca într-o şcoală în care vine profesorul şi spune: *„Acum mergem în clasa următoare!"* Unele suflete pot rămâne pe loc. Temporar, bineînţeles...Aici există legi clare, ce trebuie respectate.

Cum pop tu pregăti oamenii pentru moarte?

Am spus deja că stau lângă ei şi fac chiar ceva mai mult de atât. Mă furişez, ca să zicem aşa, în ei, mă lipesc de ei şi le transmit un sentiment de dor pentru căminul lor spiritual. Eu le trezesc şi le stimulez sentimentul că a sosit momentul desprinderii. îi las să devină trişti; îi stimulez să se

lase pradă curiozităţii de a afla cum este să mori; îi las să privească înapoi în viaţa lor, să analizeze încă o dată evenimentele trăite şi le sporesc tot mai mult sentimentul de a vrea să părăsească lumea fizică.

Tu, ca înger al transformării, ori de pildă m înger păzitor ap avut vreodată vreo întrebare; sau tu ştii totul?

Eu sunt prezent atunci când se întocmeşte planul vieţii şi cunosc prin urmare, planurile de viaţă ale sufletelor.

Asta înseamnă că tu vezi derulându-se viaţa viitoare a sufletului în corpul uman ca într-un Ulm. sau ca într-o viziune?

Da, cam aşa ceva.

Ţi s-a întâmplat vreodată ca din greşeală să vii să iei un suăet atunci când nu trebuia?

Nu, aceasta este o interpretare omenească.

Ai sentimente?

Te iubesc! Asta înseamnă că am sentimente. Tu poţi fi mânios pe mine, dar eu te iubesc totuşi!

Să presupunem că un om comite o crimă sau chiar el este omorât.. Simţi ceva în acel moment?

A observa ce se petrece nu înseamnă după mine a vedea faptele. Prin urmare, eu văd omul - făptaşul sau victima - în nemărginirea sufletului său. Tu vezi lucrurile într-o manieră umană, eu le văd altfel. Ţie îţi place să crezi că eu mă distanţez cu oroare, probabil împreună cu îngerul păzitor, atunci când e vorba de o crimă - probabil asupra unui copil? Nu e adevărat.

Ca o fiinţă ce se poziţionează în afara legăturilor pământene rezultate din miile de încarnări ale sufletelor, eu păstrez distanţa în astfel de situaţii. Sufletul şi-a ales felul morţii, nu eu. Eu nu fac aprecieri.

Nu este frumos când un om moare violent, dar îngerul păzitor şi cu mine vedem lucrurile dintr-o cu totul altă perspectivă - noi vedem globalitatea unui suflet, nemărginirea existenţei sale.

Ai fost şi eşti văzut de oamenii de pretutindeni...

Dar din păcate întotdeauna interpretat drept bărbatul cu coasa....

Cum de apari în acest personaj?

în diferitele tipuri de conştiinţă umană moartea are, fireşte, o mulţime de întruchipări. Astfel că eu îi apar respectivului om în forma pe care el o poate înţelege cel mai bine - dacă este indian, atunci eu apar probabil, ca o pasăre neagră; strămoşilor tăi le apăream caA o cioară sau ca o femeie în negru. Cum e posibil aşa ceva? întrucât cunosc ce este în mintea oamenilor şi ştiu ce elemente pun ei în legătură cu moartea, iau forma pe
care omul respectiv o asociază cu moartea - cu moartea sa. Şi pentru că imaginea cosaşului sau a hainelor negre este în subconştientul multora legată de ideea de „moarte", am preluat aceste reprezentări şi mi-am format imaginea corespunzătoare. Important este mesajul pe care-1 aduc eu, şi anume că *e timpul să părăseşti Pământul.*

îţi mai spun încă o dată: iau forma pe care omul respectiv o pune în legătură cu mine. în ziua de azi cei mai mulţi oameni îşi reprezintă personajul numit, moarte ca pe un schelet sau ca pe bărbatul îmbrăcat în negru, prin urmare, mă arăt ca un bărbat în negru. Dacă peste o mie de ani moartea fizică va arăta ca un pitic verde, atunci voi apărea aşa. Este vorba de mesaj şi de faptul că omul ştie când este rândul lui - nu contează înfăţişarea mea fizică.

Dar de ce tocmai negru?

Apar în negru deoarece negrul indică sfârşitul formei. Forma este trupul fizic, în care poposeşte sufletul. Cum trupul are un sfârşit, negrul este culoarea potrivita.

Nu mi-a scăpat faptul că această apariţie în negru este în mod voit greşit interpretată, dar nu are nici un sens să te întâmpin altfel. Dimpotrivă, este necesar să înţelegi şi să accepţi sfârşitul formei.

Când iau un suflet din materie, eu trebuie să mă condensez şi, de aceea, apar mai degrabă întunecos.

Când mijlocesc încarnarea unui suflet, apar mai luminos. După cum ai putut înţelege din cuvintele mele de până acum, este vorba de vindecare. Mie îmi este clar că un om din zona ta pământeană şi-ar imagina pe cineva care vine pentru a aduce vindecarea ca fiind mai degrabă îmbrăcat în alb, în galben sau altcumva. Dar toate acestea sunt identificări umane cu culoarea. Un personaj îmbrăcat simplu, în negru, arată că forma a fost lăsată în urma sa. Asta înseamnă că acest personaj este momentan mesagerul potrivit pentru eliberare, căci este vorba de eliberarea de formă. De obicei sunteţi mult prea ocupaţi pentru a vă reprezenta alte forme noi. Trecerea presupune să laşi ceva în urmă şi să te relaxezi, să intri într-un gol şi să savurezi pauza. Este important ca voi oamenii să înţelegeţi simpla formă neagră în această perspectivă şi să o salutaţi. Doar atât şi multe lucruri devin mai uşoare.

Mai există şi alţii care au lucrat cu forma neagră şi încă o mai fac, care urmăreau, ca omului să-i fie frică. Scopul este în acest caz ca omul, din teamă, să se simtă dependent de lumea formei şi de siguranţa aparentă, care este oferită contra unui preţ ridicat. Acesta este un alt capitol, care va necesita şi el atenţie la momentul potrivit, chiar dacă nu este foarte important. Cine a acceptat o dată eliberarea de formă şi a înţeles-o, nu se mai supune unor astfel de strategii.

învaţă, deci, să te pregăteşti pentru propriile simţiri şi să nu te laşi distras de cei ce inventează formele, cu scopul de a te îndrepta într-o altă direcţie. De fiecare dată când vizitez un om fac această recomandare şi procedez la fel şi acum. Eu fac practic o invitaţie în iubire.

Apropos de iubte -ai o culoare preferată?

Eşti chiar amuzant…în lumea materiei fine există multe zone, printre care şi unele ale culorilor frumoase - în funcţie de locul unde se găseşte sufletul şi de ce fel de conştiinţă are el. Există domenii cu culori mult mai frumoase decât cele de pe Pământ. Acum te minunezi…. *(râde).* Iar aceste culori pornesc de la roşu intens până la roşu deschis, de la galben intens la galben pal… Ele

se întrepătrund şi formează o splendidă simbioză de culori care nu sunt cunoscute în lumea pământeană. Aceste culori se constituie într-un tot mirific, plin de fantezie. Nuanţele dispar, vin, luminează şi totul se petrece în diverse intensităţi coloristice.

Să luăm ca exemplu curcubeul, imaginează-ţi-1 aşa cum culorile lui se preling una în alta, devenind din ce în ce mai intense ori mai estompate. Cam aşa trebuie să-ţi reprezinţi ceea ce ţi-am spus eu. Şi acum să nu mă întrebi ce costum îmbrac.

Ei bine, s-ar putea întâmpla să preferi negrul...

Nu, nu port negru *(râde),* se pare că vrei să îmi întinzi o capcană - dar nu mă poţi prinde. Eu sunt o fiinţă spirituală şi pot apărea în orice culoare doresc. în cercul vostru cultural mă arăt în negru, deoarece aceasta este aici culoarea care simbolizează desprinderea şi nesfârşitul - veşnicia.

în cazul meu, tu mi-ai apărut în vis. Există însă relatări conform cărora te-ai fi arătat lângă patul oamenilor în plină zi, ai fi bătut la uşă sau ai fi alergat în jurul casei lor. De curând am primit o scrisoare de la Thornas Kovacs din Viena, în care acesta îmi povestea următoarele:

„Dragă Jan, astăzi am aflat că scrii o nouă carte despre moarte şi aş dori să-ţi relatez două evenimente trăite de mine. Poate că te vor ajuta.

Primul dintre ele s-a petrecut acum aproximativ cinci ani. Eu locuiesc într-o veche casă vieneză în stil Biedermeier, care are o curte interioară închisă, iar intrarea se face din exterior, printr-un fel de ganguri boltite. într-o noapte stăteam în pat cu fereastra deschisă - era întuneric beznă - când, brusc, am auzit paşi dinspre gangul de vis-ă-vis ţi cineva a ciocănit la o uşă. Mi s-a părut ciudat pentru că, în mod normal, având în vedere distanţa, nu ar fi trebuit să se audă aşa de bine. Am auzit-o şi pe femeia din locuinţa la uşa căreia s-a ciocănit, întrebând: „Cine este acolo?", iar cel care a bătut a răspuns: „Moartea!"

Pentru că nu eram sigur că nu am visat, m-am ridicat, m-am aşezat în scaunul meu pe roţi, m-am dus la fereastră şi am auzit aceiaşi paşi cum de data aceasta, se

îndepărtau de locuinţă. A doua zi am aflat că locatara de la numărul 10 a murit în urma unui infarct

Cea de-a doua întâmplare a avut loc anul trecut - tot aici în casă - când o vecină m-a strigat în toiul nopţii, întrebându-mă dacă poate trece puţin pe la mine. Mi se adresase, pentru că eu - trebuie să precizez pentru a înţelege mai bine - eu sunt în casă un fe Ide portar şi de „cutie pentru reclamaţii". Când am deschis, femeia stătea în faţa uşii albă ca varul şi tremurând din tot corpul. După ce am invitat-o să intre, mi-a povestit că tocmai sosise acasă şi vroia să urce în lift, când a auzit deodată paşi care coborau scările. Curioasă cum doar femeile pot fi, a aşteptat să vadă cine coboară şi atunci a văzut moartea, cu manta neagră, glugă şi coasă, care nu i-a aruncat nici o privire, dispărând prin uşa închisă. Şi în acea noapte a mai murit o femeie din casa noastră. "

întrebarea mea ar fi: pop, în anumite cazuri, să te materializezi, prin urmare să capeti un corp?

Eu pot să devin vizibil. Este o diferenţă. Pentru tine asta înseamnă materie, materializare. în mare spus, eu pot pătrunde în vibraţia materiei. Pentru asta folosesc forţa acelora cărora mă înfăţişez. Asta înseamnă că eu poposesc în vibraţia materiei şi mă fac vizibil; reuşesc acest lucru cu ajutorul elementelor exterioare ale fiinţei mele. Totuşi nu este bine pentru mine că pot alege singur felul în care îmi fac apariţia. Nu e bine, se referă la faptul că pun în funcţiune în exterior puterile mele, ceea ce mă îndepărtează foarte tare de forţa divină. Numi place să fac des acest lucru, întrucât mă epuizează şi mă îndepărtează de esenţa divină.

Nu că nu este bine, dar pur şi simplu nu e necesar. Câteodată trebuie să o fac, căci aceasta corespunde modelului de credinţă al celui căruia îi apar.

Ciocănitul în sine este simplu. Este o frecvenţă de vibraţie care se obţine prin frecare. Materia care vibrează poate fi, spre exemplu, cea a lemnului, în interiorul căreia produc agitaţie. în acest mod pocnetul devine foarte clar pentru auz. Mă folosesc şi de auz, de frecvenţa de auz a persoanei vizate, întrucât nu oricine poate auzi totul.

Această sarcină pe care o exerciţi acum este singura

pe care o ai sau, anterior, ai mai desfăşurat şi o altă activitate decât cea de a transforma? Sau poate după asta vei face altceva?

Eu am avansat până la acest rol al prezentului şi al fiinţei. Eu sunt o energie care îşi însuşeşte diferite roluri, asta însemnând că eu însumi mă aflu în ascensiune. în acest moment rolul meu este acţiunea. Este misiunea mea. Pentru că lucrez cu sufletele sunt în situaţia să mă transpun, deci să fiu eu însumi suflet. Dacă un suflet nu doreşte să meargă, eu mă duc la el şi îl ajut pentru a merge braţ la braţ împreună. Eu însumi am avansat trecând şi prin acest rol - în ceea ce priveşte aspectul sufletesc. Cealaltă parte a mea este cea superioară, asta este vocaţia mea. Am fost creat de forţa divină şi am venit prin îngeri.

Eşti câteodată nerăbdător - aşa cum sunt şi eu?

Nu! Nerăbdarea este unul dintre subiectele la care tu mai ai încă de lucru. încetează să te agiţi, mai ai multe de trăit şi încă şi mai multe de făcut. Prin urmare ţi-ar prinde bine un pic mai multă răbdare şi toleranţă.

Nu Secare om care moare te vede pe tine - asta se întâmplă doar câteodată. De ce?

Nu este întru totul corect. Nu fiecare om mă vede ca un *cosaş,* totuşi fiecare suflet primeşte un semn că în curând i se încheie viaţa. Unul percepe sincronic, de pildă atunci când oamenii din jurul său vorbesc despre moarte, altul simte în el însuşi. Unii oameni au sentimentul că nu trebuie să meargă cu o anumită cursă aeriană şi apoi avionul respectiv se prăbuşeşte...

Semnul este, de cele mai multe ori, sentimentul pe care-1 încearcă omul, căci, după cum am spus, eu vin cu câteva zile sau chiar săptămâni alături de un om şi mă lipesc de el. Parţial rămân la el - mă refer la părţile mele, la fragmente - şi îi induc sentimente care să-l conducă către ideea de moarte. Când soseşte momentul trebuie executată acţiunea. Sufletul ştie acest lucru, dar omul, de cele mai multe ori, nu.

Au existat şi mai există încă popoare pe planeta aceasta care sunt strâns unite cu natura şi care simt

când eu mă alătur lor. Astfel, aceşti oameni, înainte ca eu să încep să acţionez asupra lor, se pregătesc, se retrag, îşi iau rămas bun de la familiile lor. Acesta este de fapt comportamentul care se cuvine. Dar chiar şi eu trebuie să mă adaptez situaţiei *(râde),* totuşi sunt foarte creativ.

Depinde de conştiinţa omului dacă şi cum mă percepe, respectiv cum îşi simte moartea care se apropie.

Să luăm acum ca exemplu o cameră de spital; aici se află un om pe care l-am chemat. Omul are percepţii, vede şi simte că este „ceva" acolo. E corect. El simte de pildă că îngerul său păzitor este lângă el. Aminteşte-ţi că şi tu cunoşti relatări despre muribunzi care cu câteva zile înainte de moartea fizică au spus că văd ceva - o lumină sau rude decedate. Iar muribundul simte că aceste rude sunt lângă el - strămoşii săi, cum spuneţi voi.

Camera e plină de făpturi care au venit să-l ia pe acest om. Printre ele sunt şi eu, îngerul transformării, plin de iubire. Mai precis, eu stau foarte aproape de el...

De aceea, adeseori cei care sunt aproape de moarte zâmbesc. Poţi să întrebi asistentele ori medicii sau alte persoane care au luat parte la astfel de momente. Adeseori bolnavul aflat pe moarte zâmbeşte, priveşte într-un colţ al camerei sau arată către vreun loc ori spune câteodată cuvinte care nu pot fi înţelese. El deja este, cumva, în lumea mea.

Imaginează-ţi un tablou: aici este procesiunea celor care au venit să ia sufletul, cu mine în frunte, iar de cealaltă parte se află medicii care încearcă să salveze viaţa sau rudele care plâng. Vezi ce aproape stau sosirea şi despărţirea?

De unde ştii tu că un suăet trebuie luat? Există un plan al creaţiei, un proiect divin, care merge până în cele mai mici elemente şi care îţi indică tie în avans? De unde ştii tu că trebuie să Ei la persoana XY, care va muri?

Pentru că aşa e. Aceste lucruri se petrec mai presus de conştiinţă. Privind lucrurile astfel, putem vorbi de o structură - încerc să mă exprim cât mai clar - de o *matrice,* cum o numeşti tu, care conţine până în cele

mai mici elemente planul divin al creaţiei. Astfel că în fiecare celulă a existenţei, marele este cuprins în mic. Este răspândită lumină. Nu presimţi, nu simţi, ştii. Atunci când sursele de energie ale corpului sunt nule, îmi fac apariţia eu, pentru ca ele să nu-şi piardă echilibrul.

Privind astfel, există un plan al creaţiei în sensul cel mai larg al cuvântului. Pentru întreg există proiectul divin, totuşi pentru porţiunea la care te referi tu, putem spune că există o structură, o matrice. Eu ştiu când a sosit momentul şi în ce loc se află un suflet care trebuie desprins de corp. Asta înseamnă că spiritul anunţă prin intermediul sufletului că este momentul. Atunci merg la plan. Nu este un automatism, un du-te-vino, ci spiritul anunţă sufletul că planul vieţii a fost realizat şi acţiunea este la sfârşit. Lucrurile sunt stabilite şi programate chiar de la intrarea în viaţă. Prin urmare nu sunt posibile devieri. Poate doar mici abateri, adică, în anumite circumstanţe, se poate ajunge la mici prelungiri ori scurtări. Dar în conţinutul întregului vor exista aceleaşi rezultate. Creaţia se îndeplineşte prin ea însăşi.

Pentru creierul omenesc este aproape de neînţeles, pentru că aceasta se află în afara modului de gândire al oamenilor.

Porneşte de la ideea că, din perspectivă pământească există o creaţie divină, care este scrisă dinainte ca într-un raster. Când soseşte momentul, eu încep să acţionez. Clipa respectivă vine atunci când sunt îndeplinite sarcinile viaţii alese pentru reîncarnare.

Când acestea sunt realizate, eu ajut sufletul să iasă din corp cu ajutorul spiritului. Se poate spune că odată cu intrarea în viaţă este stabilită şi ieşirea.

Aşa stau lucrurile ca o scară bidimensională. Totuşi eu nu lucrez bidimensional. Pentru mine, în procesul de aducere a sufletelor nu este important dacă omul a atins vârsta programată de optzeci de ani, ci, dacă el a îndeplinit ceea ce şi-a propus. Se poate întâmpla ca omul să-şi susţină încercările şi să acumuleze experienţele programate deja la vârsta de şaptezeci şi nouă de ani. Asta înseamnă că pot să-l iau mai devreme.

De asemenea, dacă au existat mici ocolişuri în viaţa unui om, e posibil să se ajungă de la cei optzeci de ani programaţi la optzeci şi trei, căci timpul nu a fost suficient. Nu este vorba de linia de la A la B, ci de experienţa cuprinsă între A şi B. Pe de o parte se află, deci, numărul de ani din programarea anticipată - compară cu starea de funcţionare a unei baterii - iar, pe de altă parte, e vorba de efectuarea a ceva pentru care te afli acolo. De aceea nu trebuie să vin întotdeauna când omul respectiv a atins vârsta programată. Pot veni mai devreme sau mai târziu, dar este vorba doar de mici devieri. Eu îmi dau seama când bateria este goală. Nu trebuie să o umplu din nou, ci să aduc sufletul înapoi, pentru ca el însuşi să se reîncarce. Şi îmi dau seama, de asemenea, dacă în momentul principal al încarnării se doreşte îndeplinirea unei sarcini care este deja îndeplinită. Căci dacă „vasul cu apă" este plin, atunci eu voi veni şi te voi lua, ca să nu cazi în „vas".

Aici apare adeseori disputa între noi, între sufletul pe care vin să-l iau şi mine.

Imaginează-ţi de pildă, un cercetător foarte ocupat - unul ca tine *(râde)* - care aleargă dintr-un loc în altul pentru a-şi îndeplini sarcinile, şi chiar şi la o vârstă mai înaintată se agită şi acţionează. Dacă sarcina sa este îndeplinită, eu vin să-l iau, căci conţinutul a fost îndeplinit. Atunci se opune rezistenţă. In asta constă disputa, sufletul spunând: *„Nu, eu vreau să mai trăiesc!"* Totuşi dacă planul prevede să fie îndeplinita o sarcină, eu vin atunci când ea este îndeplinită, fără să am ceva de obiectat.

Alteori sunt necesare prelungiri ale duratei de viaţă, are loc îndeplinirea misiunii şi abia apoi îmi fac eu apariţia.

Ce este prin urmare planul forţei creatoare?

Este ceva uşor, căci poate fi rezumat într-o singură frază. Divinul a plecat din sine şi acum se află pe drumul de întoarcere. Divinitatea însăşi a existat în sine. Prin ceea ce voi numiţi pocnetul originar, divinitatea a început să existe din sine.

Dacă un suăet se reîncarnează, este nevoit să o facă

linear, şi anume din prezent către viitor (de pildă sufletul părăseşte m corp în anul 2000 şi este renăscut în 2006) sau poate să Se născut spre exemplu, în anul 6000 î. C. ori în timpul lui Isus?

Omul nu poate pricepe astfel de lucruri, întrucât gândeşte linear. Omul gândeşte ascendent. Asta înseamnă că succesiunea timpului pământesc este una a cifrelor crescătoare. Creierul omenesc nu prea înţelege cum se poate să se reîncarneze în trecut. La nivel cosmic este posibil. Astfel că există, în sensul larg al cuvântului - deşi este greu de explicat - cercuri ale timpului; cercuri care sunt închise în sine. Iar eu vin şi te întreb: *„Unde începi tu să mergi în cerc şi unde începe cercul?"*

Pentru a descrie infinitul s-ar putea spune că Dumnezeu în sine reprezintă o unitate, o vibraţie care se mişcă în sine. De aceea, pentru voi, oamenii, infinitul este reprezentat de cifra opt, şi pentru că opt este de genul feminin, atunci să considerăm viaţa de genul feminin şi nu neutru. Priveşte viaţa ca pe un opt, ca pe un trenuleţ pe şine de la bâlci. Unde începi şi unde te opreşti? Este fără de sfârşit...

încarnarea în trenul vieţii este precum începutul deplasării cu acest tren, atunci când te duci la casa de bilete. Poţi plasa această căsuţă la care plăteşti şi de la care pleci cu biletul vieţii unde vrei, dacă doreşti acest lucru. în acest mod este posibil să pătrunzi în secolele, în mileniile timpului trecut.

La nivel cosmic, acesta este un lucru obişnuit şi neîntrerupt. Un „lucru neîntrerupt" în ordinea cosmică reprezintă un aspect ce depăşeşte simţirea umană. Dar pentru că totul, în infinit reprezintă acum sau pentru că totul, acum este infinit, răspunsul la întrebarea ta ar fi că da, este posibil - totuşi nu în conştiinţa fiinţei pământene de acum.

Să luăm un exemplu: este posibil ca tu, dacă te încarnezi în timpul lui Isus, să exişti efectiv în acea epocă; acolo îţi vei avea de îndeplinit sarcina ta. Astfel că nu vei putea lua loc la cină, alături de Isus în forma unui Jan van Helsing, şi nu vei putea atinge anul 0 având conştiinţa unui Jan din anul 2005. E posibil să poposeşti acolo, pentru a schimba istoria; pentru că aceasta trebuie scrisă din nou, ceea ce presupune o

schimbare. Totuşi întrebarea ta vizează aspecte cosmice superioare. Această temă este dificilă, fiind tratată chiar în universităţile cosmice, atunci când voi oamenii - să-mi fie cu iertare - abia învăţaţi scrisul.

Priveşte lucrurile astfel: este într-adevăr posibil, dacă nu chiar simplu de reprezentat. Tu, ca individ, nu vei fi în stare acum, în mod conştient, să faci un salt în ceea ce priveşte condiţia ta. Trebuie întotdeauna întrebată partea divină, niciodată nu se ţine seama de latura omenească, datorită egocentrismului pe care-1 implică existenţa. Este ca şi cum tu ai produce pocnetul puternic care se iscă ia atingerea vitezei sunetului.

în parabola cercului se spune clar că e posibil, întrucât Pământul - şi acesta este un simbol- nu este un disc, ci o sferă. Astfel că cercul evenimentele actuale nu este doar un cerc, ci o sferă, fapt pentru care nu există timp în înţeles pământesc văzut din perspectivă cosmică, căci cosmosul nu corespunde bidimensionalităţii. De aceea este posibilă încarnarea în alte ţări îndepărtate şi în alte epoci. Este posibil chiar, ca tu, dacă simţi în viaţa actuală că Pământului i-ar face bine cutare sau cutare lucru - de pildă aspecte legate de dezvoltarea tehnică - să te încarnezi de două sau chiar trei ori pe alte planete, pentru a te întoarce apoi cu cunoştinţele corespunzătoare. Urmează reîncarnarea pe Pământ, mai precis exact în epoca în care este necesară o astfel de dezvoltare. Se face asta adeseori.

De aceea vor exista întotdeauna politicieni capabili, care înfăptuiesc lucruri la care visează omenirea. Şi tot din acest motiv vor exista cercetători şi inventatori, care din nimic fac să apară ca prin minune o invenţie, căci ei au adus cu sine de pe o planetă îndepărtată ştiinţa originară, celula germinatoare.

Totuşi, întorcându-se pe Pământ ei nu pot păstra conştiinţa planetară a astrului îndepărtat. Aceasta are legătură cu

frecvenţa existenţei lor şi cu recunoaşterea acţiunilor lor. Astfel, cineva care a inventat automobilul nu poate poposi pe Pământ cu tehnica care provine din sistemul solar pleiadic; el ar fi declarat nebun. Dacă ar aduce aici pe Pământ frecvenţa planetei îndepărtate, aceasta nu ar armoniza cu frecvenţa Pământului.

Creierul uman bidimensional ar înnebuni - în sensul că ar ieşi de pe făgaşul normal.

Formularea ideilor este bună, dar explicaţia este dificilă, întrucât creierul nu o doreşte. Structura şi modul de lucru al creierului omenesc se prezintă în forma actuală pentru că Pământul doreşte să reţină materia şi starea prezentă.

Din punct de vedere cosmic este posibil şi s-a şi întâmplat.

Pentru că tot vorbim despre Cosmos, aş dori să trec la următoarea temă. Ştim astăzi că există legi cosmice, legi originare, care acţionează în întregul Cosmos (cosmos; din limba greacă: ordine). Mă refer aici la legea cauzalităţii, care în exprimare plastică ar însemna că noi culegem ce am semănat Poţi să descrii în câteva cuvinte aceste legi şi această ordine ce stă la baza Creaţiei?

începi cu ce e mai greu. Lasă-mă să o iau mai de departe.

Când s-a revărsat izvorul divin - spune-i pocnetul originar a trebuit intr-un anume mod să apară legile, nu ca intr-un parlament, ci practic de la sine. Asta s-a întâmplat atunci când Dumnezeu s-a revărsat, iar din el curgea această materie fluidă. Din ea provii tu, din ea proveniţi voi, din ea s-a născut totul. Şi pentru că lumea, cosmosul se află în afara divinului- voi nu puteţi funcţiona decât sub legitimitate divină. Astfel că aici nu sunt emise legi cosmice, ci conştiinţa cosmică are această sarcină, doar aşa poate ea funcţiona, altfel nu ar mai fi divină.

Principiul de bază - asta mi se pare cel mai important - este principiul originar al forţei vitale divine. Este principiul interacţiunii. Interacţiune, căci prin aceasta ia naştere o vibraţie, din care se obţine forţa infinitului. Asta înseamnă că toate legile cosmice se supun unui tip de interacţiune. Interacţiune şi pentru că aceste legităţi au consistenţă şi funcţionează. Ceea ce conduce la ideea că prin interacţiune ia naştere vibraţia, şi prin vibraţie împlinirea. Astfel putem considera legea privind acţiunea de a sa şi de a lua drept o interacţiune. Este chiar legea forţei originare. A da şi a lua în sens divin înseamnă a da forţa pe care o primeşti şi a primi forţa care ţi se dă, pentru a fi în starea originară.

Aceasta a fost faza undei divine, starea de linişte originară. Comparabilă cu poziţia punctului nul.

Totuşi poziţia punctului nul nu a fot suficientă Unităţii, ea a vrut să afle ce se întâmplă dacă nu mai este în acest punct. Şi astfel izvorul divin a început să respire, asemenea unei materii care pulsează. Aşadar, Divinul trebuie înţeles ca o Unitate care pulsează, care are forţa să ofere mai mult decât primeşte. Asta înseamnă că pocnetul originar s-a petrecut astfehdivinul s-a revărsat şi a aruncat din sine părţi componente. A fost atât de mult aruncat, încât eşti înclinat să spui: *„Divinul este epuizat”* Dar aceasta nu reprezintă decât o suflare, ca şi cum ai expira. Toate acţiunile voastre - întinse chiar pe durata a miliarde de ani - servesc divinităţii, au scopul de a îi da înapoi energia aruncată, şi chiar mai mult decât atât: toate experienţele voastre au ca scop, în cazul în care izvorul originar absoarbe din nou totul în sine, inspiră, nu numai să-l întărească şi să-l sprijine, ci chiar să-l extindă.

Izvorul divin creşte prin asta. Şi aşa sunt întemeiate legităţile de care vorbeai. Poţi să-ţi dai seama că aceste legităţi au fost aruncate de însuşi izvorul divin odată cu sine, căci altfel acest sistem nu ar putea exista.

Cea mai importantă lege este cea privind acţiunea de a da şi de a lua. Şi în ea se încadrează şi legea respiraţiei, căci tot ce se găseşte în afara divinului primeşte respiraţia divină, se află în respiraţia divină şi simte respiraţia divină şi în sine.

Astfel că voi toţi v-aţi aflat în expiraţie, în suflarea expirată de Divinitate. Acum, întrucât vă găsiţi pe drumul de întoarcere, sunteţi practic din nou în inspiraţie.

Legile la care te referi tu sunt adeseori stabilite de

oameni. Este important să analizezi argumentul pro sau contra. Tu ar trebui să stimulezi oamenii să-şi descopere legităţile încarnărilor lor. Sunt legităţile acţiunii de a da şi de a lua, şi sunt legităţi ale existenţei.

Se poate spune prin urmare, că pe baza acestei legi originare s-au întemeiat celelalte legi, cum ar £ legea rezonanţei şi *a frecvenţei, ori legea care spune că ceea ce este mic este la fel cu ceea ce este mare.*

Aşa este, deşi tu gândeşti în manieră pământească. întemeiere şi bază sunt vorbe. Pe această lege se întemeiază totul, indiferent de ce denumire îi dai tu. Dacă o să compari principalele trăsături ale legilor numite de tine, vei observa că ele îşi trag rădăcinile din baza acestei origini divine. Nu există altceva.

E de reţinut că legea divină este una simplă. E incredibil de simplu structurată. într-adevăr totul, acest mecanism de a da şi a lua se sprijină pe principiul interacţiunii, scopul este acela de a se naşte ceva, aceasta fiind împlinirea: a unui eveniment, a unei acţiuni, totul petrecându-se simultan, în acelaşi timp, deoarece este unitar.

Izvorul divin emană şi totodată asigură întoarcerea afluxului. într-un mod original, ca o acţiune de pompare.

Tot ce se constituie pe parcurs provin şi se dezvoltă din ceea ce există iniţail. Nimic altceva nu este.

Şi legea reîncarnării se bazează pe aceasta....

Legea reîncarnării poate fi comparată cu o frecvenţă. E însă şi mai bine să fie comparată cu o energie. Asta înseamnă că te reîncarnezi pentru a produce vibraţie, pentru ca apoi, cu aceas- ţă energie să poţi îndeplini într-un anume mod diverse sarcini, în fond, această lege există pentru a realiza cantitatea de energie.

Reîncarnare înseamnă o *nouă* naştere într-un alt trup, dar nu este decât o repetare, înseamnă ducere şi readucere. Aşa cum totul a fost aruncat în afară, tot astfel se realizează acum o întoarcere înapoi - asemenea unei oscilaţii a pendulului. De aceea şi reîncarnarea este precum oscilaţia pendulului - au loc repetări până când este din nou atinsă starea originară.

Consideră asta ca o oglindă. Astfel pot exista - chiar dacă e greu de reprezentat pentru înţelegerea omenească - lumi în oglindă. Din perspectivă cosmică este clar că doar aşa pot

sta lucrurile. Niciodată nu va exista prin reflexie o lume în sens dublu, totuşi energia Pământului nu se mişcă singură prin Univers, ci se reflectă într-un fel de lume-ogîindă. Pe această cale fiinţele cosmice superioare pot să acţioneze în această lume - oglindă, pentru a vedea ce efect apare în lumea pământească. îţi vei da seama de asta urmărind politica anilor anteriori. Atunci se verifica adeseori în lumea-oglindă cât de departe poţi ajunge pe Pământ fie în postura de înger cosmic, fie în cea de dictator cu conştiinţă inferioară - şi ce efecte apar în lume. Poţi îndrăzni sau nu? Este răsturnată ordinea sau nu?

Şi asta reprezintă o acţiune de venire şi de ducere, de dare şi de luare, o interacţiune, din care ia naştere vibraţia. Cu ajutorul energiei este realizat transportul materiei, al omului sau chiar al Pământului, pentru ca ele să fie aduse înapoi în conştiinţa divină, în Eul divin. Totul se bazează pe acest principiu simplu.

Pot să-mi schimb destinul?

Tu ai ales această încarnare. Sufletul tău a acumulat prin multe încarnări o bogăţie: experienţă. Această bogăţie sufletească este importantă pentru viaţa care urmează. De aceea eşti aici. Tu ai nevoie de cunoaşterea din această existenţă, pentru ca de pildă, într-o viaţă viitoare să-ţi îndeplineşti misiunea cerută acolo.

Astfel privite lucrurile, este vorba de o permanentă dezvoltare, conformă cu planul existenţial, cu situaţiile de viaţă alese şi modelate chiar de tine.

Bineînţeles că poţi omite câte ceva din acest plan al vieţii, evitând situaţiile dificile, confruntările, ferindu-te sau devenind ferm. Atunci omiţi ceva. Dacă te aduc în lumea spirituală, îţi vei privi viaţa pe care ai încheiat-o nu pe deplin mulţumit şi vei dori să primeşti una nouă, pentru a face în aceea ceea ce nu ai făcut în aceasta.

Există noţiunea de păcat, aşa cum este ea propagată de religiile hunii?

Păcatul este o interpretare falsă. Cuvântul *păcat* este folosit abuziv. Sufletul acţionează pe proprie răspundere atunci când întreprinde ceva ori nu face ceva; când înfăptuieşte ceva rău, când îşi provoacă ceva sieşi şi altora.

în discuţia de încheiere pe care sufletul o are cu îngerul său păzitor este analizată fapta - ceea ce a făcut altora -,

precum şi modul în care se va purta ulterior sufletul.

Totuşi ideea că oamenii sunt păcătoşi, că există păcatul originar, toate acestea nu sunt decât interpretări cât se poate de omeneşti şi de dogmatice.

Important este faptul că oamenii nu sunt pedepsiţi pentru faptele lor de către creatorul originar, ci ei înşişi hotărăsc, după ce şi-au analizat împreună cu îngerul păzitor propria viaţă, cum pot să compenseze ceea ce au făcut vis-â-vis de alţi oameni sau chiar de animale. De aceea se poate întâmpla ca ei să dorească să afle într-o viaţă viitoare, ce durere şi ce suferinţă au pricinuit altora, pentru a putea compensa. Şi în acelaşi timp mai adaugă ceva la învăţătura lor.

Dacă un suflet a ales pentru o viaţă viitoare un trup cu handicap ori condiţia de sărăcie, aceasta nu reprezintă o pedeapsă divină, ci sufletul însuşi are puterea deciziei. Oamenilor care dau cu plăcere vina pe alţii pentru că sunt prea slabi ori prea leneşi pentru a se recunoaşte vinovaţi, acelora nu le va plăcea să audă astfel de explicaţii. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că aşa stau lucrurile.

Acesta este motivul pentru care omenirea s-a împărţit într-o elită spirituală, pe de o parte, şi în prostănaci, pe de alta. Aceia care vor să înveţe trăiesc un start care îi catapultează, căci ei au energia de progres a Pământului, iar ceilalţi se vor prăbuşi total în abis.

Discuţia de încheiere este discutia cu îngerul păzitor, care are loc după ce suăetul a ajuns în aşa-zisul „cer”?

Da. Bineînţeles că poţi avea discuţii de încheiere şi cu un rival - deci cu sufletul unui „adversar” din viaţa trecută. Dar şi în această situaţie îngerul păzitor este prezent.

Totul este bine ordonat şi decurge conform planului?

Totul este dirijat de infinita energie divină. Toate vieţile au la bază un model care se întemeiază pe legităţi, ceea ce are ca urmare, de pildă, faptul că fiecare primeşte înapoi ce a trimis. Dacă un om l-a înşelat pe un altul, într-o bună zi va fi şi el la rândul său înşelat. Dacă, dimpotrivă, dăruieşte cu plăcere, va primi şi el la rându-i - şi de cele mai multe ori mai mult decât a dat.

Aceasta este legea.

Ce rol joacă Pământul aid?

După ce a devenit locuibil, Pământul a fost ales drept planetă a suferinţei şi a probelor. Au fost aduşi pe Pământ locuitori care populau alte planete şi au fost lăsaţi să se stabilească aici. De aceea se găsesc astăzi pe Pământ oameni care arată atât de diferit, căci nou-veniţii au fost aduşi de pe diferite planete şi din diferite epoci. La fel s-a întâmplat şi cu o parte din animale. Mulţi au fost aduşi şi mulţi s-au dezvoltat aici cu vremea. Ei au constituit baza din care a luat naştere ceea ce cunoaştem noi astăzi. S-au produs încrucişări şi s-a ajuns la amestecuri.

Câteva dintre fiinţele care au realizat acest proiect - popularea Pământului - au rămas pe Pământ cu corpurile lor fizice, altele s-au reîncarnat în noi corpuri, până când procesul de populare a fost încununat de succes.

Şi, pentru a încheia subiectul referitor la planul de creaţie, am putea spune că acesta înseamnă un mare proces de învăţare şi dezvoltare, o maturizare şi o evoluţie ascendentă....

Este eternul fenomen al acţiunii de venire şi de plecare, al maturizării, al dezvoltării şi, de asemenea, al rămânerii pe loc, căci şi asta face parte din proces, existând şi fiinţe care nu vor să evolueze.

Creaţia este un proiect veşnic, infinit şi doar în parte explo- rabil de către oameni. Până la o anumită limită, căci apoi de multe ori intervin, din păcate, interpretările omeneşti care estompează imaginea.

Ce sfat ne-ai da tu, mai bine zis ce l-ai sfătui pe pământean să facă pentru a trăi mai armonios? Şi, în general, ce ne-ai sfătui?

Pur şi simplu să existe iubire, numai iubire în toate segmentele vieţii - aceasta ar fi dorinţa mea pentru Pământ.

Ce se ***întâmplă cu sufletele care nu şi-au îndeplinit misiunea vieţii, ţelul pe care şi l-au propus înainte de naştere?***

Ele privesc înapoi în viaţa lor trecută şi văd că nu au atins punctul final.

Acum depinde...Vor sufletele să ajungă la capăt în lumea *noastră?*

Este posibil, căci sunt purtate discuţii de clarificare ale sufletului cu alte suflete, cu care conflictele şi probele nu au fost definitiv soluţionate. Poate fi vorba de un membru al familiei sau de un rival în plan profesional, care se mai află probabil pe Pământ. Sau sufletul cere o nouă viaţă cu aceleaşi sarcini.

Rămâne la latitudinea sufletelor să ia o decizie.

Ce se întâmplă cu sufletele care şi-au îndeplinit misiunea?

Acestea sunt îndrumate către alte sarcini. Ele pot călători împreună cu îngerul păzitor şi cu alţi însoţitori spirituali prin cele mai diverse sfere ale lumii spirituale, pot să rămână acolo, să înveţe, să studieze ori să plece mai departe căutând altceva. Dacă, de pildă, un suflet este interesat de aspecte ştiinţifice, atunci el poate poposi o perioadă pe un tărâm al unor astfel de suflete şi de fiinţe spirituale, pentru ca apoi să se reîncarneze pentru a practica această activitate ştiinţifică pe Pământ sau pe o altă planetă.

Câteodată aceste suflete sunt trimise pe o planetă care are nevoie de asemenea persoane pentru un anume domeniu - indivizi care să fie emiţători de impulsuri luminoase. Poate fi şi o încarnare într-un grădinar, iar dacă sufletul îşi urmează drumul vieţii aşa cum este el plănuit - ceea ce se întâmplă când el dă curs propriei intuiţii - ajunge să cultive o nouă specie de plantă, să descopere o nouă buruiană de leac ori să dezvolte un alt procedeu de cultivare - toate acestea îi stau deschise sufletului.

Am prezentat o astfel de situaţie, pentru a servi drept exemplu.

Dacă, de pildă, un suflet are în urma sa să spunem, douăsprezece vieţi ca soldat sau ca medic, poate după aceasta să se hotărască să devină negustor?

Se poate întâmpla. Sufletul se poate la fel de bine hotărî să devină cerşetor - din liberă voinţă. Sufletului îi place să spună: *„Doresc, măcar o dată, să cunosc destinul unui cerşetor sau al unui handicapat, al unui surd sau orb ori mut sau toate odată, doresc să am o astfel de experienţă."In* acest caz este posibil.

De cele mai multe ori pentru alegerea unor astfel de în-

carnări dificile este cerut şi sfatul sufletelor părinţilor, căci aceştia, având copii cu handicap, au avut la rândul lor de învăţat, şi încă chiar mai mult decât handicapaţii înşişi. Este un serviciu de iubire al sufletului care îşi asumă handicapul, pentru a învăţa ce înseamnă smerenia în viaţă.

Bineînţeles că se poate şi ca un suflet să-i 11 cauzat unui om un handicap într-o viaţă trecută şi acum, printr-o nouă încarnare, să hotărască să accepte el însuşi acest handicap, pentru a afla cum au decurs lucrurile de cealaltă parte şi cum s-a simţit acel om.

Dar sufletul care şi-a încheiat misiunea, nu TREBUIE să se mai reîncarneze?

Nu trebuie. Poate însă să o facă, dacă doreşte. El însuşi este acela care alege. Afară de vreo situaţie de o importanţă aparte, când sufletului îi lipseşte din întreaga sa ordine interioară o experienţă specială. în acest caz, sufletul trebuie să ia în calcul posibilitatea unei noi încarnări, pentru ca imaginea de ansamblu să fie completă.

Aş dori să aflu ceva mai multe despre subiectul: familie de suflete. După cum am înţeles eu între timp, prin experienţa proprie, precum şi din munca cu copiii clarvăzători, pe timpul vieţii suntem însoţiţi nu doar de îngerul păzitor, de cel al transformării şi de alţi îndrumători spirituali, ci *şi de foşti membri ai familiei noastre - de pildă de bunicul decedat - ceea ce noi numim în cercul nostru cultural „strămoşi".*

Bineînţeles. Dar nu ai o *singură* familie de suflete, ci multe - poate zeci de mii, în funcţie de nivelul pe care se găsesc acestea şi de cât de des te-ai încarnat tu. Şi în plus, depinde dacă tu îi regăseşti, mai bine zis, dacă ai voie să-i găseşti ori doreşti să-i găseşti. Înţelegi?

Să presupunem că ai în spatele tău o mie de vieţi, atunci ar fi vorba de o mie de familii în tărâm lumesc (pe Pământ) şi de o mie de familii la nivel spiritual. Şi depinde, în cazul tuturor acestor suflete, de cât eşti de legat prin sentimente de una sau de alta dintre familii şi în ce măsură înveţi şi te formezi pe mai departe din aceste valori familiale. în multe familii te simţi acasă.

Acum se poate întâmpla totuşi sa fii mai legat de unele suflete decât de altele. Să luăm drept exemplu im grup de suflete, în cadrul căruia într-o viaţă sunt tată, apoi bunică, pe urmă frate, după aceea soră şi mă pun în rolurile din

acest grup mai mic de suflete.

Acestea sunt probe, examene - schimbarea de sex, schimbarea numărului de membri ai familiei, schimbarea de vârstă, dacă acum eşti bunică, bunic sau nepot. Se mai adaugă şi rangul. 0 dată poţi fi general, data viitoare poţi fi doar soldat....sau invers. Este tot un exemplu. Aceste constelaţii sunt necesare pentru ca sufletul să cunoască toate unghiurile de vedere posibile, să le interpreteze şi să le transfere în procesul de învăţare.

încă o dată mai plastic exprimat Dacă aş intra în rolurile dintr-un grup mare de strămoşi, dintr-o numeroasă familie de suflete, să zicem de treizeci, patruzeci de suflete, şi aş încerca toate variantele, atunci aş putea merge mai departe....

Bineînţeles că mergi mai departe, nu există mers înapoi. Tu vei avea totuşi alte familii de suflete şi alte legături cu sufletele. Dezvoltarea continuă permanent - întotdeauna ai de câştigat şi întotdeauna tu stabileşti dacă mai vrei sau nu.

Dacă se întâmplă ca o anumită persoană să nu-ţi placă deloc - chiar ca suflet *(râde),* mă amuz şi eu - şi vrei să începi un război cu acest suflet pe tărâm spiritual, atunci tu vei ajunge, de fapt voi veţi ajunge în faţa unui fel de instanţă, unde veţi avea discuţii de clarificare. Aici sufletele vor discuta rezervat şi vor hotărî eventual, să se reîntâlnească în viaţa viitoare, pentru a trece proba de data aceasta nu ca duşmani, ci ca prieteni.

Să nu compari asta cu un tribunal, ci - câteodată îmi este foarte dificil să găsesc cuvintele potrivite - mai degrabă cu un fel de *înger- arbitru*; un cuvânt pe care l-am preluat din lumea voastră.

îţi desfăşori activitatea doar pe Pământ sau şi pe alte planete pe care există viaţă în formă corporală?

Eu sunt însărcinat de Atotputernicie, eu controlez Atotputernicia, ceea ce înseamnă că structura mea străbate spaţiul şi timpul de toate dimensiunile. Pentru activitatea în sfera pământească, din această rază divină, din această structură s-a format un corp inferior al sinelui meu în stare de vibraţie, dar eu străbat întreaga Atotputernicie. Eu sunt o unitate asemenea unui cordon. în acest mod o parte a sinelui meu acţionează pe Pământ şi o parte pe oricare altă planetă care este însufleţită, căci ea a luat naştere din Divin. Consideră asta ca pe un şnur, un şnur de cauciuc. Nu este posibil să-mi anulezi structura, dar e posibilă împărţirea ei, ceea ce înseamnă că pe fiecare planetă acţionează o parte a sinelui meu. Totuşi eu sunt mama întregului - eu sunt o unitate - care se întinde de la cel mai înalt punct al spiritualului până la cel mai adânc punct al palpabilului.

Să nu mă consideri o fiinţă asemenea ţie. Ci ca pe o fiinţă asemenea soarelui, cu raze care privite în ansamblu nu ard, dar luate separat încălzesc.

Tu ai pomenit că acţionezi vindecător în relatia dintre suăet şi spirit Ai putea să-mi explici pe scurt, diferenţa dintre suăet şi spirit?

Aici se complică lucrurile, lasă-mă să explic pe larg: sufletul reprezintă legătura dintre spirit şi corp. Sufletul este mecanismul care declanşează mişcarea cărnii. Sufletul este domeniul care inundă carnea, o acoperă chiar. Sufletul este unealta Divinului, sufletul este, în desăvârşirea spirituală, asemenea îngerului. Sufletul poate fi inundat de spirit, sufletul este inundat de către Divin, iar corpul de suflet. Prin urmare este posibil ca Divinul să acţioneze în corp *prin* corp, căci corpul este în stare să poarte Divinul numai cu ajutorul sufletului. învelişul corporal este pentru suflet ceea ce este învelişul sufletesc pentru Divin.

Eu, pentru că provin din Divin şi mă subordonez lui, mă ocup de partea sufletească. Astfel că, adresându-mă sufletului, care îi reflectă asta corpului, eu sunt în stare să vindec sufletul. Prin contactul cu munca mea şi muncind cu mine, tu vei fi în stare să-ţi urmezi mai bine vocaţia ta sufletească.

încă o dată se observă că procesul de comunicare între noi este restrâns, comparativ cu ceea ce ar fi posibil. Exprimând în procente, tu obţii de la mine între unul şi trei procente - având în vedere felul existenţei mele - şi nu mai

mult. Prin dăruirea fiinţei tale în fiinţa mea, vei putea, poate, să atingi în această viaţă până la cinci procente. Dar va fi suficient, căci eu sunt în stare să comunic cu sufletul tău. Dacă vrei să cauţi vindecare, atunci începe să vorbeşti cu mine. Eu îi voi da discret de înţeles sufletului din şinele tău, iar tu vei şti ce este sufletul, căci acesta va trimite semnale corpului tău.

Este vorba de trei niveluri de - corp, suflet, spirit. Sufletul este mijlocitorul între celelalte două. De aceea sarcina mea, în calitate de *înger al trecerii* şi al transformării, este să apar atunci când sufletul se desprinde de corp, transmiţându-i sufletului mântuirea divină. Dacă un om nu primeşte asta, mai bine zis dacă un corp nu acceptă mântuirea divină, apare demenţa, confuzia, căci corpul îşi pierde orientarea.

Prin pierderea orientării -acesta este un semn că din corp s-a scurs sau tocmai se scurge componenta sufletească ce conţine Divinul - apare, ceea ce voi numiţi demenţă. Şi asta se întâmplă pentru că mântuirea divină se retrage din corp, întrucât acesta trebuie să plece.

Această mântuire divină, al cărei mijlocitor sunt eu, este condusă din nou către corp dacă omul se deschide către Divin - prin rugăciune, prin renunţare la nihilism (*nihilismul = concepţie despre lume care neagă orice sens şi scop al existenţei; observaţia autorului).*

E posibil ca demenţa să fie vindecabilă pentru o scurtă perioadă de timp, dacă omul recunoaşte că momentul trecerii este deja stabilit. Este un joc de ansamblu. îţi dai şi tu seama că SUFLETUL nu există la modul concret. Este o entitate precum aburul. Imaginează-ţi această creaţie curgând şi vibrând. Priveşte sufletul ca mijlocitor, ca purtător al spiritului divin, cosmic.

Poate fi descris spiritul ca un curent care înviorează şi străbate atât sufletul cât şi corpul?

Da. Spiritul este curentul; spiritul este forţa divină, spiritul este forţa originară. Spiritul, Divinul este o creaţie închisă în sine. Imaginează-ţi spiritul ca o formaţiune în formă de glob, căci aşa este cel mai simplu de reprezentat faptul că spiritul se poartă în sine însuşi.

Prin mişcarea în sine ia naştere energia infinitului, care se mişcă permanent. Divinul este asemenea unui vârtej, căci

mişcarea divinului în sine reprezintă un cerc, ceva rotund, infinitul. Prin această mişcare este eliberată energie, aşa cum se întâmplă în cazul unei călduri foarte puternice, care se întreţine singură. Aceasta este simplitatea infinitului.

întrucât Divinul - cu tot ceea ce este el - reprezintă un sistem închis în sine, nu poţi ieşi din el singur, ci lăsându-te dus de purtători. Astfel Divinul, când se părăseşte pentru a crea, formează o densitate. Pentru că se ajunge la o condensare - asemenea unui nor - în interiorul substanţei se_ face mai întuneric şi mai strâmt şi poate începe să picure. în acest mod Divinul schimbă - ca să mă exprim în cuvintele tale-starea de agregare. Şi pentru că el devine solid, va putea exista şi în afara propriului sine. Pe cât de adânc cade, pe atât de greu devine. însăşi forţa divină nu este în stare să se plimbe în manieră pământească. De aceea a fost construit corpul sufletului. Divinul invadează sufletul, care îşi creează corpul, pentru a putea să se mişte şi să acţioneze. Prin tot ceea ce faci, prin acţiunile tale, prin toate experienţele pe care le acumulezi în viaţa de zi cu zi, transmiţi informaţia în nucleul celular către suflet, care o implantează din nou în Divin. Asta se întâmplă pe de o parte atunci când curgi înapoi în Divin, şi, pe de altă parte, atunci când transmiţi către îngeri.

Din acest motiv este important să ai pace şi mântuire în tot ceea ce faci. Informaţiile, experienţele pe care le ai; evenimentele care tulbură totul în tine - de pildă, iubirea, care îţi face sângele să clocotească - sunt transformate ca printr-un fel de pâlnie în sfere de conştiinţă superioare - ajungând, spre exemplu, la îngeri, la arhangheli, care le absorb, dobândesc putere şi în punctul cel mai de sus al fiinţei lor se revarsă înapoi în Divin. Cunoscând acest substrat vei înţelege mai uşor că un arhanghel nu este personificarea unui nume *(ca de pildă, Raphael sau Mihail; observaţia autorului),* ci este o forţă luminoasă creată, o structură de care tu îţi fixezi la un nivel inferior al frecvenţei informaţiile, o structură care ridică totalitatea îngerilor, astfel încât creştetul îngerului să se întoarcă înapoi în Divinitate. Este o curgere asemenea unui râu. Tu eşti izvorul întoarcerii. Şi prin acţiunile tale, prin revărsarea ta şi a multor muncitori ai luminii, fluviul se va întoarce; şi în acest mod este hrănită marea veşniciei şi Divinul.

Tu te afli la mijloc, la mijloc sunt sufletele situate la

nivelurile astrale inferioare care sunt urmate de nivelul superior al îngerilor. Nu există un înger care să aibă o denumire nominală. Este o piatră de construcţie care curge. De aceea în acest punct apare întrebarea: *„Dacă toate pârâurile aprovizionează râul, când este râul doar râu?”* Sau dacă extindem asupra energiei: *„Când este un înger doar înger?”*

Personificarea a fost făcută de către oameni şi cea mai bună descriere a unui înger ar fi, să spunem, că el este *în esenţă* înger.

De aceea toţi oamenii sunt pe cale să devină îngeri, şi anume atunci când carnea, materia este eliberată şi forţa spiritului, forţă care se află înăuntrul vostru, nu mai poate să o reţină. Asta înseamnă că prin toate acţiunile voastre descompuneţi lent substanţele materiei, nemaiputând astfel să fiţi în stare să reţineţi carnea.

Pe tărâm pământesc acest proces de desprindere va avea ca efect faptul că omul nu mai poate consuma hrană animală, căci substanţa sa luminoasă nu va mai putea reţine carnea. Nu este condamnabil dacă omul se hrăneşte cu animale, cu carne, cu condiţia ca aceasta să servească într-adevăr ingerării de alimente - de exemplu, dacă animalul a fost sacrificat pentru a potoli foamea. Aici este vorba de o legătură directă cu sufletul animalului şi, prin urmare, de contactul cu mine, căci eu desprind sufletul animalului de corpul acestuia. Dar oamenii din cultura ta nu au nici o idee despre acest contact nemijlocit. De aceea, dacă procesul de luminare va continua, tu nu vei mai putea păstra în tine acea carne care provine din fabrica de ucis. Trece prin tine. Acesta este cel mai important motiv pentru a nu mânca animale. Astfel, oamenii vor observa, mâncând această carne proastă, deci aceea care nu li se pune la dispoziţie, ci care a fost crescută necunoscându-i rostul, că în scurt timp nu o vor mai putea mânca, căci ea duce boală. Se va întâmpla aşa căci rostul a fost altul; ea nu a fost destinată pentru consum, de aceea hrănirea cu acel animal aduce chin, durere şi suferinţă. Asta primiţi voi, odată cu carnea respectivă, durere, chin, suferinţă - suferinţa animalelor.

Dragul meu Jan, tu şi semenii tăi veţi afla şi veţi simţi în curând ce înseamnă excesul antenelor voastre de transmisiune şi al reţelei de frecvenţe de pe planeta voastră. Tot ceea ce este pronunţat, toate cuvintele fără sens transmise pătrund în structurile creierului, fiind implantate acolo inconştient prin vibraţiile electromagnetice ale creierului. Aceasta va deveni informaţie celulară. Informaţie

celulară pentru toţi, de aceea omenirea se află într-o stare de dezordine. Dar am cam deviat de la subiect...

Sufletul este purtătorul spiritului, spiritul este efluviu din oceanul desăvârşirii sau o rază de soare care-ţi atinge corpul. Ceea ce se află la mijloc este sufletul.

Iartă-mi digresiunea, dar sunt lucruri care sunt prezente în tine şi acum ies la iveală - mai mult decât niciodată.

Te iert... (râd)

Lasă-mă să mai încerc o dată să-ţi explic mai bine această împletire a celor trei corpuri:

Corpul este precum matca unui râu. Corpul este precum malurile, precum ţărmurile unui râu şi, într-adevăr, Dumnezeu ştie că există maluri şi ţărmuri frumoase precum există şi corpuri frumoase.

Acum să vedem sufletul: sufletul este ceea ce inundă corpul, aşa cum apa umple matca. în mişcarea ei apa spală albia râului, precum sufletul se revarsă şi inundă corpul.

Şi, aşa cum se întâmpla în epoca goanei după aur: bucăţile de aur - *nuggets* - sunt în apă asemeni scânteilor divine - asemeni spiritului. Deci sufletul este purtătorul Divinului, al spiritului, care astfel inundă corpul.

Imaginează-ţi acum că bucăţile de aur prin mişcarea râului sunt adunate la un loc şi sunt clătite acolo. Compară acum aceasta cu scânteile divine din suflet şi cu experienţele pe care le acumulează sufletul, care se adună îa un loc de la o încarnare la alta, până când se formează o grămadă de scântei mici care, adunate, duc la naşterea unei scântei divine mari care luminează. Asta înseamnă că Divinitatea creşte prin experienţă, prin toată experienţa dobândită prin tine.

Acum imaginează-ţi corpul, în inerţia sa, asemănându-se stării de nemişcare, inundat tot mereu de suflet, până când simte, prin intermediul sufletului, nevoia să fie el însuşi râu. Simte necesitatea să nu mai fie matcă, ci râu, şi, schimbându-şi în cele din urmă starea din materialitate în suflet, ajunge apoi să simtă nevoia să fie asemenea aurului, care este purtat prin el. în acest mod, din diviziunea corp, suflet şi spirit se naşte unitatea.

Aceasta este calea, acesta este *destinul* omului la care te refereai într-o întrebare anterioară. Aceasta este, intr-un anume mod, *predestinarea, calea* şi aceasta este *libertatea* în care se mişcă omul - şi anume de la starea de mal/corp

ajunge în râu, şi în cele din urmă devine aur/Dumnezeu.

Din această perspectivă se poate spune că eu sunt acela care ajută la o separare exactă a stărilor de agregare. Sunt, ca să spunem aşa, un conducător către înapoi. Competenţa mea este întoarcerea către starea originară.

De aceea drumul nu este de la spirit către suflet şi apoi către corp, ci eu sunt acela care, prin separarea sufletului de corp, deschid drumul corpului să devină spirit, eu acţionez până când, în cele din urmă, sufletul este din nou suflet fără corp şi îl conduc mai departe, prin dezvoltarea sa, către spirit.

Până când pricepi tu toate aceste lucruri se poate întâmpla ca eu să lucrez în sferele luminii în care nu mai există încarnare. Şi asta, pentru a-i ajuta pe cei care se află pe o frecvenţă luminoasă să meargă mai departe către Divin.

De aceea, privit în aceste dimensiuni, eu nu mai sunt *îngerul morţii* aşa cum mă numeai tu, căci acolo eu nu mai lucrez cu corpul, ci mă aflu în zonele luminosului, ale luminii, în care lipseşte cu desăvârşire frecvenţa materiei, dar în care totuşi densitatea nu este încă atât de ridicată, încât să fie găsită Unitatea divină.

Asta se petrece numai prin procesul de contopire cu Divinul.

Din ce te hrăneşti?

Nu am nevoie de hrană, căci eu sunt hrănit din energia divină.

Dar întrebarea este, într-un fel, îndreptăţită şi interesantă. Dacă ieşim din perspectiva cosmică de analiză şi intrăm în frecvenţa pământească, în desprinderea de corp chiar - în ceea ce se petrece -, atunci aş putea spune aşa:

Mă hrănesc din tine, din energia ta. Forţa ta este hotărâtoare pentru hrana mea. Dacă eşti în putere, atunci eu stau departe de tine. Dacă totuşi forţa ta de viaţă slăbeşte până într-a- colo încât ajunge să se stingă, eu iau câmpurile golite ale fiinţei tale şi le umplu. Astfel s-ar putea spune că eu, care sunt *moartea,* sunt în stare să te iau bucată cu bucată sub oblăduirea mea. Dacă mă gândesc mai bine, aşa pare să fi luat naştere şi cuvântul *bolnav de moarte,* căci arată că eu mi-am început deja munca. Şi în cele din urmă mai este şi experienţa, experienţa ta, care mă hrăneşte. Eu devin puternic din experinţa ta, din energia ta.

Compară asta cu un om îndrăgostit. El trăieşte

experienţa de a fi îndrăgostit, iar tu vei fi de acord cu mine că un om îndrăgostit are mai multă energie şi este mai bine dispus şi mai bucuros decât de obicei. Experienţa de a fi îndrăgostit eliberează multă energie.

Acum avem însă cazul opus:

Când domeniile de experienţă sunt pline, o nouă experienţă dorită determină o slăbiciune, pentru că învelişul vieţii tale nu mai este în stare să o asimileze. Eu pătrund în această slăbiciune şi te iau, iau sufletul, căci prin toate experienţele tale eu am devenit puternic. Acesta este pentru mine, să spunem aşa, semnalul: *„Până aici a fost!”.* Este un proces regulat.

Prin opoziţie, trebuie privit *îngerul îndurării.* Acesta poate pătrunde în domeniile slăbiciunii şi poate aduce ajutor - să te îndepărteze din nou de mine. Acesta nu este totuşi un joc al puterilor, ci se află bine stabilit în planul divin al prezentului.

Unde poţi fi găsit pe meleagurile pământene - deci nu în substanţa ta originară?

Eu sunt pretutindeni. Şi pentru că sunt peste tot, sunt şi în trup. Eu sunt în carne chiar când aceasta este înjosită. Am fost şi în carnea lui Isus, atunci când acesta a fost umilit şi am simţit ce a simţit el şi am ştiut ce a gândit el. Astfel că eu sunt în toate părţile materiei, eu sunt chiar în materia - şi asta cu siguranţă o să vă mire - care este modificată de om, deci care este schimbată genetic.

Eu exist - şi asta este de asemenea interesant - chiar în lucrurile care pot fi aducătoare de moarte. Priveşte, eu pot fi şi într-o simplă ţigară.

Eu sunt pretutindeni, aşa cum Dumnezeu este pretutindeni, şi pentru că pot fi şi într-o simplă ţigară, vei înţelege că fumul nu trebuie neapărat să fie aducător de moarte, căci moartea corespunde frecvenţei pe care eu o transmit.

Dacă savurând ţigara nu porţi nici o slăbiciune - de pildă dacă o savurezi nu dintr-o manie, ci cu ocazia unei sărbători-, atunci eu nu voi pătrunde niciodată mai adânc în tine, exerci- tându-mi funcţiunea de a-ţi lua sufletul.

în acest mod eu pot să-ţi transmit permanent în continua noastră comunicare dacă ceea ce faci tu este aducător de moarte ori dacă ceea ce faci serveşte împlinirii planului

vieţii tale şi dacă, astfel, acesta se realizează.

Aş dori acum să discutăm despre ceva mai simplu. Pop să-mi spui mai multe despre lumea spirituală? Dar mai mult despre tărâmurile în care îngerul păzitor conduce sufletele, care tocmai vin de pe Pământ Ce percep acestea?

Domeniul tărâmurilor în care se odihnesc sufletele are cel puţin atâtea straturi câte are şi Pământul, dacă nu chiar mai multe. La nivelurile sau dimensiunile inferioare încă mai pot fi văzute culori, peisaje, clădiri. Există niveluri ale animalelor şi ale plantelor, în care poţi să te joci cu animalele - ca de pildă, cu câinele tău mort, care printr-o privire vrea să-ţi spună ceva, iar acum poţi să-l înţelegi; există tărâmuri ale apelor, în care se află vietăţi ce se simt cel mai bine într-un astfel de mediu. Există tărâmuri ale spiritelor naturii, care au rolul de energizare a elementelor - pentru creşterea plantelor; dinamizarea Pământului, pentru ca acesta să fie roditor; însufleţirea apei şi forţa focului.

Există şi niveluri strâns legate de Pământ - care au vibraţii energetice inferioare - pe care se află sufletele care nu vor să se desprindă de Pământ, de ultima lor încarnare, ceea ce oamenii numesc *spirite, fantome* sau *posedări.* Nu sunt tărâmuri pământeşti, dar nu sunt nici prea luminate. Aici se învârt şi o mulţime de spirite care se bucură să inducă în eroare oamenii care lucrează de pildă, cu pendulul. Doar puţini oameni pot lucra corect cu astfel de aparate cum ar fi, de exemplu, un pendul.

Unde se odihneşte fiecare suflet luat individual, depinde întotdeauna de conştiinţa şi de planul său sufletesc, dacă mai

doreşte încarnări - fie ca om de ştiinţa, medic, negustor, muzician, artist etc. Exista nivelurile artiştilor, ale povestitorilor de basme şi ale scriitorilor. Există niveluri cu universităţi, în care se învaţă şi se predă. Aici sufletele sunt pregătite pentru noi încarnări şi are loc schimbul de experienţă. Există şi niveluri în care sufletele sunt supuse terapiei. Nu în sens pământesc, dar dacă un suflet a avut o moarte şocantă, de pildă, a fost torturat până la moarte, atunci acel suflet - să ne exprimăm cumva pământeşte - poate avea trăiri negative, cum ar fi temeri sau pur şi simplu imagini, care s-au întipărit adânc şi care pot bloca dezvoltarea.

Dacă un om a fost într-o viaţă trecută un criminal sau un soldat şi a omorât oameni, atunci se întâmplă de cele mai

multe ori să ia cu sine aceste imagini şi acestea să-l chinuiască şi în lumea spirituală. Este ceea ce adesea este descris a fi *infernul.* Aceste suflete se regăsesc adesea cu altele care, de asemenea, au comis crime şi suferă şi mai mult, sub impresiile groaznice ale vieţii trecute.

Dacă un suflet recunoaşte că nu a procedat corect şi caută ajutorul fiinţelor luminate - de pildă, ajutorul îngerului lor păzitor - el poate ajunge pe acele niveluri în care se lucrează cu sufletul.

Totuşi multe suflete nu vor să înveţe, deşi acum suportă urmările acţiunilor lor pământene. Aici intervine şi forţa întunecată, care încearcă să nu lase să iasă din întuneric astfel de suflete - este vorba mai ales de un întuneric sufletesc, de neier- tare, de mânie, de nerecunoaştere a vinovăţiei. Aici poate domni cearta, dar şi monotonia şi indiferenţa, sărăcia spirituală, întrucât sufletele nu doresc să înveţe. Rămâne la latitudinea sufletului să se îndrepte prin hotărâre proprie către lumină. Trebuie să-şi dorească propria mântuire. Nu este făcut misionar! Acesta este un domeniu „ infernal", ca să folosesc denumirea pământească.

Sufletul se opreşte acolo unde se simte cel mai bine. Dacă urcă în sfere superioare, peisajele se împuţinează, devin mai estompate, mai eterice, căci interesul se mută treptat de la materie.

Sufletul vede tot mereu o lumină, dar nu poate observa nici o sursă luminoasă, aşa cum vede, de pildă, pe Pământ soarele.
Se aude o muzică, dar nu o muzică pământească, ci tonuri originare, pe care omul nu le-ar percepe şi nu le-ar denumi ca fiind o muzică, dar se aud tonuri, dacă doreşti să asculţi aşa ceva.

Există şi niveluri pe care se găsesc fiinţe care s-au încarnat pe oricare din bilioanele de alte planete, îmbrăcând după bunul plac, diverse forme de exprimare şi învelişuri corporale - câteodată mai eterice, alteori mai puţin eterice. Există şi niveluri pe care se află fiinţe spirituale, care nu se încarnează niciodată, precum şi tărâmuri ale îngerilor sau ale fiinţelor superioare.

Un suflet are voie să viziteze alte niveluri şi sfere şi să observe cum stau lucrurile acolo - asemenea unei călătorii într-o ţară îndepărtată întreprinsă pentru a afla dacă într-o bună zi ai dori să trăieşti acolo. Dacă unui suflet îi place într-

o anumită dimensiune, atunci se poate interesa ce trebuie să întreprindă pentru dezvoltarea sa astfel încât să ajungă acolo. Şi în acest caz, fiinţele spirituale îi oferă consiliere.

Aş dori încă o dată să adaug că lumea spirituală, diferitele niveluri nu sunt situate în afara Pământului, undeva între Pământ şi lună sau poate în stratosfera planetei voastre, nu, ele sunt doar la un pas depărtare de tine - indiferent care nivel ori care dimensiune. Poţi face un pas înainte şi eşti deja în lumea intermediară sau în a cincea, a şasea ori a douăsprezecea dimensiune. Nu distanţa este importantă, ci frecvenţa, este vorba de o vibraţie pe care o percepi şi în care ai trece, dacă ai putea. Totul se petrece aici în acelaşi timp. Sună incredibil sau cel puţin greu de imaginat, dar totuşi aşa stau lucrurile.

Bisericile sau religiile vorbesc despre un cer şi un iad. Sufletul rău şi păcătos ajunge în iad. Ce ne poţi spune, există un iad?

Nu, aşa-numitul iad - nu-mi place să folosesc această exprimare - este purtat de fiecare suflet în interiorul său, căci el şi- a creat singur această stare. Să analizăm un om care a comis o crimă. El poate fi pedepsit de către judecătorii pământeni. Dar ar putea şi să se dezvinovăţească ori vreun avocat viclean ar putea să-l scape de pedeapsa lumească. însă el a săvârşit acţiunea respectivă. Nu se mai poate sustrage întâmplării. O ia cu sine în lumea spirituală şi acolo, aşa cum deja am precizat, se va confrunta cu această faptă.

Să mergem cu un pas mai departe: De ce a fost prevăzută această crimă în destinul său, în planul său de viaţă? A fost important? A omorât pe cineva pentru a salva viaţa unei alte persoane? A comis crime în război, la ordin? Sau a făcut-o din ură, din plăcere, din lăcomie? Există o multitudine de nuanţe.

Să pornim de la ideea că avem în faţa noastră un suflet care a ucis conştient, din ură, iar eu vin să-l iau şi îl predau îngerului păzitor.

Acest suflet îşi analizează acum viaţa şi decide să revadă şi să simtă tot ce s-a întâmplat în viaţa trecută - prin urmare şi crima. Această faptă, această crimă petrecută atunci, exercită în prezent un blocaj asupra sufletului, împiedicându-1 să progreseze. Momentan nu poate înainta.

Sufletul în cauză este permanent confruntat cu imaginile şi cu impresiile care s-au născut din fapta sa; acesta este *infernul,* dacă doreşti să foloseşti acest cuvânt.

Dar să continuăm: acum sufletul trebuie să înveţe să devină cu adevărat conştient de delictul său. Adeseori el este confruntat cu omul - cu sufletul omului -care a fost ucis. Au loc discuţii de clarificare, la care participă şi fiinţele luminate. Dacă vrea să înveţe, sufletul nu este surghiunit. Dacă totuşi refuză şi nu-i ascultă pe însoţitorii spirituali, rămâne cu imaginile crimei alături de alte suflete de vibraţie asemănătoare.

De aceea nu este nimeni judecat. Totul se petrece în interiorul sufletului. Aşa-zisul *infern* se ascunde în el, arde în el, imaginile sfâşie sufletul. Este la latitudinea sufletului să recunoască, să ceară iertare şi să recompenseze - este legea acţiunii de a lua şi a da.

Putem numi aşa-zisul infern drept ceea ce tu ai explicat a 6 nivelul spiritual cu vibraţia cea mai de jos; un nivel pe care se adună criminali, ucigaşi, violatori, satanişti?

Aproximativ...Tu însuţi, având în vedere maturitatea ta sufletească nu ai ajunge acolo şi nu ai avea nici un contact cu acest nivel. Dacă totuşi ai face-o, te-ai simţi trist, pentru că ai întâlni suflete care nu vor să înveţe, care nu vor să vadă lumina, deşi ea se află direct în faţa lor. Vibraţia de acolo nu ar putea să-ţi provoace ceva, totuşi ai simţi o greutate neplăcuta - asemenea unei vizite într-o închisoare pământească sau într-un spital, fiind bucuros când ieşi din nou afară. Şi acolo vibraţia poate fi simţită de fiecare.

Aş dori să-ţi mai dau un exemplu relevant: diferitele niveluri ale lumii spirituale există în acelaşi timp, precum într-un oraş mare există zone care sunt foarte distinse, unde se află case splendide şi unde totul este foarte îngrijit. Din grădini se aud acordurile unei muzici clasice minunate, grădinarul taie trandafirii, copiii se joacă cu animalele şi domneşte armonia. Tu mergi cu luxosul tău automobil nou prin oraş şi ajungi în zone care sunt mai degrabă opusul a ceea ce ştii tu din casa ta plină de armonie- zone în care femeile îşi oferă corpurile, unde sunt vândute droguri şi unde se consumă alcool peste măsură. Aici există oameni care trăiesc pe stradă, care cerşesc şi care nu au un

acoperiş deasupra capului.

Ai trece cu maşina pe lângă toate astea, ai băga de seamă, totuşi nu ai dori să ai un contact direct cu aceşti oameni. De ce nu? Pentru că este frecvenţa întunericului iar tu vii din luminos, din armonie. Aici frecvenţele se resping, ele nu mai vibrează la fel.

Ai simţi milă faţă de aceşti oameni, probabil că te-ar întrista toată sărăcia pe care o vezi şi o simţi pe feţele acestor oameni, şi totuşi nu poţi să-i ajuţi.

Compară asta cu lumea spirituală, unde priveşti în jur în acelaşi mod. Nu vei simţi nevoia să te opreşti la sufletele care au vibraţii întunecate, care poartă iadul în ele însele; exact aşa cum nu-ţi place să rămâi în zona de oraş mai înainte prezentată.

Există şi niveluri pe care se află dictatori şi tirani, care nu întotdeauna au fost neapărat răi, deci nu au făcut fapte rele în mod conştient, dar au guvernat într-un stil foarte brutal, pentru că nu cunoşteau o altă cale de a ţine la un loc oamenii unei ţări. Şi aceştia îşi găsesc aici pe cei care le seamănă. Aceştia nu au fost suflete subdezvoltate - aveau şi au, în parte, deja o conştiinţă superioară - totuşi nu au putut rezista puterii. Pe astfel de niveluri pot să înveţe împreună numai astfel de suflete. Dar din nou se poate întâmpla ca ei să zăbovească acolo până când ultimul suflet, care pătimea din cauza lor, să-i fi iertat. Şi în anumite circumstanţe poate fi un proces lung.

Mai rămâne şi a o altă variantă, ca un astfel de suflet, care odinioară fusese un stăpân îngrozitor, să aibă acum misiunea de a domni din nou, dar de această dată să o facă bine sau cel puţin mai bine decât prima dată.

Se poate ajunge la situaţia ca sufletul, în ciuda bunelor sale intenţii, să ajungă din nou să folosească puterea în interes propriu, şi astfel se reîntoarce, nu poate trece proba. Sufletul va primi din nou o şansă.... Acesta este jocul vieţii, care de multe ori nu poate fi înţeles din perspectivă pământească.

Să mai analizăm un exemplu: să presupunem că avem un conducător de oşti, care serveşte sub un domnitor îngrozitor. Acesta pleacă pe câmpul de bătălie pentru a lupta pentru ţara şi poporul său. Este un om bun, care-şi tratează soldaţii cum se cuvine şi singura sa dorinţă, în calitate de

războinic este să-şi apere ţara. El nu cunoaşte şi nu înţelege intrigile politice ale stăpânului său.

Dacă a plecat cu armata să-şi apere patria, se poate spune că, în final, a făcut ceva bun, motivul fiind unul corect. în sens larg, am putea spune că a vrut să dea o mână de ajutor.

Şi totuşi, în timpul războiului a tolerat toate cruzimile. Aici apare polaritatea.

Mai înainte ai spus ca tu nu numai că iei sufletele, ci le şi aduci, mai bine zis eşti prezent atunci când sufletul pătrunde în corpul fizic. Cum să înţeleg asta?

Aşa este. întrucât legea cosmică e compusă din acţiunea de a da şi a lua, nu este posibil să existe doar mişcarea. Eu pot exista în infinit numai dacă procesul de luare a sufletelor îndeplinit de mine are şi o compensaţie, şi anume o aducere sau o acţiune de oferire. Aşa cum eu, cum structura forţei mele dezvoîtă energia pentru a lua, tot astfel ea necesită, întocmai ca în cazul inspiraţiei şi expiraţiei, şi o acţiune de înapoiere. Eu ajut la implantarea în suflet a structurii divine, pentru a putea fi scris noul capitol de viaţă al unui suflet.

Sprijin sufletul să intre în corp, aşa cum un bărbat ajută o femeie să îmbrace un palton. în acest mod susţin energia sufletului să formeze copilul, concentrând lumina.

Scânteia de lumină care părăseşte Divinul - este concentrată prin mâinile mele, prin forţa structurii mele, până când formează materia şi se naşte un copil.

Aşa aduc eu viaţa, aşa iau eu viaţa. Aceasta este răsuflarea divină, curentul luminos al Divinităţii, însufleţirea susţinută prin munca mea.

Este expiraţie. Compară aducerea vieţii cu expiraţia divinităţii, prin care este eliberat şi implantat suflul Divin, respiraţia Unităţii; acest proces este sprijinit de mine. întrucât Divinul ieşit din el însuşi este lipsit de efect, El are nevoie de ajutorul forţei mele, care prinde formă prin El.

Prin inspiraţie suflul vieţii se extrage din trup. Astfel eu inspir şi transmit această forţă în curent, în fluviul cosmic al forţei divine. Imaginează-ţi acest curent. Prin inspiraţia mea se naşte râul, şi pentru că râul este curgător eu îl întăresc. Prin inspiraţia mea se adună forţa divină, forţă care reprezintă un element ce pulsează, şi poate să preia bucată

cu bucată toate experienţele tale. Astfel că totul înseamnă a da şi a lua, a veni şi a pleca, fiind asemeni unei vibraţii.

Cum putem noi oamenii să ne imaginăm fiinţa îngerilor din această perspectivă?

Nu există *îngerul.* îngerimea este anexată Divinului. îngerimea, în cea mai înaltă desăvârşire a ei - fie că e vorba şi de arhangheli - este aproape de Divin, şi totuşi în afara acestuia. Dacă ea ar fi fost divină, pur divină, ar fi fost Dumnezeu însuşi, îngerii trebuie văzuţi ca habitus, ca ajutori divini, ca emanaţii ale Divinului, căci ieşit din sine, Acesta nu poate să facă nimic.

Creaţia divină este o creaţie închisă în sine şi este perfectă în sine. întotdeauna când Divinul iese din sine se foloseşte de forţa îngerilor, care duce părţile Sale în materializarea exteriorului. Divinul însuşi este în sine pur şi poate să existe în afara sinelui, condensându-se, devenind mai gros şi revărsându-se în îngerime.

Aceste părţi sunt în mine, în ceea ce fac eu, ajungând până jos, în condensarea materiei. Astfel că eu sunt perceput, pe de o parte, ca un transformator al Divinului din îngeri şi, pe de altă parte, ca un transformator al sufletelor.

(îngerul transformării, respectiv îngerul morţii i se arată mediumului sub forma unei gume de mestecat, pe care o lipeşti de degetele de la cele două mâini şi care se întinde).

Eu mă pot îndrepta în sus sau în jos. Sunt hrănit de îngerii înşişi, de forţa divină, căci ceea ce fac eu costă energie; ceea ce fac eu necesită forţă. Cealaltă parte a energiei o dobândesc în timpul lucrului cu sufletul, pe care îl iau. De sus sunt hrănit direct, şi această forţă o redirecţionez apoi în jos. Astfel că pot fi considerat dulce ca mierea, căci eu dirijez mai departe această forţă.

Sarcina mea nu este numai să vin să iau sufletele, ci şi să însoţesc ceea ce este trecător, să însoţesc corpurile voastre în veşnicie - şi, de asemenea, să transform aceste corpuri. Acest corp din carne nu este altceva decât un costum, un costum al îngerului, şi poate fi considerat ca având origine divină. Corpul nu piere, nu se umple de răni, corpul se descompune şi el, pentru a se transforma în părţile componente naturale ale sinelui său. De aceea eu nu însoţesc doar sufletele care pleacă, ci şi aşa zisul trup mort; ceea ce rămâne. Corpurile, trupurile. Eu însoţesc trupurile şi atunci este foarte important pentru mine să fiu adânc în

frecvenţă şi în transformare; şi anume să le amintesc nucleelor celulare că ele sunt pline de viaţă, dar că ceea ce poartă este materie. Şi corpul este lumină. Şi corpul este divin. Astfel că eu însoţesc şi corpul înapoi în substanţa existenţei - înapoi în originar, în energia originară.

Dacă tot ai vorbit acum despre descompunerea corpului fizic, care suferă transformări şi în structura sa - prin putrefacţie sau prin ardere mă întreb dacă felul înmormântării, de pildă incinerarea, deci arderea corpului fine, poate vătăma în vreun mod suăetul? Există unele relatări ale persoanelor me- dium în care suăetele povestesc că au fost arse prea devreme, înainte ca sufletul să se ti desprins de trup. Poţi să-mi confirmi aşa ceva?

Câteodată trebuie să fiu rapid. Dacă unele persoane decedate au spus prin intermediul unui medium că prin incinerare sufletul a avut de suferit, se poate ca în unele cazuri să fi fost aşa. Totuşi plecarea, moartea, este stabilită în planul sufletului, în planul vieţii. întrucât eu sunt în tot, eu reprezint *starea de acum* în tot, nu pot fi niciodată târziu.

Iar acela care afirmă aşa ceva şi crede, în nevinovăţia sa naivă, că eu nu sunt la el, se înşeală.

Sunt întotdeauna prezent atunci când este nevoie de mine. Sunt întotdeauna la locul potrivit când soseşte momentul potrivit. Asemenea unei supape care se deschide automat când este presiune. Nu se poate ca eu să *nu* fiu, este imposibil.

Dacă un om arde în foc, fie în urma unui accident, fie în urma unei explozii cu bombe, e vorba de un proces care poate să se petreacă într-o fracţiune de secundă. Incinerarea, dimpotrivă, este un act de timp, de timp pământesc. Este un act de linişte. Astfel că nu depinde de momentul în care eu sunt la sufletul care părăseşte corpul. Acest lucru e exclus, căci eu sunt pretutindeni în starea de prezent.

Arderea însăşi este adeseori o chestiune de voinţă. Asta pot să-l fac pe suflet să înţeleagă în existenţa prezentă. Dacă nu pricepe despărţirea - de exemplu în cazul unei explozii -, eu pot interveni într-un anume mod, pe care aş dori să-l detaliez pe scurt.

Având în vedere fiinţa mea, căci eu am luat naştere direct din Dumnezeu, Divinul m-a înzestrat şi cu o forţă care este asemenea celei divine: mişcarea în cerc a fiinţei mele, ceea

ce-mi permite să fiu pretutindeni într-o stare a prezentului, în afara timpului.

Pe baza acestei forţe, atunci când un suflet nu este pregătit să meargă iar incinerarea trebuie să aibă loc în scurt timp, eu pot să schimb construcţia temporală, astfel încât să mai am chiar o săptămână de discuţii cu el. Astfel că stă în puterea mea să împiedic ca focul să se răspândească asupra sufletului.

Acum există şi situaţii în care un suflet să se lipească prea tare de carne - de materie. în acest caz se poate întâmpla ca eu, aşa cum procedezi cu un copil mic, căruia îi spui de două ori *„Lumânarea arde",* să nu-1 lovesc peste degete, ci să mă mulţumesc doar să-l avertizez. Astfel că eu vorbesc cu blândeţe, în linişte. Vorbesc aşa cum o faci tu cu fiul tău. Atunci intervine experienţa şi, ca în cazul copilului cu degetul, se poate întâmpla ca sufletul *„să-şi ardă pielea".*

Totuşi, niciodată sufletul nu va ajunge să ardă... Altcumva cu siguranţă îngerul păzitor m-ar admonesta serios *(râde).* Sufletul se află în mişcare, sufletul trăieşte experienţe. Şi de aici se poate ajunge ca intr-adevăr focul „să ardă" în interiorul sufletului; ca intr-adevăr conştiinţa arderii să se reverse în structura sufletească. Totuşi eu nu iau chiar în serios asta, căci pot să o compar cu întâmplarea în care copilul îşi arde degetele.

Din cauza unui astfel de eveniment sufletesc se poate întâmpla ca imaginile să fie aşa de adânc întipărite, încât sufletul să le ia cu sine într-o nouă viaţă. De aceea e posibil ca un om să viseze că este ars - sau în general să-i fie frică de foc - pentru că el a murit într-o viaţă anterioară mistuit de flăcări.

Dar să ne întoarcem la tipul de înmormântare: oamenii au fost tot mereu incineraţi - fie ei indieni, fie vorba de popoarele originare ori de germanici, chiar şi aici focul ardea cu vâlvătaie. Dacă aşa ar fi, ca sufletul să aibă de suferit, atunci ar trebui ca toţi care au fost incineraţi să suporte acest fenomen. Dar nu este aşa. Poate rămâne amintirea, dar structura sufletului rămâne neatinsă.

Recunosc: eu duc sufletul către lumină, sufletul fiecăruia, chiar şi al aceluia al cărui corp a fost sfâşiat. în acest caz eu port nemărginirea, structura divină. Pot să acţionez în spiritual, în afara momentului temporal, indiferent de ceea ce vedeţi voi în lumea fizică.

De aceea eu declar: ceea ce faceţi voi în lumea fizică cu corpul, nu-mi îngreunează munca mea spirituală. Acest lucru se întâmplă însă, în anumite condiţii, cu lumea sentimentelor. Dar nu o să mai vorbesc aici despre împovărarea cu groază din cauza *focului.* Mai grav este atunci când sufletul este împovărat de ură, când omul este infestat de ură.

Imaginează-ţi un om cu o conştiinţă superioară, un om care cultivă meditaţia şi rugăciunea, care-şi urmează intuiţia şi vorbeşte cu sufletul său, care lucrează la şinele său şi îşi ridică permanent propria frecvenţă. Aceşti oameni îmi sunt cei mai dragi, căci sunt plini de iubire şi nu cunosc teama de mine, alunecând repede din corp. Dar din păcate aceştia nu sunt aşa de mulţi în comparaţie cu ceilalţi.

Aceşti ceilalţi la care mă refer sunt cei care îşi iubesc corpul, dar se află totuşi în război - în război cu alte popoare, cu alte naţiuni ori într-un război dus în viaţa cotidiană, întreţinut prin invidie, gelozie şi lăcomie. în cazul unor astfel de suflete substanţa sufletească poartă în sine multă suferinţă. Mai ales ea suferă atunci când corpul arde; iar pentru materialişti corpul este ceva de care s-au cramponat tot timpul, căci nu au crezut în ceva sufletesc sau divin.

în situaţia înmormântării în pământ lucrurile stau cu totul altfel, căci sufletul recunoaşte că iubitul său corp este dus la groapă în deplinătatea fiinţei sale şi, prin trecerea anilor se descompune în materia din care a fost creat.

Acum o să mă întrebi care tip de înmormântare ar fi mai bun. Nu îţi pot răspunde. La această întrebare poate răspunde doar omul însuşi. El se poate întreba dacă îşi iubeşte corpul aşa de mult încât dacă s-ar gândi la incinerare ar putea avea dureri de cap. Atunci ar trebui să prefere înmormântarea în pământ.

Dacă dimpotrivă, dragă suflete, ai ajuns departe în dezvoltarea ta, astfel încât să accepţi arderea corpului, căci în fum tu vezi cum corpul se revarsă în Divinitate, atunci lasă-1 să fie incinerat.

Ce părere ai tu în acest context despre cultul asiatic al înmormântării, potrivit căruia Secare articulatie trebuie să Se corect aranjată?

Asta este - iartă-mă - o prostie. O prostie - şi prin asta

răspunsul meu devine provocator, atunci când serveşte doar actului de înmormântare. Şi, dimpotrivă, folositor, dacă ţelul serveşte dezvoltării umane.

Aş dori să explic ce înseamnă să fie folositor şi anume, să servească la ceva. Ce folos aduc florile mormântului, dacă pentru a le obţine tu pustieşti pământul? Ce folos să plângi la mormânt, dacă pe de altă parte, tu ucizi pe pământ?

Niciodată nu va înflori la mormânt o floare spirituală, căci acolo nu este dezvoltare. Dezvoltarea se petrece în inimă; în inima aceluia care pleacă şi în inima aceluia care rămâne. Dacă serveşte acestui lucru, atunci cultul mormântului este posibil să nu mai fie ocult.

Ordonarea oaselor este precum ordonarea părţilor de frecvenţă ale vieţii trecute. Dacă acela care face acest lucru - cel rămas în urmă - o face pentru a fi el însuşi în ordine, atunci este bine. Totuşi asta se poate petrece la fel de bine şi acasă, în cameră, în inimă.

Aranjarea articulaţiilor, a oaselor şi chiar a craniilor nu va împinge niciodată mai în faţă evoluţia omenirii sau nu-i va ridica frecvenţa. Priveşte mormintele fiinţelor pământene - asta nu poate niciodată să însemne progres. Eu nu sunt omul cu coasa care rade capetele; eu sunt acela care te ajută să treci de pe o anumită treaptă a dezvoltării către o următoare treaptă superioară.

Aceste gânduri sunt cele care sunt îngropate aici. Eu sunt acela care ajută la înaintarea procesului de dezvoltare. Cultul mormântului arată că aici moartea nu este înţeleasă şi nici adevărata semnificaţie a separării dintre spirit, suflet şi materie. Aici totul se concentrează pe punctul culminant al durerii. Şi astfel, recunoaşte şi tu, cultul mormântului nu serveşte spiritului, nici sufletului şi nici corpului. El împiedică procesul de desprindere al celor ce rămân şi cauzează cu prilejul fiecărei vizite la mormânt un nou chin şi o nouă durere. Dacă doreşti aşa ceva, fă-o.

Asta serveşte conducătorilor pământeni ai religiilor şi, mai ales, îngerilor durerii - vezi, tu ai ales pentru mine numele de *îngerul morţii*- îngerilor durerii ce aparţin puterii întunericului - *demonilor*- care exploatează cultul mormântului.

Ei trăiesc din durerea care este simţită la mormânt; ei se delectează cu asta.

Priveşte intr-acolo şi gândeşte-te câtă durere şi cât chin sunt create prin cultul mormântului şi de câte ori are loc multiplicarea spiritului - asta înseamnă multiplicarea conţinutului creierelor.

Din acest motiv, eu personal îl numesc *un cult arhaic,* este un fel de cult de negaţie. Totuşi este exploatat de către partea întunecată din eteric şi, de asemenea, de către partea întunecată a puterii pământeşti pentru a spori potenţialul de teamă şi de suferinţă al celor care se află în jurul unui mormânt.

Priveşte-o şi pe femeia îndoliată, elementul feminin, cel care dă naştere, care doreşte să aşeze progresul la punctul nul, care vrea să schimbe ceea ce s-a petrecut în ceea ce nu s-a petrecut. Aşa ceva nu foloseşte la nimic.

Recunoaşte că femeia îndoliată este născătoarea durerii. Aceşti oameni le îngreunează situaţia tuturor, mie, îngerului păzitor şi altor oameni. Mult mai uşor ar fi să verifici pe ce cale o apucă sufletul aceluia care este înmormântat. încotro se îndreaptă el? Şi răspunsul la această întrebare poate fi găsit doar în suflet, nu printr-un cult al mormântului. Sufletul însuşi s-ar bucura cu siguranţă mai mult dacă cei care rămân în urma sa nu ar purta doliu, ci s-ar gândi la el, aşa cum se află el în lumină, în loc să jelească.

Găsesc interesantă ideea ca la fiecare mormânt să existe o carte în care decedatul, anterior momentului morţii, să-şi scrie cunoaşterea şi înţelepciunea; cunoştinţele pe care doreşte să le lase urmaşilor. Asta ar avea mai mult sens decât să uzi florile de pe un mormânt ori să sortezi oasele. Astfel oamenii ar fi mai aproape de suflet. Gândeşte-te la asta.

De aceea ar fi mai bine să descoperi persoana decedată - prin rândurile şi prin gândurile scrise de aceasta - în loc s-o *acoperi* cu pământ.

Aşa se întâmplă pe alte planete, în alte civilizaţii, care sunt mult mai evoluate decât a voastră. Nu este ceva ce poate fi învăţat de la ele?

Şi acest lucru se întâmplă şi la nivel cosmic, întrucât sufletul, atunci când trece în imperiul spiritului, umple biblioteca cunoaşterii divine cu experienţa sa - aşa numita *cronică Akasha.*

Astfel se poate întâmpla, cu îngăduinţa Atotputerniciei, ca tu să ai acces la toată cunoaşterea provenind din toate

vieţile - nu numai la cea a vieţii tale -, la cunoaşterea provenită de la totalitatea fiinţelor care există. Transferul de cunoaştere are loc în cazul tuturor fiinţelor fizice din toate universurile atunci când sufletul se dezvăluie prin părăsirea corpului.

Să începi să înţelegi asta, pentru a te situa permanent într-un proces de cunoaştere, pentru a fi permanent conştient de bucuria existenţei tale. Să începi să pricepi, pentru a transforma, pentru a şti.

Care este diferenţa între un înger păzitor şi un îndrumător spiritual?

îngerul păzitor este un înger care se află întotdeauna în preajma ta, care însoţeşte permanent sufletul. îndrumătorii spirituali sunt, de asemenea, suflete care au suferit deja încarnări ca om, dar care însoţesc în mod suplimentar sufletul şi îl sprijină în unele acţiuni. De cele mai multe ori ele apar lângă suflet în anumite perioade ale vieţii, atunci când acesta exercită un anumit tip de meserie sau când parcurge o anumită treaptă de dezvoltare.

Să luăm un exemplu: dacă o persoană lucrează în domeniul comercial, ea are lângă sine, de obicei, un suflet, care în diferite vieţi a adunat deja multă experienţă în acest domeniu şi care îi dă „sugestii" privind interesele de afaceri. Dacă ţie ţi-a plăcut un anumit tip de sport - de pildă zborul - şi doreşti acum să-l practici în continuare şi să obţii un permis de zbor, vei avea probabil în preajmă o fiinţă care într-o viaţă anterioară a fost pilot şi care acum îţi va sta alături. Dacă doreşti totuşi să renunţi iarăşi, atunci acest îndrumător spiritual se va îndepărta din nou de tine.

Poate că te decizi brusc, chiar dacă în prim plan ai o altă carieră profesională, să mai dobândeşti o pregătire profesională, şi anume pe cea de vindecător - medic ori tămăduitor - atunci vei primi alături de tine un îndrumător spiritual care vine de pe un nivel al lumii spirituale în care se află medicii şi care te va însoţi şi îndruma în tratarea şi diagnosticarea pacienţilor. Tu vei avea brusc o intuiţie despre proveniența bolii pacientului şi despre cum trebuie ea tratată, fără să fi ştiut dinainte ceva despre asta, şi te vei fi mirat atunci că acea idee a fost corectă. Ea a fost însă insuflată cel mai probabil de către îndrumătorul spiritual corespunzător.

în cazul tău, când ai început, pe lângă formaţia ta profe-

sională de comerciant, să scrii cărţi, bunicul tău te-a însoţit părinteşte şi te-a sprijinit. Tu singur spuneai că dintr-o dată nu ai mai putut să dormi şi că aveai idei despre cum trebuie alcătuită o carte, un sumar, fără ca până atunci să te fi ocupat îndeaproape de asta. Era de fapt bunicul tău care te ajuta la scris. Vezi tu, el este un îndrumător spiritual şi te conduce pe tine în spirit!

Cine hotărăşte care fiinţă sau care suflet poate îndeplini rolul de îndrumător spiritual?

în multe cazuri îngerul păzitor. Altcumva, pentru cele mai multe suflete s-a hotărât împreună cu ele cine va veni, încă dinainte de încarnare.

Unde este acum îngerul „jneu" păzitor?

Este lângă tine, ce-ţi închipui?

S-ar fi putut întâmpla ca el sad fugit între timp...întreabă-l te rog, daca nu se simte câteodată deznădăjduit deoarece eu sunt atât de iubitor de aventură?

El râde şi spune că nu este niciodată deznădăjduit. Cu tine cel puţin, nu se plictiseşte niciodată. Te iubeşte şi îţi cunoaşte planul vieţii. Prin urmare ştie dinainte ce probă te aşteaptă şi ce se petrece în tine. îţi vede punctele slabe şi încearcă să-ţi dea indicaţii, de cele mai multe ori prin intermediul gândurilor tale. Eşti pus la încercare prin punctele tale vulnerabile şi prin aceaste probe te maturizezi.

El râde din nou - tu ai un înger păzitor plin de umor - şi-mi spune că din când în când trebuie să mai pună puţin lucrurile la punct, căci câteodată te comporţi de-a dreptul extravagant. Dar bineînţeles, numai dacă îţi dai şi tu concursul, căci tu deţii libera voinţă.

El şe retrage acum, căci nu doreşte să ne întrerupă conversaţia. Iţi va sta permanent la dispoziţie prin intermediul acestui medium, în caz că ai avea întrebări. Te salută şi spune că te iubeşte cu toată fiinţa lui.

Mulţumesc.

Şi chiar dacă acum s-a aşezat din nou în rândul din spate, mi-ard plăcut să adu dacă el s-a decis de bună voie să mă însoţească ori a fost vorba de un serviciu exercitat ca pedeapsă...?

De ce tocmai eu?

Pentru că el te cunoaşte, respectiv vă cunoaşteţi din

multe vieţi, de pe o altă planetă. El este cu tine, căci îţi cunoaşte structura, care este altfel decât cea a pământenilor. El te poate conduce mai bine decât alţi îndrumători spirituali. Şi el este un aventurier, însă mai mult un om de ştiinţă. Mai înainte ai avut un alt înger păzitor, dar în această viaţă *el* este cu tine. El ţi-a văzut planul vieţii şi a hotărât că şi pentru el acesta ar reprezenta o provocare şi un prilej de a învăţa. Acum râde din nou.

Nu, spune că e o bucurie să te însoţească în această viaţă. Dar mai adaugă că îi este puţin greu cu cultura ta. Este prea pământească pentru el. Cosmosul ar fi mai interesant, şi el zice că înţelegi ce vrea să spună.

Aşa este. Cu asta am să închei şi mulţumesc încă o dată....

Acum ar trebui să ne întoarcem serios către discuţia noastră şi să tratăm un subiect, pe care mulţi ă marginalizează cu mare plăcere - partea întunecată a Creaţiei-, imperiul umbrelor.

Partea întunecată a Creaţiei este frecvenţa de origine inferioară; origine inferioară din perspectivă pământească. Imperiul întunericului, imperiul umbrelor este departe de lumină.

Priveşte imperiul umbrelor, priveşte ceea ce întruchipează Lucifer, el este forţa care are rolul de a te face conştient de partea întunecată, de a te lămuri în privinţa acesteia. Această forţă - să o numim forţa luciferică, căci ea nu este nici persoană şi nici individ - reprezintă cea mai mare depărtare posibilă de Divin, Divinul care s-a depărtat de sine însuşi. De aceea forţa luciferică este de origine divină, dar prin frecvenţă s-a îndepărtat atât de tare, încât abia mai poate respira. S-a depărtat aşa de mult de sursa divină, încât nu mai este capabilă decât foarte greu să o mai simtă. Aici se află originea războaielor voastre, a chinurilor voastre: forţa luciferică din fiecare - care există în fiecare om. Lucifer nu trebuie văzut în figura diavolului, ci în sfera sentimentelor, sentimente foarte îndepărtate de fiinţa divină. De aceea este important să aprinzi lumina în şinele tău, şi să alungi forţa luciferică, şi anume să o cufunzi în lumină.

Fiecare poartă în sine această forţă, acest întuneric. Astfel că Lucifer este adeseori oglinda sufletului din fiinţă,

figura demonului. Figurile demonilor oglindesc adesea imaginea interioară.

Diavolul, Satana, aşa cum îl prezintă religiile, nu există. Tu eşti diavolul atunci când vrei şi când permiţi acest lucru, când trezeşti în tine această foiţă.

Asta înseamnă...

Asta înseamnă că nu eşti Diavolul, dacă nu doreşti acest lucru. Este vorba de o hotărâre şi aici apare polaritatea...

Şi aceasta este o parte a jocului Creaţiei...

Este Creaţia. Este Creaţia precum mişcarea pendulului în sensul de depărtare. Când Divinul a ieşit din sine, forţa luciferică s-a depărtat de Divin. Voi oamenii sunteţi acum pe punctul de a reveni.

Astfel că tu, Jan, eşti unul care poate să povestească despre asta. Vei scrie multe lucruri în cărţi şi vei povesti, dar nu pentru a-i face conştienţi pe oameni - asta trebuie să o facă ei înşişi - ci pentru a contribui la desprinderea lor. Acesta este punctul de revenire la care vă aflaţi voi oamenii. Priveşte lucrurile ca pe un pendul. în acest moment, voi, oamenii vă aflaţi în punctul de revenire, căci acum elementele se transformă. Voi mergeţi într-o altă dimensiune, luminoasă, într-una superioară, *(prin asta se înţelege transformarea din epoca peştilor în cea a vărsătorului; observaţia autorului).* Pentru că voi vă aflaţi în acest punct, partea masculină, forţa masculină nu va vrea să se urnească. Elementul masculin a stăpânit o mulţime de pământuri. Dacă tu, dragul meu Jan, te întorci înapoi în timp pe pământ, vei observa că acolo s-au produs mari modificări. Elementul masculin, care a trăit şi a dominat acolo până acum, nu vrea să accepte acest lucru, nu vrea să recunoască, căci consideră că astfel pierde din putere. Aceasta este o eroare. Elementul masculin nu pierde din putere, ci câştigă, şi anume prin aceea că informaţiile celulelor sunt detaşate, şterse şi schimbate. Structurile celulare sunt cele care suferă modificările. Despre asta vei putea tu să povesteşti.

întrucât structurile celulare sunt schimbate, ceea ce este şters şi detaşat va fi încărcat cu informaţie nouă. Astfel se produce noul; şi asta este ceea ce aduce necaz acestei lumi, faptul că mulţi se cramponează de vechi şi de trecut.

Tocmai ai pomenit de forţele masculine, care încă susţin planeta noastră şi se cramponează de ea. Acestor forţe le-am dat un nume în cărţile mele - iluminaţi, care se percep ei înşişi ca fund iluminaţi, despre care însă ceilalţi presupun că ar servi mai degrabă întunericului şi propriilor lor ţeluri. Aceştia acţionează de secole în secreţ dirijează pieţele financiare ale lumii prin intermediul Băncii Centrale a S.UA. şi a Băncii Angliei, instituie guverne sau le lasă să cadă, şi sunt cei care au planeta noastră în mână mai mult sau mai puţin.

Ei sunt adevăraţii stăpâni ai lumii materiale. Aceste structuri secrete trag sforile în culise, ţes fire întunecate precum o pânză de păianjen şi vor să cucerească astfel lumea. Dar nu merge... *(râde)*

Poţi să-mi spui ceva despre ei? Ce rol joacă ei în planul Creaţiei, în jocul pământesc; în ce măsură acţiunea lor este dorită de Dumnezeu ori ei servesc doar lor înşile, respectiv ego-ului şi prin asta părţii întunecate a Creaţiei?

Totul este din voinţă divină! Aceste structuri sunt pur materiale, din carne, construite pe acţiunea masculină. De aceea e important să înţelegi ce înseamnă acţiune masculină. Dacă ai putea să-i vezi, i-ai recunoaşte după cromozomi.

Aceşti iluminaţi - cum îi numeşti tu, sunt adevăraţii conducători ai pământului, care duc Pământul din umbră în lumină, chiar dacă nu sunt conştienţi de asta. Ai putea crede că aparţin diavolului. Este şi nu este aşa. Ei sunt divini, aşa cum forţa luci- ferică, întunericul este o parte a desfăşurării divine.

Pe Pământ însă trebuie să recunoaştem că elementul masculin şi-a pierdut farmecul şi s-a epuizat şi că acum trebuie să apară elementul feminin, elementul care este sărbătorit printr-o abundenţă de forme. Asta se va petrece până când va apărea saturaţia şi femininul va deveni asemenea masculinului. Când, după milioane de ani, se va întâmplă acest lucru, va începe contopirea, ceea ce înseamnă reîntoarcerea la unitate. Astfel că a fost important să epuizezi toate valenţele fiinţei masculine. Asta a condus în cele din urmă, întunericul către lumină, asta este acţiunea iluminaţilor.

în acest context aş dori să fac pe scurt o remarcă şi anume că este bine că ai ales ambii poli, bărbatul şi femeia,

în cazul mediumurilor spirituale prin intermediul cărora vorbeşti cu mine, căci exact aşa poate fi găsită calea de mijloc. Energia Pă.- mântului descarcă ceva, pentru care elementul feminin joacă un rol important. Asta înseamnă că părţile feminine, care au apărut până acum destul de puţin, vor deveni mai puternice.

Mai poţi să-mi mai dai alte detalii despre partea întunecată?

Odată cu desprinderea lui Lucifer - cum îl numiţi voi, care s-a rupt din cercul unităţii, a început dislocarea ideilor divine.

De atunci a început să domine ideea masculinului şi nu cea de omenire. Astfel s-a ajuns la egocentrismul acelora care domnesc, care vor să-şi mărească puterea. Totuşi, priveşte în jurul tău şi vezi ce se întâmplă...Furtuna din Atlantic a desprins ca Atlantida; furtuna din Caraibe a făcut ca sudul - Folorida să se rupă de rest, iar furtuna din partea estică a Globului *(Asia; observaţia autorului)* reprezintă sfârşitul - nu al rasei umane, ci al rasei masculine, pentru ca, elementul feminin, să-şi facă intrarea solemnă. Imaginează-ţi egocentrismul ca o câştigare a independenţei carnalului, dar acesta poartă în forma corpului omenesc informaţia Divinului. Printr-o îndepărtare mai mare de nucleul divin carnea fuge din căldură şi ajunge în frig. în acest mod a luat naştere egocentrismul, elementul rece; recele care se extinde, asemenea unui gheţar care creşte. Numai Dumnezeu îl poate opri. Priveşte lumea care vibrează, căci lumea este viaţa. Revărsarea apelor, războaiele reprezintă egocentrism. Acesta este oprit de forţa creatoare - acum. De aceea nu numai că Pământul se va răzvrăti, dar nu vor mai exista nici frecvenţele actuale.

începe să înţelegi că va fi împiedicată şi dezvoltarea a ceea ce voi numiţi computer şi a ceea ce se furişează în timpul nopţii prin eter. Este prea mult! Frecvenţele acţiunilor omeneşti, egocentrismul cunoaşterii omeneşti, a puterii omeneşti vor fi împiedicate de frecvenţele luminii, căci aceia care sunt în spaţiul cosmic şi care veghează asupra acestuia, asupra voastră, în curând nu vor mai putea privi în jos. Este o dezordine fără remediu, care acum este anulată. Astfel că îi poţi privi pe iluminaţii din cărţile tale drept egocentrism, drept câştigare a independenţei cărnii prin depărtarea de ideile divine. Acum lucrurile vor merge

înapoi.

Acesta este şi motivul pentru care tu îi vei revedea în curând pe aceia care, de pe navele cosmice, păzesc şi supraveghează această planetă. Acum a sosit momentul; momentul în care îţi vei da seama că tu însuţi ai venit de pe o navă şi ai aterizat chiar aici, pe Pământ.

Se poate spune prin urmare că iluminaţii înşişi sunt o parte din planul Creaţiei, ei având sarcina, şi de altfel, nici nu s-ar putea altfel să afirme cât mai mult cu putinţă elementul masculin.

Da, ei savurează viaţa din plin - fără să trebuiască să o înţeleagă, fără ca oamenii să trebuiască să înţeleagă asta. Este o necesitate să aduci Pământul înapoi, căci nu toţi se află pe acelaşi nivel în dezvoltarea lor.

în momentul de faţă există pe Pământ tendinţa ca totul să de *dirijat prin computer, există* ***un*** *plan pentru constituirea unui* ***guvern mondial cu denumirea „Noua ordine mondială"; s-a început deja implantarea de microdpuri în oameni, pentru a*** *putea controla şi supraveghea totul* ***în*** *lume,* ***ceea*** *ce* ***ne conduce înapoi către iluminaţi.Cum vezi şi cum apreciezi tu această dezvoltare?***

Această revărsare va fi stopată, căci puterea lumii nu mai aparţine masculinului. Revărsarea a început deja, de aceea de acum încolo vor pleca mulţi - chiar şi prin evenimente tragice - pentru a fi din nou născuţi, fie în Imperiul Cosmic, cu scopul să trimită energie planetei Pământ, fie în lumea pământească, unde se vor naşte ca oameni.

Dei acei care pleacă acum se vor întoarce, pentru a lega exteriorul, cosmosul, cu interiorul, Pământul.

Dezvoltarea actuală nu a fost voită de către lumea spirituală. Multe părţi ale Pământului vor fi saturate de ceea ce voi numiţi cip. Totuşi marele proiect ca cineva aflat într-un anume loc din lume să fie disponibil, controlabil şi bine supravegheat nu se poate realiza. Tehnica nu va da rezultate.

însă se lucrează cu zel la asta. Astfel că, de pildă, aparatura instalata acum pe străzile voastre va fi folosită nu numai pentru a încasa taxele de la autovehicolele mari (camioane), ci va fi curând folosită pentru a-i înregistra pe toţi cei care se mişcă pe străzi. Chiar de la început a fost plănuit aşa. Revoluţia Pământului a început. Aceia pe care tu îi numeşti iluminaţi depăşesc acum orice limită, căci sunt cuprinşi de teama că pierd, recunoscând momentul revoluţiei.

Necesitatea imperioasă a acestei acţiuni va duce la prăbuşirea guvernelor şi a puterii iluminaţilor.

Nu trebuie să existe un guvern mondial - nu în acest mod. Va exista un guvern mondial, totuşi lumea nu este încă suficient de matură, iar foamea de putere este încă prea mare.

Pun o asemenea întrebare, căci am fost la rându-mi tot mereu întrebat de cititorii mei cum va arăta viitorul, cât de departe îşi vor transpune ţelurile aceste organizaţii şi structuri secrete. Multora le este teamă de acest viitor...

Nimănui nu trebuie să-i fie teamă de ceea ce urmează, întrucât ce aţi trăit voi acum şi ce aţi acumulat ca experienţă reprezintă ceva firesc, ceea ce trebuia să se petreacă! Este jocul vieţii, o venire şi o plecare, o încercare şi un examen - este jocul etern al puterii şi al faptului de a fi puternic, urmat de o renunţare în favoarea iubirii.

Munţii se pot deplasa; mările se pot extinde, vulcanii care scuipă foc, demult stinşi, pot redeveni activi; continentele se pot fărâmiţa în continuare ori pot să se mai apropie unele de altele; insulele care dispăruseră pot reapărea; popoare despre care voi nici nu aţi auzit, care au trăit ascunse până acum, pot să apară brusc, la fel ca şi resturi de clădiri din civilizaţii demult uitate. Totul este posibil.

Şi astfel jocul presupuşilor deţinători ai puterii se poate prăbuşi brusc. Nu trebuie să uităm sosirea vizitatorilor care vor veni din spaţiul cosmic. Atunci nimic nu va rămâne aşa cum a fost şi cum îşi imaginaseră unii în visele lor...

Acesta este riscul planetei Pământ. Şi totuşi pe de altă parte putem spune că nu este nici un risc, căci sufletul fiecărui om, animal ori plantă se află în mâna veşniciei, a forţei creatoare care răspândeşte iubire. Nu vor exista pedepse şi nimic din ceea ce e rău nu va dispărea din răzbunare. La fel ca şi în cazul cuvântului *păcat* este fals; nu există nici un păcat şi, de asemenea, nici un păcat originar, căci sufletul este răspunzător doar de ceea ce a comis el însuşi.

Eu ştiu că oamenii au această înclinaţie de a aprecia, a critica şi a judeca. Şi atunci apar falşii preoţi şi falşii profeţi care au în minte doar un singur lucru: nimicire, răzbunare, represalii, păcat...Şi asta nu este în ordine. Fiţi cu băgare de seamă!

Tot mereu apar relatări despre evenimente de posedare de către fiinţe întunecate - şi anume o persoană, £e ea tânără ori bătrână, simte o energie străină lipită de sine, care îi influenţează acţiunile.

Adeseori se petrec fenomene de posedare. Posedările sunt precum ocupaţiile - atât privite în amănunt cât şi din

perspectivă generală. Ia ca exemplu ocupaţia unei ţări, caz în care cineva este slab, cineva pierde sau iese în pierdere. Priveşte ţara ta, care a pierdut războiul - poate că era chiar stabilit ca războiul să fie pierdut încă de la început. Ia drept exemplu această ţară, care a fost ocupată de multe naţiuni. Priveşte Irakul, care acum se află sub ocupaţie, sau alte ţări. Şi acestea au fost ocupate - de ce? Pentru că au fost mai slabe decât ocupanţii. Consideră asta doar un exemplu. Privind lucrurile din această perspectivă, în lumea pământească corpul este supus posedărilor şi asta se întâmplă cu precădere atunci când el este mai slab decât cel care-1 posedă. Acesta este un aspect. De aceea mulţi dintre cei care au o suferinţă psihică sunt supuşi posedărilor. Mulţi dintre cei sensibili, dintre cei care sunt mai slabi decât frecvenţa Pământului, sunt posedaţi, căci pământul apasă puternic asupra lor. Un om sensibil de pe Pământ, care poartă o frecvenţă mai înaltă, care are un costum nervos mai fin, va avea adeseori nervii împovăraţi de problemele pământeşti, căci frecvenţa grea a Pământului apasă pe ei. Aceşti oameni devin slabi şi sunt posedaţi. Este o stare de normalitate. Ea poate fi recunoscută şi echilibrată efectuând o eliberare de energia străină.

Dar atunci începe dezordinea acţiunilor omeneşti - are loc eliberarea, dar foarte rar şi neutralizarea forţelor. Asta înseamnă că părţi desprinse din energia negativă zboară de jur împrejur în cosmos, asemenea ţânţarilor şi muştelor dintr-o cameră. Se lo-vesc din perete în perete şi uneori se reîntorc în locul de unde s-au rupt ori încep să se fixeze pe altceva. Oamenii sunt foarte zeloşi în procesul de eliberare, dar nu sunt perseverenţi. Ei trebuie să contracareze. Este nevoie de neutralizare. Acesta este un aspect.

Să analizăm noţiunea de Lucifer. Am putea spune că scindările forţei luciferice - demonii - sunt cele care se pot fixa de un om sensibil. Asta înseamnă că în adâncurile lui Lucifer, în frecvenţa, se produc fisiuni, care pot să posede un om sănătos, puternic, punând stăpânire exact pe zonele în care acesta prezintă slăbiciuni; acolo unde el permite asta; acolo unde el se lasă atins. Acesta este un alt aspect.

Dacă astfel de posedări, astfel de demoni sunt anihilaţi, ei merg în lumină. Acesta este un punct important şi de aceea se poate spune că posedările sunt absolut necesare, pentru ca prin ele Lucifer să piardă din putere, din mărime, dacă aceste părţi din el merg în lumină. Aşa cum Pământul începe să plutească spre Divin, Lucifer pierde din forţă, căci el eliberează pâri.1 din sine, care nu sunt anulate, care zboară prin spaţiu şi care se lipesc de fiinţe luminate, de oameni şi îi posedă. Acesta este un proces energetic.

Acesta ar fi un al treilea aspect.

Un al patrulea aspect ar fi acela al bolii, care a fost aleasă personal pentru o încarnare, şi care presupune o posedare încă de la naştere. Un alt aspect este acela că Lucifer dă, pentru a primi înapoi. Asta înseamnă că vrea să devină mai puternic. Aceasta este lupta. Este lupta în care presupusul rău, vibraţia inferioară doreşte să dobândească putere, după cum şi lumina doreşte să câştige putere. Acesta este războiul popoarelor pe Pământ. Acesta este războiul germanilor cu francezii, războiul indienilor cu coloniştii... Aşa cum există un anumit fel de concurenţă la nivel spiritual, tot astfel se trăieşte şi pe Pământ intr- un fel de concurenţă. Aici Lucifer îşi întăreşte puterea - frecvenţa inferioară -, pe care o doreşte a fi mai puternică; şi tot aici Dumnezeu opune rezistenţă.

Partea divină ajută omul să progreseze în dezvoltare. Aceste posedări - pe care le-am numit aspecte- sunt prin urmare variate.

Ar trebui să-ţi dai seama că şi eu reprezint într-un anume mod un alt tip de posedare. Pentru că tu mă simţi, eu te posed. Aşa cum te posedă partenera ta, atunci cînd te gândeşti numai la ea. Asta înseamnă că, întrucât oamenii sunt fiinţe sensibile, vopsirăţi întotdeauna că este ceva acolo care se lipeşte de ei.

întotdeauna există posedări pe care le aveţi - inevitabil -, căci toate au legătură între ele.

Aceste *scindări ale forţei întunecate - ale forţei ludferice aceste fiinţe întunecate care îi posedă pe oameni., pot £ denumite şi demoni...*

Da....

Pot £ denwmti însă şi îngeri de încercare, căci o astfel de posedare a unui om nu se *petrece întâmplător, ci forţa & pune la încercare pentru a vedea dacă el este suăclent de puternic şi are suădentă lumină în sine.*

Cu intenţie şi cu scop precis! Pe de o parte omul este pus la încercare: acesta este elementul pământesc. Consider-o mai degrabă o verificare a măsurii în care conţinutul energetic al unui corp produce forţă; a măsurii în care conţinutul respectiv a creat forţa sufletească a unei fiinţe, precum şi o verificare, ca în cazul unui halterofil, dacă forţa muşchilor este suficientă pentru a ridica greutatea - născându-se din nou întrebarea privind sensul încercării. Care este sensul acţiunii de a ridica greutăţi?

Sensul ridicării este acela de a te dovedi suficient de puternic şi de tare, printre altele, pentru că, pe baza acestor caracteristici, se schimbă tipul îngerului care te călăuzeşte, ceea ce înseamnă că întotdeauna când se sfârşeşte un capitol al vieţii, al dezvoltării, al evoluţiei conştiinţei, urmează din perspectivă pământească un examen, aşa cum se întâmplă cu studiul unei ştiinţe. La nivel cosmic se testează dacă - poţi să faci următorii paşi singur. Poate omul respectiv să urce mai sus în existenţa sa, să aibă o nouă conştiinţă şi să o asimileze? Aşa decurg *examenele,* cum le spuneţi voi, care arată dacă omul s-a maturizat suficient pentru a atinge acest stadiu. Şi, în astfel de examene, omul se simte singur. Totuşi, el nu este solitar. Sentimentul acesta din timpul unei încercări este puternic, doar pentru că în timpul unui examen „pământesc'1 eşti întotdeauna singur. Asta se întâmplă pentru a arăta ce poţi, prin propriile forţe şi nu pentru a reflecta cunoştinţele vecinului de la care ai copiat. Adică, cuvintele unei limbi pot fi învăţate doar de tine însuţi. Există doar ceea ce *este* în tine. Prin urmare, recunoaşte că scindările lui Lucifer înseamnă că ceva nu este anihilat. Astfel tu, care eşti examinat, vei fi întrebat ce te înconjoară pe tine în spaţiu, ce vibrează în jurul tău. De aceea ar trebui să predomine încrederea în forţa divină, recunoaşterea capacităţii de a anihila ceea ce vibrează în spaţiu - fie ele figuri

groteşti ori demoni. Sarcina este anularea şi nu strigătul de teamă care ar spori vibraţiile şi ar face spaţiul să se cufunde şi mai mult în întuneric, până când şi-ar face apariţia îngerii luminii şi ar constata că a fost prea devreme pentru cel ales.

întotdeauna când vin demonii, umple-i cu lumină, pentru ca ei să se dizolve. Să-i umpli cu lumină nu înseamnă să-i trimiţi *în lumină. Drumul către lumină* - îl cunoşti? Nici un om nu-1 cunoaşte, şi totuşi totul este trimis în lumină...

începe - şi chiar asta faci, căci examenele reprezintă confruntarea cu ceea ce se află în jurul tău - să aduci lumină în ceea ce este întunecat în jurul tău, acolo unde este nevoie, începe să aduci lumină în jurul tău, şi lumina va face să se dizolve răul. De aceea eu pot răspunde în cea mai mare parte afirmativ la întrebarea ta dacă poate fi vorba de o probă.

Dimpotrivă, nu reprezintă un examen, dacă tu însuţi îţi alegi asta; dacă alegi calea Diavolului, calea poverii, a greului, a vibraţiei de jos. Dacă gândurile tale se cufundă în întuneric, atunci nu e vorba de un examen, căci alegerea îţi aparţine.

Asta înseamnă că dacă cineva este mânios, urăşte, este agresiv, atunci atrage aceste forţe.

Prin asta le intensifică. Izbucnirea mâniei este o izbucnire de agresiune, este un pol de căldură care este supraîncălzit şi, totodată, reprezintă o revendicare a puterii. Dacă cineva doreşte să-şi sporească puterea în acest mod, va putea să se folosească de forţa demonică şi anume prin faptul că puterea creşte provocându-i teamă unui alt om - prin demoni, prin întunericul nopţii. Aşa se poate obţine asta.

Ai spus că anihilarea acestor forţe demonice nu se petrece prin trimiterea lor în lumină, ci prin încercarea de a elimina situaţia, respectiv de a trece proba, soluţionând conflictele paşnic.

Şi tocmai de aceea, pentru că tu însuţi eşti lumină. Tu vii aici cu rolul de a acţiona. Tu nu vei lua întunericul de mână şi nu-1 vei preda mai departe ci, trecând pe treptele superioare ale conştiinţei, în sferele mai înalte ale conştiinţei, te vei afla mai degrabă în situaţia de a plăsmui, de a crea şi prin asta să-l dizolvi tu însuţi. Vei vrea asta,

pentru a recunoaşte că eşti asemenea Creatorului - şi tu poţi crea.

Te minunezi când ţi se îndeplinesc dorinţele. Există cărţi despre minuni, forţa de a dori şi „cum trebuie să doreşti", pentru a ţi se îndeplini. Acestea reprezintă aspecte ale acţiunii, ale acţiunii imediate. Căci, mai mult decât vreodată, acum te situezi în conştiinţa ta într-o stare de prezent, nu vei vrea să laşi nimic pentru a se îndeplini în viitor, ci te vei implica în rezolvarea propriilor acţiuni în prezent - imediat!

De aceea e posibil ca tu să urci pe o altă treaptă a conştiinţei. Orizontul se lărgeşte, dar spectrul acţiunilor se îngustează. Nu ţi se mai dă nimic după principiul: *„Eu vin şi te eliberez!", „Eu trimit întunericul către Divin, care se va ocupa de asta...",* ci totul se va petrece în prezent, în acţiune. Oamenii care urmează drumul spiritual vor înţelege acest lucru şi vor începe odată cu intrarea în noua etapă să-şi lărgească orizontul. Lărgirea orizontului înseamnă că centrele energetice ale oamenilor, ale culturii umane se deplasează în sus. Ajungeţi intr-un timp nou, ceea ce înseamnă că vi se ascute conştiinţa, supra- conştiinţa şi clarviziunea. Oamenii îşi lărgesc orizontul, căci cel de-al treilea ochi care pulsează devine mai puternic. Şi pentru că percepi mai mult, vei vedea şi mai mult; pentru că vezi, vrei să acţionezi; pentru că acţionezi, acţionezi în prezent, astfel că dizolvarea se va produce în prezent. Asta înseamnă că acţiunea, mişcarea şi progresul continuă, totuşi este vorba de lucrurile care intră în propriul sine, prin urmare creşte conştiinţa stării prezente.

Mulţi oameni au atras energiile străine aâându-se în situaţii de viaţa din care nu puteau, sau credeau ca nu pot ieşi, respectiv, probleme de cuplu sau la locul de muncă, în familie, în echipa de sport, situaţii pentru care nu erau pregătiţi şi refuzau să le înfrunte şi să ia o decizie. Ei simt mânie, ură, agresivitate şi depresie, căci problemele nu sunt rezolvate, ci amânate, atrăgând astfel energiile străine. Din cauza existenţei nefericite, aceştia pot declanşa aparitia forţelor întunecate, exe vin pentru a încerca omul.

Mai întreb odată pentru a £ sigur că am înţeles corect: Dacă persoana este ancorată în prezent şi rezolvă promt problemele de cuplu ori cele cu superiorii de la locul de

muncă sau prinde curaj şi trimite noi scrisori de intenţie în scopul găsirii un nou loc de muncă ori dacă cineva se împacă cu adversarul său - prin iubire - atunci aceste fiinţe întunecate se îndepărtează de el, căd înseamnă că el a trecut examenul şi s-a schimbat în sens pozitiv.

în sens larg, da. Domeniul la care se referă întrebarea ta. este foarte vast. Ghinionul - demonul omenirii - reprezintă nenorocirea, nefericirea în sine. Oamenii trebuie să caute fericirea, norocul sinelui - statornicia, stabilitatea. Chiar în acest moment, prin ceea ce se petrece acum pe Pământ, planeta tinde să atingă în frecvenţa un strat energetic superior. Ceea ce înseamnă că omul însuşi însoţeşte Pământul în acest progres şi abia acum începe să se aşeze corect pe acest nivel al conştiinţei superioare. Astfel că apar pe lume multe persoane cu calităţi de medium şi sensibilitate superioare, care au darul de a vedea, auzi şi simţi. Totuşi ei au îndoieli asupra acestui lucru. Pentru că acum Pământul trece într-un câmp de frecvenţă superior, şi omul trece într-un câmp cu frecvenţă mai ridicată şi trebuie să înveţe să stea în picioare. în acest stadiu îşi poate pierde uşor siguranţa, căci nu a învăţat încă „să stea pe ambele picioare". Mulţi stau pe un singur picior şi îşi întind capul spre cer. în această poziţie sunt dezechilibraţi şi în instabilitate. Prin urmare, este nevoie de multă trudă din partea Cosmosului pentru a-i lămuri: *„înţelege că tu stai pe Pământ; înţelege că eşti pe Pământ pentru a fi pământean."*

Mulţi dintre cei care vin, mulţi din cei care au venit şi se află acum în viaţă nu au înţeles această capacitate astfel, de aceea Cosmosul strigă, de aceea fiecare înger păzitor strigă: *„Fi- xează-te pe Pământ!"* Se poate întâmpla ca Pământul să se retragă şi ca oamenii, prin cădere - căci nu erau prinşi de Pământ - să aterizeze într-o depresiune şi, anume, în întuneric, pentru ca apoi să-şi ridice deznădăjduiţi capetele către lumină, pentru a găsi calea de ieşire. Spunând că scapi de posedare dacă intri în acţiune şi rezolvi conflictele prin iubire, ai dreptate.

Totuşi iubirea, să o comparăm aici cu iubirea maternă, poate fi şi o vehemenţă fără compromisuri a

acţiunii de impunere. Ea trebuie să fie în concordanţă cu tot, atunci are loc rezolvarea. Şi a renunţa la ceva din iubire, nu înseamnă neapărat a găsi o soluţie - a rezolva o problemă. Dacă totuşi cineva acţionează şi face ceva, el se află pe făgaşul corect. Este drumul ce conduce către împlinire.

Drumurile sunt aşa de variate, încât au fost scrise sute de cărţi pe această temă. Ca tendinţă ai dreptate, dar aş extinde cumva formularea.

încearcă să-ţi imaginezi scena ceva mai neutru: priveşte entitatea care te posedă ca un înger care te supune la probă; tu ai introdus această noţiune ceva mai devreme. Priveşte-o ca pe un profesor sever, care examinează elevul, pentru a vedea dacă el persistă în situaţia sa şi vrea să se distrugă ori îşi schimbă modul de comportare şi de gândire. Alipirea fiinţei întunecate vizează în acelaşi timp, prin acţiunea sa, şi mediul înconjurător al persoanei - locul de muncă sau familia - şi abia apoi se vede dacă examinatul se lasă doborât sau nu de probă, de vocea îngerului de încercare, a demonului,. Dacă persoana posedată îşi schimbă viaţa şi se leapădă de temeri ori de substanţele care-i crează dependenţă, atunci posedarea dispare într-adevăr, căci sarcina ei - supunerea la probă a omului - a fost îndeplinită, iar omul a luat hotărârea corectă. Asta depinde totuşi şi de planul vieţii.

Dacă cel examinat nu este suficient de puternic, se poate întâmpla ca posedarea aceasta chiar să îi aducă moarte, înseamnă că nu a trecut examenul.

Să nu uiţi însă niciodată că, în acelaşi timp, el are lângă sine mai mulţi îngeri şi refuză să-i asculte. El face alegerea, fiecare deţine posibilitatea de alegere.

De aceea omul nu poate spune că nu şi-a auzit îngerul păzitor - fiecare om aude vocea îngerului. Cei mai mulţi o numesc *„conştiinţa rea"şi* ştiu foarte bine în situaţia respectivă că acţionează împotriva binelui, fiind urmăriţi de vocea fiinţei care îi posedă, vocea demonului. Omul are întotdeauna, în orice moment, liberă voinţă şi putere de decizie proprie!

Dacă s-a hotărât să se desprindă de comportamentul şi de gândirea distructivă, poate primi ajutor şi din partea celorlalţi oameni. Există oameni

care pot îndepărta blestemele şi pot curăţa casele sau locurile de energiile străine. însă trebuie să existe prudenţă faţă de ceea ce voi numiţi exorcism. Exorcismul înseamnă tot constrângere. Şi acolo unde constrângerea intră în joc, cedarea se produce mai greu. Când prin exorcizare este înlăturată posedarea de către o persoană străină - dar nu printr-o transformare de sine a persoanei implicate, probabilitatea ca demonul să se întoarcă şi să-şi facă lucrul mai departe este foarte mare. Numai dacă persoana însăşi hotărăşte să-şi schimbe viaţa, forţa ce o supune la încercare o va părăsi.

Este realizabil doar prin iubire.Jar exorcismul nu este iubire.

Vezi!...Şi în cazul exorcismului, lucrurile pot să se petreacă foarte brutal şi violent. Câteodată forţa care îl posedă pe om se retrage şi râde, căci în acest mod procedeul de alungare nu funcţionează. Cel examinat încearcă să se sustragă încercării, iar asta nu este posibil! Conform legii atracţiei, forţa posedantă revine dacă examinatului îi este încă teamă. Teama atrage întunericul. înţelegerea şi iubirea sunt cele care pot elibera. Pentru asta este nevoie de cunoaştere, pentru a putea să faci faţă. De aceea scrii tu cărţi, pentru a aduce lumina în întuneric.

Să mai privim încă o dată, într-un alt mod: priveşte ceea ce exercită asupra ta forţa întunecată. Nu uita că întotdeauna există o acţiune de a da si una de a lua. Supunându-se încercării, persoana examinata primeşte ceva în schimb. Compară asta cu un mare războinic, să spunem cu un spadasin: acesta creşte prin duşmanii săi. El începe cu duşmani simpli şi trece apoi la alţii mai puternici. Cu cât devine mai puternic, cu atât mai puternici îi devin şi adversarii. Şi el creşte prin ei şi devine mai curajos, luptă mai bine şi obţine mai multă faimă.

A fost un exemplu în ceea ce priveşte spiritul războinic. Dar acelaşi lucru se întâmplă şi în cazul caracterului paşnic. Este uşor să ierţi pe cineva care ţi-a pricinuit pagube puţine şi puţină suferinţă. Cu cât mai dureroasă este experienţa, cu atât mai greu este să-l absolvi pe cel ce a provocat-o. Dacă totuşi reuşeşti să ierţi, chiar şi în situaţii dificile şi să mergi mai departe, atunci lumina creşte în tine, sămânţa divină se dezvoltă în tine, şi oriunde mergi te însoţeşte şi lumina din tine, iar oamenii o vor simţi!

Aş dori acum să revin la domeniul tău direct de activitate. Ai tu însuţi ceva de-a face cu aceste fiinţe întunecate - cu aşa-nu- mipi demoni? Să luăm un exemplu: tăvii să iei un suflet fie într- un spitalîn urma unui accident Se în urma unei crime, şi suăetul este posedat o posedare care este posibil să-l G adus în această situaţie - conform motto-ului: JnSge sabia şi omoară-1..."

Cum procedezi în această situaţie, dispare acum această posedare? Ce hei tu dacă această 'Gintă întunecată este încă acolo atunci când iei suăetul?

Adeseori este prezentă o astfel de posedare. Există o posedare la cel mai mic nivel, şi anume atunci când membrii familiei stau acolo şi plâng. Eu înlătur tristeţea care exista în muribund, o dau la o parte, pentru ca sufletul să poată merge acasă. Asta înseamnă că eu dizolv cu ajutorul iubirii acest act al posedării unui suflet. Şi pentru că o fac cu iubire, posedarea dispare brusc, iar sentimentul pierderii este şi mai intens pentru cei ce rămân, la fel şi tristeţea. Este o problemă de frecvenţă, de înlăturarea căreia nu mă ocup eu. Eu o pot plasa îndrumătorilor spirituali ai acelora care rămân - îngerilor păzitori corespunzători.

Dacă, după cum ai spus, a fost comisă o crimă sub puterea posedării, căci executantul - să presupunem - a pierdut examenul, atunci demonul este acela care spune: *„Eu am câştigat!"* Demonului îi place că a câştigat, dar omul nu este neapărat cel care pierde. Este greu să dărâmi podul către lumină. Intr-o astfel de situaţie ai nevoie de vocea divină care să te îndrume. Adeseori - şi asta este interesant - mi se alătură *îngerul îndurării. îngerul îndurării* - lumina Divinului, care prin intensitatea sa poate să curgă şi prin mine - îl învăluie în momentul apariţiei mele pe acela pe care intenţionez să-l iau. Şi acum are loc o discuţie în trei. Este unirea celor trei. Este principiul originar de funcţionare a fiinţei divine. Se poate întâmpla ca acela care trebuie să meargă să mai primească o şansă, îndurare pentru o nouă încercare. Aceasta reprezintă un act al părţii divine superioare - al iubirii. Dacă nu vine *îngerul îndurării,* dizolv eu posedarea, căci eu sunt „nemilos". Şi procedez astfel pentru că aceasta este acţiunea mea - din ordinul Divinului.

Asta înseamnă că dizolvi legătura

Eu rup legătura.

Şi demonul? Pleacă înapoi?

Eu desfac legătura, pentru ca sufletul să fie eliberat de povară. Astfel că dau povara - demonul - la o parte, cu mâna mea, care este asemenea unei săbii care separă. II dau la o parte pentru a elibera sufletul. Dar să recunoaştem că nici eu nu sunt desăvârşit, căci nu sunt Dumnezeu. Este foarte posibil ca părţi ale demonului să fie aşa de strâns legate de părţile sufletului şi aşa de amestecate, încât să fie nevoie de o forţă vindecătoare. Aista înseamnă că sufletul, în totalitatea sa, cu excepţia părţii aflate în posesia demonului este condusă de mine dincolo, în Imperiul luminos, iar cealaltă parte, pe care nu sunt în stare să o eliberez, rămâne temporar pe Pământ. Astfel că putem considera aceste părţi sufleteşti ca fiind împovărate de elementul material, ca fiind fiinţă spirituală legată de Pământ, care „şchiopătează" încă pentru o anumită perioadă de timp pe Pământ Şi asta poate fi pentru fiinţele sensibile de pe planeta voastră o cursă, căci această fiinţă care „şchiopătează" se află adeseori în căutarea unui om sensibil şi activ din punct de vedere spiriţual. De aceea se poate ajunge la amestecuri şi întrepătrunderi. într- un astfel de caz este solicitată iubirea şi bunătatea însoţitorului protector - a îngerului păzitor, pentru a scăpa de această fiinţă. Nu înseamnă că eu sunt lipsit de putere într-o astfel de situaţie, dar există amestecuri atât de fine, pe care nu le pot separa singur. Şi am nevoie de un ajutor.

De aceea este posibil să existe - folosind limbajul vostru - *carne a suăetului legată de pământ.* Aici va acţiona partea divină pentru a o înlătura. întrucât timpul pământesc este un timp cu frecvenţă scurtă, în sens cosmic nu are nici o importanţă când se petrece acest lucru - nodul este în orice caz desfăcut, mai devreme sau mai târziu. în lumea pământească această fiinţă poate rămâne lipită mulţi ani, la niveî cosmic este vorba de o scurtă perioadă de timp. Dacă eu într-adevăr nu pot face singur lucrul ăsta, atunci desfacerea este făcută de partea divină. Compară asta cu ajutorul unui mame care-mi stă alături. Eu nu pot şi las asta în seama mamei, iar ea face asta.

Aceste fragmente de suflet legate de Pământ smt ceea ce unii oameni numesc spirite sau fantome?

Se poate. întrucât fiinţa şchioapătă, nu se poate afla într-o mişcare circulară, drumul descris de mişcarea spiritului nu mai este un cerc ci devine elipsă. Şi se poate întâmpla ca

ea să se mişte ca un titirez, ca un vârtej, ca o vijelie, şi prin această învârtire să conducă la fenomene care vă sunt cunoscute ca pocnituri sau ciocănituri. Aceste fragmente sufleteşti pot fi dizolvate în majoritatea cazurilor de către Divinitate - căci eu le predau Divinului. Astfel că, dacă tu reflectezi asupra caracterului tău divin, poţi dizolva aceste fenomene, aceste fragmente de suflet legate de Pământ, cu ajutorul Divinului din tine - prin Dumnezeul din tine şi prin legătura cu însuşi Divinul. Umplându-le cu lumină, poţi să le înlături imediat. Se poate întâmpla ca fragmentele de suflet să se afle aşa de grele, încât forţa ta să nu fie suficientă. Dar cu cât mai puternici deveniţi voi oamenii prin evoluţia către sfere superioare, cu atât mai mult puteţi să desfaceţi şi să dizolvaţi.

Cum este, în general, cu spiritele? Mergi de pildă într-un castel şi o vezi pe proprietara de odinioară, care a murit acolo. Oamenii cu calităţi de medium, oamenii senzitivi pot percepe schematic acum persoana, de cele mai multe ori cu îmbrăcămintea de atunci şi pot spune altora despre asta.

Care este motivul acestei lipiri de Pământ şi ce poate £ făcut pentru a elibera aceste suăete sau pentru a le mântui? Aceste suăete nu vor să asculte - de pădă de îngerul lor păzitor sau nu vor să asculte de tine?

E greu pentru voi să înţelegeţi asta. De aceea o să descriu în imagini: crearea sistemului pământesc se află sub semnul divizării în trei: corp, suflet, spirit. Spiritul comunică cu sufletul, asta înseamnă că spiritul umple sufletul. Sufletul umple la rândul său, corpul, carnea. Cu cât mai adânc se fixează sufletul şi spiritul în corp, cu atât mai mult se dezvoltă structura corporală. Cu cât mai adânc se află spiritul în suflet, cu atât mai mult va deveni spirit.

De aceea se poate întâmpla ca propriul tău copil, dacă îl încurajezi, să se dezvolte minunat şi în anumite domenii să devină independent. Cu alte cuvinte, să îi meargă bine. După cum se poate întâmpla, dacă partea divină este activă în corp şi în suflet prin iubire - plină de căldură -, ca în ceea ce face carnea să devină independentă, aşa cum sufletul devine independent. Unor astfel de oameni le este prea bine.

într-un asemenea caz, când sufletul este luat de mine, din cauza alipirilor emoţionale rămân în urmă anumite dâre de ceaţă ale sufletului. Imaginează-ţi sufletul ca un personaj cu contururi, din care ies aburi şi dâre de ceaţă.

Dacă aduc sufletul acum se poate ca el să fi devenit independent în corp, în anumite părţi, şi să dorească să se bucure de mediul înconjurător al existenţei sale de până acum. De aceea, e posibil ca atunci când eu iau sufletul din corp, prietenia, legătura, cooperarea dintre suflet şi corp să fie atât de strânsă încât ceaţa sufletului să plutească în continuare deasupra domeniilor vieţii de până acum. Şi se întâmplă aşa, pentru că atunci când iau sufletul aceste aşa numite aţe sufleteşti nu se desprind ci rămân atârnate de carne, de materie şi produc sfâşieri. Asta are ca urmare faptul că aspecte ale vieţii trecute rămân în conştiinţa de la locul acţiunii. De aceea, este posibil ca tu să te afli într-o casă veche şi, în timp ce stai în bucătărie, să simţi că bunica este acolo sau să ai impresia că ai simţit-o. Poate că o auzi chiar ciocănind ori auzi paşi la etajul de deasupra, deşi casa este goală.

Intr-un anume fel, lucrurile se petrec astfel întrucât firele sufletului au fost smulse. Legăturile nu s-au desfăcut curat ci, prin dobândirea independenţei de către carne, ele au fost rupte.

în majoritatea cazurilor e uşor să eliberezi astfel de părţi ale sufletului. Acestea par să spună: te rog să nu mă trimiţi acum în lumină, căci de acolo vin, întrucât ele au fost deja acolo - şi s-au desprins. Sunt asemenea colericilor mânioşi sau copiilor. Tu trebuie să le dai explicaţii. într-o astfel de situaţie te poţi uni cu mine, căci aceasta este şi sarcina mea. Explică-le că timpul s-a sfârşit, că s-a încheiat o etapă în dezvoltarea Pământului, că s-a deschis drumul către casă. Pe aceste părţi de suflete trebuie să le faci să priceapă că de fapt, legându-se de Pământ, ele întind mâna către lumină. Vorbeşte cu ele. Iar dacă o faci purtând veşmânt omenesc, atunci o astfel de discuţie necesită o spiritualitatea mai înaltă şi mai conştientă. Căci ce îţi spune ţie că atunci când lucrezi cu ele, acestea nu alunecă cumva la gâtul tău încercând să-ţi ia aerul ori să te împovăreze? Ceea ce este foarte important în cazul acestei munci este ca ea să fie făcută numai dacă te afli cu ambele picioare pe Pământ şi eşti absolut sigur că lumina te însoţeşte - este în tine şi cu tine. Adeseori astfel de izgoniri sau desfaceri ale sufletelor legate sunt efectuate de oameni neinstruiţi care, în limbaj pământesc, fac vrăji. Pentru că părţile sufletului nu sunt desfăcute corect, ele se agaţă de oameni. Este foarte

important să se vorbească foarte clar cu ele şi să li se dea explicaţiile corecte.

Ai putea să te întrebi: *„întrucât ele sunt divine, nu poate Dumnezeu printr-o chemare ca un tunet să ia la sine aceste părţi de suflet - aceste părţi din el?”* Răspunsul este următorul: priveşte-le ca pe nişte copii - copii divini - care nu ştiu prea bine şi care acumulează abia acum aceste experienţe. Şi asta ţine de procesul de învăţare.

Dar cum stau lucrurile cu sufletele persoanelor care au decedat acum mai multe secole? De ce nu au fost desprinse?

Sufletul a hotărât să fie aşa. Ţi-am spus deja că sufletul poate decide ce vrea - lumina sau întunericul, stagnarea sau progresul. Iar dacă sufletul păstrează o puternică legătură cu Pământul, rămânând de pildă într-o clădire, asta înseamnă că el a ales să fie aşa. Celelalte posibilităţi le-am enumerat deja.

Dacă un suflet rămâne legat din propria-i alegere, atunci vin tot mereu la el fiinţe luminate, îngerul păzitor ori alte asemenea entităţi, care-i spun : *„Vmo cu noi acum!”*

Iar dacă sufletul dă un răspuns negativ, este lăsat în pace iarăşi pentru o perioadă.

De cele mai multe ori e vorba de o clădire în care un suflet a trăit ca om o viaţă întreagă şi de care nu vrea să se desprindă. Poate să apară chiar invidie ori mânie pentru că altcineva a dobândit casa.

Este de asemenea posibil ca sufletul să nu vrea să se desprindă de o persoană de pe Pământ ori să nu poată să se elibereze de ea - partener, fiică sau nepot. Astfel copilul poate suferi, căci este vorba din nou de un fel de posedare. Bineînţeles că sufletul bunicului decedat nu vrea să-i pricinuiască rău nepotului şi totuşi împiedică libera dezvoltare a acestuia. Şi în plus, copilul se îmbolnăveşte - fizic sau sufleteşte.

Se poate întâmpla ca m astfel de spirit ori fantoma sa fie un suflet care s-a rătăcit? Rătăcit probabil că nu este tocmai termenul potrivit Poate că un suflet nu-şi poate vedea îngerul păzitor ori nu vrea să-l vadă?

Nu vrea şi nu este pregătit... Doreşte să rămână în locul ales. Este libera voinţă a sufletului; şi există multe locuri în

care trăiesc astfel de suflete, dar întotdeauna legate de Pământ.

Este un subiect captivant, eu însuşi am avut propriile experienţe în acest sens. Este vorba de locuri vechi - mai ales vechi câmpuri de bătălie, fie ele la Limes oii la Verdun, deci locuri în care au murit mulţi oameni într-o scurtă perioadă de timp, uneori chiar în acelaşi timp, aşa cum se întâmplă, de pildă, *la detonarea mei bombe sau* ***în*** *cazul mei catastrofe naturale.* ***După cum presupun eu, aceste suflete nu au realizat că au părăsit corpurile, deci*** *că* ***au murit După părerea mea, problema*** *constă în aceea că acolo au ieşit multe suflete din corpuri* ***în acelaşi timp,*** *văzând* ***în faţa lor alte suflete. De aceea se pare că ele nu mai conştientizează că nu mai smtîn corpuri. Aşa este?***

E corect. Aceste suflete rătăcesc o bucată de vreme la locul morţii; dar nu vor să mă vadă pe mine, *îngerul transformării,* nu vor să-l vadă pe îngerul păzitor, ele neagă faptul că sunt moarte. Şi atunci rătăcesc de jur împrejur, luptă mai departe, caută rude, se întorc acasă şi se miră că nimeni nu îi poate vedea, căci nu realizează că au murit... Totuşi şi ele sunt contactate de fiinţe ale luminii şi aduse treptat pe niveluri superioare de vibraţie. In caz de necesitate acţionează şi *îngerul îndurării.*

Scuză-mă că te întrerup, dar tu ai trăit live, împreună cu mine, întâmplarea de acum douăzeci de ani, când am intrat cu *maşina într-un copac - cu micul şi rapidul meu automobil roşu.* ***Atunci am fost pentru circa zece minute în afara corpului, la aproximativ opt sau zece metri deasupra locului accidentului şi*** *am privit toată scena de acolo. Atunci tun avut nevoie de câteva clipe* ***până*** *când* ***am realizat că în maşină, jos, se aăa corpul meu. Şi dacă nu s-ar fi auzit brusc vocea îngerului păzitor, care*** *spunea că trebuie să mă gândesc bine, abia dacă aş £ realizat acest* ***lucru. Atunci*** *mi s-au* ***arătat şi*** *episoade* ***din viaţa mea - de când eram copil - dar şi scene din alte vieţi trecute....***

Este corect. Sufletele - ca în cazul tău - sunt captate după o anumită perioadă de timp; ele sunt abordate şi li se dă de înţeles stadiul în care se află. în cazul tău, tu nu ai fost mort, ci doar te-ai aflat în afara corpului, ca un avertisment referitor la faptul că dacă pe viitor nu-ţi schimbi viaţa, poţi să-ţi alegi un nou corp.

în mod normal, sufletele, după ce se produce reunirea cu familia de suflete, sunt duse să se regenereze, şi apoi mai vedem ce vrea sufletul sau ce nu vrea. Şi în această situaţie libera voinţă este din nou hotărâtoare. Dar încă o dată îţi spun: nici un suflet nu este pierdut, chiar dacă locuieşte într-un castel mii de ani...

îmi amintesc de m loc din Limes, în care şi astăzi se mai dau bătălii.. Am fost acolo cu persoane clarvăzătoare şi toate i-au văzut pe cei decedaţi.

După cum am spus, îngerii vin şi doresc să ducă sufletele, dar dacă acestea vor să lupte, îşi vor duce luptele lor în imaginar.

Poate un om să facă ceva în acest caz, de pildă să se roage?

Rugăciunea ajută întotdeauna. Cheamă-mă, aşa cum ţi-am spus mai înainte. Totuşi prin asta nu grăbeşti lucrurile cu nimic.

Pe un câmp de bătălie domneşte o altă energie decât în cazul unei domnişoare dintr-un castel, care vibrează de jur împrejurul acestuia. în acţiunile de război domneşte întotdeauna energia întunecată şi trebuie să fii prudent.

înlănţuirile de suflete care se produc pe câmpul de bătălie joacă un rol important. Şi la fel se întâmplă şi atunci când doi oameni se duelează şi mor în acelaşi timp. Ei sunt de asemenea înlănţuiţi unul cu altul.

în astfel de cazuri se fac propuneri pentru separare, pentru ca ambele suflete să-şi poată desprinde contururile lor energetice şi emoţionale. Sunt prezentate diferite programe de delimitare, pentru a putea soluţiona conflictul şi la nivel spiritual şi pentru ca sufletele să poată pleca mai departe.

Tot o înlănţuire apare şi în cazul oamenilor care se iubesc, care trăiesc o iubire să o numim *sufocantă,* căci amândoi, deşi numesc asta iubire, de fapt se limitează reciproc, astfel încât ajung să nu-şi mai urmeze destinul deja stabilit. Ei cred că se iubesc, dar de fapt este vorba de obişnuinţă, fugă de propria misiune şi de o cramponare în prototipuri comportamentale. Şi asta este o încătuşare, nu războinică, dar care totuşi reprezintă o piedică pentru dezvoltarea sufletului.

La fel stau lucrurile şi în cazul unei sinucideri colective,

după motto-ul *„Dacă mor eu, trebuie să mori şi tu...”*Aşa ceva s-a petrecut adeseori în istoria omenirii. Fie un tată îşi nimiceşte familia, fie o mamă...Vezi tu, el a făcut ceva - el a distrus...
A reacţionat violent, devenind nimicitorul unei forme de viaţă, aceasta reprezentând de asemenea, o încătuşare. E o temă foarte interesantă, pe care, dacă doreşti o putem aborda altă dată mai detaliat.

în această chestiune este important să nu globalizezi şi să nu condamni! Fiecare situaţie este altfel şi fiecare suflet care rămâne pe undeva puternic ancorat are propria-i istorie!

Nu e vorba de împărţirea vinei, ci de găsirea soluţiilor!

Adeseori se fac aprecieri prea repede, de pildă în cazul catastrofelor naturale. Atunci se spune că au murit oameni sărmani şi călători nevinovaţi, totuşi ceea ce s-a petrecut în acele locuri printre oameni, ce fel de înlănţuiri carmice există, ce suferinţe au fost cauzate acolo, de pildă copiilor *(abuzuri sexuale; observaţia autorului),* toate acestea nu sunt puse în legătură cu evenimentul respectiv.

De aceea discuţia noastră este aşa de importantă, pentru că eu îţi arăt şi cealaltă faţă. Mulţi dintre cititorii tăi nu văd întregul din ceea ce vrei tu să prezinţi şi îşi extrag doar o parte din asta, care să le întărească perspectiva proprie asupra lumii. Mulţi dau sentinţe când descoperă un nelegiuit, pe care vor să-l înlăture. Prin urmare conversaţia noastră trebuie să contribuie la înlăturarea unor astfel de condamnări prin naşterea şi dezvoltarea unei înţelegeri faţă de diferitele aspecte ale vieţii.

Vor exista oameni care nu vor fi de acord cu ceea ce tu scoţi la iveală prin conversaţiile noastre, întrucât nu se pot elibera de vechile modele de gândire, care sunt comode. Tu eşti cel rău, pentru că încerci să pui sub semnul întrebării vechiul şi să oferi noul.

Aşa mi se întâmplă şi mie. Munca mea nu este înţeleasă, oamenilor le este teamă ori sunt mânioşi pe mine, pentru că vin să le iau sufletele - deşi aşa era stabilit. Ei au încheiat cu mine, să spunem aşa, un acord verbal la nivelul sufletului, iar eu îmi respect partea mea din contract, venind la momentul potrivit. Numai că atunci nu fiecare suflet doreşte să meargă...Şi până la urmă devin mânioşi pe mine.

Dar pot trăi foarte bine şi aşa.... *(râde)*

Prin urmare, priveşte relaxat lucrurile atunci când eşti atacat. Ştii că ai spatele acoperit.... *(râde din nou)*

Exista oameni buni şi oameni răi? Există suflete bune şi suflete rele? *Te* ***întreb asta pentru că există copii care întrec măsura prin cruzimi cotidiene precum smulgerea aripilor unei muşte ori a picioarelor unui păianjen şi care simt un sentiment*** *de bucurie atunci când chinuiesc animale, scoţându-le ochii ori* ***rupându-le picioarele. Este vorba în acest caz de o posedare sau de un suflet care îşi are originea în rău, în întuneric?***

Acest lucru este stabilit încă din momentul încarnării. Şi se poate întâmpla ca succesiunea încarnărilor să fie supusă unei puternice schimbări de la viaţă la viaţă. Ar putea fi vorba de un copil care, în ultima sa viaţă a fost un canibal ori un chirurg şi foloseşte un corp pentru a cerceta. Ceea ce face copilul corespunde practicii sale chirurgicale din viaţa trecută. Ar putea fi o sete de cercetare, combinată cu neînţelegerea vieţii. Sau, ceea ce la prima vedere pare a fi sânge rece, poate să însemne o incapacitate de înţelegere a durerii. Ar putea fi şi o fiinţă de pe o planetă îndepărtată, care se află pentru prima dată pe Pământ şi descoperă toate aceste lucruri noi - asemenea unui cercetător. Şi îşi dă seama că, prin experimentare, corpul simte durere - chiar şi cel al animalului.

întrebarea dacă există oameni buni sau răi depăşeşte conştiinţa mea. Nu ştiu. Modul de acţiune poate fi bun sau rău - momentul, nu omul însuşi. Este vorba adeseori de momentul în care acţionează demonicul. Şi, din această perspectivă, putem spune că în creatura mică de care vorbeai mai devreme pot exista trăsături diavoleşti. Te avertizez însă - şi asta este cu siguranţă cel mai serios lucru pe care pot să ţi-1 spun - să nu descrii oamenii mai adânc. Căci a spune că într-un copil acţionează întunericul - are ca efect doar reînvierea vechilor temeri umane - urmărirea vrăjitoarelor şi vechile anomalii bisericeşti.

întreabă-te de ce se încarnează o fiinţă întunecată! De ce devin manifeste forţele demonice pe Pământ? O fac pentru a deveni oameni şi pentru a se dezvolta prin şirul de încarnări. Ele sunt de provenienţă întunecată, dar au venit pentru a întâmpina lumina. Aşa se explică mai bine situaţia. Privind

din această perspectivă, important este rezultatul - dezvoltarea. Iar dezvoltarea are undeva un început, un punct de start din care se porneşte.

Dacă priveşti din punct de vedere pământesc - căci tu ai analizat lucrurile din perspectiva evoluţiei unei fiinţe superioare - poate să ţi se pară îngrozitor. Totuşi, pentru acela care vine aici poate n un prim pas în evoluţia lui.

Mă interesează dacă îţi este cunoscută persoana pe care noi o numim Isus?

Isus este o figură de standard parlamentar, în sensul că dă naştere multor discuţii. El a fost un personaj ce a purtat mult din forţa christică. Dar, totodată, o figură căreia i-au fost şi îi sunt atribuite multe interpretări. Oamenii acestor timpuri şi ai acestui loc au traversat vremuri grele şi şi-au creat martirul lor, pentru a deveni mai mari şi mai cunoscuţi.

Ceea ce a luat naştere în jurul lui Isus nu a reprezentat acţiunea sa. Ceea ce există astăzi este o creaţie bisericească, care a fost inventată pentru a extinde puterea. Isus însuşi nu a fost aşa cum apare el înfăţişat de cele mai multe ori. A fost un om care a avut o misiune - să aducă lumina şi să creeze o conştiinţă mai vastă. A fost un om cu puternice calităţi de medium şi înaltă sensibilitate, precum şi cu o inteligenţă ascuţită, dar tot un om, care a avut menirea de a dezvolta ceva. Cu siguranţă a fost o fiinţă luminată superioară şi a primit o misiune, dar a venit ca om.

Prin aceste interpretări biserica şi-a dobândit şi şi-a extins puterea, reuşind să dezvolte ceva, anume o imagine înşelătoare care să-i facă pe oameni să sufere - martiriu. A recurs la aşa ceva pentru a spune oamenilor că suferinţele sunt învăţături. Asta le-a fost prezentat oamenilor de-a lungul secolelor. Acesta este bastionul conştiinţei bisericeşti. Astfel s-a putut produce asuprirea, iobăgia ţăranilor. Şi tot în acest mod s-a putut începe construcţia de biserici luxoase. Nimeni nu s-a sinchisit pe atunci că pentru ridicarea unui capitoliu au murit sute de oameni. Isus nu a vrut aşa ceva. Nu i-ar fi plăcut. în această situaţie a fost folosit un om.

Totuşi ideea de Isus a fost bună, căci ea a reprezentat naşterea creştinului, a forţei creştine pe această planetă. Aşadar, omul a conştientizat că în afara Divinului acţionează

forţa christică. în afara sa, Divinul nu este capabil să acţioneze. Astfel că îşi trimite forţele: Christul - forţele îngerilor.

De ce a venit el tocmai în aceasta parte a Pământului şi tocmai în acest popor?

Aceasta a fost încercarea oamenilor de pe acele meleaguri. Ar fi trebuit să-l iubească. Ei nu au trecut examenul. Nu au vrut să accepte proba şi s-au lepădat de el. Şi totuşi există astăzi câţiva oameni din respectivul popor care cred în ceea ce propovăduia Isus.

Lumina sa nu s-a stins, chiar dacă au trecut două mii de ani. Gândeşte-te: prin faptul că s-a dorit înlăturarea lui, el a devenit renumit în toată lumea, iar cuvintele sale s-au răspândit pe întreg Pământul - chiar dacă a fost tăgăduit.

Ştii, lumina tăgăduită străluceşte totuşi, chiar dacă se arată abia după trei sute de ani.

Vezi cât de fin este ţesută pânza creatorului şi cum ţine laolaltă universul? Nimic nu se petrece fără un motiv, iar orice întuneric ascunde în sine lumină. Totul are un sens. Şi cine vrea să evite un examen, acela va trebui să-l susţină apoi intr-un mod mult mai dur.

Sufletul care a fost odinioară Isus se va reîncarna?

Această forţă, forţa christică se face simţită de ani de zile. Dar ea o să apară nu într-o figură precum Isus, ci în fiecare om. Ea va putea să existe în fiecare om, care este pregătit să poarte în inimă iubire şi forţă. Yor umbla pe Pământ personaje care sunt capabile să poarte această mântuire mai mult decât altele.

Totuşi,un singur personaj, care să se mişte pe Pământ în forma lui Isus, a unui aşa zis Mesia, nu va mai exista, căci de data aceasta toţi sunt vizaţi.

Vor fi poate conducători religioşi, aflaţi în slujba binelui, care vor aduna oamenii în jurul lor; dar mii şi milioane de oameni vor purta ei înşişi în sine forţa, căci vor începe să părăsească planeta Pământ în direcţia divinităţii. Aşa s-a dorit, ca tot mai mulţi oameni să poarte în ei forţa christică. Ea va ploua în oameni. Imaginează-ţi un nor, un nor de ploaie, forţa lui Chris- tos începând să plouă în interiorul oamenilor. Astfel că toţi care vor deschide gura vor bea apă; ei vor fi însufleţiţi de puterea Christului.

Acesta este un aspect pe care-1 poţi trăi la nivelurile superioare ale existenţei luminate. Primind în tine forţa

christică şi deschizându-ţi inima iubirii, atingi în conştiinţa ta stadiul în care ochiul Divinului, ochiul lui Dumnezeu, poate privi în cele din urmă prin tine. Forţa christică îi dă puterea aceluia care o poartă în sine să aprindă focul divin şi să-l lase să ardă şi să lumineze, astfel încât Divinul să vadă lumea prin tine.

Tu obţii asta prin evoluţie, prin progres. Iar această capacitate nu trebuie să o posede un singur om, ci mulţi, de aceea această forţă începe să se dividă şi să intre în aceia care sunt pregătiţi.

Este un lung proces al devenirii care a început de multă vreme pe Pământ. Şi totul se petrece pentru că Pământul îşi schimbă nivelul de frecvenţă.

Noi oamenii vorbim de o schimbare din epoca peştilor în cea a vărsătorului.

Aceasta este interpretarea voastră pământească. Dar vreau să reiau ceea ce am spus. Gândeşte-te că omul nu este peşte, totuşi vărsătorul este pe jumătate om, ceea ce înseamnă că autonomia şi conştiinţa se măresc. Asta se petrece acum, în această perioadă, căci acum are loc trecerea în altă epocă. Mulţi trebuie să fie stropiţi de forţa divină. Mulţi trebuie să poată trăi având capacitatea unei conştiinţe cosmice. Tocmai de aceea voi acţiona foarte intens - *ca înger al transformării şi al morţii* şi le voi lua viaţa multora, pentru ca pământul cu sufletele rămase pe el să fie mai uşor ca niciodată.

Pe aceia care nu pot urma ascensiunea, îi voi ajuta să meargă pe un strat inferior. Totuşi, aceia care sunt pământeni şi care împărtăşesc ascensiunea, aceia vor rămâne pe Pământ. Şi pe toţi aceia care au dobândit aşa de mult în uşurinţă încât se pot elibera, îi voi ajuta să meargă în imperiul luminos.

Tocmai acestea sunt corpurile pe care eu le voi desprinde atunci şi le voi înapoia luminii pentru ca ele să se poată întoarce la originea lor planetară, la punctul de pornire al drumului pe care apucaseră pentru a pătrunde pe planeta Pământ. De aceea este important ca eu să vă iau corpurile şi să le fărâmiţez mărunt. Ele vor deveni pulbere, pentru ca eu să le înapoiez luminii, căci acolo unde veţi merge voi - meditează asupra acestui aspect - nu veţi mai putea duce cu voi aceste resturi ale corpului. Veţi avea noi corpuri, noi structuri corporale. Acestea vor fi reţesute mai fin.

Niciodată nu veţi putea lua cu voi pe un nivel superior al conştiinţei structura vechiului corp, motiv pentru care acum şi furtunile de pe Pământ cauzează moartea oamenilor. Se întâmplă într-un asemenea mod pentru ca aceste corpuri din vechea structură să nu mai călătorească pe Pământ.

A sosit momentul schimbării timpurilor, ceea ce înseamnă că trebuie să aibă loc şi modificarea structurilor corporale. Corpurile sunt din nou ţesute. Se pare că ştii totuşi asta. Nu ai început să scrii din cauza timpului nou şi a copiilor noi? Chiar acum este acest moment şi tocmai aceasta este în prezent dificultatea, căci oamenii care se bucură de materie nu vor vrea să recunoască asta. Ei vor să-şi menţină carnea - materia. Astfel că eu le iau carnea, o fărâmiţez şi o construiesc într-un alt loc, în care ei se vor afla ulterior. Transpus în cuvinte simple: ei mor pe Pământ şi sunt renăscuţi pe o altă planetă, pe care au voie să se încarneze sufletele care nu vor să crească, dorind să joace în continuare jocul materiei.

în prezent există hotărârea ca omenirea să fie împărţită în trei. Prima parte cuprinde pe aceia care pleacă - fără să evolueze -, care nu se fixează de noul Pământ, de Pământul transformat, căci acesta are o vibraţie superioară, nepotrivită pentru ei. Sufletele acestor oameni vor merge şi se vor putea fixa - pe un tărâm de pe o altă planetă, cu vibraţie inferioară.

A doua parte va rămâne pe Pământ şi va trăi o epocă minunată. Iar a treia parte sunt aceia ca tine, care vor pleca din nou.

Omenirea de pe Pământ va fi împărţită în trei, motiv pentru care mulţi vor pleca. Timpul pe care l-aţi ales nu este prea vesel din această perspectivă, însă poate fi suportat cu voie bună şi cu mult umor. Prin aceasta puteţi reuşi, căci înseamnă că nu ţineţi seama de limitare. Aşa este bine.

Prin urmare, se poate spune că forţa lui Christos ori Jorţa christică", cum o numeşti tu, reprezintă forţa iubirii din Creatorul originar?

Pe de o parte, da, dar ce ar fi bărbatul fără femeie? Lipseşte componenta feminină. întrucât forţa christică se află în afara Divinului, ea nu se situează în adâncurile sale la puritatea

Divinului, ceea ce înseamnă: dacă Dumnezeu este în sine sută la sută claritate, forţa christică este în sine divină, dar nu total, căci în acest caz ar fi Dumnezeu însuşi.

Forţa christică este forţa iubirii Divinului ieşit din sine. Şi pentru că se află în afară, în afara Divinului, ea are nevoie de polaritate - de elementul feminin. Ceea ce biserica numeşte *„forţa Măriei"* - nu are un nume pentru mine. Forţa Măriei este forţa inimii, forţa christică este iubirea.

Consideră-i pe Isus şi pe Mana Magdalena bărbat şi femeie, în totalitate se află Christul, el este iubirea, este revărsarea Divinului. Este prima treaptă a fiinţei divine care poate să existe astfel, căci conţine bărbatul şi femeia, plusul şi minusul, în desăvârşirea cea mai înalt posibilă. Din asta vin toate fiinţele superioare mergând până la materia solidă.

Astfel văzute lucrurile, concepţia ta este corectă în totalitate. Dar să nu uiţi niciodată: aceasta este forţa din afara Divinului. De aceea forţa christică nu trebuie confundată cu Dumnezeu. Căci ea ar fi Dumnezeu dacă ar fi în sine. Dar ea este în afara Divinului; ea reprezintă capacitatea Unităţii Divine de a se condensa. Forţa christică este forţă divină condensată care are putere de acţiune - ea poate acţiona.

Dacă te atinge o picătură din această substanţă - din forţa christică - vei dobândi putere de acţiune; forţa aceasta va curge prin tine şi va lucra prin tine. Christul se va uni cu sufletul, pentru ca prin intermediul corpului să poată deveni activ.

Ai spus mai devreme că există forţe întunecate care se încarnează. De cel puţin două mii de ani există profeţia că în timpurile noastre, cele pe care le trăim acum, se va naşte pe Pământ aşa numitul Antichrist - să-i spunem întruparea Diavolului - care va acţiona în mod conştient pe Pământ pentru a crea o dominaţie mondială sub dictatura lui. Este acesta doar un mit ori corespunde realităţii?

Este *întâmplarea.* Aminteşte-ţi de legile divine! În simplitatea fiinţei mele ţi-am spus: legea originară a

tuturor existenţelor este interacţiunea, pentru a obţine împlinirea, pentru ca ceva să se îndeplinească - acţiunea de a da şi de a lua. Dacă vine lumina - forţa christică - şi picură în oameni, atunci acolo

va fi prezent şi Antichristul. Lucrurile pot însă fi privite diferit, asta înseamnă că tu, părăsind perspectiva noastră, poţi spune că. *„Vine Răul!" şi* doar unul dintre cei doi poli va domni.

Dacă ar fi Divinul cel care domneşte, atunci ar fi o binecuvântare. Dar nu va fi doar Divinul singur, va fi prezent şi Ne -Divinul, pentru că voi, pe Pământ trăiţi în dualitate - şi jos şi sus, şi negru şi alb. Astfel că vă aflaţi pe Pământ în rezonanţa lui Christ şi a lui Antichrist. Aceasta este şansa dezvoltării, acesta este mersul evoluţiei, aceasta este acţiunea de a da şi de a lua, căci între cei doi poli intervine interacţiunea - împlinirea.

Astfel că Antichristul este un fapt. Şi tot aşa şi naşterea demonului este fapt. Legea spune că acolo unde este lumină este şi umbră. Este o necesitate imperioasă. Şi, într-un anume fel reprezintă şi marea şansă, motorul dezvoltării. Gândeşte-te la domeniul electricităţii, unde plus şi minus crează curentul; şi la nivel spiritual dezvoltarea se realizează prin interacţiune, se obţine prin acţiunea forţelor opuse.

Această fiinţă este deja Mcamată şi se pregăteşte să preia puterea?

Această fiinţă se află în existenţă, este încarnată. Există, dar nu trebuie privită ca o fiinţă individuală. Ea trebuie văzută în structura întregului. Atunci când îşi va fi îndeplinit sarcina, ea va fi conducător şi se va afla în frunte, avantajul pentru omenire fiind însă că ea este o marionetă, de care trag mulţi. Noţiunea de marionetă nu înseamnă că nu este capabilă de nimic, ci că structura puterii aflate sub ea este mare şi intensă. Nici unul din cei care se află sub ea nu vrea să renunţe; toţi vor să dirijeze; toţi vor o bucăţică din prăjitura puterii. Astfel că marioneta se va afla sus, totuşi va fi condusă de multe mâini.

Antichristul nu este singur. Aşa cum forţa ehristică nu a fost născută doar în unul, tot astfel şi Antichristul

nu este născut doar în unul. Altfel nu ar corespunde derulării evoluţiei care ia naştere prin aceasta.

S-ar ajunge la un eşec al interacţiunii, care nu s-ar mai realiza. Interacţiunea nu ar mai fi motorul progresului. Este asemenea situaţiei dintr-o ţară, în care un superior spune ceva ce este însă indus de subalternii săi; similar unui papă pământean care spune ceea ce îi şoptesc la ureche cardinalii.

Aici va fi durerea. Superiorul formulează idei care i-au fost date de supuşi, despre lucruri din care nu înţelege nimic.Şi lucrurile o pornesc în direcţia dată. Acesta va fi permanent pericolul gândirii politice şi economice: superiorul, în strălucirea egocentrismului său - şi aici e vorba de demonul din trupul lui - gândeşte că el este conducătorul. Curentele sunt însă cele care îl conduc, după cum tu te afli în conştiinţa divină, în fluviul forţei divine.

Ceea ce ţi-am prezentat este cealaltă parte. Consider-o drept opusul Christului. între ele se nasc interacţiunea, frecarea, scânteile. Tocmai aceste scântei, această frecare declanşează pocnetul, asemănător celui originar, atunci când totul s-a revărsat din Divin. Acum se va produce şi aici pocnetul, scânteia se va afla şi pe Pământ - va fi un dezastru pe planetă.

Pocnetul va fi la toate nivelurile - în natură, în politică, în economie, în industrie, pe piaţa forţelor de muncă, în religie şi în familie şi, mai ales, în fiecare om în parte.

în timpul lui Napoleon a existat un pocnet politic; un altul în vremurile lui Bismarck; în timpul celui pe care voi îl numiţi Adolf şi până la Bush. Dar ei sunt cu toţii, mai bine zis au fost, marionetele acelora care le-au dat bani, care le-au şoptit încet la ureche, din umbră.

Aceşti bărbaţi din umbră sunt cei care îi pregătesc drumul Antichristului, care vor să profite de acesta. Totuşi ei vor fi surprinşi, căci nu cunosc adevăratele adâncuri ale acestuia. Ei doresc această forţă, care, comasată devine carne. Dar eu sunt încă de la începuturi familiarizat cu forţa luciferică şi privesc cu curiozitate cum oamenii se vor confrunta cu această forţă.

Cândva i-ai citit fiului tău din cartea ucenicului

vrăjitor. Acolo cineva a invocat forţele, dar nu a mai putut fi stăpânul lor. Aşa se va întâmpla şi cu iluminaţii. Ei cred că le este cunoscută forţa luciferică, dar se înşeală *(râde).* Dacă ei au impresia că o pot folosi aflându-se în ipostaza de oameni, atunci se amăgesc.Vor fi înşelaţi.

Din această perspectivă, ceea ce se petrece pe Pământ acum va declanşa un mare pocnet care va duce evoluţia mai departe, care îşi va clăti o parte în înălţimi şi cealaltă o va lăsa să se cufunde în deznădejde.

Putem denumi structura, mâinile care-l ţin pe Antichrist drept iluminaţi?

Şi aceştia se numără printre susţinători. Numai că ilustra societate a iluminaţilor nu trebuie văzută doar ea însăşi în mărimea sa, ci trebuie să ţinem cont şi de numărul mare al celor care sprijină şi a ajutoarelor acestora, care trăiesc în egocentrism, în propriul eu, în autonomizarea cărnii, oferindu-şi serviciile cu braţele deschise. Sunt, în cuvintele voastre, viermii şi şerpii - pionii secundari.

Iar ei sunt cu adevărat dăunători, căci nu pot fi număraţi. In acest fel se poate spune că acţionează picăturile de apă, căci ele sunt cele care întreţin curgerea.

Toţi aceia care îl aşteaptă pe Antichrist, care îi aşteaptă puterea, vor fi surprinşi, căci el nu le va dărui ceea ce doresc. Şi nu le va acorda atenţie.

Un singur lucru pot să-ţi spun din experienţa cu forţa lu- ciferică: ea apreciază mai mult un adversar puternic decât pe acela care este supus, care merge în genunchi înaintea ei şi cerşeşte.

Asta îţi spun eu ţie ca să ţii minte.

Există mulţi oameni pe Pământ care se opun acţiunii întunericului. Ei reprezintă forţe luminoase venite aici pentru a-i face pe ceilalţi să conştientizeze astfel de procese - pe calea scrisului, prin cărţi ori în calitate de terapeut, explicând femeii de pe canapea cum stau lucrurile. Procedeul este hotărât de fiecare. Dar scopul este acelaşi: să aducă lumină - lent - să elibereze partea luminoasă; să o desprindă din structuri, pentru ca ea să crească şi să fie dată mai departe. Chiar asta se petrece în acest moment, din acest motiv epoca prezentă de pe

Pământ reprezintă un timp exploziv.

Ji-am pus încă o dată această întrebare, pentru că mai înainte ai spus că puterile din umbră, guvernul din umbră, aristocraţia financiară, iluminaţii servesc în ultimă instanţă luminii...

Totul este o dezvoltare a luminii.

Asia ***înseamnă că ei servesc luminii într-o perspectivă îndepărtată, căci de fapt ei sfidează omenirea.***

Priveşte totul drept lumină şi umbră. Omenirii însăşi i-a fost dată lumina. Dacă omul stă numai în lumină, se va arde, căci structura sa corporală nu poate îndura lumina. De aceea are nevoie de umbră. Sunt utilizaţi iluminaţii, este folosit demonicul, pentru că el corespunde umbrei. Şi pentru că ambii poli intră în interacţiune, ia naştere energia care declanşează acest pocnet, conducând astfel la o dezvoltare. în cele din urmă ambele părţi vor forma unitatea.

Astfel că afirmaţia conform căreia şi demonicul serveşte luminii se dovedeşte a fi în ultimă instanţă corectă. Este o perspectivă cosmică. Perspectiva pământeană - iartă-mă - perspectiva ta pământeană este una ceva mai simplistă, căci tu ai ales pentru această viaţă o gândire pământească şi un creier pământesc.Dacă te vei retrage în gândirea cosmică supracon- ştientă, în meditaţie sau chiar vei părăsi corpul - eu te voi ajuta cu plăcere să pleci din el *(râde)* - îţi vei da seama că aşa numitul demonic nu este în cosmos demonic. El poartă aici alte nume, mai drăguţe, mai binevoitoare. învăţăturile voastre religioase, religiozitatea voastră l-au etichetat aşa.

Cine spune de fapt că umbra este mai dăunătoare decât lumina? Cu siguranţă voi aveţi nevoie de lumină pentru înflorire, totuşi noaptea este necesară pentru odihnă, pentru ca lumina să se elibereze, pentru ca lumina să se odihnească. Numai prin apropierea mai mare de Divin fazele umbrei devin mai scurte, căci poţi suporta şi difuza mai multă lumină. De fapt, lumina şi umbra îşi aparţin una alteia.

De aceea rămân mai departe la afirmaţia că în conştiinţa cosmică demonul aparţine luminii.

Dacă spui că denumirea de „demon"este prea dură, cum numiţi voi - sau tu, în mod spedai - aceste .ffiote *sau această forţă?*

Demonicul ţine de domeniul umbrei. în Imperiul luminat cei doi poli sunt numiţi frate şi soră. Deniei şi întrebarea: *„Este vreunul dintre ei, fratele ori sora, mai bun*?"Cum este cu plusul sau minusul - care este bun? Unul este lumina, iar ceiălaît este ne-lumina. Sunt doar cuvinte; cuvinte care au rostul de a lămuri.

în Imperiul spiritual îţi vei da seama prin simţiri. Un pol este luminosul, căldurosul, cel care înfloreşte, râsul şi mirosul - Divinul. Celălalt este mai degrabă neutrul, cel care *încă nu* miroase aşa, *încă nu* înfloreşte şi *încă nu* străluceşte aşa. Vei putea face diferenţa doar prin simţire.

In formulări precum „ *cel care încă nu străluceşte aşa"* se presupune că există un *deja* în procesul de evoluţie. De aceea, noi cei din spiritual nu privim lucrurile la modul extrem şi negativ cum o faceţi voi oamenii, care trăiţi în dualitate. Noi considerăm că umbra nu s-a dezvoltat încă aşa de mult. Eu privesc foarte calm acest stadiu de evoluţie.

Iar acum să-ţi spun motivul pentru care demonicul creşte: pentru că el *încă nu* luminează aşa. Prin modul în care îl numesc, îi dau şansa să fie precum este acum. Dacă l-aş respinge, s-ar recufunda în ură ascunsă, pentru că nu este lumină. Ţelul acţiunii mele nu este ca umbra să devină rea şi să se simtă jignită. Nu doresc ca ea să spună: *„Bine, nu sunt lumină; oricum, nici nu vroiam să du".*

Fluviul divin, structura divină ţine întotdeauna mâna deschisă şi oferă o şansă. De aceea a fost creat *îngerul îndurării* - energia îndurării -, cu scopul ca frecvenţa divină să manifeste milă.

Când se spune că Demonicul *nu* înfloreşte *încă* aşa, i se acordă milă şi şansă, ceea ce înseamnă că el poate întotdeauna să privească cu capul ridicat şi cu privirile aţintite către faţa divină, fără să

trebuiască să se ruşineze. Astfel i se dă şansa dezvoltării.

încearcă să pricepi asta prin simţiri. Cuvintele sunt greu de găsit.

Ai avut vreodată contact cu această forţă, pe care am *numit- o în discutia noastră forţă ludferică, o cunoşti, sunteţi...*

(mă întrerupe) Da, de multe ori, dar ea nu poate să-mi facă nimic, în afară de faptul că începe să mă franjureze, încât la capetele fiinţei mele încep să atârne fire. Totuşi e bine aşa, eu râd atunci când se întâmplă asta. Este ca şi cum un copil trage de poalele rochiei. Orice mamă inteligentă permite asta, căci astfel nu este întrerupt niciodată contactul cu Divinul. Adeseori forţa luciferică, în neştiinţă, trage de mine, pentru ca eu să nu-mi mai continui acţiunea. Dar o las să tragă şi astfel să pătrundă mai. adânc în mine, pentru ca ea să se lumineze, să fie luminata. Din când în când mă îndepărtez de ea, pentru ca ea să trebuiască să mă urmeze ca să lupte cu mine. Ea vine către mine şi eu o trag spre mine - în direcţia luminii, a Izvorului Divin.

Aceste lucruri ţin de înţelegerea cosmică superioară; şi recunosc că din când în când lupt cu plăcere. Dar câteodată devine obositor, aşa cum devin uneori şi copiii în lumea pământească, căci enervează. Asta oboseşte din când în când foarte tare.

însă această forţă aparţine totalităţii. Aşa cum se întâmplă cu o faţă de masă în vânt. Dacă suflă vântul - respiraţia Unităţii, respiraţia lui Dumnezeu - atunci această forţă luciferică este importantă pentru a împiedica să fie luată de vânt faţa de masă, asemenea greutăţilor care sunt puse pe ea. De aceea aceste greutăţi sunt divine şi dorite. întrucât Pământul din punct de vedere energetic se află în elongaţia cea mai îndepărtată, este necesară şi această forţă. Ea este asemenea unei plase care este întinsă. Astfel că mişcarea pendulului ajunge până aici în punctul ei cel mai îndepărtat, forţa acţionează ca o greutate; o greutate în întuneric - asemenea unei plase - , care are rolul de a ţine întregul. Lucrul acesta este important.

Numai că noi, întrucât ne aflăm pe drumul de întoarcere către întregul divin, începem cu toţii - fie forţa mea, fie forţa îngerului - să ne mişcăm în direcţia Divinului. Astfel că forţa ludiferică nu are de ales şi ne urmează, căci nu poate exista fără noi, pentru că şi această forţă poate exista doar în cadrul procesului de inspiraţie - expiraţie, în cadrul legii de a da şi de a lua.

Compară imagistic cu situaţia Pământului şi a Lunii: când Pământul se apropie de centrul galaxiei sale, de izvor, Luna nu are încotro şi trebuie să-l urmeze. Ea este îegată de Pământ, aşa cum forţa întunecată este legată de lumină.

Tot Universul, întregul, se mişcă acum înapoi în direcţia izvorului divin, cu alte cuvinte, Dumnezeu inspiră din nou.

Privită cu ochi pământeni, această forţă întunecată pare să fie o fărădelege. Dar în totalitatea Universului, în Universal, ea este necesară, căci aparţine procesului de inspiraţie şi expiraţie.

Astfel că din când în când se dau bătălii aprige, dar eu privesc totul cu calm , căci asta face parte din întreg.

Se poate întâmpla ca eu să-ţi răspund foarte nervos dacă într-o bună zi o să repeţi această întrebare. în momentul de faţă eu sunt calmul întruchipat, căci Pământul a realizat un progres. De aceea îmi spun: *„ Lasă copilul să se perpelească”.* Nervii Cosmosului sunt acum mai stabili ca niciodată, căci Pământul se află în elan. Şi pentru că Pământul este în avânt, nervii oamenilor vor suferi foarte tare, va fi mai mult ca niciodată necesar ajutorul forţei îngerului şi, de asemenea, va fi solicitat ca niciodată până acum echilibrul meu. Cu cât mai neliniştit este Pământul, cu atât mai calm trebuie să fiu eu - din cauza capacităţii mele de a privi ansamblul.

Prin urmare calmul poate fi un semnal de alarmă, un mesager al furtunii: cu cât mai liniştit şi mai calm este Cosmosul, cu atât mai neliniştit va deveni Pământul. Căci Cosmosul a adus forţă, pentru a însoţi furtunile Pământului. Şi furtunile s-au pornit. Astfel că epoca voastră este o epocă bine aleasă. Ea, socotită fiind din Evul Mediu şi până astăzi, este o epocă extenuantă.

Şi eu voi avea în următorii ani mai multe de făcut pe Pământ decât până acum, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Ştiu....

întrucât mă însoţeşti de multă vreme, cunoşti că în primăvara anului 2003 am avut o întâlnire personală şi directă, mai bine zis o confruntare, cu această forţă luciferică sau întunecată. Această forţă s-a arătat acum trei luni şi m-a pregătit pentru sosirea ei. Având în vedere fenomenele care s-au petrecut odată cu apariţia ei, presupw că nu a fost vorba doar de „un mic slujitor” al acestei forţe, ci, ţinând seama de calitatea dialogului, am avut de-a face cu un potenţial mai mare.

Timp de un sfert de an am purtat o conversaţie cu această forţă privind rolul ei în plantă Creaţiei conversaţie pe care eu am întrerupt-o totuşi după ce am simţit că deja este prea mult pentru mine şi am observat că a acţionat asupra substanţei mele (pomişorul din faţa casei mele a pierit, cifra de afaceri s-a înjumătăţit în această perioadă, becurile s-au spart unul câte *unul* ***şi multe altele). Cum priveşti tu asta - a fost un examen?***

A fost un pas în procesul de învăţare, pe care l-ai făcut în acest plan pământesc. Aminteşte-ţi de dorinţa ta de a cunoaşte totul. Să pomenim de cel de-al cincilea an de viaţă

al tău. îţi aminteşti? Când aveai cinci ani îţi doreai foarte tare să cunoşti, să ştii totul. Aminteşte-ţi. De câte ori l-ai scos din sărite pe tatăl tău pentru că voiai să descoperi cât mai multe. Şi asta te-a dus în ţări îndepărtate, pentru a afla totul, pentru a înţelege totul. Prin urmare nu mai bombăni nemulţumit când totul îţi este accesibil. Totul devine posibil atunci când te afli în propriul tău punct central. Faptul că ai făcut cunoştinţă cu forţa diavolului a fost important pentru tine, ca să-ţi dai seama că există umbra pentru că există soarele. Tu nu vei putea sta totdeauna în soare. Trebuie să stai şi în umbră, pentru a o putea înţelege şi pe aceasta. Este important să cunoşti fiecare element. Priveşte prin urmare această întâmplare drept un examen.

Când erai tânăr îţi propusesei ca atunci când dai o informaţie despre un anume subiect să poţi apela la propriile experienţe. Asta poţi face şi în cazul lui Luci, cum îl numeşti tu... *(râde).*

Să te afli în tot, reprezintă un pas de învăţare pentru tine. Şi pentru că vrei să ajuţi oamenii şi nu să le aduci pieirea, întreruperea discuţiilor a fost oportună. Nu acesta este drumul tău. Tu ai mai făcut asta odată, în Evul Mediu, pe când erai un maestru vrăjitor. Atunci era necesar să poţi obţine acest contact. De acum încolo însă, dacă el revine, poţi să-l refuzi cu argumente.

Poţi să-i spui: *„Te cunosc", „te respect şi te recunosc ca parte a Creaţiei, totuşi acum mă concentrez pe propriul meu drum. "*

Mai înainte nu puteai să-i spui asta. De aceea confruntarea cu această forţă a fost atât de importantă.

Este o parte a drumului dezvoltării omeneşti să te confrunţi direct cu această forţă cel puţin o dată, să o cunoşti, să o simţi şi să nu te temi, aşa cum mulţi oameni înaintea ta care se găseau pe cărarea luminoasă au trăit această confruntare cu întunericul. Priveşte înapoi în istoria Pământului. Tu nu ai fost nici cel dintâi care a fost încercat şi supus examenului şi, desigur, nici ultimul.

însuşeşte-ţi din experienţe ceea ce poţi. înconjoară cunoaşterea pe care ai dobândit-o cu lumina ta şi vor ieşi la iveală roade frumoase. în acel moment se poate spune că ai promovat examenul.

în fiecare om exista o parte din această forţă, căci omul este parte a polarităţii. Şi cu cât urci în evoluţia ta, cu atât

mai grele vor deveni examenele. Iar pentru examene serioase sunt abilitaţi şi îngeri corespunzători.

Acesta este jocul polarităţii: această energie care reprezintă opusul luminii trebuie să existe pentru ca jocul să poată fi jucat. Doar astfel se împlineşte planul eternului Divin - propria răspundere, libera voinţă".

Priveşte asta ca pe o tablă de şah - într-o parte sunt zonele albe, în alta cele negre. Este un joc, în sens figurat, numai că diferă instrumentul cu care sunt aşezate figurinele: la jocul de şah cu mâna, iar în cazul sufletului, cu intuiţia, cu valorile pe care acesta le-a dobândit. Acum se va vedea cum acţionează sufletul.

Teoretic ai putea să muţi numai pe zonele negre şi să rămâi acolo. Zonele albe te atrag, dar tu decizi să rămâi pe cele negre. Te hotărăşti să urmezi calea neagră. însă zonele albe îţi spun: *„Vino, vino la noi!" In* acest moment intervine propria răspundere. Dacă rămâi pe zonele tale şi nu te mişti, jocul nu mai poate fi jucat, căci evoluţia se poate produce doar prin decizii şi mutare (interacţiune). Stagnarea înseamnă moarte, schimbarea înseamnă viaţă.

în acest context, este prin urmare lipsit de sens să încerci sa înlături întunericul, pentru că el nu poate £ înlăturat, pentru că** nu **poate pleca,** aşa cum **întunericul din spaţiul cosmic** nu **dispare atunci când aprind eu lumina aici. Totuşi, în mediul meu eu pot £ o luminiţă şi pot să-mi luminez mediul înconjurător....

Nu se poate lupta împotriva naturii, împotriva unei forţe cosmice. Ea există, aşa cum există şi noaptea.

Poţi plănui multe războaie împotriva părţii întunecate - nu vei câştiga niciodată, căci un război are doar învinşi. Iubirea reprezintă victoria!

Viaţa este atât de fin ţesută, încât întunericul nu poate fi despărţit de lumină - formează o unitate.

Nu ai voie să desparţi, căci dacă o faci - de pildă, dacă spui despre o parte că este condamnabilă, întunecată, rea sau demonică iar cealaltă este luminoasă, sublimă, divină şi frumoasă - separi viaţa. Ceea ce pentru tine astăzi apare drept plăcut şi sublim, pentru un alt om, care are o altă concepţie religioasă, o altă origine sau un alt venit, poate să fie prost şi rău.

Aminteşte-ţi de conversaţia ta cu Luci, cum l-ai numit tu.

Ce te-a învăţat el? Nu a spus el: *„Nu spune niciodată niciodată!”* El ţi-a explicat: *„Când un om spune NICIODATĂ pentru ceva anume, înseamnă că a adoptat un punct de vedere. El a hotărât: aşa este corect, iar celaltă variantă este în mod logic, falsă. Prin asta el m-a chemat în viaţa lui, căci sarcina mea este să-l conving de contrariu. ”*

Dacă spui de pildă: „Eu nu voi fi NICIODATĂ coruptibil sau nu voi ucide NICIQDĂTĂ”, atunci forţa luciferică îţi va zice: „Pune pariu că voi găsi eu o cale prin care să te determin să procedezi exact cum tu nu ai fi vrut să o faci NICIODATĂ? Şi pot trece ani, tu nu te vei mai gândi la ceea ce ai spus - iar atunci eu voi pune stăpânire pe tine, căci eu am timp, nesfârşit de mult timp...”

în acest mod îşi îndeplineşte el ceea ce este în cele din urmă sarcina sa - să-i arate omului, respectiv sufletului unde îi sunt părţile sale de umbră. Aceasta este sarcina purtătorului de lumină, a lui Lucifer: să arunce lumină acolo unde se află umbrele tale. El te aduce la stadiul de conştientizare a umbrelor tale, a slăbiciunilor tale, a temerilor tale, a patimilor tale. El îl constrânge pe om să vadă toate acestea.

Ce poate face un om, atunci când simte această forţă care-î supune la probă?

El trebuie să-şi verifice punctele de vedere. De vreme ce viaţa are două părţi şi omul a ales o parte ca fiind cea corectă, cea bună, el îl obligă pe Lucifer să vină în viaţa sa, pentru a-i arăta părţile de umbră - în limbajul vostru, reversul medaliei.

Priveşte un om care nu are bani. El îi acuză pe bogaţi, pe cei care au averi, dar nu dă atenţie hărniciei, perseverenţei, învăţării sau şi chiar experienţe pe care un om le are în spate până când ajunge să aibă succes în viaţă. El condamnă.

Prin asta constrânge forţa luciferică să se apropie de el, iar ea îl ajută pe cât se poate să obţină succes şi mulţi bani. Experienţa arată că mulţi oameni care ajung să aibă bani, deşi

înainte îi condamnaseră pe cei bogaţi, sunt mai zgârciţi decât aceia pe care îi condamnau odinioară. De cele mai multe ori nu sunt conştienţi de acest lucru, căci a trecut mult timp de când îşi exprimaseră ideile preconcepute.

Acum Lucifer îi ia din nou averea şi-l constrânge pe om la

meditaţie. Dacă el este cinstit şi recunoaşte că nu a fost mai bun decât cei pe care-i condamnase odinioară, schimbându-şi gândirea şi comportamentul în consecinţă, atunci succesul poate să revină, căci înseamnă că el a trecut examenul. Dacă nu reuşeşte, el îşi cauzează alte posedări de către fragmente întunecate, care-1 ţin în continuare sclav şi îi fac rău, până când va renunţa la încăpăţânare şi va deveni supus. în cele mai multe cazuri oamenii se orientează către lumină şi îşi amintesc de Dumnezeu abia când devin sclavii lui Lucifer.

Forţa întunecată are drept ultimă consecinţă constrângerea oamenilor de a privi spre lumină - prin suferinţă şi durere. Aşa serveşte partea întunecată Creaţiei, luminii!

Nu ţi s-a întâmplat ţie însuţi de mai multe ori în viaţă să spui: *„Nu o să fac niciodată cutare sau cutare lucru"şi,* apoi, după ani de zile să te surprinzi că ai făcut exact acel lucru şi ai considerat asta ca fiind bine? Aceasta este opera *lui.* El îl pune la încercare pe fiecare om.

Dacă un individ şi-a stabilit un punct de vedere, el constrânge categoric partea întunecată să vină în viaţa sa - o cheamă. Aceasta este legea polarităţii. Dacă o persoană rămâne neutră, spunând: *„în anumite condiţii pot să-mi imaginez că aş face cutare sau cutare lucru",* nu mai există nici o problemă, căci omul nu este partinic şi recunoaşte forţele.

Nu ţi-ai spus când erai tânăr: „ *Nu voi ucide niciodată!"*

Aminteşte-ţi acum ziua în care s-a născut fiul tău, când l-ai ţinut în braţe pentru prima oară, gândind: *„Datoria mea ca tată este să ocrotesc această mică fiinţă.* Aş *£ gata chiar să omor, daca cineva ar pune mâna pe Sul meu. "*

îţi aminteşti? Atunci mă aflam lângă tine.

Da, aşa e!

Vezi tu, asta este. Asta este polaritatea.

Nu spune niciodată *„niciodată".* Spune de exemplu: *„în acest moment nu doresc să ucid, totuşi, dacă o cere situaţia - Se pentru a-mi apăra copilul; Se pentru a-mi apăra ţara ori pentru că i s-a făcut o nedreptate cuiva, atunci aş S, eventual, pregătit să o fac totuşi..."*

Aceasta este o poziţie, care este neutră - care nu te angajează direct. Şi acesta este jocul vieţii.

Verifică acum când ai mai spus sau doar ai gândit că nu ai face *niciodată* un lucru anume. Fiecare trebuie să se întrebe. Şi priveşte în viaţa ta, dacă tu între timp ai şi făcut acel lucru! Apoi gândeşte-te în ce chestiuni ţi-ai mai format puncte de vedere până în prezent, puncte de vedere care, prin părăsirea neutralităţii, impun pe viitor apariţia unui examen în viaţa ta.

Din acest unghi de vedere, forţa luciferică efectuează un bun serviciu. Te aduce către smerenie, neutralitate şi te îndepărtează de prejudecăţi. Te prelucrează vreme îndelungată şi te pune la încercare de nenumărate ori, până când înveţi să accepţi şi alte păreri, să recunoşti şi punctul de vedere al adversarului, a ceea ce se află vis-â-vis, ţi, poate cândva, să accepţi aceste lucruri şi să devii mai tolerant.

în acest sens forţa luciferică îndeplineşte un serviciu de iubire - chiar dacă uneori într-un mod îngrozitor, putând duce chiar până la moartea fizică, în cazul în care omul respectiv nu evoluează în direcţia iubirii şi a luminii şi nu încetează în a-şi forma puncte de vedere care nu se bazează pe propriile experienţe.

Este un joc interesant, trebuie să recunoşti...!

Fireşte. Dar nu provoacă plăcere. Tot ceea ce am trăit deja, nu doresc nimănui. Şi mă bucur că am lăsat în urmă tot ce mi s-a întâmplat

După părerea mea, omul însuşi este acela care *cbeamă această forţă în viaţa sa, nu atât prin* voce, *cât prin acţîtmi inconştiente şi prmtr-o gândire „nechibzuită*".

Aici s-ar putea să ai dreptate. Dar fii atent să nu dai o valoare prea generală, căci tocmai atunci intră în joc această forţă. Depinde de fiecare suflet în parte, de încarnările sale anterioare, de planul său de viaţă actual şi de stadiul la care se află în momentul de faţă conştiinţa sa.

hi timpul comunicării mele cu această forţă, comunicare ce a durat un sfert de an, nu m-am simtii totuşi niciodată amenințat

Ei bine, el nu a venit să te sfâşie, ci să facă un schimb cu tine. Ţi-a spus mai mult decât celor mai

mulţi oameni de dinaintea ta. A fost vorba însă şi de o altă premisă decât în cazul antecesorilor. Unora le este frică de el şi vor să-l înlăture, ceilalţi vor ceva de la el - faimă, putere sau bani.

în cazul tău pot să-ţi spun că lucrurile au stat un pic altfel. Tu eşti curajos, asta apreciază el la tine şi, mai ales, ai meditat profund asupra chestiunilor pe care ţi le-a spus. L-ai ascultat într-un mod în care nu a mai făcut-o nimeni - şi anume, neutru, fără să-l condamni.

Cum deja am spus: aceia care „intră în contact" cu această forţă, nu o fac fără un interes expres. Ei vor ceva, aşteaptă ceva prin asta.

însă acest lucru nu prezintă nici un fel de interes pentru forţa luciferică. Mulţi care întreprind ceva destructiv în numele ei nu au idee de adevărata activitate a forţei, de serviciul ei, chiar dacă total neînţeles, pe care-1 face pentru sursa de energie veşnică a tuturor fiinţelor. S-ar putea spune că reprezintă contrariul a ceea ce s-a născocit despre ea. Este ca şi cum un demon îndeplineşte asupra ta un serviciu plin de iubire, numai că ea te chinuîe vreme îndelungată, până când în cele din urmă te dezvolţi şi cauţi lumina.

Pe cât de interesantă poate fi o astfel de întâlnire, pe atât de distrugătoare este ea, căci contactul cu partea întunecată a Creaţiei îţi absoarbe energia vieţii.

Vezi, ai avut contact cu fiinţele luminate, care te-au învăţat multe - şi o vor face şi în continuare - apoi ai avut contact şi cu întunericul, care ti-a permis să-ţi continui maturizarea. Acum mă ai pe mine - Neutrul. Eu îi iau pe toţi - sfinţi şi criminali. Eu sunt însăşi lumina, totuşi ating şi întunericul. Vei profita de asta. Observă-te în următorii ani ai vieţii tale şi vei vedea ce influenţă exercit asupra ta. Vei recunoaşte cine sunt eu, cel care te însoţeşte, după roade.

Mulţumesc! Să schimbăm însă din nou subiectul.

Noi avem pe Pământ diferite popoare cu trăsături diferite şi diferite culori ale pielii. Ai spus deja că asta are legătură cu inâuenţa vizitatorilor extrapământeni. Poţi să detaliezi, te rog?

Odinioară exista pe Pământ o dezvoltare proprie primitivă, de aceea au mai venit şi alţii - din alte

grupuri planetare. Populaţia Pământului a fost îmbogăţită în timpul eonilor de diferite popoare de origine cosmică. Partea spirituală a permis ca diferiţi vizitatori planetari să-şi dezvolte colonii aici. Totuşi puţini dintre aceştia au rămas. Unele colonii sau imperii au fost distruse de catastrofe naturale, unii vizitatori au plecat mai departe către alte planete, iar alţii au rămas pe Pământ. Unii s-au menţinut în forma lor originară sau şi-au păstrat cel puţin esenţa, ceea ce se potriveşte cu faptul că există rasa albă, roşie sau galbenă. De-a lungul timpului s-a ajuns din nou la amestecuri şi la - aici este ceva mai complicat - la intervenţii în structura corpului, ceea ce voi numiţi astăzi experimente genetice. Acest lucru a cauzat, de asemenea, schimbări în înfăţişarea diferitelor popoare.

Originea indivizilor este cu siguranţă interesantă pentru voi, dar pentru mine ea nu reprezintă un element care să dea naştere la diferenţe. Pe mine mă interesează tema vieţii, eu văd faptele, gândurile şi sentimentele sufletului şi îmi dau seama de maturitatea şi de puterea acestuia. O provenienţă specială nu are pentru mine vreo însemnătate.

Pământul este o planetă supusă încercării, fiind vorba de fapt de examenul oamenilor de aici, pentru ca aceştia să trăiască în respect unul alături de celălalt şi, în acelaşi timp, să însufleţească împreună lumea.

Diferitele popoare cu diverse culori ale pielii şi diferite origini planetare se deosebesc foarte tare unele de altele şi prin frecvenţă, astfel încât separarea lor pare să fie un act necesar şi util. între ele însă, trebuie cultivată prietenia.

Cât de dificile sunt relaţiile cu un alt popor, poţi vedea în toate părţile lumii de la începuturi şi până în ziua de azi. Tot mereu au luat naştere războaie, căci diferitele popoare au alte moduri de gândire sau derulări ale sentimentelor, precum şi alte sisteme de credinţă şi de valori.

în ultimii şaptezeci de ani nu numai că au fost observate obiecte zburătoare necunoscute, dar în multe cazuri chiar au avut loc contacte cu vizitatori extrapământeni. Cum vor sta lucrurile în viitor? Se vor înmulti astfel de fenomene? Va exista m

contact deschis?

Dacă se face ordine în încurcătura de frecvenţe care există pe planetă, atunci se va întâmpla acest lucru. Vor avea loc aterizări pe Pământ. Vor veni înapoi oameni care au învăţat pe alte planete, şi care fuseseră odinioară luaţi de pe Pământ. Dar vor păşi pe această planetă şi fiinţe care au fost îndelung pregătite pentru acest moment şi vor putea trăi aici.

Ei ne văd asemănători?

Da! Asta este o problemă de încarnare, de constelaţie şi depinde de alcătuirea structurii lor celulare. Ei vor semăna cu tine, vor fi poate mai mari, dar ca înfăţişare nu vor prezenta diferenţe. Ţelul nu este de a speria oamenii.

Se *tot spune că există vizitatori de pe alte planete care, faţă de noi, de pământeni, nu smt tocmai bine mtentionati, mai bine zis nu se sinchisesc de noi şi vin aici doar din interes propriu, pentru exploatarea de materii prime ori pentru încărcătura genetică. De aceea se рже că există chiar rivalităţi între diferiţii extrapământeni.* Aşa *este, şi dacă da, are aceasta vreo importanţă pentru noi?*

Asta nu are importanţă. Sunt mai multe popoare planetare, dar există o ordine cosmică şi o lege, prin care se stabileşte cine trebuie să meargă şi pe care planetă. Ei sunt mult mai avansaţi în frecvenţă, în dimensiune. Astfel îşi vor face apariţia personaje care se vor ocupa de bunul mers al lucrurilor; ori figuri care vor dori să cârmuiască; vor veni şi aceia a căror dorinţă va fi să întruchipeze bunătatea. Fiecare îşi va urmări ţelul, dar în prealabil, vor fi existat consilieri şi discuţii ca într-un consiliu secret, stabilindu-se cine ce are de făcut. Vor avea loc divizări şi diversele zone ale Pământului vor fi administrate de grupuri diferite. Tendinţa este să existe pe Pământ o administraţie.

Prin urmare un american trebuie tratat cu totul altfel decât un japonez. Respectivele grupuri extrapământene vor poposi în locurile în care au cea mai mare afinitate ca specie cu populaţia - căci odinioară au existat pe Pământ multe grupuri care şi-au lăsat urmaşi.

Ideea pe care trebuie să o reţii este că vor veni diverşi vizitatori care vor vrea să administreze. Şi întrucât există mai multe continente, ei vor fi structuraţi în felurite chipuri.

Numai credinţa, numai cunoaşterea oamenilor care trebuie ajutaţi vor hotărî cine poposeşte şi în ce loc.

Există afirmaţii ale persoanelor care, să spunem aşa, au renunţat la a mai furniza ajutor iluminaţilor - eu ştiu asta dintr-o discutie cu cineva care încă este membru - şi care se *referă la faptul că aceştia au contact cu extrapământ tenii şi fac schimburi de tehnologie.*

Clar că DA!

...Şi că se practică în secret călătoria în spatiu, altfel decât în maniera cunoscută, adică prin tehnica de propulsare cu reacţie,...

(mă întrerupe) Există contacte şi legături cu exteriorul, care trebuie cultivate.

Pot fi apreciate aceste contacte drept constructive?

Nu sunt dorite de Consiliu. Ar putea fi comparate cu înaintarea într-un ţinut a vânătorilor de animale pentru blană. Prin aceasta nu se ajunge la o urbanizare a Pământului.

Se provoacă durere, nu se obţine urbanizare.

Să schimbăm din nou tema.

Se vorbeşte pe Pământ despre oameni care fie au redus procesul de îmbătrânire, fie l-au stopat, cum ar fi fost de exemplu contele de Saint Germam, care nu a îmbătrânit timp de 250 de ani, existând dovezi în acest sens. Poţi să-mi spui ceva despre asta?

Sună ca într-un basm, şi totuşi aşa s-a întâmplat, căci el a acţionat asupra structurii celulare. Personajul pe care tu îl numeşti conte nu a fost niciodată conte pământean - s-a dat drept aşa ceva. Cum s-a tot scris, el a venit de pe planete îndepărtate, pentru a trăi pe Pământ. Misiunea sa era, pe de o parte, să studieze omenirea şi comportamentul ei şi, pe de alta parte, să lase în urma sa pe Pământ cunoaşterea şi tehnica, folosite şi în ziua de azi. El a fost întemeietorul multor invenţii.

Chiar dacă venea de pe o altă planetă, îmbătrânirea a fost totuşi un proces firesc pentru el, căci şi pe planeta de origine se petrecea acest fenomen. Timp de o sută şaizeci, o sută optzeci de ani nu s-a ştiut despre posibilitatea stopării îmbătrînirii, căci el a purtat în sine o astfel de ştiinţă prin

informaţia celulară a planetei sale, pentru a demonstra că este posibil acest lucru, cât şi în ideea de a o transpune pe Pământ,. îmbătrânirea se petrece dincolo de dimensiunea pământească. Ea depinde de informaţia şi structura celulară. De-a lungul mileniilor oamenii tot îmbătrânesc, vorbesc tot timpul de îmbătrânire, de bătrâneţe, de vârstă... Gândeşte-te, pentru ca un copil să vină pe Pământ, are nevoie de nouă luni. Şi, odată ajuns, intră în contact cu oameni mai în vârstă şi cu oameni bătrâni. Astfel, chiar şi pentru copil omul matur reprezintă un om bătrân. Permanent omul ar dori ceva nou, ar dori să fie nou. îmbătrânirea - schimbarea, noul reprezintă informaţia celulară în practica omenirii.

încă din copilărie mă însoţeşte acest conte de Saint Germain, Odinioară primeam scrisori dictate unui medium, astăzi pot să pun întrebări la nivel spiritual. Ce spui de asta?

El îţi este ca un bunic. El acum te însoţeşte în conştiinţă şi te îndrumă în ştiinţă, căci tu eşti pe Pământ; procedează aşa din simpatie şi bunăvoinţă. Dar la origine mâinile voastre sunt împreunate. El are cunoaşterea pe care o porţi tu. Iar tu ai astăzi în tine ştiinţa pe care o purta el. Structurile voastre celulare sunt asemănătoare, sunteţi din acelaşi neam. El nu se află permanent lângă tine, asemenea îngerului tău păzitor, totuşi te îndrumă pe tărâmul spiritual, aşa cum o fac multe alte fiinţe de lângă tine. Dacă îl chemi, este Îângă tine.

Această fiinţă apare lângă mulţi oameni din întreaga lume şi îi inspiră. Are contact cu mulţi oameni.

Există afirmaţii si relatări ale unor pretinşi martori oculari referitoare la făptui că - mai ales în SUA - se fac experimente privind călătoriile în timp. Poţi să-mi spui ceva despre asta?

Şi tu poţi călători în timp, dacă-ţi depăşeşti conştiinţa pământească şi creierul. Să faci asta mecanic, este încă prea devreme. Dezvoltarea maximă a microcosmului permite deja depăşirea timpului prin rotaţia frecvenţei. La scară redusă acest lucru este posibil în prezent. Omului însă nu i-a reuşit până acum în totalitate. Lucrul acesta se va înrădăcina în curând în conştiinţa ta şi în conştiinţa multor cercetători. Factorul timp poate fi suprimat, şi anume, mai întâi în spirit, ceea ce înseamnă să poţi să te

întorci în evenimente, să le anulezi ca să nu se mai petreacă. Acest lucru este posibil, pentru că totul în acum este simultan. Suprimarea se efectuează totuşi mai întâi în spirit, dar nu încă şi în realitate cu ajutorul navelor. Frecvenţa lumii deocamdată nu a fost formată pentru a permite aşa ceva. Există relatări despre aşa-numitul experiment Philadelphia, în care o navă a devenit invizibilă, ca şi cum ar fi pierit pe loc, iar doi membri ai echipajului au fost trimişi în timp. După acest eveniment s-a continuat urmărirea fenomenului cum era şi firesc - în aşa-numitul proiect Montauk - reali- zându-se într-adevăr călătoria prin timp.

Ceea ce s-a întâmplat cu nava a fost însă un accident şi nu a fost provocat de bunăvoie. Se poate ca persoanele şi obiectele să dispară, dacă depăşesc un anumit punct magnetic al Pământului, aterizând astfel într-un alt timp.

Dar în mod voit, cu nave - şi mai ales cu corpul fizic - nu este posibil. Se fac experimente pe Pământ, aşa e. Dar cei care le fac au reuşit doar să călătorească în diferite epoci pentru a culege date de acolo, pe care apoi le-au prezentat în filme şi în materiale scrise - chiar dacă aceste date au fost culese direct, prin proprie vedere. încercările de a manipula ceva într-un alt timp pentru ca prin asta să schimbi prezentul nu au reuşită - nu au efect asupra timpului prezent. Nu sub această formă este călătoria în timp - aşa cum va fi ea odată posibilă - într-un viitor îndepărtat. Atunci se va putea realiza o intervenţie, o manipulare, o schimbare a evenimentelor. încercările actuale de pe Pământ nu permit aşa ceva. Oamenii care le întreprind călătoresc, să spunem aşa, prin memoria Pământului, prin depozitul de date al Pământului şi văd chiar şi evenimentele. Dar, după cum am spus, nu le pot schimba.

O deplasare înapoi, da, o schimbare, nu - nu aceasta este călătoria în timp la care mă refer *eu.*

Dar individul poate să călătorească înapoi în conştiinţă, pentru a schimba ceva ce acţionează asupra momentului prezent.

Acesta ar trebui să fie şi ţelul tău. Căci dacă tu te schimbi, conform legii se va schimba şi mediul tău înconjurător, familia ta, munca ta, se vor schimba adversarii tăi şi toate celelalte care intră în contact cu tine. Meditează asupra acestor aspecte!

înainte de epoca pe care noi o cunoaştem sub numele de epoca sumeriană, au existat şi alte culturi superioare, de ele Atiantis, Lemuria, Mu sau Hyperborea. Popi să ne povesteşti ceva despre istoria Pământului nostru? Poţi schiţa în câteva trăsături o imagine de ansamblu asupra a ceea ce s-a întâmplat înainte de epoca sumeriană?

Pământul a fost însufleţit de mai multe ori. înainte de omenirea pe care tu o cunoşti astăzi - începând cu epoca sumerienilor - au mai existat încă şapte. Cifra şapte nu are de-a face cu cele şapte zile în care, conform scrierilor voastre, ar fi luat naştere Pământul, ci şapte înseamnă că Pământul a fost creat în substanţa sa de bază dintr-o altă densitate energetică. Ceea ce vreau să spun este că de la populare au existat şapte „omeniri", totuşi nu în toate erau astfel de corpuri ca ale voastre - aşa de consistente. Să-ţi explic: o sumă de populaţii din Univers, fiinţe ajunse la un nivel superior al existenţei lor, a început nu să imite izvorul divin ci, cu ajutorul Divinului însuşi, să ia parte la procesul de Creaţie. Astfel că acum mulţi ani şi multe epoci, conform numărătorii pământeşti, a fost creat în spirit Pământul, la dimensiuni mici. Ei şi-au pus întrebarea pe atunci dacă să-l păstreze, întrucât era o creaţie din spirit - o imagine eterică. La începuturi au trăit aici spirite, fiinţe, frecvenţe ale conştiinţei sufleteşti, care nu aveau consistenţa materială a celor de azi.

Este o întrebare interesantă, căci există un destin cosmic - destin nu în sensul pământesc, pentru că aici noţiunea are încărcătură negativă. Când aceste fiinţe sufleteşti au văzut că opera lor era bună, au început să meargă mai departe cu istoria Creaţiei - cu castelul eteric. Asta înseamnă că au cedat; au început să experimenteze în ce măsură pot produce substanţă consistentă. Şi astfel i s-a dat Pământului, treaptă cu treaptă, o densitate a luminii, până când acesta a ajuns în cele din urmă în stadiul de astăzi.

Ca să mă exprim simplu: în acest mod au început să ia naştere primele populaţii ale Pământului. Protectorii superiori ai planetei Pământ au creat astfel un strat material mai dens din aşa numitul castel eteric - dintr-o planetă

eterică cu densitate energetică superioară. Au realizat acest lucru prin încarnări ale diferitelor fiinţe, pentru a însufleţi planeta. Dar s-a ajuns la un punct în care respectivele entităţi nu mai puteau să anime Pământul, căci densitatea stratului Pământ devenise aşa de ridicată, încât fiinţele fine nu mai puteau să umble, în cele din urmă formându-se o crustă a Pământului.

în fizica voastră se afirmă că Pământul s-a format din aburi energetici dispuşi în spirală. Din perspectivă pământească poate că acesta a fost începutul, totuşi a existat cu multă vreme înainte un Pământ eteric, un Pământ energetic, ideea de Pământ, şi abia mult mai târziu, prin comprimarea elementelor de materie consistentă a devenit Pământul pe care-1 cunoaşteţi voi astăzi.

încă o dată: a existat mai întâi Pământul din materia fină şi a fost însufleţit de inteligenţe din materie fină. Când el a devenit solid, când a luat naştere crusta, aceste fiinţe au plecat, sosind altele, căci crusta putea fi locuită decât de fiinţe cu vibraţii corespunzătoare. Acesta a fost momentul, când în Univers a răsunat strigătul de ajutor, vestea că aici este ceva nou, ceva ce trebuie însufleţit.

Lasă-mă să-ţi detaliez mai departe: Pământul a fost odinioară materie fină şi s-a transformat în materie solidă. Acum se află în progres, frecvenţa sa devine superioară şi Pământul tinde să redevină materie fină - cu vibraţii mai ridicate. Asta se întâmplă şi cu celelalte planete. Dacă o planetă trece într-o vibraţie superioară, atunci odată cu ea trec într-o frecvenţă mai ridicată doar fiinţele care îşi continuă şi ele dezvoltarea - drumul către spiritual. Fiinţele care nu realizează progresul vor muri - ţi-am explicat deja. Exact aşa stau lucrurile acum şi pe Pământ. în prezent există acolo o elită a puterii, care este la curent cu această ridicare a frecvenţei şi cu progresul planetei, dar care însă nu doreşte să evolueze. Aceşti deţinători ai puterii investesc mulţi bani în proiecte care se ocupă de plecările în spaţiu, pentru a putea, eventual, să părăsească Pământul. De ce? Căci nu vor să moară.

Aşa s-a întâmplat odinioară şi cu unele fiinţe sosite pe Pământ, care îşi părăsiseră diferitele planete mamă nedorind să moară acolo. Dar bagă de seamă că erau fiinţe care *nu* vroiau să-şi continue dezvoltarea. Nu înseamnă că

erau neapărat rele, dar aveau orientare unilaterală către materie.

Să ne întoarcem însă pe planeta ta: A fost aşadar creat un loc pentru aceia care nu mai puteau trăi pe planetele lor (este ceea ce se petrece acum cu Pământul). Aceste fiinţe din alte timpuri şi din alte spaţii au fost aduse pe treapta inferioară a Pământului. Şi asta s-a petrecut strat cu strat.

Astfel că înainte de perioada Atlantidei au existat mai multe epoci care nu s-au încadrat în matricea pământeană, fiind epoci de conştiinţă superioară.

Pământul a fost condus cu scop precis până în cea de-a şaptea eră a omenirii, cea actuală, şi asta au făcut-o fiinţele care au supravegheat încă de la început proiectul. Un popor de pe Pământ le numeşte pe aceste entităţi *„Grădinarii Pământului”.* Ele conduc şi acum Pământul de la materia solidă spre frecvenţa superioară, înapoi în lumină.

Aşa se poate explica întrebarea referitoare la varietatea rasială. Rasele au pătruns pe Pământ din diverse regiuni astrale. Şi s-au acomodat aici unele cu altele. Pământul nu a fost creat numai de Dumnezeu, ci a luat naştere în urma unui proces fizic care a fost dirijat şi însufleţit de către fiinţe luminoase superioare. Pământul nu a fost prin urmare creat doar de Dumnezeu singur, aşa cum cred unii oameni marcaţi de influenţa religioasă, conform motto-ului: *„Acum tu eşti aici...”,* ci a fost creat de conştiinţa luminată a gândirii spirituale. Printr-un fel de răcire, printr-o intensă comprimare a tuturor curenţilor a fost creat focul, elementele însele, până când în cele din urmă a luat naştere crusta şi, în final, fiinţele materiale au învăţat mersul.

Au existat, deci, multe vieţi pe Pământ. După aprecierile mele, omul ar trebui să poată demonstra existenţa ultimelor trei epoci ale omenirii - dovezi în acest sens fiind, de pildă, piramidele din Atlanter. Fiinţele superioare anterioare vouă pot fi recunoscute mergând până la şapte epoci înapoi.

Astăzi mai trăiesc câţiva oameni dintre cei care odinioară aparţineau acestor prime epoci ale omenirii şi care cunoşteau
spaţiul cosmic. Din acest motiv, ei nu trebuie să se mire că poartă în sine amintiri de acolo şi că sunt de părere că zborul în spaţiul cosmic este astăzi necesar.

Unii îşi amintesc chiar de planetele pe care le-au

părăsit odinioară şi nutresc un sentiment de tristeţe şi de dor când privesc cerul.

Vor continua să existe pe Pământ astfel de fiinţe care se gândesc la plecarea în spaţiul cosmic, întrucât pentru ele este atât de firesc ca omul să se mişte prin tot, după cum în ziua de azi pentru voi pare firesc să mergi pe sub apă cu un submarin.

în acest context aş dori să fac, de asemenea, şi observaţia că astăzi mai există pe Pământ o civilizaţie, care nu corespunde chipului omenesc, dar care trăieşte într-un corp fizic şi care poate depune mărturie despre existenţa conştiinţelor trecute. Numai că nu a sosit încă momentul contactului ei cu opinia publică. Legătura este împiedicată de guvernele lumii. Iar ele ştiu de ce se împotrivesc. Sunteţi minţiţi de sute de ani.

Cei care scormonesc Pământul nu sunt oameni, sunt frecvenţe ale fiinţei conştiente, care pot depune mărturie şi o vor face atunci când Pământul va fi suficient de matur pentru asta.

Această civilizaţie ascunsă ar fi fost în stare să prezică sinistrele, devastatoarele catastrofe ale trecutului care au lovit Pământul, chiar să le evite prin unirea forţelor lor spirituale, prin unirea cu fraţii lor spirituali cu conştiinţă cosmică superioară. Dar nu s-a întâmplat aşa. Planeta nu a fost suficient de matură pentru asta. Ar fi putut împiedica şi inundaţiile care au lovit părţi ale Pământului *(Asia; observaţia autorului);* ei ar putea împiedica şi catastrofele care vor veni. Totuşi nu fac asta, pentru că omenirea nu este pregătită să înveţe.

De reţinut este că au existat deja multe omeniri, dintre care primele nu erau compuse în forma lor iniţială dintr-o materie aşa de consistentă, cum este omul de astăzi. Principiul pro şi contra stabileşte clar că nu poţi crea o planetă numai ca ea să existe. Fiecare planetă este creată pentru a fi populată, fie de spirit, fie de materie. Şi astfel, prin plăsmuirea Pământului s-a urmărit de fapt crearea de conştiinţă, pentru a-i arăta acestei planete ca într-o oglindă ce este capabilă să facă .

Există multe planete care nu au în prezent forme de viaţă fizică aşa ca pe Pământ, dar care sunt totuşi locuite - într-o frecvenţă superioară.

Viaţa unei planete se poate oglindi în multe istorii, pentru că istoria unei planete este asemănătoare istoriei omului. Odată trăită, este acolo. în Cosmos, indiferent cum numiţi voi asta. Astfel că poate fi prinsă drept informaţie în zona cu gratii a magnetismului ori conţinută aici ca o copie prin cianotipie; poate fi în ioni sau fotoni.

Dacă o informaţie a fost transmisă o dată, ea este pentru totdeauna prezentă, căci asta este ceea ce hrăneşte Universul Divin; asemenea unui submarin cu forţă atomică, care se alimentează singur cu energia de care are nevoie pentru continuarea mişcării.

Pământul este un organism. Şi există pe Pământ conştiinţă care - să nu te sperii - nu are prea multe în comun cu înfăţişarea omului. Dacă vei continua să-ţi perfecţionezi propria persoană, atunci aceste fiinţe vor lua contact cu tine.

Pământul este în realitate un organ. Priveşte, el este măsurabil, Infinitul nu. Astfel că vei putea să-i povesteşti celui mai mic animal celular, care se află pe unghia degetului tău, o istorioară despre faptul că în tine există apă. Apa din tine este saliva gurii tale, totuşi acest animal nu va putea să înţeleagă niciodată acest lucru, căci în dimensiunile mici ale conştiinţei sale spirituale nu poate înţelege asta. Tot aşa, Pământul este asemenea unei creaturi biologice, numai că nu are picioare. Compară Pământul cu o minge, care este călcată. Poate că aşa a fost inventat fotbalul, de către îngeri *(râde)*

Vezi, chiar şi eu am umor....

Afirmaţia că Pământul este asemeni unei mingi de fotbal şi că îngerii au inventat, prin asta, jocul, pare să sune ca o glumă. Totuşi aşa stau lucrurile în realitate, Pământul este asemenea unei mingi. Nu v-a atras atenţia acest lucru? Au această formă din cauza vitezei - a legilor aerodinamicii. De aceea este foarte posibil ca prin compoziţia sa, energia cosmică să fie capabilă să accelereze Pământul aşa de tare, încât acesta să alunece într-un alt cerc temporal al conştiinţei cosmice. Şi astfel se prea poate ca în faza menţionată, Venus să vă apară brusc locuită, deşi voi acum nu vedeţi acolo viaţă. Prin faptul că vă veţi mişcaţi în noua epocă temporală şi pentru că vi se va lărgi orizontul în această direcţie, veţi putea observa formele de viaţă.

Multe planete pe care le puteţi vedea prin telescoapele voastre nu par a fi locuite la prima vedere. Dar, la o privire cosmică, ele sunt populate, pentru că aici totul este în stare prezentă. Aceasta are legătură cu frecvenţa şi cu densitatea vederii.

Priveşte cum a fost creat iniţial Pământul: o fiinţă umană nu poate să vadă Pământul la începutul formării sale pentru că se află în afara densităţii energetice. Dacă treceţi în zona următoarei dimensiuni superioare, atunci veţi glisa într-o bună zi în cea de-a şasea dimensiune, la care nu mai există deplasare - este o densitate energetică. Să presupunem că voi mergeţi în cea de-a şasea dimensiune şi, în acest caz, veţi vedea lumina din cea de-a treia dimensiune. Insă, cei din a treia dimensiune nu vă vor putea spiona. Voi v-aţi stabilit prea sus în frecvenţă pentru a mai putea fi văzuţi. Aceasta este în prezent problema oamenilor, mai bine zis motivul pentru care nu pot vedea viaţă pe celelalte planete.

în momentul de faţă multe planete nu pot fi locuite în sensul pământesc al expresiei. Există unele care numai la suprafaţă nu prezintă viaţă, dar sub crustă sunt populate deja. Trebuie ţinut seama de acest aspect.

în cazul în care conştiinţa oamenilor este matură, ea va permite constatarea că o asemenea planetă este însufleţită, şi anume prin aceea că şina timpului este deplasată din loc aici. Cosmosul în originea sa, în elementele sale, a atins un nivel atât de înalt, încât între planete poate exista comunicare. Iar ea va funcţiona dacă pământenii înşişi în frecvenţa lor cooperează unii cu alţii. întrucât aceştia nu sunt capabili de comunicare de la un spaţiu locuit la aîtul, nu o vor face nici în interiorul întregului.

Existenţa marilor războinici a confirmat acest aspect - de la Gingis Han la Napoleon şi, ulterior, de la un Churchill până la un Bush. Şi tot de aceea - scuză-mă - există pe Pământ şi iluminaţii.

Aceştia se află aici, ce-i drept nu în totalitatea existenţelor lor, pentru a verifica maturitatea omului şi impulsul acestuia către libertatea spirituală.

De aceea scindarea păturilor umane, despărţirea omenirii în cele trei părţi amintite vor conduce la existenţa pe Pământ în epoca federalismului a unor oameni care vor avea o frecvenţă asemănătoare şi pot

auzi tonul originar. Atunci se va realiza comunicarea. Căci atunci când toţi aud tonul originar, sunetul

Divinului răsună pe Pământ, iar vocea lui Dumnezeu dobândeşte un sens. In momentul de faţă vocea lui Dumnezeu nu poate vibra pe Pământ, ea se pierde. Timpul şi dezvoltarea, principiul pro şi contra nu funcţionează. Pentru ce să strig, dacă nu sunt auzit? Recunoaşte, acesta este motivul.

Tu vei fi pus în situaţia de a privi dincolo de zonele temporale. Dar asta nu este ceva total necunoscut. Această cunoaştere o posedă cei mai înalţi demnitari ai planetei voastre, căci cercetătorii din jurul lor, aceia care lucrează cu reactorul nuclear şi cu vibraţia elementelor, deja au aflat că factorul timp poate fi suprimat cu ajutorul mijloacelor fizice.

Ce înseamnă asta? Arată că este posibil să comunici cu alte astre, ceea ce se şi realizează - nu în mod oficial, ci în secret. Guvernanţii, de cele mai multe ori nu ştiu nimic despre asta, iar aceia care ştiu nu transmit asta poporului, nu vor să-l neliniştească.

Totuşi, aceia care au creat odinioară Pământul sunt acum prezenţi pentru a face o schimbare. Mai înainte, când spuneam că există o civilizaţie care este capabilă să stăpânească elementele şi, de pildă, să lase apele să vină şi să plece, să lase Pământul să se cutremure, te-ai întrebat în gând cum de aceştia nu intervin.

îţi spun eu: pentru că acum este momentul ca mulţi să plece de pe Pământ. Asta poate suna dur, totuşi eu sunt moartea, ţi-am explicat ce fac eu, de ce fac asta şi că nu există nici un motiv pentru ca sufletului să-i fie teamă. Astfel că un proces de curăţare pe Pământ este un lucru bun - atât pentru cei care rămân aici, cât şi pentru cei care pleacă. Pentru ambele cazuri este bun - ARE LOC pur şi simplu.

Şi se petrece pentru că Pământul trebuie curăţat în vederea sosirii unor noi suflete şi fiinţe. Dacă un pahar e plin cu un lichid, atunci nu mai poate să fie turnat un altul. Mai înainte trebuie luat lichidul şi apoi adăugat unul nou, proaspăt.

Aşa se întâmplă şi pe Pământ. Eu curăţ Pământul de ceea ce este vechi şi aduc noul - care are o vibraţie superioară. De aceea creşte şi suita de slujitori ai luminii. Aceştia nu au venit pentru a fertiliza Pământul, pentru a-1 însufleţi cu copii şi cu cuvinte spirituale, ci

pentru a crea echilibru, astfel încât Pământul să se poată menţine într-un elan mai accentuat. Ei sunt pe Pământ puncte de ancorare sau pilonii unei dimensiuni superioare.

Este important ca noile suflete să înceapă să înveţe să alerge pe Pământ, să prindă rădăcini aici.

Are Pământul o funcţie specială în Cosmos? Tu mi-ai spus anterior că pe alte planete nu prea există popoare diferite, aşa ca la noi, d ele sunt locuite în mod normal numai de un singur popor, durata de viaţă a acestor fiinţe fiind mai mare. Are asta vreo însemnătate specială pentru Pământ, există un proiect special?

In sens larg, Pământul reprezintă un obiect de cercetare, un fel de planetă pentru probe. Astfel privit, el se supune principiului originar al diviziunii celulare, situaţie existentă la acest moment pe Pământ.

Am putea acum să o luăm de la începuturi. în sens cosmic, Pământul i-a fost dăruit Divinului odinioară, pentru a arăta ce este posibil - ce dezastru poate să se nască, ce dezordine. Şi asta i-a fost arătat Divinului, precum cele cinci degete de la mâna omenească. Şi apoi i s-a spus Divinului de către toţi îngerii luminoşi dintre cer şi Pământ: *„Tu, Dumnezeule, fii atent! Prin forţa fiinţei Tale tu poţi împreuna aceste cinci degete într-o mână, într-un pumn; şi Tu, Dumnezeule, poţi încorpora din nou acest Pământ în tine, în linişte şi pace."*

Aceasta este explicaţia cosmică. Rezultatul a fost apariţia multitudinii de rase, Pământul a fost împovărat de varietatea rasială. Iartă-mi aceste cuvinte, ele nu se află în registrul politic al existenţei voastre, totuşi rasele acestui pământ nu pot forma un întreg astfel. De aceea, tot mereu vor exista certuri dacă maimuţa îl reprezintă pe om sau dacă omul se identifică prin maimuţă. Acesta este un exemplu pentru dezordinea de pe Pământ.

După cum ţi-am explicat, odinioară, când a fost populat Pământul, a răsunat prin Univers strigătul că există o planetă pe care este posibilă viaţa, şi astfel s-a ajuns la situaţia ca oameni, fiinţe şi entităţi sufleteşti să fie trimise în direcţia Pământului. Astfel Pământul a fost căutat de locuitorii de pe alte planete asemenea unui cămin; nu vizitat, ci căutat drept cămin. Asta a adus după sine şi faptul că au venit aici nu numai cei mai buni

dintre cei buni. Aşa cum nu au venit numai cei răi.

Ei au aterizat pe Pământ şi l-au populat, de aceea a luat naştere acest amestec, care acum evoluează lent către desfacere în bucăţi. Şi pentru că lucrurile stau astfel, în acţiunile politice din existenţa pământeană va răsuna tot mereu chemarea la separare.

Cu siguranţă, eforturile şi pretenţiile acelora care năzuiesc către o reunire a diferitelor popoare sunt bine intenţionate, totuşi vor da greş. Vor eşua aşa cum nu poţi amesteca apa şi uleiul. Apa şi uleiul sunt ambele lichide; arată asemănător, dar nu se îmbină, pentru că nu pot forma un tot. Se vor separa permanent.

La fel se întâmplă şi cu diferitele popoare omeneşti - ele nu alcătuiesc un tot şi nici nu vor forma vreodată. Eu cunosc viitorul planetei şi ştiu că oamenii nu vor învăţa; se va ajunge din nou la război, la multe războaie între diferitele rase ale Pământului, până când vor înţelege că ele nu pot forma un întreg.

în ţara voastră veţi avea mai întâi război în oraşe, cu aceia care nu provin din ţara voastră. Aşa va începe. Şi va căpăta dimensiuni mari. Iar atunci îmi voi face sârguincios munca. Gândeşte-te la asta.

(o scurtă pauză) M-ai întrebat dacă simt ceva atunci când vin să iau sufletele. De cele mai multe ori nu încerc nici un sentiment, cum se întâmplă în cazul oamenilor care mor în astfel de războaie şi confruntări, căci ei nu vor să audă. Ei nu vor să vadă, nu vor să-şi asculte îngerul păzitor, care de multe ori e nevoit să strige. Şi cine nu vrea să audă, acela trebuie să simtă. Aşa îmi fac eu treaba şi mă gândesc: *„Poate că o să înţelegi data viitoare..."*

Ţi se pare că e dur? Eu văd altfel lucrurile. Cam aşa. Sufletele vin şi pleacă, învaţă ori nu învaţă. Astăzi ele mor în pat, mâine pe câmpul de bătălie, apoi în maşină ori cu un cuţit în spate.

Aceasta este derularea fără de sfârşit. Gândeşte-te la un medic, care execută prima sa operaţie. Este nervos, în joc intră sentimentele. Dar dacă el are în spatele său două sute ori o mie de operaţii - crezi tu că mai simte ceva? Este neutru, ştie că munca trebuie făcută. Dacă nu o face el, o va executa un alt doctor. Astfel că în acest aspect îmi seamănă. Dacă eu nu-mi fac slujba, o va face un altul. Dar eu nu mă abat de la sarcina mea.

Pământul este un obiect supus probei, aşa este. Dezvoltarea va arăta că rasele vor trăi separat. Ele vor trăi în prietenie unele cu celelalte, dar până atunci mai este o cale lungă, spinoasă, cu multe războaie.

Voi aţi ajuns acum cu Pământul într-un punct în care frecvenţele, şi prin ele şi popoarele, sunt separate. Este vorba de ceea ce tocmai spuneai: neghina este separată de grâu. Porneşte de la ideea că tulburările din lume există pentru a aduce moartea - (râde) aceasta este treaba mea, de aceea nu voi şoma vreodată.

Asta poate fi spus în glumă, căci în realitate este vorba de faptul că este creat mai mult spaţiu pentru suflete noi. Părăsirea vieţii fizice reprezintă în lumea pământească o tragedie, o experienţă dureroasă şi totuşi dacă le-aş explica, în calitate de înger al morţii - cum mă numeşti tu - despre ce este vorba, cine şi-ar lăsa viaţa sa, odată ce se află deja aici?

Asta bineînţeles că ridică întrebarea: De ce s-a încarnat un om? Acela care pleacă s-a încarnat pe de o parte pentru a-i da Pământului forţă, pentru a-i da conştiinţă, şi, pe de altă parte, pentru a-şi folosi anii de existenţă ca să accelereze procesul său de dezvoltare.

întrebarea care se pune este: *„Poţi dintr-un mediu pământesc să te încarnezi pe alte planete?”* Răspunsul este: *„da”.* Asta se poate întâmpla. Totuşi sensul încarnării este să parcurgi toate sarcinile şi să le îndeplineşti. Acela care se supune legii încarnării, asta înseamnă succesiunii de încarnări, va folosi aproape orice ocazie pentru a se încarna. Sufletului îi este egal dacă e vorba de douăzeci ori de treizeci de ani. Fiecare dintre cei care intră în succesiune pentru a începe o nouă viaţă foloseşte ocazia unei încarnări. Este ca şi cum ai dori un loc la soare. O vei face căci este sarcina ta; ţi-a fost dat să o faci, ai acceptat asta, ai spus *„ da”.*

Mulţi din imperiul spiritual vor pleca şi nu vor mai veni pe Pământ. Iar aceia care sunt pe Pământ, vor fi despărţiţi, pentru că, pe de o parte, nu au îndeplinit tot ce era de făcut pe Pământ şi, pe de altă parte, pentru că ei vor beneficia de posibilitatea unei noi încarnări.

(o scurtă pauză) Aceasta este sarcina Pământului. Dar acum ar trebui să mă gândesc că m-am depărtat de la

întrebare.

Proba Pământului se referă la structura multistratificată, urmărindu-se ca straturile -popoarele - să-şi găsească loc aici pentru propria lor dezvoltare. Acum a sosit momentul.

Pământul este şi un cadou pentru mulţi care participă la progres şi care în trecut au corespuns unei frecvenţe inferioare pentru ca acum să savureze un stadiu superior al existenţei cosmice. Pentru aceştia Pământul poate fi o răsplată. Ei vor rămâne pe Pământ datorită anturajului. Alţii, care doar au ajutat la ridicarea energiei, vor pleca din nou.

în sens larg, Pământul este un cadou al Divinului către Sine însuşi, pentru a vedea ce poate; pentru a-şi da seama ce este, dar, în fapt, cadoul reprezintă o lumină falsă care începe acum să se risipească prin reapropierea de Divin.

Iar tu, Jan, pentru că ai întrebat asta, nu te vei mai lăsa pradă lumii pământeşti, pentru că pământescul avansează în conştiinţa cosmică, asta înseamnă că merge către linişte, pace. Astfel că Divinul a ancorat elementele în sine - aşa cum a făcut-o şi Pământul. în divin sunt fixate liniştea, pacea, forţa, vindecarea, aşa cum în pământesc se află focul, apa, aerul şi pământul.

Această legitate dă Pământului aripi să se apropie mai mult de Divin. Tu, care pui aceste întrebări, peste o mie de ani nu va mai trebui să le formulezi cu referire la Pământ, căci acesta va fi fost avansat într-o conştiinţă superioară, pe cea mai înaltă treaptă a acestei conştiinţe. Totuşi, dragul meu Jan, atunci când fruntea ta va privi în mocirla morală a ceea ce se află în urma Pământului, de fiecare dată când vei privi înapoi peste o sută, o mie de ani, vei pune din nou această întrebare. Căci acolo se vor afla aceia care părăsesc acum Pământul pentru că nu mai pot suporta frecvenţa acestuia - o frecvenţă prea ridicată. Având în vedere acest aspect a fost aleasă cu grijă o planetă din spaţiul cosmic, care să-i preia pe cei care nu mai sunt pe Pământ. Şi pentru aceia, atunci când se va repeta acţiunea de astăzi de pe Pământ, întrebarea va deveni din nou importantă: *„Pentru ce a fost creată această planetă?"*

Ea a fost creată - compară cu manifestările sportive conform principiului panem et circenses - poporul are

nevoie de pâine şi circ - ca un fel de ultim tramvai. Şi anume, pentru a crea loc acelora cărora li s-a tăiat respiraţia şi pentru a oferi loc acelora care au nevoie de linişte şi de odihnă pentru a merge mai departe.

Cei de acolo nu pot întotdeauna să râdă, căci nu mai au aer. Tot aşa şi pe Pământ, în toţi anii existenţei sale, râsul este mai degrabă o raritate. Aceste lucruri trebuie să-şi găsească acum sfârşitul.

Foarte frumos! Mai înainte spuneai că aici există încă civilizaţii, respectiv fiinţe, care stau ascunse de făpturile din prezentul nostru. Prin asta faci aluzie la aşa-numitele fiinţe-reptile sau oamenii-şopârlă ? Dacă da, ce rol au ei aici pe Pământ?

Eu nu fac aluzii. Eu trimit către faptul că pe Pământ nu există numai oameni. Tu întrebi de cei cu *„capete de reptilă”.* Asta-i bună! Cine o să te creadă? Nimeni.

Totuşi o să-ţi răspund. Depinde de privirea şi de conştiinţa celui care priveşte. Acel prin care vorbesc eu acum *(mediumul; observaţia autorului),* a văzut deja oameni care nu măsurau mai puţin de 2, 50 metri. Bineînţeles că nu-1 crede nimeni.

Ce spui că ai văzut este exact ceea ce ai văzut. Iar acel lucru a fost observat de fiinţele care au frecvenţa necesară pentru asta. Poate să arate pentru tine ca o reptilă, dar are şi capacitatea să îşi schimbe înfăţişarea. Poate arăta ca un om, dar numai acela care vede îi zăreşte adevărata faţa.

în realitate, Pământul este însufleţit de diverse specii, nu numai de cele cu capete de reptilă. El nu este locuit, el este animat de fiinţe care pătrund puternic în frecvenţa pământească a conştiinţei. în cazul amintit este vorba despre fiinţe care sălăşluiesc adânc în Pământ. Acolo se odihnesc ele. Sunt acele entităţi care, potrivit spuselor tale, *„stau în spaţiul găunos”.* Sunt alcătuiri cosmice. Eu nu le-aş da acelor creaturi numele de *om.* Respiraţia este altceva, presupune plămâni şi formă exterioară. Dar astăzi nu vreau să-ţi spun mai mult despre asta - vei auzi noi amănunte într-un alt moment, când vom vorbi despre altceva.

Totuşi există şi individualităţi care nu au degete şi aproape că nu au nici mâini. Există şi individualităţi fără

picioare. Ele seamănă cu un castravete, totuşi au o substanţă mai luminoasă. Acestea sunt într-o anumită măsură părticele care accelerează atmosfera, aerul. Ele se află în crusta Pământului, în stratul solid al Pământului şi dirijează oxigenul din afara stratului Pământului către adâncimile interioare, pentru ca Pământul să
fie străbătut de respiraţia Divinului. Există astfel de fiinţe, căci voi trebuie să înţelegeţi că atmosfera Pământului este otrăvită prin tot ceea ce faceţi voi oamenii. Astfel că vor exista întotdeauna grădinari şi pădurari cu conştiinţă cosmică, invizibili pentru oameni, căci învelişul corpului lor este adaptat muncii. Clarvăzătorul poate să le vadă pe aceste fiinţe în anumite circumstanţe. Ele sunt alcătuite din substanţă divină, şi în cazul lor nu numai factorul timp are valoare, ci şi factorul spaţiu. Ele sunt capabile să opereze cu timpul şi cu spaţiul. în acest mod există o existenţă şi o plecare, în simultaneitatea lucrurilor. Este sincronism. Pentru că astfel de lucruri provoacă oamenilor teamă, legităţile spaţiului şi timpului au valoare în simultaneitate.

Oamenii de ştiinţă ai Pământului vor trebui să-şi pună astfel de întrebări în curând, mai precis atunci când se va ridica frecvenţa Pământului. Se vor întreba ce se mai găseşte în stratul Pământului. îşi vor da seama că Pământul are o origine luminoasă şi că este o fiinţă organică. Vor vedea că elementele sunt însufleţite; că există fiinţe care dirijează elementele şi le stăpânesc - ceea ce voi numiţi spirite ale naturii şi fiinţe elementare. Va fi descoperită o nouă tehnologie şi deodată vor apărea pe monitoare fiinţe mici, care vă vor face semne.

Va fi fascinant.

Mi-ar place acum să aflu ceva despre tine şi despre viitorul tău.

Dacă îmi permiti te-aş întreba ceva mai intim: care este ţelul tău personal? Vei £ întotdeauna mijlocitor al forţei divine sau vei preda această activitate unei alte forţe divine, pentru că tu *însuti* ***poate doreşti să progresezi şi să*** *£i* ***mai aproape de forţa divină?***

Eu sunt, aşa cum se întâmplă şi cu îngerii, o forţă curgă-toare, adică ceea ce tu auzi astăzi, în timpul vostru, vei auzi şi peste alţi zece ani. Dar ce vei auzi în curând, în următorii ani, va fi - în cuvintele voastre - de o calitate mai bună,

pentru că eu însumi mă aflu în progres, odată cu Pământul, cu sistemul solar, cu galaxia şi cu întregul Univers, întrucât Divinul inspiră. Astfel că, permanent, elementele fiinţei mele sunt predate Divinităţii, căci şi eu adun experienţe, nu prin frecvenţa

arhanghelilor, ci pe calea dreaptă, directă. Prin faptul că adun informaţii şi energie şi le predau mai departe către Divin, eu mă golesc. Aceste zone goale sunt apoi reumplute de părţile divine.

Imaginează-ţi cum pot fi eu de ajutor de miliarde de ori, asemenea unui medic care îngrijeşte o rană. Asta nu merge la infinit, pentru că eu sunt acoperit de suferinţă şi durere. De aceea sunt revigorate aceste zone, pentru ca eu să nu sufăr, căci eu sunt plin de pace, fericire şi natură divină. Aceste zone goale sunt din nou umplute cu lumină, inundate de lumină. Sunt o forţă care curge, comparabilă cu un cerc ori cu o sferă - un sistem care se roteşte. Mă aflu mereu în proces de înnoire pentru că mă aflu în mişcare, pentru că sunt în mişcarea Divinului.

De aceea, în cuvinte simple aş putea să spun că sunt înlocuit, dar nu este aşa. Asta trebuie înţeles într-un sens cosmic superior, asemenea unui bazin cu apă în care se înviorează animalele, care este permanent împrospătat de un izvor. Astfel că eu nu sunt de fapt înlocuit; eu mă aflu permanent în proces de înnoire. Faptul corespunde într-un anume fel unui schimb curgător - unei acţiuni de dare şi de luare. în înţelegere cosmică mă supun înnoirii, aşa cum tu te supui înnoirii. Tu îţi schimbi învelişul corporal, totuşi în esenţă rămâi constant.

încă o dată pentru informare: când vii să iei sufletul, îl predai îngerului păzitor? Şi în ce formă vă armonizaţi acţiunile imul cu celălalt?

El nu este singur. Eu îmi armonizez acţiunile cu el. Când este adus sufletul, nu particip doar eu. Astfel că permit celor care în viaţă au fost bunic sau mamă ori alte rude ale sufletului să ia parte la eveniment. Eu sunt cel care hotărăşte acest lucru, Dumnezeu mi-a dat mie această forţă. Eu stabilesc când se pleacă, în conformitate cu legile cosmice, cu planul sufletului. Eu sunt paznicul, eu sunt cel ce ia decizia. Eu hotărăsc *când* se pleacă, *cum* se pleacă, dar în conformitate cu planul sufletului. Eu nu stabilesc niciodată *că* se pleacă. Asta aduce cu sine fiecare conform

hotărârii luate la nivel cosmic.

De aceea eu îmi coordonez acţiunile cu îngerul sufletelor, îngerul păzitor.

Sunt posibile prelungiri, dacă ele sunt prevăzute în plan. Şi scurtările sunt posibile. Dar şi aceste aspecte trebuie să fie conţinute în planul sufletului.

încă o dată aş dori să verific, pe scurt, dacă am înţeles corect faptul că tu predai îngerului păzitor sufletul pe care l-ai scos din corp, iar sufletul intră apoi într-un somn de regenerare pentru a se odihni înainte de încarnare.

Niciodată nu există somn în plan divin. Eu sunt un transformator, un acumulator, ceea ce înseamnă că eu aprind lumina. Plecarea sufletului din corp poate fi comparată cu aprinderea luminii. Eu nu predau sufletul, eu îl ofer mai departe. Nu există o competenţă fixată în norme scrise, este un râu. Este o legitate cosmică atunci când sufletul părăseşte corpul ca eu să-l ţin, pentru ca să nu cadă şi să se spargă - în sens cosmic. Eu ţin, să spunem aşa, informaţia celulelor, pentru ca aceasta să rămână la un loc şi să înceapă ulterior să se despartă treptat, într-o stare de prezent, pentru ca respectivul corp să nu se rupă în bucăţi în câteva secunde fiind părăsit de suflet, de forţa vieţii. Acolo mai sunt şi lacrimile membrilor familiei, ale oamenilor, care produc ruperea în bucăţi - de ei nu mă ocup. Asta nu este sarcina mea.

Pe de o parte eu ţin corpul. Imaginează-ţi că îl ţin cu o mână. Pentru că sufletul - după ce am rupt legătura lui cu corpul - şnurul de argint - se eliberează din corp şi urcă, nu voi putea să-l predau, pentru că nu se află în mâinile mele. Eu îl ofer mai departe, dându-i un uşor impuls. Astfel, îngerul luminii, pe care voi îl numiţi *îngerul păzitor,* se va ocupa de suflet. El îl va curăţa, îl va spăla, şi îi va indica locul care-i face bine. Eşti de părere poate că acum sufletul doarme, dar de fapt intră în faza regenerării, a liniştii, a odihnei, a visării cu ochii deschişi.

Un element divin nu va dormi niciodată. Vorbirea este cea care ne separă, nu faptul. Ne despart lumile vorbirii. Obosit de acţiunile sale, sufletul poate să se odihnească, să viseze cu ochii deschişi, ca şi cum şi-ar pierde privirea în depărtare. Aici sufletul îşi reflectă conştiinţa. Poate fi vorba de o privire în ultima sa viaţă, dar întotdeauna cu trimitere către evenimentele viitoare. Sufletul va lăsa ceea ce este vechi, de aceea este necesară liniştea, pentru a transforma vechiul în starea de

prezent, pentru ca prin aceasta, prin stadiul de actual, să afle ce se găseşte mai departe, pentru a-şi da seama de discrepanţa dintre lumină, dintre frecvenţa divină şi frecvenţa stării prezente; şi pentru ca, apoi, prin discuţii cu îndrumătorul sufletului şi cu îngerul păzitor, să plănuiască existenţa viitoare.

îngerul păzitor face asta împreună cu îndrumătorul sufletului, o forţă care se află deasupra acestuia. Ea este asemenea unei mame, care ştie ce este cel mai bine pentru copilul ei şi-l ajută să meargă mai departe. Acest îndrumător al sufletului avertizează, de asemenea, şi atunci când încărcătura viitorului, a acţiunilor următoare este mult prea mare.

De aceea nu va fi surprinzător pentru tine să afli că, atunci când încărcătura este prea grea pentru tine, îndrumătorul mă poate ruga să pregătesc sfârşitul vieţii.

Asta poate însemna din punct de vedere strict pământesc sinucidere. Dar aici este Cosmosul, nu Pământul. Acestea sunt cele mai înalte legi cosmice, care sunt greu înţelese de om, pentru că ele capătă sens doar în context, în legătură cu celelalte vieţi ale sufletului respectiv. Astfel că îndrumătorul sufletului are voie să mă atingă, asta înseamnă să mă pună în vibraţie, în acţiune, pentru ca eu să pregătesc sfârşitul în-deletnicirii omului respectiv. în acest caz eu nu ofer sufletul îngerului păzitor, ci direct îndrumătorului pentru ca el să discute cu sufletul modul în care va proceda mai departe.

Câteodată ajut cu plăcere la această acţiune de înlăturare a suferinţei pământeşti, pentru ca încărcătura să fie împărţită. Aceşti oameni, aceste suflete au adesea nevoie de linişte, de o odihnă mai lungă, pentru ca sufletului să-i fie clar ce este în stare să suporte pe viitor.

Asia *înseamnă că moartea prin liberă alegere, sinuciderea, care este condamnată de mulţi oameni, considerându-se că omul* se *sustrage sarcinii sale, că renunţă şi nu mai vrea să-şi ducă la bun sfârşit drumul vieţii, nu este întotdeauna la fel. Există, prin urmare, excepţii?*

Moartea prin liberă alegere este o temă cu multe substraturi. Tocmai am pomenit despre cosmos. Dacă

„pachetul" este prea greu iar omul nu este în stare să-l ducă, cosmosul îl poate ajuta să-l lase, pentru ca încărcătura să fie împărţită mai multor vieţi. Dacă vom continua să comunicăm, vei putea să înveţi mult mai multe lucruri despre asta. Doar atât îţi spun acum: vei înţelege prin mine că „Dumnezeu" , izvorul tuturor lucrurilor noastre, nu este niciodată un Dumnezeu care pedepseşte, pentru că el este în sine logic, armonios, şi rotund. Acela care a plecat prin sinucidere, pe care eu l-am ajutat - iar prin ajutorul pe care-1 dau sunt prezent în cazul fiecărei morţi - acela nu va arde şi nu va fierbe definitiv în Infern; povara lui este împărţită - nu este scutit de ea, ci sarcinile sunt etapizate. Astfel că dintr-o viaţă se face o a doua, o a treia poate chiar o a patra. Asta îl aruncă înapoi în lumea pământească, unde î-a fost simţită lipsa, pentru că în lumea pământească există timp; la nivel cosmic, timpul nu are nici un rol. Chiar dacă trăieşti zece sau o mie de vieţi; nu timpul este acela care contează.

Ai pomenit şi de „îngerul îngăduinţei". Aş dori să adu mai multe despre el Cine este, ce funcţie are si cum te raportezi la el?

Dacă vorbeşti de *îngerul îngăduinţei* se schimbă situaţia. Când îl pomeneşti, se schimbă frecvenţa. Se schimbă chiar aerul pe care-1 respiri, dacă respiri conştient. *îngerul îngăduinţei* a fost ales de curentul divin cel mai înalt pentru a funcţiona într-un fel de Divinitate, în cea mai înaltă Divinitate, în el s-a unit tot ce este în Dumnezeu, el străpunge tot ce este de străpuns. Asta înseamnă că, dacă, să presupunem pentru tine activitatea mea este irevocabilă, el poate să schimbe asta. El poate să riposteze cu aceeaşi tărie, chiar să mă contreze. Niciodată nu va spune: *„Tu, înger al transformării, nu ai dreptate. "* El va veni şi va spune binevoitor: *„Pe acesta îl desprindem prin voia Domnului".*

Atunci se petrece schimbarea. Căci atunci când acţionează *îngerul îngăduinţei* se împlineşte voinţa divină. El se află în reflexie directă din lumina divină. Astfel că poate să înconjoare forţa christică, ceea ce înseamnă că nu curge direct prin forţa christică, ci este legată de ea, se află în legătură directă cu Divi-

nulînsuşi.

în acest fel - s-ar putea să râzi - a fost odinioară creată poziţia papei. în cuvintele voastre se numeşte papă. Papă, în sens restrâns înseamnă că demnitarul papal este reprezentantul lui Dumnezeu pe Pământ. *îngerul îngăduinţei* este în sens larg, reprezentarea lui Dumnezeu pretutindeni. Astfel, în exprimare plastică s-ar putea spune că *îngerul îngăduinţei* este reprezentarea papală a tuturor fiinţelor; îndeplineşte în Univers funcţia unui papă.

îngerul îngăduinţei este încorporarea Divinului şi nu poate fi comparat în forţa sa de acţiune, în conştiinţă, în structură, cu mine. Dimpotrivă, eu însumi sunt brut şi nerafinat.

îngerul îngăduinţei este asemenea razei divine însăşi. Dacă facem o comparaţie între noi doi, având în vedere razele luminoase, atunci eu aş corespunde unei lămpi de buzunar, în timp ce raza luminoasă a îngerului îngăduinţei ar fi asemănătoare cu o rază laser. Atunci când vine el, eu mă dau la o parte, închei ceea ce fac, dar nu cu mânie ascunsă, căci el este - văzut din perspectivă pământească - frumuseţea şi iubirea însele; mă bucur să renunţ; mă bucură să ofer; este ca şi cum ai fi proaspăt îndrăgostit. Pentru *îngerul îngăduinţei* ai face totul când ai ocazia.

El reprezintă şi o instanţă - asemenea poliţiei de pe Pământ - care supraveghează ca în tot să domnească ordinea divină - din perspectivă cosmică şi nu pământească.

Tot mereu este pusă întrebarea: *„Unde este Dumnezeu?”* Dumnezeu este întotdeauna omniprezent, chiar prin *îngerul îngăduinţei*, mai ales atunci când acesta este trimis pentru a clarifica situaţiile.

II poţi chema pe acest înger chiar în elementele mai înalte ale conştiinţei tale. Acest înger poate fi găsit atât la nivelurile fine, cât şi la cele inferioare ale existenţei pământeşti. Adeseori pe Pământ revine în discuţie întrebarea: *„ Unde este Dumnezeu la toate aceste războaie?” El* pun această întrebare pentru că nu sunt în stare să-l primească pe *îngerul îngăduinţei*.

Dar pentru că mergeţi odată cu Pământul într-o substanţă superioară, îl veţi putea primi. Atunci veţi şti

că EI este direct din Divin şi că sarcina sa este mila divină; de asemenea el are intr-un anume mod şi funcţia de protecţie şi de control a întregului, pentru ca totul să fie divin.

Există şi suăete de copil, suăete tinere - de exemplu suflete care încă nu s-au încarnat?

în aceasta comparaţie ar trebui să luăm în consideraţie numai Pământul. Dacă iei Pământul în existenţa sa, atunci există suflete care au fost aici de multe ori, care cunosc foarte bine lumea pământească. Din perspectivă pământească, pentru că există timp, există şi suflete bătrâne. Dar în sens universal - de pildă în galaxie - există multe suflete cu experienţă, care adeseori au sărit de la o dimensiune la alta; în traducere, ar suna cam aşa: care se orientează.

Din perspectivă cosmică, din perspectivă divină, nu există suflete tinere şi suflete bătrâne, căci totul a izvorât simultan din Dumnezeu - s-a aflat în revărsarea divină. Aici totul este identic, se află într-un prezent permanent.

în afara energiei divine se poate, firește, vorbi despre suflete „bătrâne", dacă prin asta se înţelege experienţă şi maturitate. Cu cât un suflet este mai experimentat, mai conştient şi se adaptează mai bine în sistemul care se roteşte, cu atât mai devreme va începe să fie rotund; rotund, pentru că aparţine infinitului, pentru că se întoarce cândva în Divin. Astfel, părţi ale sufletului pot fi schimbate, însemnând că o conştiinţă veche, o experienţă veche se întoarce în izvorul divin, iar acest spaţiu face loc pentru noi experienţe. Sau altfel spus: experienţa veche, ceea ce a fost trăit, pătrunde în izvorul divin, pentru a hrăni Divinitatea, căci acest nou care pătrunde în Dumnezeu începe să producă frecare, să genereze căldură, începe să întărească eternitatea. Astfel văzut, sufletul poate să se topească, să devină mai mic, până când nu mai rămâne din el decât nucleul divin, puritatea. Sufletul se îndreaptă spre momentul contopirii.

Aceasta este însă o temă vastă, la care abia dacă poţi să răspunzi în plan pământesc. Aici este nevoie de cunoaşterea dimensiunilor superioare, cunoaştere pe care voi nu o aveţi. Din cauza aceasta lucrurile nu pot fi explicate logic. Pentru că în lumea materiei fine nu există timp, gândirea dual se

blochează întotdeauna.

Analizează lucrurile în frecvenţa fiinţei. Din punct de vedere pământean se poate spune că există suflete bătrâne, cu experienţă, dar nucleul lor provine din Divin, ceea ce înseamnă că ele poartă în sine acelaşi lucru.

în literatura spirituală există noţiunea de „eu mai înalt" care, comprimată într-o propoziţie, se referă la partea cea mai înaltă a unui suflet, care se poate scinda în diferite fragmente, în diverse suăete-părţi - asemeni ţie - şi care conţine toate informaţiile acestor fragmente, un fel de sufitei- *mamă. Este corect?*

Eul mai înalt poate doar să fie simţit. In cel care vorbeşte *(în medium; observaţia autorului),* la momentul discuţiei noastre este deschisă partea dreaptă a capului. Acum el este străbătut de *eul mai înalt.* Acesta curge prin cap, direct în inima sa, pentru a fi luminat de soarele spiritual. Aici este vorba de împărţirea în trei, numită în cultura ta *Treime* sau *Sfânta Treime.* în reunirea întregului, acesta este nucleul divin.

Astfel că *eul mai înalt* poate fi înţeles ca o umplutură divină, ca o putere divină, ca parte a Divinului. Este exact Divinul, fluviul divin; în acest mod poate fi cel mai bine înţeles *eul mai înalt*

Ţi-aş putea răspunde afirmativ, cu indulgenţă, dar nu cu creierul ori cu raţiunea. Lucrurile trebuie aranjate dincolo de raţiune. Oamenii vor fi în stare să priceapă aceste lucruri abia atunci când vor fi trecut într-o frecvenţă mai ridicată a actualei conştiinţe pământeşti. *Eul mai înalt* va putea fi clar înţeles în aspectul divin, în frecvenţa divinităţii. Consideră *eul mai înalt* drept canal al frecvenţei divine. Sunt posibile diferite emisii, diferite încărcări ale sufletului. Altfel spus: este posibil ca diferite părţi ale *eului mai înalt* să se încarneze în acelaşi timp. Dar asta este foarte complicat.

Având în vedere că nu ai fost niciodată încarnat ca om-în comparaţie cu îngerul păzitor - m-ar interesa dacă ai dori poate, vreodată, să te încarnezi ca om, ca mine, de exemplu?

(râde) Aşa ca tine, cu siguranţă nu...

Nu, zonele fiinţei mele care pot căpăta înfăţişare se află deja în păturile materiei, atunci când eu mă manifest. Totuşi în nucleul meu doresc să fiu doar Divinitate. Eu accept aceste zone ca experienţă, ceea ce înseamnă că se produc scindări la nivelul structurii mele corporale. Ar fi un aspect

interesant. Tu ai o minte luminată...

Gândeşte-te dacă nu cumva vreun înger, care în totalitatea sa ar dori să fie doar Divinitate, nu a dorit vreodată să poată simţi iarba Pământului cu capătul cel mai îndepărtat al veşmântului său şi gândeşte-te, pe viitor, dacă băiatul ori fata, care la vârsta de şapte ori opt ani îşi lasă viaţa, nu a fost poate cel mai îndepărtat capăt al structurii sufleteşti a unui înger, care voia să adulmece măcar o dată aerul pământului....

Asta se poate întâmpla în jocul existenţei cosmice....

Foarte interesant..

Tu poţi simţi aceste lucruri, dar nu le vei afla niciodată. începe să practici o comunicare intensă cu mine, atunci când eşti liniştit, iar eu îţi voi implanta aceste aspecte; a fost motivul pentru care te-am vizitat cu mult timp în urmă; era necesar pentru mine să mă târăsc în tine, în structura ta, în reţeaua ta de coordonate, pentru a afla căile tale nervoase. Dacă eşti deschis pentru asta - deci pentru mine - mă voi revărsa în structura creierului tău pentru a-ţi da aceste gânduri, care vor stârni în tine milioane de întrebări. Dar pentru asta trebuie să-ţi activez creierul, astfel încât să nu manifeşti tulburări în gândire - să devii nebun, retras, să te distanţezi de acţiunea prezentă.

Ceea ce te aşteaptă este un domeniu imens.

Ceea ce găsesc eu fascinant în activitatea ta este în special faptul că tu vii să iei TOATE sufletele, criminalii dar şi sfinţii, iluminaţii, ajutoarele de călău, copiii de care s-a abuzat, bunicile, toţi...

Au existat vreodată forţe care au vrut să te împiedice în activitatea ta? Altfel spus: ai duşmani, de pildă forţe întunecate? Sau există o înţelegere la nivel cosmic?

Totul se subordonează legităţii cosmice. Se întâmplă mereu ca eu să întâmpin piedici în acţiunea mea; să fiu, aşa cum ai spus tu, împiedicat de către forţe mai întunecate. Se poate întâmpla. De pildă, când lacrimile celor care-1 înconjoară pe muribund sunt foarte intense. Adeseori se spune: *„Te rog, nu!"* Cât de des mi se întâmplă mie să stau în faţa uşii fără să pot lăsa să se reverse lumina acţiunii mele în întunericul evenimentelor de acolo! în acest caz, forţele întunecate sunt susţinute de lacrimile acelora care stau în jurul patului persoanei ce va părăsi lumea. De parcă ar fi o

asediere.

Imaginează-ti cum muribundul sta în pat şi este împresurat de cei care nu vor să-l lase să plece. Aparent oamenii sunt cei care plâng, dar în realitate este vorba de carnea care plânge. De materia, care nu a înţeles că şi ea este tot lumină.

Astfel privită, forţa întunecată este deseori necunoaşterea, frecvenţa joasă a neînţelegerii, iar în sens larg, frecvenţa inferioară a cărnii, devenită intr-un anume mod independentă prin egocentrism, prin dinamică proprie, forţă ce doreşte reţinerea cărnii muribundului. în acest fel, cel care pleacă se smulge din mâinile mele pentru un scurt moment, iar eu trebuie să am răbdare până când trec din nou la acţiune. Dar este vorba doar de câteva momente conform socotelii pământeşti a timpului.

Ele ţin de jocul imperiului spiritual. Mie nu-mi provoacă durere, întrucât am înţeles - aşa a conceput Cosmosul - că acest joc duce mai departe carnea prin faptul că ea devine lumină. Şi din acest motiv, după ce pleacă spiritul, nu las corpul-carne să se descompună. Nu o fac, pentru a le da de înţeles structurilor cărnii că şi aceasta a fost însufleţită şi a fost creată de forţa luminoasă. Materia trebuie tot mereu făcută să înţeleagă că şi ea este lumină. Carnea trebuie făcută să priceapă că joacă doar rolul cărnii şi că, la rându-i, şi materia provine din Divin - numai că într-o formă mai densă. Este lumină comprimată, care joacă rolul materiei.

Astfel că la întrebarea oamenilor: *„ Oricine poate ti fericit?”, „Oricine poate li milionar?”* - ori transpusă la nivel cosmic: *„Oricine poate ti înger sau suflet?* - răspunsul este *„Nu!”,* căci elementul divin trebuie să fie şi materie. Materia este în compoziţia elementelor divine, dar nu are mişcarea, libertatea de mişcare pe care o are sufletul. Astfel privită, materia este subordonată spiritualului şi sufletescului. Asta nu place materiei atunci când dezvoltă conştiinţă şi de aceea se apără şi se agaţă cu plăcere de sine însăşi.

Prin urmare, alăturarea părţilor identice - carne de carne îngreunează desprinderea muribundului.

Este indispensabilă moartea, moartea fizică? întreb asta, *pentru* ***că există*** *relatări ale unor oameni, care pe baza unor* ***tehnici speciale meditative sau aşa ceva, pot să încetinească procesul de îmbătrânire sau chiar să-l anuleze total. Şi în opera mea anterioară Jos mâinile de pe această carte!”am***

făcut o descriere a unor astfel de oameni, care trăiesc în Himalaya şi care au rămas într-o stare numită „Samâdhi"- şi asta de mii de ani, se presupune că din epoca Atiantidei. Cum este posibil şi care este sensul?

Este vorba de un fel de somn aparent. Iar acest somn aparent poate să fie trăit de un suflet dacă s-a dezvoltat suficient de mult. Corpul nu mai are atunci nevoie de mâncare şi băutură. Sufletul trăieşte în această stare din hrana spirituală. Aceşti oameni extrag din lumea spirituală o esenţă a luminii şi predau această energie pozitivă, dincolo de temniţa de bună voie aleasă, către lume, pentru a o stimula.

Acest lucru este posibil prin informaţia celulară. Celulele sunt reprogramate. Dacă celulele nu primesc indicaţia să se descompună, atunci ele vor continua să existe. Totuşi mediul înconjurător erodează acest corp - în grotele în care acestea se odihnesc - şi astfel este foarte posibil ca materia să fie distrusă din exterior către interior. De aceea, astfel de fiinţe sunt de cele mai multe ori îngrijite de ceilalţi, care se preocupă ca respectivele corpuri aflate în odihnă să nu fie pângărite ori atacate de animale.

în biologia cosmică este posibil să existe viaţă veşnică în corp; dar în lumea pământească asta reprezintă o dificultate, fie chiar şi numai din cauza otrăvii prezente în existenţa umană - de pildă otrava din mediul înconjurător - care acţionează asupra corpului.

De aceea nu se poate realiza o prelungire a vieţii în acelaşi timp cu derularea acţiunilor cotidiene, căci asta ar necesita enorm de multă energie.

în această situaţie intervine din nou principiul interacţiunii - acţiunea de a da şi de a lua.

Pentru că mişcarea împinge corpul înainte, el simte că are nevoie de liniştea din spatele său. Şi dacă nu o are, se uzează. Când el se află în stare de repaos, când este la polul de odihnă, nu mai este însă posibil să intervină uzura.

Sensul întregului este prins în structura sufletească a acelora care poartă corpul respectiv cu scopul de a arăta că este posibil mai mult, că omul este capabil de mai mult decât să îmbătrânească şi să moară la optzeci de ani. Aşa cum spuneam, omul este de natură divină şi asta a uitat el. Totul este posibil, dacă el crede în asta.

Aceia care practică încetinirea procesului de îmbătrânire şi care doresc să fie capabili de mai mult sunt în cele mai multe cazuri cei care cred în Divin. Dar să nu consideri asta o realizare; este mai degrabă o jerfă, căci în partea cosmică a existenţei tale, vei purta dorinţa de a fi în Cosmos; nu vei avea niciodată dorinţa să poposeşti vreme îndelungată pe Pământ.

Prin urmare aceşti maeştri sunt rari, de asemenea şi meşteşugul şi harul lor, întrucât foarte puţini dintre cei ce merg pe drumul luminii îşi doresc aşa ceva.

Compară Pământul cu un atelier. Poate fi munca oricât de frumoasă, după ce ai făcut-o, tot îţi doreşti să te odihneşti, căci ea te-a solicitat. Astfel, existând munca a fost creată şi odihna. La nivel cosmic, încarnarea şi reîncarnarea sunt soluţia pentru întoarcerea la origine, pentru a ajunge din nou la linişte şi la forţă. Perioada şederii în lumea spirituală este o perioadă de odihnă. Timpul de şedere pe Pământ reprezintă timpul de lucru.

De aceea munca acestor maeştri îşi găseşte motivaţia în faptul că ei indică celorlalţi oameni calea, arătându-le că există mai mult şi că este posibil mai mult, stimulându-i să fie mai mult.

Dar mai există încă o variantă: adeseori se fac experimente cu legile cosmice pe Pământ, se fac aplicaţii şi transformări.

Poate te vei mira, dar în Imperiul ceresc există secţii de lucru, în care îndrumători spirituali, avatari ai luminii, încearcă să facă experimente asupra corpului uman. De aceea experimentele cu oamenii de pe Pământ au fost importante - oricât de îngrozitor poate să-ţi pară asta - pentru a cunoaşte structura celulară; pentru a cunoaşte în ce măsură Creaţia divină a pătruns de fapt în carne. S-a depărtat carnea foarte tare de planul Creaţiei Divine ori materia a început să poarte inteligenţa divină? Pot maeştrii luminii şi îngerii păzitori să dirijeze carnea?

Pe Pământ au existat execuţii capitale îngrozitoare, prilej cu care oamenii au fost cercetaţi pentru a se afla cât de departe a ajuns omul şi carnea; la nivel cosmic aceasta reprezintă -iartă-mă - o necesitate. Pentru asta s-au oferit mulţi şi s-au declarat pregătiţi să se facă experimentele asupra lor. Lor li s-a mulţumit, dar li s-a spus în acelaşi timp că, în fazele cele mai profunde ale durerii, numai carnea

strigă, căci sufletul s-a îndepărtat, pentru a nu resimţi durerea sufletească precum un chin. Şi aşa cum s-a făcut asta pe Pământ - nu numai de către oameni, ci şi de inteligenţe ale altor planete, care au venit şi au efectuat experienţe cu fiinţele existente aici - tot astfel s-a întâmplat şi la nivel cosmic. Aici s-a verificat şi s-a cercetat cât de departe, în dezvoltarea sa, a ajuns carnea. Este necesar ca tocmai în stadiul de intrare a Pământului într-o frecvenţă mai înaltă să se verifice cât de departe a ajuns omenirea. Această analiză a început deja din anii trecuţi.

De aceea au venit pe Pământ încă de mult timp maeştri ai luminii, pentru a testa cât se menţine un corp şi pentru a verifica în ce măsură a progresat Pământul, căci omenirea devine din ce în ce mai bătrână.

Pe planetele pe care le-ai vizitat odinioară este normal ca fiinţele să treacă de o sută de ani. Oamenii de pe Pământ ating, dimpotrivă, o medie de vârstă de optzeci de ani - opt pentru infinit şi cifra divină a vieţii, zero pentru principiul originar al tuturor existenţelor. Acum Pământul pătrunde mai departe şi de aceea este important să se verifice cum funcţionează, din această cauză oamenii au fost împărţiţi în cei care pleacă, cei care rămân şi partea care va progresa , căci nu toţi îşi mai pot găsi loc pe platforma Pământului.

Verificarea reprezintă tot o sarcină a acelora care ţin spiritul în corp pentru prelungirea vieţii.

Foarte interesant! Se presupune, de asemenea, că aceste fiinţe, conform spuselor unor martori oculari, au în parte o înfăţişare amSbiană - cu membrană interdigitală şi cu branhii - de altfel în epoca Aflantidei a existat o rasă care putea trăi şi sub apă - şi că aceste corpuri se păstrează până astăzi cu un anumit scop, ca într-un fel de bazin genetic, pentru a conserva genele; un fel de arhivă genetică, care acum - în timpul progresului Pământului -va ti din nou de folos.

Este firesc. Este vorba de totalitate. Cunoaşterea din timpurile vechi este conţinută în infomaţiile celulare. Astfel văzute lucrurile, poate fi necesar ca omul cu branhii să dea mai departe experienţele sale către izvorul divin, iar acesta să le divulge din nou cercetătorilor din timpurile actuale. Are loc un schimb de cunoaştere, o distribuire a ei. Dar puterea nu va fi exercitată cu ajutorul oamenilor cu branhii.

în cartea mea despre copiii clarvăzători, eu desenam aceşti copii, care actualmente simt numiţi „copii-indigo", povesteau că ei se aăă pentru prima dată pe Pământ, cu scopul de a institui aici o anume, să-i spunem, „cunoaştere interstelară", prin care pe de o parte să sprijine schimbările de pe Pământ şi, pe de altă parte, să contribuie la accelerarea acestora.

Eu îţi spun, jan: *„Fii prudent!",* căci pe cei adevăraţi îi recunoşti nu după capacităţile lor, ci numai după faptele lor! Multe spirite înalte care au vizitat lumea s-au abătut din drum când au obţinut putere şi faimă. Se va vedea cât de multe suflete din cele proaspăt sosite îşi îndeplinesc într-adevăr sarcinile...

Oamenii găsesc întotdeauna cu plăcere interpretări, chiar şi la această temă. Ştii şi tu că dintre copiii pe care i-ai vizitat, unul sau altul a luat între timp narcotice şi a alunecat puternic în materie, nefiind clar încă dacă îşi mai păstrează capacităţile ori mai rău, cu ce scop le va folosi...! Fii prudent!

în general ai dreptate, acum vin nenumărate suflete de pe alte planete, fie să participe la ceea ce se petrece aici, căci schimbările ce se pregătesc pentru această planetă sunt foarte rare, mai bine zis nu se întâlnesc prea des, fie ele vor acţiona aici, îşi vor lăsa lumina să strălucească, urmându-şi intuiţia.

Sosirea acestor suflete are loc în serii şi se petrece în acele epoci ale planetei în care aceasta are nevoie de ele. Pentru că acum Pământul se dezvoltă în interiorul unui nivel de conştiinţă mai înalt, vin multe suflete de pe alte planete, care dau o mână de ajutor, aducând cu ele o nouă cunoaştere şi un alt mod de comportament. Entităţile vor fi pentru omenire şi un fel de avertizori.

Totuşi, pentru aceste suflete sosirea aici reprezintă o mare încercare, căci clarviziunea dublată de cunoaştere este o povară.

Ce crezi tu despre religiile pământene şî despre modul în care îl prezintă pe Dumnezeu şi pe om în cadrul Creaţiei? Care este părerea ta personală?

Eu nu sunt o persoană, eu sunt în curgere, eu sunt într-o structură, de aceea eu nu pot să văd personal. Şi exact asta este ceea ce le lipseşte religiilor în exercitarea lor - ele nu sunt în curgere. Ele pun

oamenilor un capac. Prin urmare, întrebarea privind *religiile* este dificilă, căci presupune o globalizare a sensurilor, respectiv a vocii, a expresiei.

Religiile însele nu sunt libere şi nu lasă nici oamenilor libertate. De aceea, un lăcaş bisericesc este în esenţă, un lăcaş bun, căci serveşte Divinului şi aminteşte de Creator. Dar dacă vine cineva care se ridică şi vorbeşte din amvon, aceasta este o *supra*-ridicare. Ea nu se potriveşte, căci este părăsită simultaneitatea existenţei. Nu mai este totul la fel, nu mai este Unitate. Consideră dezvoltarea bisericească din vremurile timpurii şi până astăzi ca un potenţial al puterii, ca o dezvoltare a puterii pentru progresul propriilor interese. întotdeauna a fost aşa. Originile însele au fost corecte şi importante. Revărsarea a făcut-o omul.

De aceea fiecare ar trebui să se găsească pe sine, să vorbească în grup şi să se regăsească pe sine dincolo de acesta. Cele mai multe religii au abolit *găsirea de sine,* pentru că au înţeles că dacă omul se găseşte, părăseşte cercul grupului. Prin această abolire a fost suprimată curgerea - curgerea divină. I-a fost întrerupt cursul, cu scopul de a reţine omul. A fost vorba de sete de putere şi de bani. De aceea religiile vor trebui să dispară, dacă oamenii sunt în curgere.

Oamenii cu caracteristicile tale nu vor putea niciodată să fie prietenii acelora care se întâlnesc în grupuri şi îndeplinesc acţiuni ordonate, căci pretenţiile tale şi chemarea ta este de a stimula oamenii către un comportament ce presupune asumarea propriei responsabilităţi.

Asta înseamnă că oamenii ca tine, căci tu ţi-ai desfăşurat activitatea şi în evul mediu, erau exilaţi şi chiar arşi. în acest mod ţi-ai găsit moartea şi tu. Oamenii de felul tău erau numiţi vrăjitori şi demoni. Şi asta se continuă până în timpurile noastre - poate că astăzi chiar mai mult decât niciodată, căci totul decurge în taină.

Nu au fost restricţionate cărţile tale pentru că au existat temeri că oamenii încep să reflecteze şi să verifice ceea ce vă este predat în şcoli, ceea ce vă spun guvernanţii?

Prin influenţa timpurilor noi, prin împărţirea omenirii, acest lucru va fi stopat.

Poate că vor mai trece încă generaţii până atunci, căci morile întregului - ale forţei divine- macină lent. Timpul pământesc este un timp care se trăieşte repede. La nivel cosmic, întrucât nu există structură temporală, existenţa se derulează în faze. Ei i se opune timpul Pământului. Dar Pământul a pornit deja pe drumul cel bun.

Pentru că religiilor le lipseşte curgerea - aceasta fiind esenţială - ele se vor sufoca. Se vor transforma în mlaştină, asemenea unui lac ce nu mai este hrănit de izvor. Izvorul, adică Divinul, poate hrăni doar ceea ce este în curgere. Trebuie să existe o derulare şi asta nu se întâmplă - izolat da, dar nu în ansamblu.

Deci se poate spune că este în raţiunea forţei divine să nu ai NICI o religie.

Adevărul este următorul: religiile sunt făcute de om. în raţiunea divină este bine - acceptând provocarea cuvintelor tale - să nu ai o religie, să fii liber de religie; dar în acelaşi timp să fii în adevăr, în curgerea divină, în curgerea luminoasă şi să accepţi ceea ce *este;* să nu accepţi ce *ar putea* fi.

Aceste structuri închistate sunt pe cale de dizolvare. Niciodată nu vei avea nevoie de un veşmânt pentru a te ruga; nu vei avea niciodată nevoie de învăţătură pentru a te mântui, deci nu vei avea nevoie de o structură. De aceea multe configuraţii se vor schimba. Nu vei mai avea nevoie de simboluri, căci simbolurile schimbă, separă. Vei vrea să te afli în claritate şi puritate.

Nu este nevoie de o religie, căci ea împodobeşte adevărul cu cuvinte omeneşti. Fără religie se produce autonomizarea omului, a conştiinţei. Aşa începe conştiinţa să-şi găsească autonomia şi să se situeze în adevăr. împodobirea prin multe cuvinte nu este necesară.

Tocmai** ai vorbit despre creştinism în evul mediu şi ai. po-**menit de faptul că am fost executat** pe **atunci. Acum ştiu cum au stat lucrurile cu încarnarea mea din perioada respectivă. Poţi să-mi mai spui ceva despre asta?

Chiar de pe atunci erai un eretic - şi ţi s-a întâmplat de mai multe ori. Adeseori ţi-au fost legate greutăţi (în jurul gleznelor), pentru că se voia împiedicarea ta din mers, din progres. Ai fost ars de multe ori *...(râde)*

întotdeauna căldura ţi-a fost prieten, *(râde în continuare)*

Gândeşte-te la nechibzuinţa ta, nebunule. în acea încarnare te-au ars. Ai vrut să te jertfeşti pentru Dumnezeu - într-un mod necugetat. Acest lucru nu ţi se va mai întâmpla, căci de data aceasta tu vei putea să le explici oamenilor că este o nebunie să se încarneze ca să se jertfească pentru Dumnezeu. A fost o prostie, înţelegi...Ai fost ars de mai multe ori, ai fost torturat de mai multe ori, ai fost lungit de mai multe ori. Asta nu ţi-a adus nimic, în afară de chin. Dar aşa învaţă Divinul cum este să fii chinuit. Astfel află El cum este când arde soarele, când arde focul. Ai luat mult asupra ta, prin urmare de data aceasta cunoaşterea este condusă către tine intens, pentru ca progresul tău în Imperiul Luminos de unde provii să se petreacă repede. Viaţa ta actuală trebuie să decurgă mai repede şi mai bine ca niciodată.

într-adevăr aşa s-a întâmplat, tu ai fost ars. Nu ţi-ai dat seama până acum că în această viaţă porţi aproape acelaşi nume ca atunci? Este legea frecvenţei. Tu ai ales aceleaşi lucruri, dorind să fii la fel, dar te mai avertizez o dată, să nu devii iarăşi victimă! începe să cunoşti şi să fii eficient.

Ai purtat veşmântul păcătosului, dar nu ai arătat asta niciodată, tu ai murit ca un erou, ai fost privit cu respect. Ai fost un păcătos pentru biserică, deoarece nu te-ai supus conducerii; de aceea ai fost calificat drept păcătos. Şi exact aceasta este greşeala bisericii, pentru care existenţa ei este pusă sub semnul întrebării.

într-adevăr ai fost ars. Consideră asta ca fiind adevărat şi să fie pentru tine o lumină de avertizare! Eu te previn - nu te jertfi, ci există în conştiinţă!

Ai dori să-mi spui ceva personalceva despre dezvoltarea mea?

Dezvoltarea ta merge într-o direcţie bună, pentru că lucrurile se maturizează. Ţi-ar prinde bine să mai stai pe Pământ, să te odihneşti, să fii liniştit. Eu mai văd în viaţa ta un copil, care te va lega şi mai mult de materie. Este bine pentru tine. Are scopul de a te face mai statornic. Pe viitor vei fi mai centrat. Dezvoltarea ta este minunată, iar destinul

tău - pozitiv de altfel
- este reprezentat de centrare, ceea ce înseamnă că-ţi sunt activate diferite structuri ale creierului. Aceasta va fi partea bună pe care o vei cunoaşte. Mai multe zone ale creierului vor fi activate. în aceasta constă centrarea - centrala fiind reprezentată de cap. Vor deveni active zone din capul tău care în cazul celorlalţi oameni sunt inactive. Vor creşte capacităţile. Mai ales cele de observare, învăţare şi gândire. Vei primi în cap informaţii ca şi cum ar fi o fotografie - inclusiv de la mine - asta înseamnă că-ţi va fi extrem de uşor să scrii, căci înmagazinezi paginile şi le compui în minte. Iar mâna va scrie mai repede. Noaptea nu va fi mai scurtă, ci mai lungă. Totul serveşte privirii de ansamblu; să poţi vedea lucruri şi să nu scapi nimic.

Statul te are încă în vizor, dai* curând se va face linişte.

Accidentul cu maşina ta sport - atunci când ţi-am apărut eu
- a servit la orientarea creierului tău, la activarea lui. Ai fi putut să alegi şi o altă variantă pentru asta. Dar la începutul încarnării ţi-ai spus că dacă tot trebuie să-ţi fie reorientat creierul şi să fie activate anumite zone, atunci e mai bine ca procedura să se petreacă repede. De aceea ai ales această cale, căci tu eşti rapid. Nu ai putut să te mişti o săptămână întreagă - timp în care eu am lucrat la coloana ta vertebrală şi la creier. Cu prilejul accidentului ţi-au fost înlocuite cu fragmente mai înalte şi unele parii ale sufletului tău.

Acum însă, va apărea încetineala, căci ai devenit mai rapid în gândire. Astfel că va trebui să călătoreşti mai puţin; în acelaşi număr de călătorii poţi rezolva mai multe, întrucât structura creierului începe să se extindă. Tu nu vei activa şi nu vei folosi creierul omenesc în totalitate, dar vei avansa în multe părţi. Vei afla în această viaţă cum poţi să te adresezi supraconştiinţei şi cum vei fi în stare să porţi o comunicare între spirit şi materie. Este vorba de faptul că vei recunoaşte că ai venit pe Pământ intr-un corp pământesc şi vei putea vorbi cu celulele corpului tău.

Aşa cum ştiinţa şi medicina pot lua din sânge informaţii despre întregul om, tot astfel vei lua şi tu din celule informaţii despre Univers - căci totul se află

conţinut la scară redusă întocmai ca şi la scară mare. Acesta va fi viitorul, iar tu îţi vei da seama că şi celulele sunt inteligente. In acest mod simţirea va fi mai puternic conturată.

Este un avantaj pentru tine faptul că ai umor; iar eu te ascult cu plăcere râzând. Deşi câteodată ţi-a dispărut râsul... *(râde)*

Ai venit pe această planetă pentru a ridica probleme. Ai venit pentru a crea înţelegere, pentru a aduce omului vindecare şi pace printr-o mai bună pricepere a lumii.

Ai venit şi pentru că poţi lupta. A lupta înseamnă a putea explica părerea cosmosului şi concepţiile conştiinţei divine. Aceasta este în sens propriu sarcina venirii tale pe Pământ.

Şi apoi tu eşti unul care a vizitat Pământul de multe ori - în faţetele diferitelor existenţe. Aproape nimeni nu cunoaşte stratul pământesc mai bine ca tine, pentru că tu poţi simţi Pământul, cunoaşterea ta nu este marcată de studiul din universităţi, care are efect de falsificare, ci tu simţi frecvenţa oamenilor, poţi să presimţi şi să simţi pe baza multiplelor experienţe trăite.

Tu eşti un cosmopolit, ceea ce înseamnă că frecvenţele Cosmosului vibrează în tine. Nu vei putea suferi nedreptatea lumii, politica acestei lumi va fi prea îngustă pentru tine, viziunea ta va fi aşa de mare, încât o vei dezvolta dincolo de concepţia despre lume a oamenilor. Acestea sunt motivele existenţei tale de acum şi de aici.

Conştiinţa ta creste şi tot aşa şi capacitatea materializării. Acum poţi începe sa materializezi. Gândeşte-te la mine şi vei recunoaşte dorul divin. îţi vei da seama că spiritul tău, raţiunea şi conştiinţa sunt mai clare ca niciodată.

Este bine să îţi fie auzit râsul, totuşi sarcina ta este să asculţi cu atenţie cuvintele spuse într-un context ori rostite pur şi simplu, pentru ca apoi să fii capabil să le transpui. Recunoaşte că te afli pe Pământ *(râde)* pentru a transpune ceva acolo, nu pentru a te aşeza acolo; *a transpune,* în sensul de a duce de aici către zona de acolo. Tu ai rolul de a transpune acolo cosmicul.

De aceea înţelege că, aşa cum eu iau sufletul din corp, tu trebuie să transpui aceste frecvenţe cosmopolite, această cunoaştere despre toate. Ceea ce

eu transpun *din* Pământ, tu transpui *în* Pământ. Acesta este un aspect şi, în plus, este vorba şi de interacţiune. între noi apare procesul de frecare, ce conduce către împlinire. Eu iau şi tu aduci. Eu iau sufletul, iar tu îl umpli.

Astfel priviţi, noi suntem în sens larg adversari de joc, dar vezi tu, tocmai de aceea suntem aproape. Eu iau şi tu dai. Dacă ne dăm mâna pe talerul balanţei - aici eu iau şi acolo tu dai - noi suntem asemenea, formăm o unitate. Şi astfel ne supunem amândoi legităţii divine prin ceea ce facem.

Te sfătuiesc: Lasă oamenii aşa cum sunt - iluminaţii, proştii, luminaţii. Planurile lor de viaţa sunt deja scrise - eu îi iau pe

toţi, când soseşte momentul. Tu nu eşti responsabil pentru nimeni altcineva, decât pentru tine şi familia ta, pentru mediul tău înconjurător. Concentrează-te pe viaţa ta - numai pe a ta. Nu există nici o lume care trebuie salvată şi nici oameni. Lasă-i aşa cum sunt, ei pot decide singuri - ei *trebuie* să decidă singuri.

Tot mereu aminteşti de progresul planetei şi de ridicarea frecvenţei. Cum arată sub acest aspect viitorul omenirii - în turnătorii, să spunem, treizeci de ani? Vei £ foarte activ, mai activ decât până acum?

Se petrec inundaţii, cutremure, catastrofe îngrozitoare, pentru că omenirea va fi împărţită în trei categorii.

Te rog să nu-mi ceri cifre, pot să-ţi spun doar că o treime rămâne, o treime pleacă şi una urcă. Nu e vorba de stabilirea exactă a unei cote, 33 de procente, ci sunt trei aspecte care se vor produce în cazul oamenilor de pe Pământ.

Asta vorbind la modul general. Dacă particularizăm, putem spune că o treime bună dintre oameni va rămâne. Aceia care vor urca - deci care realizează progresul - vor fi mai puţini decât cei care coboară. Aceia care coboară, merg într-o dimensiune a existenţei lor prezente. Asta înseamnă că nu se vor putea menţine pe Pământ, căci Pământul a urcat într-o frecvenţă mai înaltă - ei însă au rămas pe loc. Asta nu e rău. Este ca şi cum o podea este frecată cu ceară şi aluneci - prin urmare pleci într-o altă cameră. Omul nou, cel care are o frecvenţă mai înaltă se poate ţine pe podeaua ceruită, însă celălalt alunecă. Rangul este acelaşi, asta

înseamnă că poţi în continuare să te adresezi Divinului, pentru că la nivel cosmic nu există pedeapsă. Este vorba de o mutare. Aceste suflete care nu vor rămâne merg intr-un alt sistem solar.

Debutul procesului a avut loc acum multă vreme. încă de la începutul secolului trecut, în ţara ta. Aici a avut loc o puternică fază de testare a ceea ce se petrece pe Pământ. Din punct de vedere spiritual a fost o epocă a descoperitorilor, asemenea vânătorilor de animale cu blană, care dau peste un nou ţinut - o eră importantă. Priveşte-o însă dincolo de concepţiile voastre politice. Ea acţionează acum mai mult ca niciodată, căci este perioada în care au fost legate firele, ce se vor reuni în curând.

Se vor abate furtuni peste Pământ, şi nu vor fi cauzate doar de aer şi vânt, vor fi şi furtuni ale electricităţii - o electricitate care se încarcă în frecvenţă. Astfel că vor apărea pe Pământ - asemenea unor boli - lucruri necunoscute. Vor apărea şi boli - precum a fost SIDA - necunoscute lumii, care vor secera oamenii. Tot din acest motiv, se vor întâmpla încă şi mai multe. Animalele vor da ceea ce au primit, astfel că voi nu veţi mai putea savura gustul cărnii, căci vi se va face rău, vă veţi îmbolnăvi, întrucât hrana dezvoltă în sine un embrion. Vor exista mai multe infirmităţi fizice, mai multă suferinţă fizică; şi tendinţa de a-ţi lua gândul de la viaţă se va accentua, căci se acutizează şi depresiile, mulţi spunând: *„Eu nu mai rezist!"*

Vulcanii vor erupe, apa va depăşi malurile, turnurile vor crăpa, avioanele se vor prăbuşi...Tehnica va fi aceea care va doborî omul. Este un drum în haos. Mulţi vor plânge, mulţi vor suferi, şi asta numai pentru că ei nu văd dezvoltarea. Timpul de acum - timpul Christului şi al Antichristidui - reprezintă însă pentru alţii un timp bun, căci acum ei se află în proces de cunoaştere. Aceia care nu parcurg acest proces, trăiesc un timp plin de suferinţă, căci sufletul nu i-a explicat suficient cărnii despre încătuşarea ei. De aceea sarcina sufletului este să-i comunice corpului, cărnii, materiei, şi să o facă să priceapă că sufletul, corpul şi spiritul formează o unitate; că şi corpul, precum sufletul este asemeni Divinului - numai că într-o altă frecvenţă. Unghia de la deget este tot atât de divină cât şi ochiul, iar tu eşti tot atât de divin precum îngerul care te păzeşte - numai că într-o altă structură.

Sufletele nu au putut încă să-i explice aceste lucruri suficient de bine cărnii pe care o însoţesc. Dar asta se va petrece pas cu pas pentru cei care vor merge într-o altă lume.

Pământul se va ridica în frecvenţa sa, ceea ce înseamnă că vibraţia Pământului, a zonei pământeşti se va schimba - va deveni mai fină. Părţile de o materialitate mai mare sunt acum supuse luminii. Ceea ce înseamnă că în mod simbolic, soarele străluceşte mai puternic deoarece Pământul urcă. Din această cauză gheţarii se vor topi, vă va lipsi zăpada, iar apele vor trece peste maluri. Şi, intervenind topirea, soarele va străluci mai puternic ca niciodată pe Pământ, ceea ce metaforic vorbind este logic, căci el se apropie de Divin - nu prin distanţă, ci prin frecvenţă.

Mulţi oameni vor pleca din această cauză. Vor apărea

boli, pentru că aerul nu mai poate fi respirat de aceşti oameni - nu-1 mai suportă.

Asta are drept urmare şi faptul că stratul de protecţie a Pământului, protecţia planetei , devine mai subţire. Şi pentru că devine mai subţire, se scurge aer - aerul greu. Se va putea păstra doar aerul mai uşor, ceea ce înseamnă că se schimbă şi frecvenţa aerului Pământului. Numai cel ce are plămânii special creaţi pentru aşa ceva, va putea respira noul aer mai fin; este vorba de cel care este obişnuit cu o dimensiune mai înaltă.

Aceasta este calea pe care o vor parcurge cei al căror loc este aici, treimea care rămâne.

Pentru ei va fi totuşi un timp bun. Va exista bunăstare materială. O viaţă în iubire, armonie şi pace nu mai este doar imaginabilă, posibilă, ci se derulează. Pentru cei care rămân aici, care sunt stabiliţi pentru asta, va fi o viaţă frumoasă.

Dacă aceştia poartă conştiinţă, o vor putea savura şi folosi. Atunci le va fi bine. De aceea se spune că *„unii suferă, iar alţii se bucură"*- din nou vezi mişcarea cosmică de dare şi de luare. Este interacţiunea, care se produce şi de data aceasta.

Şi ultima treime, cea care pleacă, pleacă pe alte planete sau....

...în sfere mai înalte. Numai că aceia care pleacă nu vor fi o treime *(deci 33 de procente; observaţia autorului),* ci este vorba de fapt de partea a treia. Aceia care vor pleca sunt mult mai puţini decât cei care rămân.

Dar ca pondere a puterii lor, ei depăşesc cu mult ceea ce rămâne. De aceea, chiar dacă numărul este mai redus, se poate numi treime, căci contează puterea lor.

Aşa cum s-a aflat între timp din publicaţiile ştiinţifice, sistemul nostru solar se apropie din nou de centrul galaxiei, ceea ce atrage după sine şi o ridicare a frecvenţei.

Este aşadar vorba de fapt de un pur proces fizic, care are loc aici pe Pământ...

Niciodată nu am afirmat altceva. Este un proces normal care se petrece de miliarde de ani - şi care va mai dura încă miliarde de ani. Singura problemă de aici este omul, căruia îi e teamă de moarte. Aceasta este singura problemă -

pentru voi.

Ridicarea frecvenţei favorizează fiinţele în dezvoltarea lor, pentru că ea are efect asupra legilor naturii.

Nu numai că legea rezonanţei va acţiona mai repede, dar şi mai puternic, ceea ce înseamnă că tot ce-ţi doreşti apare mai repede - în ambele sensuri, atât negativ, cât şi pozitiv. Altfel spus: oamenii cu o conştiinţă inferioară vor atrage în viaţa lor alţi oameni cu conştiinţă inferioară - deci oameni însufleţiţi de aceleaşi convingeri. După cum tot astfel, cel trezit la realitate, care devine conştient, va atrage în viaţa sa oameni de nivelul său. Şi astfel se va ajunge la o separare a acestor două grupuri de oameni în cei care vor participa la progresul Pământului, şi cei care rămân pe loc, nedorind să se dezvolte.

Cea din urmă categorie îmi va solicita domeniul meu de activitate, căci pe aceste suflete le voi lua eu. Aceştia se vor chinui din ce în ce mai tare în viaţă şi nu vor înţelege cum de se poate ca lumea să se schimbe fără să-i întrebe pe ei. Aceşti oameni doresc ca lucrurile să rămână aşa cum au fost întotdeauna. Exact pe aceste suflete vin eu să le iau şi curăţ Pământul de ele - căci le blochează pe celelalte. Ele sunt duse de către milioane de ajutoare din Imperiul luminii spre o altă planetă, unde-şi pot continua experienţele lor materiale. în rândul lor va creşte considerabil şi rata sinuciderilor, căci nu se mai descurcă în viaţă. Dar fiecare suflet posedă liberă Voinţă şi poate să se reorienteze în fiecare zi. Compară cu o corabie cu vele. Dacă se schimbă vântul, căpitanul trebuie să aşeze altfel velele. Dacă nu face asta, atunci fie nu mai înaintează, fie, dacă vântul se transformă în furtună, vaporul se poate răsturna. Şi gândeşte-te acum la un om. Pe Pământ s-a schimbat vântul. El trebuie să-şi reaşeze velele ca să poată să navigheze cu vânt cu tot. în traducere, înseamnă că omul trebuie să se reorienteze în viaţă, să se îndrepte către o altă direcţie pentru a putea înainta din nou.

Este ceea ce Biblia numeşte a & timpul în care se separă neghina de grâu....

Aşa este. Oamenii care se vor dezvolta odată cu procesul Pământului, se vor simţi foarte bine întrucât dezvoltarea corespunde planului lor sufletesc, dar mai ales pentru că ei vor să se dezvolte prin participarea la proces.

Este, de asemenea, epoca marilor invenţii, care vor schimba viaţa pe Pământ. Stau să se petreacă transformări revoluţionare în toate domeniile vieţii, social, politic şi economic - vor exista războaie internaţionale, dar şi războaie în care poporul se va ridica împotriva propriului guvern. Vor exista tulburări mai ales în ţara ta, cu oameni care au venit din alte părţi ale Pământului, sunt de alt fel, şi au o altă credinţă. Aici se vor petrece mari răscoale.

Vor exista catastrofe naturale, pentru că Pământul se mişcă - nu numai în Univers, ci el însuşi se dezvoltă. Va deveni mai mare iar plăcile sale vor continua să plutească în derivă, ceea ce va duce la mari cutremure.

Este treaba mea şi, după cum îţi spuneam mai înainte, m-am pregătit vreme îndelungată pentru ea , astfel încât acum să fiu liniştit şi să fac o treabă bună.

Fiecare om poate lua contact cu tine?

In general, da, dar cei mai mulţi nu vor să aibă nimic de-a face cu mine - la urma urmei eu aduc sufletul în corp şi tot eu îl şi eliberez. Mulţi oameni se gândesc la mine şi pot să mă simtă. Cei mai mulţi însă, se gândesc la mine atunci când li se apropie sfârşitul. Şi când a sosit momentul ca ei să plece, eu mă aflu acolo.

Eu sunt, de asemenea prezent, dacă cineva mă provoacă - prin practicarea sporturilor periculoase ori prin acţiuni îndrăzneţe. Eu sunt prezent şi când doi oameni se duelează ori când cineva are asupra sa substanţe care zăpăcesc omul. în aceste cazuri poarta este deschisă - omul provoacă asta. De cele mai multe ori vin însă numai forţele întunecate, luciferice, care se ocupă de oamenii care nu se descurcă cu viaţa lor pe de Pământ şi nu vor să se supună încarnării, planului vieţii. Eu le las pe acestea în voia lor.

Dar sunt deseori chemat *(râde)* când cineva *mă* doreşte pe mine pentru un alt om - deci când îi doreşte moartea; ori pentru desfacerea unei căsnicii, fie în domeniul afacerilor, când concurentul trebuie eliminat.

O altă problemă va fi de interes pentru tine - crima. Te întrebi dacă este o vină să-l omori pe celălalt ori nu. Aceasta este o problemă tipic pământească. în lumea voastră pedeapsa cu moartea este considerată imorală şi prin urmare este respinsă - fie de către guvernanţi, fie de oameni între ei. La nivel cosmic lucrurile stau cu totul altfel. însă această cunoaştere trebuie foarte prudent exprimata în afară. Altă data vom vorbi despre ea, căci ar putea fi greşit înţeleasă.

M-am abătut de la întrebarea ta....Tu te refereai la contactul cu mine sub forma unei comunicări. Un dialog, aşa cum purtăm noi astăzi este unic. Câteodată vorbesc oamenilor care vor să-şi pună singuri capăt vieţii, dar nu este vorba de o comunicare deosebită, ci mai degrabă de un monolog din partea mea ori de o avertizare.

Ce e *de făcut cu profitorii, deci cu persoanele care vor acum sâ copieze ceea ce noi am făcut pentru prima data pe lume? Să-ţi detaliez pe scurt despre ce e vorba: tot mereu apar cărţi în care sunt publicate convorbiri cu fiinţe spirituale. Mă gândesc de pildă la Ramtha sau la Vyvamus. Până la prima publicare, aceste fiinţe erau total necunoscute, dar la scurt timp după apariţie şi alţi oameni au avut contact cu totul „Jntâmplător"cu ele, încercând, prin texte asemănătoare, care totuşi erau de cele mai multe ori devieri de la izvorul original, să câştige bani sau să devină cunoscuţi. Ce părere ai tu despre asta şi ce ne sfătuieşti să facem în acest caz?*

Nu va fi o problemă, căci voi - tu şi acela prin intermediul căruia vorbesc - sunteţi singurii cărora eu mă ofer în acest mod. Cu siguranţă, în conştiinţa cosmică voi fi mereu omniprezent. Toţi oamenii mă vor putea simţi, dar un dialog personal port doar cu tine, pentru că noi am încheiat odinioară acest pact. Contactul cu ajutorul unui medium este posibil numai pentru că eu sunt legat de tine, pentru că eu sunt lângă tine şi astfel mediumul mă poate transmite.

Prin acest contact s-a intensificat şi legătura noastră directă, ceea ce tu cu siguranţă simţi şi vezi, atunci când eu îţi furnizez idei şi vorbesc în vis cu tine. în ultimele nopţi te-am vizitat întreorele trei şi patru, atunci m-am aflat lângă tine şi ţi-am transmis cunoaştere. încet, am început să-ţi pătrund în ceafă, pentru ca apoi să curg în conştiinţa ta, căci

conştiinţa ta este cea care trebuie umplută.

De aceea fii sigur că nu voi vorbi aşa către alţii, pentru că nu am mai încheiat un alt pact. Totuşi ei pot să mă simtă ori să mă vadă - cel mai târziu cînd vin să îi iau. *(Râde).*

Atât cei decedaţi cât şi îngerii păzitori spun că şi în lumea de dincolo, în lumea eterică, există peisaje, culori, muzică. Ai putea să-mi descrii cum este acolo unde te odihneşti tu şi ce percepi acolo?

întrebările simple au deseori răspunsuri dificile. în trecerea către lumea spirituală, sufletul poate vedea înainte de toate o mare lumină. Ţi-am explicat deja că el are o privelişte ca de tunel, aşa cum vi se întâmplă când treceţi repede în automobilele voastre printr-un tunel.

în lumea de dincolo este posibilă o formă de vizualizare. Aici este o lume a spiritului, o lume de substanţă superioară. Comprimarea are loc la un nivel superior, astfel încât în spirit devine posibilă acţiunea de alegere.

De aceea, sufletele pot să-şi formeze imagini, care corespund conştiinţei lor. Ele pot consta în peisaje sau culori. Dar nu sunt comparabile cu priveliştile şi cu creaţiile materiale, care predomină pe Pământ. Sunt culori ale luminii, prezente într-o mare varietate şi nu există pe Pământ în această formă. Astfel că dacă cineva, aflat în pragul morţii priveşte în lumea de dincolo, percepe un spectru de culori aşa de vast şi de variat încât, atunci când revine pe Pământ, poate deveni confuz - din cauza marii diversităţi cromatice percepută anterior.

Frecvenţa în care mă aflu eu îmi permite să străbat întreaga reţea, până în sferele cele mai înalte; asta înseamnă că pot ajunge până în cele mai înalte dimensiuni ale existenţei omeneşti sau corporale. Cu cât fiinţa se află mai sus, cu atât mai mare este conştiinţa şi cu atât mai mică dorinţa de a avea în jur peisaje, elemente şi forme. Se întâmplă aşa pentru că ea se apropie tot mai mult de lumină, care i se relevă ca un mare punct colorat. Vizualizarea peisajelor, a formelor şi a culorilor este minimalizată pe măsură ce fiinţa spirituală se dezvoltă. Şi asta pentru că se trăieşte mai mult în sentiment, în simţuri. Acest lucru aduce cu sine o unificare a centrelor energetice din cap până în picioare, astfel încât nu se mai trăieşte şi nu se mai iubeşte numai prin ochi, ci percepţia formei se produce prin

sentiment.

Simbolic spus, soarele interior şi inima încep să funcţioneze mai mult ca niciodată. Iubirea însăşi, cel mai înalt sentiment de fericire, nu înseamnă contemplare, ci trăire.

Este necesar ca în frecvenţa spirituală să mai existe o modelare, dar aceasta este transformată. De aceea se poate ca cineva, în dezvoltarea sa, să nu mai vrea să vadă muntele, ci să dorească chiar să fie munte; el vrea să fie iubirea însăşi, sentimentul.

Pe treptele inferioare ale existenţei cosmice - în zonele sufletelor - se poate vorbi de peisaje, forme şi culori, dar în frecvenţele mai înalte, nu.

Gândeşte-te: este frumos să vezi muntele, dar este mult mai frumos să-l trăieşti. Aceasta înseamnă transformare şi schimbare la nivel cosmic: a ajunge în *Euî* cosmic. Acolo, foarte sus, adică în zona divină, nu mai există nimic în afară de Dumnezeu. Astfel că, lângă Dumnezeu nu va mai exista nici un alt chip în postura de munte, ci numai Dumnezeu în sine, forţa originară, pacea originară, lumina originară, fiinţa originară.

De aceea este important pentru munca ta să ştii că, după părăsirea învelişului trupesc, sufletul se varsă pe meleagurile materiei fine, care par să fie asemănătoare celor pământeşti - nu în substanţă, ci prin percepţie.

Şi se întâmplă aşa, pentru a ajuta sufletul să urmeze progresul eului şi al fiinţei. Cu cât mai înaltă este dezvoltarea omului, cu atât mai adânc se duce sufletul în izvorul divin, cu atât mai puţin vrea să mai vadă muntele, dorind din ce în ce mai mult să fie lumină.

Ca să înţelegi gândeşte-te la o piramidă: jos de tot se află varietatea întregului, dar cu cât mergi mai sus, cu atât mai puţin vei vedea mediul înconjurător, pentru că te afli din ce în ce mai mult în lumină. Altfel spus, cu cât mai sus este frecvenţa conştiinţei cosmice, cu atât mai mică este dorinţa de a privi sau chiar de a atinge peisaje şi forme.

Acesta este un aspect important pentru toţi cei care se încarnează pe Pământ: straturile în care se odihnesc sufletele care vor merge din nou pe Pământ sunt de

cele mai multe ori astfel construite, încât să semene cu cele pământeşti, pentru ca aceste suflete să se întoarcă cu plăcere pe Pământ. Aşadar, ajunse acolo ele se bucură putând privi şi vedea din nou munţii, formele şi culorile, putând să se minuneze de ele. în templul existenţei cosmice aranjarea optimă a straturilor respective este o mare dorinţă, pentru ca întoarcerea pe Pământ să decurgă mai armonios şi mai bine.

Acolo unde te odihneşti tu există şi muzică? Am auzit că pe tărâmurile îngerilor, de pe care au fost descrise şi peisajele de care vorbeam mai devreme, se poate auzi un fel de muzică. Auzi şi tu muzică acolo unde te afli?

Există frecvenţă, iar acolo unde ea se poate menţine, va exista şi sunet; dar numai atunci când există şi partea cealaltă, precum în cazul inspiraţiei şi al expiraţiei - aminteşte-ţi de acţiunea de a da şi de a lua - va exista sunet dacă există şi auz. Asta înseamnă că, atunci când un om a murit, sufletul, ajungând în Imperiul luminat, aude sunetul, dacă doreşte acest lucru. El va auzi sunetul, pentru că îşi făureşte auzul. Altfel spus, cine vrea să audă, va auzi.

Voi veţi alege izvoarele. Cu cât izvorul conştiinţei tale este mai înalt, cu atât mai mult vei vrea să auzi susurul ceresc al forţei originare divine. Aminteşte-ţi: pentru că Dumnezeu este o creaţie închisă în sine, o rotire permanentă şi continuă, care se înnoieşte mereu, El nu-şi pierde din forţă, ci dobândeşte mai multă vigoare. Pentru că Divinitatea este în pro şi în contra, adică se află în mişcare, ea produce un susur. Acesta ar putea fi numit tonul divin, tonul originar pe care dacă vrei îl auzi şi din care s-a format în frecvenţele inferioare muzica. Iar acest ton, în cazul în care nu mai vrei să-l auzi, ci eşti capabil să-l simţi, poate fi simţit drept frecvenţa inimii.

Răspunsul la întrebarea ta este prin urmare: acolo unde este dat auzul, există şi sunetul. Totuşi un sunet nu va rămâne neauzit la nivel cosmic.

Acesta este principiul pro şi contra, o altă lege cosmică importantă, aflată cu mult deasupra rezonanţei fiinţei voastre, căci aceasta din urmă prezintă aspecte pământeşti. Principiul cosmic pro şi contra arată că ceva există doar atunci când există şi un motiv pentru aceasta. Niciodată nu se naşte ceva pentru ca acel ceva să nu mai fie. Astfel, lumina a luat naştere pentru a fi; de asemenea, sunetul a

luat naştere pentru a fi - din perspectivă pământească - pentru a fi auzit.

Prin urmare, răspunsul meu este: *„Da”,* există muzică, pentru ca cineva să o poată auzi. Muzica va exista pentru a fi auzită, nu pentru a răsuna fără a fi ascultată. Sper să înţelegi mişcarea de rotaţie. Răspunsul este *„Da”,* dar totuşi un „Da"condiţionat.

Muzica există nu numai pentru a fi pur şi simplu, ci ea are o conotaţie. Este încărcată de sens. Prin urmare, la nivel cosmic va exista ceva doar pentru ca acel ceva să aibă sens, să nu-i lipsească nimic. Dacă cineva ar pune întrebarea: *„Va exista la nivel cosmic o masă delicioasă?”,* i s-ar putea răspunde în felul următor: *„ Dacă fiinţa cosmică este în stare să creeze aşa ceva, se va* afla o *masă delicioasă. Dar ea va exista numai dacă va fi şi mâncată”.*

în aceasta constă păcatul timpului vostru comis asupra animalelor. De pildă, cu ocazia marilor sărbători, sunt tăiate animale, deşi nu domneşte foametea. Dacă un animal este ucis pentru că îi este foame cuiva, atunci este în ordine. Dar de obicei sunt sacrificate mai multe animale decât este necesar.

Aşa trebuie să înţelegeţi faptul că omenirea va mai suferi odata de foame. în Evul Mediu acest continent a fost afectat, după cum în acest moment este atins de flagel un alt continent îndepărtat. Dacă nu învăţaţi legea cosmică privind principiul pro şi contra, atunci acest continent va suferi din nou de foamete. Căci cu cât este irosită mai multă mâncare, cu cât sunt sacrificate mai multe animale, fiind apoi aruncate, cu atât mai mic este profitul întregului.

Asta înseamnă că energia cosmică se retrage, ca şi cum s-ar creea un vid.

De aceea întrebarea ta referitoare la muzică, aşa cum am observat de la început, reprezintă un imbold către o cunoaştere imensă. Voi oamenilor, începeţi să meditaţi asupra acestor aspecte, nu mai omorâţi animalele fără să judecaţi, nu mai produceţi curentul fără să gândiţi, încât astfel de fapte să licărească în bastionul acţiunilor nespirituale şi să scânteieze pentru un nimic. Acesta este punctul esenţial - chintesenţa cunoaşterii cosmice. Dacă ceva este făcut fără un motiv, atunci din obligativitatea pe care o presupune principiul pro şi contra lipseşte partea contra, căci acţiunea de a da şi de a lua nu mai este în ansamblu ei. De aceea, în decursul unei epoci o astfel de situaţie impune crearea unui

vid. Din această cauză apare presupusa sărăcie la oameni. Există un întreg lanţ de legităţi care trebuie să funcţioneze. în cuvinte mai simple: este nevoie de un motiv pentru ceea ce faci.

Iar ceea ce faci, fă conştient sau mai degrabă lasă acel lucru pur şi simplu să existe. Dacă întreprinzi ceva fără motiv, atingi o lege care impune o acţiune de luare. Asta înseamnă că ţi se ia ceva, căci tu ai făcut ceva fără motiv. înţelegi?

Eu da. Sper că şi cititorii mei înţeleg...

Cei mai mulţi oameni nu pricep legile Universului şi se miră că sunt săraci, nefericiţi sau bolnavi. Şi pentru că mulţi oameni nici măcar nu se obosesc să afle mai multe despre asta, au ales prin liberă voinţă suferinţa. Există cărţi, există filme, există povestiri şi basme despre cosmos - priveşte-L pe Isus al vostru, care propovăduia asta - dar cine nu vrea să audă, va simţi.

Astfel, la întrebarea: *„Există muzică?",* răspunsul este *„Da",* şi anume atunci când ea este ascultată - în mod voluntar.

Dacă ar exista muzică ce nu ar fi auzită, ea s-ar pierde în spaţiu. Ar produce o supraofertă de energie, aşa cum se întâmplă acum pe Pământ. Astfel Cosmosul ar ajunge în dezordine, tot aşa de neordonat precum este în prezent planeta. Iar asta nu se va întâmpla niciodată, pentru că fiecare respectă regulile. Cosmosul nu-şi pierde echilibrul.

Asta îmi aminteşte de m citat al bancherului Rothschild care spunea cândva: „Cine crede că în caz de colaps financiar banii dispar, se înşeală - banii îşi schimbă doar proprietarul". Tot aşa se întâmplă şi cu alte lucruri pământeşti. Dacă cineva este sărac, un altul a devenit bogat Banii nu au dispărut în gol, ci şi-au schimbat doar proprietarul, ca în cazul bursei financiare. La fel stau lucrurile şi cu atitudinea faţă de viaţă. Dacă am împrumutat partenera cuiva, asta nu înseamnă că ea a dispărut şi-a *schimbat numai „proprietarul"...*

(râde)..Intr-un fel aşa e. Faci câteodată nişte comparaţii... Dar în general este corect ce spui. Când un bărbat are alături o femeie, dar totuşi nu o „foloseşte", adică nu-i apreciază prezentul şi nu-şi împarte viaţa cu ea, atunci din perspectivă cosmică nu există nici un motiv ca femeia să rămână mai departe lângă acest bărbat - lipseşte scopul,

sensul. Ea merge la un bărbat care are nevoie de ea, care-i dă un motiv să fie lângă el.

Dar aş dori să mai vorbim o data despre muzică. Tonul originar divin poate fi comparabil ori asemănător cu ceva ce se produce pe Pământ, poate printr-o vioară ori un nai?

Este asemănător tonului pe care îl cunoşti din muzica de orgă. Chiar şi instrumentele îl produceau înainte cu o vibraţie mult mai mică decât o fac astăzi instrumentele voastre. în perioada numită de voi evul mediu a existat un instrument cu o carapace bombată, care scotea un ton asemănător. El era folosit în curţile mănăstirilor din timpurile trecute, dar niciodată în vibraţia timpurilor mai noi.

îţi pomenesc de acest aspect pentru a nu fi uimit, căci vei auzi din nou numele lui Lucifer*..(râde)* Vibraţia timpurilor mai noi este tot opera aceluia care, la ridicarea frecvenţei Pământului, s-a folosit de această nouă frecvenţă pentru a o difuza şi asupra instrumentelor de sunet şi a celor muzicale. Astfel că acestea au urcat în vibraţie epocă după epocă în cronologia umană, îndepărtându-se de tonul originar divin.

Tonul originar nu sună aşa de frumos pentru auzul uman, pentru că el nu corespunde graţiei spiritului fantastic. Este mai degrabă un ton mai profund, este liniştea însăşi, pentru că este produs în adâncuri. Corpul mic al unei chitări ori al unei viori nu poate produce, tonuri atât de grave. Corpul Divinului care produce sunetul este uriaş, astfel că sunetul creşte în intensitate. Sunetul Divinului nu va fi niciodată precum cel al unui canar care, aflat pe o culme, jubilează cu coardele vocale, ci întotdeauna va fi mai puternic, mai profund.

Există o muzică pământească pe care o asculţi? Sau totul reprezintă pentru line disonanţă?

Eu nu ascult niciodată prostiile timpurilor moderne, căci textele, mai bine zis sunetul cuvintelor colorează muzica şi pătrunde inconştient în oameni, dirijându-i într-o anumită direcţie.

Eu ascult însă, cu plăcere, muzică. Dar muzica înseamnă pentru mine frecvenţa lumii pământeşti, căci eu mă străduiesc zilnic să fiu un prieten al Pământului şi să recunosc fiecare frecvenţă în parte ca fiind un prieten. Eu mă prind de fiecare frecvenţă sufletească, pentru a o despărţi de corp, de frecvenţa omenească.

Să-ţi explic: fiecare om are o frecvenţa individuală. O persoană care poate să vadă câmpul energetic al unui alt individ - aura - va spune că fiecare om are o altă aură. Şi modelele de culoare ale aurei nu sunt nimic altceva decât frecvenţe. Astfel că fiecare om are o frecvenţă, pe care eu o pot percepe ca pe o culoare, ton sau muzică - în funcţie de ce înţelege fiecare prin muzică. Pentru un călugăr, sunetul de orgă reprezintă o formă de muzică, alţii consideră cântecele căutătorilor de aur drept muzică.

Din acest considerent a fost dintotdeauna important pentru mine să ascult muzică - muzica frecvenţelor umane. Mă prind în frecvenţa omului şi ajut sufletul să se desprindă de carne. îi explic şi cărnii că a sosit şi timpul ei, că am învăţat şi muzica ei.

Toate acestea sunt frecvenţe, ele pot fi de diferite modele, culori, precum şi tonuri - vibraţii. în plus, modelul frecvenţial al omului este influenţat de muzica pe care el o ascultă în timpul vieţii, căci aceste vibraţii se transmit atât asupra cărnii cât şi asupra sufletului.

De aceea pentru mine este important să cunosc frecvenţa omului, astfel eu venind în contact direct cu frecvenţa muzicii pe care acesta o ascultă.

Asta înseamnă în cuvinte simple: cunosc diferitele variante în care se prezintă muzică, de aceea eu le consider prostii.

Aşa că ascult cu plăcere cuvântul grav al muzicii clasice mai vechi, căci sunetul poartă vocea.

Ai spus că** forţa **îudferică** a **făcut** ca ridicarea frecvenţei **Pământului să producă** şi **o ridicare a frecvenţei muzicii** şi **s-a folosit de acest lucru pentru a îndepărta omul şi mai mult de izvorul divin.

Ce face exact muzica de astăzi cu sufletele, cu oamenii, ce se întâmplă aid?

Nu este vorba în general de muzica acestei epoci de pe Pământ, ci de părţi ale acestei cântări, de frecvenţa ei. Lucifer poate să intre în vocea unui vorbitor, în sunetul scos de o chitară, în coardele vocale. Şi astfel forţa aceasta luciferică poate pătrunde foarte uşor în frecvenţa, în vibraţia unui om, poate să-i aducă Demonicul, pentru ca omul să-l lumineze. Priveşte pe de o parte operele din lumea voastră - aici va străluci către tine fericirea, întrucât fericirea eului creşte odată cu cea a cântăreţului sau a cântăreţei.

Pe de altă parte, opusul se află acolo unde coardele chitării sunt chinuite, provocând o scindare în cap şi conducând oamenii către o zonă mai de jos a existenţei. Dar nu numai muzica face asta, ci şi filmul. Prin curgerea permanentă a frecvenţelor filmului, omenirea începe să se prostească. Se nasc prostii atât de mari, încât abia mai pot fi urmărite. Omul este într-un fel deposedat de el însuşi, pentru că începe să nu mai mediteze asupra propriei persoane. Omul este îndepărtat de sine însuşi.

Ia ca exemplu America. Eu nu sunt un politician. In această ţară, ca în nici o alta din lume, din zi în zi se gândeşte din ce în ce mai puţin. Şi se râde mai mult ca niciodată. Aceasta reprezintă o îndepărtare. Ei privesc din primele ore ale dimineţii şi până noaptea târziu lucruri de proastă calitate, adică sunt îndepărtaţi de ei înşişi, nemaifiind în stare să se deconecteze. Un om conştient de sine, un om care evoluează, se află în dezvoltare, îşi urmează drumul său, acela va putea să acţioneze pe proprie răspundere şi cu responsabilitate. El va putea întotdeauna să se deconecteze. Asta nu înseamnă că nu mai ai voie să te uiţi la televizor ori să asculţi muzică. Dar importantă este măsura în care o faci şi felul muzicii. Este răspunderea ta să te deconectezi şi să foloseşti momentele de linişte pentru gândire, pentru a veni către tine însuţi. Exact în acest punct se acţionează dăunător. Asta cauzează aceia pe care tu i-ai numit *iluminaţi* - eu îi numesc *iluştri (râde),* pentru că ei se bucură de spectacol; pentru că ei se bucură de strălucirea şi de lumina pe care le produc fără rost şi peste măsură. Ei sunt cei care pun în funcţiune aceste mişcări, nedându-i omului mic, care se află sub ei, nici un moment de răgaz - nici la lucru, unde a fost introdusă salarizarea conformă cu cantitatea de muncă depusă, nici acasă, unde funcţionează maşinăria de divertisment, pe care el nu mai este în stare să o oprească. Este ca o boală. Se încearcă prin vibraţii să se separe creierul de conştiinţă.

Este o boală, un factor care ia naştere prin schimbarea vi- braţiei.Televizorul vostru este cu siguranţă o binecuvântare, dar, asemeni muzicii, este umplut de factorul putere, de adversarul luminii, de ne-lumina, de non-Christ, de Antichristul.

De aceea, prin ascultarea noii muzici se produce o depopulare. în acest sens trebuie înţeleasă sosirea mea aici.

Noi oamenii avem prieteni; câteodată avem pe cineva pe

care-l numim „cel mai bun prieten". Tu nu eşti, desigur, o fiinţă individuală, cu corp, totuşi aş vrea să ştiu dacă în lumea spirituală al vreun prieten sau vreo prietenă, dacă există o altă fiinţă cu exe îti place să & laoîaltl' cu care să hei schimb de roluri, de pildă cu îngerul îndurării sau cu o altă fiinţă...

în viaţă asta ar însemna o femeie, aşa cum pe Pământ bărbatului i se întâmplă asta cu o femeie; aşa cum bărbatul, căci tu eşti un bărbat, se împerechează cu femeia. Prin asta este creat copilul. Privind lucrurile astfel, în cazul meu se pune întrebarea: *„Sunt eu în Cosmos, singur, într-o dezvoltare proprie?"* Să nu începi să râzi! Tu ai putea chiar să mă întrebi: *„înger al morţii, te fertilizezi tu însuţi? De ce eşti aşa de mare, de ce exişti pretutindeni, unde este izvorul forţei tale, căci tu nu ai nici femeie, nici copil?"*

Dar îţi pot spune că nu mă fertilizez singur. O autofer- tilizare, aşa cum este posibilă ea pe Pământ, nu există la nivel cosmic. Eu sunt legat de forţa divină, care mă hrăneşte şi mă întăreşte, aşa cum şi ţie lumina şi hrana îţi dau putere. Aici noi suntem o unitate, numai nivelul meu este altul. Acesta este izvorul forţei mele.

Relaţiile mele cu ceilalţi decurg din munca mea, pentru că atunci când muncesc mă simt cel mai bine. Eu fac - supunân- du-mă destinului cosmic- ceea ce pot face cel mai bine, pentru că EU sunt acela care poate face asta cel mai bine! Eu acţionez în domeniul în care rezultatele mele sunt cele mai bune şi unde, datorită lor, cresc cele mai bune roade! Aceasta este acţiunea mea, care îmi aduce iubire, încredere şi împlinire.

Cel mai mult îmi place să comunic cu izvorul divin. El este asemenea unui profesor, pe care îl ascult cu atenţie, întrucât sunt pregătit să învăţ şi să mă supun.

Dar pentru un schimb ce implică interacţiune, eu caut ceva asemeni mie, căci cine se aseamănă se adună. Şi în acest caz - să nu fii surprins, eu comunic cel mai des cu ceea ce se află cel mai departe, şi anume, cu forţa pe care tu o denumeşti luci- ferică. In acest caz comunicarea este o interacţiune prin care eu cresc. Ia naştere frecarea, proces din care şi eu am de învăţat. Eu cresc, să spunem aşa, prin adversarul meu.

Dar cea mai mare plăcere o am atunci când mă odihnesc, când sunt eu. Atunci eu *sunt,* pur şi simplu. Mă odihnesc în mine, în adâncurile sinelui meu, mă aflu în echilibrul sufletesc al sinelui.

Dacă aş putea să-mi aleg un partener, aş lua lumina. în dimensiunile la care exist eu, nu este atât de multă lumină, de aceea eu stau împreună cu întregul. Eu nu mă aflu în forţa christică, nu sunt în îngeri, dar este interesant faptul că părţi din mine sunt într-adevăr în îngeri. Vei spune: *„Dar un arhanghel nu moare."Aşa* este, dar părţile unui înger, care sunt umplute cu conştiinţă, se revarsă înapoi în Divin, unde eu sunt de asemenea parte - ca transformator şi *înger al trecerii* - pentru a putea exista curgerea.

Ţi-arn răspuns prin asta la întrebare?

Da, îti mulţumesc!

Când predai sufletul. Îngerului păzitor, mai bine zis ă oferi mai departe, *iar sufletul soseşte în lumea de dincolo, în lumea spirituală, îşi întâlneşte acolo aşa-numita familie de suflete - bunicul, bunica, fratele, unchiul, mama...*

Cum se întâmplă cu sufletele care deja s-au reîncarnat-mai sunt şi acolo, printre cele exe aşteaptă? Căci ele se afla *de fapt pe Pământ, într-un corp...*

Contactul va continua să existe. Un suflet este în dimensiunile sale aşa de mare, încât de cele mai multe ori nu poate să intre într-un corp în totalitatea sa. Să-ţi prezint plastic asta: dacă un suflet are mărimea de un metru cub, nu va putea pătrunde complet într-un corp sau nu va putea să-l învăluie de jur împrejur. în acest caz numai o parte se va potrivi pentru a pătrunde. Acum lucrurile stau în feîul următor: sufletul nu este un fapt, nu este un obiect, asemenea unei mese, de pildă. Nu este o masă care stă pe verticală, ci este o chestie care se mişcă în sine, o structură care curge, asemenea ceţei. Asta înseamnă că însufleţirea este un act de curgere. Este foarte interesant, căci şi actul producerii, creării omului este tot o mişcare de curgere, o acţiune de a da şi a lua; o mişcare care reprezintă o retrăire a acestui principiu divin, a acestui principiu originar creator.

Prin urmare, se poate spune că, dacă un suflet este curgător, el curge constant prin corp. Ceea ce face ca

în esenţă sufletul să fie în corp, dar fragmente din el să se afle în familia de suflete.

De aceea este posibil ca dacă mori şi îţi întâlneşti familia de suflete, acolo să se afle şi un fragment din bunicul tău, deşi acesta este deja reîncarnat într-un nou corp pe Pământ.

Se întâmplă aşa, pentru că tu te afli în afara dualităţii gândirii pământeşti. Fiind în legătură cu tot, vei fi în legătură şi cu sufletul. Ceea ce va face ca în epoci diferite în puncte diferite, să se obţină rezultate diferite.

Poate că este cam derutant acum, dar aşa stau lucrurile. Dacă priveşti sufletul din această perspectivă vei înţelege mai uşor că este posibil ca un suflet să poată fi în puncte diferite în acelaşi timp. Identităţile cresc astfel.

încă o dată, exprimat mai simplu: tu inventezi astăzi, în această casă, automobilul şi, în acelaşi timp, el este inventat şi în America şi Germania, pentru că aceste informaţii curg din stratul sufletesc, din simultaneitate către însufleţiri.

în acest mod se poate aduce Pământului mântuirea. Nu este neapărat necesar să se urmeze principiul de zămislire de la încarnare la încarnare, căci este posibil ca informaţiile să fie trimise către un strat întreg de suflete - de pildă către un întreg popor. Astfel cunoaşterea şi trăsăturile de comportament devin accesibile unui întreg popor, fapt care altcumva ar fi durat secole întregi.

Rupert Sheîdrake, un cercetător britanic, numeşte asta câmp morfogenetic, un câmp din care aceste informaţii sunt transferate simultan asupra mai multor fiinţe. Există exemplul *celei de-a o suta maimuţă, cu care s-a demonstrat că dacă un* ***anumit număr*** *de* ***fiinţe au parcurs*** *un* ***proces, atunci experienţa de învăţare s-a extins automat asupra întregii specii, asupra întregii rase.***

Aşa poţi tu să exprimi asta.

într-un sens larg, în acest mod se naşte naţionalismul - într-o identitate temporală, se obţine acelaşi rezultat. în vremurile anterioare exista diferenţă la nivel de timp şi de rezultate. Acum, din cauza ridicării accelerate a frecvenţei, tu trăieşti reunirea.

Cunoscând aceste date de fundal, poţi înţelege cum de este posibil ca pe continente diferite, să fie inventat în acelaşi timp un lucru similar. Asta reuşeşte prin trecerea dincolo de limitele naturii sufleteşti şi, anume, prin faptul că sufletul se desprinde de corp, transmite rodul cunoaşterii

sale către mama sufletească, iar aceasta îi luminează imediat pe aceia care sunt însufleţiţi în corp.

Aici găseşti răspunsul....

...pentru care îti mulţumesc din nou.

Aşa poţi transforma o idee - gândeşte-te. Dacă aceasta circulă în frecvenţă şi de sus în jos, de ce nu trimiţi pur şi simplu o idee, o experienţă pe care o porţi în tine, către Univers, în Sufletul-Mamă divin, care o transmite apoi din nou către ceilalţi - realizează gigantismul posibilului...

Dacă devii pe deplin conştient de asta, vei înţelege posibilităţile care îţi devin brusc accesibile ţie, suflet mic, aici pe Pământ; vei înţelege ce putere porţi în tine...

Şi oamenii sunt extraordinar de bine îndepărtaţi de la această cale - cultivându-se prostia voastră.

Tu, ca suflet aici pe Pământ, vei descoperi existenţa adevărată dacă vei vrea să realizezi multiplicarea. învaţă comunicarea cu sufletul şi trimite această multitudine de gânduri cu ajutorul mijlocului de transport, sufletul, către mama sufletelor, pentru ca acolo ea să fie multiplicată în toate locurile lumii prin numărul mare al sufletelor din întreaga familie de suflete.

Tu personal, Jan, poţi să dai un semnal către mama sufletelor, după publicarea acestei cărţi, spunându-i: *„Eu am aici ceva, ar putea asta să aibă importanţă pentru sufletele lumii?"*

în acest mod, sufletele aflate în corpurile lor, primind informaţia trimisă de tine către mama sufletelor şi transmisă apoi lor, sunt conduse în librării şi, din curiozitatea specifică conştiinţei umane, cumpără această carte. Asta înseamnă multiplicare.

Ea poate sta la baza unui succes în afaceri; în special atunci când îngerimea recunoaşte că pentru aceste suflete este necesară o încurajare. în acest mod funcţionează multiplicarea. însă, ea nu înseamnă manipulare. Reprezintă integrarea unei propuneri într-o operă. încearcă să le explici oamenilor că astăzi, mai mult ca niciodată, este important să devii conştient de structura corp, suflet, spirit. Toate aceste elemente sunt interdependente şi, dacă se dezvoltă comunicarea între ele, atunci apare schimbarea în viaţă, sănătatea, succesul şi pacea.

Povesteşte oamenilor despre sufletul mamă, care transmite şi luminează. Cu ajutorul sufletului vostru, trebuie

să încercaţi acum mai mult ca niciodată să ajungeţi în substanţa sufletului mamă, pentru ca voi să vă aflaţi în procesul de multiplicare a ceea ce faceţi. Sufletul mamă va decide dacă fructul care este trimis corespunde trupului lui.

începeţi să experimentaţi. Consideraţi că este vorba de un experiment şi atunci vă veţi afla în diversitate, adică în trăirea a ceea ce voi creaţi astfel.

Acum îndrăznesc să-ţi pun o întrebare provocatoare: este posibil,, în anumite circumstanţe, să negociezi cu tine?

Este - simplu spus - o chestiune de plată.

(dâ-mi voie să râd)

îţi place râsul. Dacă întrebarea ta s-a născut din plăcere, atunci e îndreptăţită. înţelege: pentru că există Dumnezeu, exist şi eu. întrebarea este: *„Există Dumnezeu pentru că eu exist?"* Eu spun că *„Da!"*

Dumnezeu este, pentru că totul este; pentru că totul este, sunt eu. Şi aşa mai departe...

Astfel, răspunsul la întrebarea ta, dacă poţi negocia cu mine, este: *„Nu, pentru că eu sunt,"* Pentru că sunt imuabil. Asta înseamnă că exist. A te tocmi cu mine ar însemna că eu pot să fiu tras determinat să urmez o anumită direcţie, alta decât hotărâsem înainte. Dar eu nu am o astfel de capacitate. Divinul însuşi nu poate fi nici el condus, pentru că, de asemenea, el există. S-ar putea spune *(râde)* că este încăpăţânare ori rigiditate. Dar ca să mă fac înţeles, aş dori să spun că Dumnezeu este rigid, pentru că este. Eu sunt rigid, pentru că sunt. De aceea nu se poate să negociezi cu mine.

Din perspectivă cosmică povestea este extrem de interesantă...întrebarea dacă poţi să negociezi cu mine, însemna mai precis: *„Se poate să negociezi cu Dumnezeu?"* Căci eu sunt unealta sa. Poţi tu să te tocmeşti cu Dumnezeu? La această întrebare răspunsul este un *„Da!"* categoric, dacă a negocia înseamnă mişcare; a te tocmi nu doar în sensul de a te târgui la bazarul din Cairo, ci în sensul de acţiune, de activitate.

Căci în această situaţie tu realizezi un schimb cu Divinul, întrucât Acesta este în tine. Astfel, poţi încerca să negociezi (să acţionezi) cu Divinul, cu şeful însuşi, cu cel mai puternic. Să nu te tocmeşti cu subordonatul, căci acesta poate să nu fie divin.

încearcă să-ţi pui în gând întrebarea: *„Hei tu, moarte, e posibil să mă tocmesc cu tine? Pot primi în loc de optzeci de ani, optzeci şi unul?"*

Cu mine nu negociezi, pentru că eu sunt cum a fost dat. Nu eu hotărăsc asta. Eu execut. Dacă totuşi ajungi să faci un schimb cu Divinul, vei constata că este posibil să te tocmeşti cu El.

Răspunsul meu e derutant, şi acum te întrebi: *„Cum aşa, poţi să te tocmeşti cu Divinul, căci totuşi El este Dumnezeu?"*

Poţi să te tocmeşti cu Dumnezeu pentru că el este şi tu eşti. Pentru că aspectul divin există în tine, poţi să negociezi cu Divinitatea însăşi. Asta înseamnă că în final te tocmeşti cu tine însuţi, pentru că tu porţi în tine scânteia divină.

Dacă negociezi cu tine însuţi, niciodată nu vei mai vrea să te tocmeşti cu moartea; tu te bucuri să îţi poţi transfera experienţele trăite pe Pământ în Imperiul Luminat, căci acum te afli pe drumul de întoarcere.

Verifică următorul lucru: Ce îţi aduce ţie negocierea ? Dacă ţi-ai acumulat experienţele, dacă ai atins vârsta de optezeci de ani - ce să mai faci cu optzeci şi cinci de ani, dacă ai rezolvat totul până acum? Vei ajunge să te plictiseşti.

De fapt tu te referi la negocierile pentru ceilalţi - pentru femeia care-ţi stă alături, pentru copil, pentru cine ştie ce întâmplare din care ai ieşit în pierdere. Pentru asta vrei să negociezi, să rejoci cărţile...Asta nu va fi însă posibil, căci toate se afla în afara Divinităţii din tine.

înţelege că pentru tine însuţi poţi negocia cu Divinul, căci El este în tine şi, prin urmare, tratezi cu tine însuţi. Asta înseamnă că eşti tu cu tine însuţi şi că te afli în mişcare. Aşa ceva este posibil.

Of, îmi fumegă creierul... Dar nu renunţ Este posibil să negociezi cu forţa luciferică?

Da, este posibil. A negocia reprezintă principiul originar al acţiunii de a da şi a lua. Priveşte mâinile bărbaţilor care se tocmesc şi se târguiesc într-un bazar... Prin tocmeală ia naştere frecarea, se întâmplă ceva, şi după un interval mai

scurt ori mai lung va apărea împlinirea. Dacă negociezi, deci faci ceva, înseamnă că te afli în mişcare. Adică poţi într-adevăr să îţi prelungeşti ori să-ţi scurtezi viaţa, dar nu printr-o tocmeală de genul: „Aş *dori ca din optzeci şi trei de ani să fac nouăzeci."*

Prin negociere în sensul de *„eu acţionez", „eu fac ceva", „eu desfăşor o activitate",* prin mişcare şi prin îndeplinirea sarcinilor tale, este foarte posibil ca stabilirea momentului să se producă mai devreme. înţelegi?

Printr-o muncă mai sârguincioasă şi mai conştientă poţi să îţi scurtezi timpul. Poţi să termini examenele şi experienţele tale înainte de momentul plănuit, şi atunci poţi pleca mai devreme. Acest lucru este realizabil şi ar constitui un exemplu pentru faptul că se poate negocia cu Dumnezeu. Dar o prelungire a vieţii nu este posibilă.

Dacă într-adevăr, aşa cum spuneam, ţi-ai încheiat rostul vieţii mai înainte de vreme, atunci ai voie să pleci ori dacă vrei, mai zăboveşti o vreme pe Pământ. Depinde de tine.

Lasă-mă să-ţi exprim ideea în versuri: *„Eu sunt în curgere si rămân până la scurgere."* Este vorba de o supraîmplinire. în acest mod pot avea loc prelungiri.

Dar pentru că te-am întrerupt, mai explică-mi o dată despre negocierea cu forţa luciferică.

Există relatări despre grupări magice, despre negustori ori francmasoni care, din dorinţa de a avea mai mulţi bani, succes, putere şi înăuenţă, şi-au pus sufletul în slujba diavolului ori şi l-au vândut diavohdui.Ce înseamnă asta?

(râde multă vreme) Asta înseamnă că tu ai dreptate cu cărţile tale despre iluminaţi. Mai gândeşte-te la asta!

Dar ce înseamnă asta pentru suflet? Dacă un suflet „vândut" trece în lumea spirituală, stă Lucifer lângă tine şi-ţi spune: „JDă-l încoace, îmi aparţine...!" şi ţi-1 ia?

Nu este chiar aşa. Poate să se producă o întărire a Imperiului umbrelor.

Ascultă, dragul meu Jan, în momentul, în care tu tocmai îmi puneai această întrebare, *îngerul îndurării* a venit la noi în încăpere *(mediumul a relatat mai târziu că^aproape a fost lovit de scaun, aşa de puternică a fost apariţia îngerului îndurării). El* vine dacă este chemat şi atunci când soseşte momentul îndurării. Prin întrebarea ta l-ai chemat, pentru că, să spunem aşa, ea ţine de domeniul *său* de activitate şi

nu e o întrebare lipsită de importanţă... Nu este posibil ca un suflet să fie cedat, căci totul formează un întreg. Din perspectivă cosmică, asta înseamnă că sufletul se va mişca din mijlocul spaţiului în colţul din stânga, şi cam atât. întrebarea întăreşte însă faptul că, în nucleu, nu în expunere, cărţile tale sunt corecte şi de aceea ai fost acuzat. în esenţă tu ai înţeles cum stau lucrurile.

în cazul acestor oameni - şi între ei sunt din ce în ce mai multe femei - sufletul a fost vândut, în sensul că a fost cedat. Şi ce s-a luat în schimb? Puterea - fie că e vorba de piatra de temelie a casei, fie de bani; nu are nici o importanţă. Puterea este cea cu care se operează. Iluştrii vor însă nu numai puterea, ei vor atotputernicia, iar acesta este dreptul Divinului. Prin urmare, costumul pe care-1 poartă nu li se potriveşte.

Avem de-a face cu jocul mareei. Este foarte posibil să-ţi cedezi sufletul în schimbul puterii, iar acesta să alunece în imperiul umbrei - către forţa luciferică.

Dar pentru că a apărut *îngerul îndurării,* îţi va spune el că fiecare poate primi milă, dacă sufletul decide asta, şi că Pământul se află pe drumul de întoarcere în lumină, prilej cu care el poate interveni.

Reţinerea unui suflet de către partea umbrei a fost până acum posibilă. Astăzi însă, lucrurile se schimbă radical. în forţa mai înaltă, în noua existenţă a Pământului, asta nu se va mai putea întâmpla. Se va petrece doar la dimensiunile inferioare. Aceia care pleacă de pe Pământ, schimbându-1 pe acesta cu alte planete cu vibraţie mai joasă, vor duce jocul mai departe. Acolo lucrurile continuă. în fapt, cedarea este, prin urmare, posibilă.

Dar nu este vorba în primul rând de cedarea sufletului, ci mai degrabă de principiul de a da şi de a lua. Sufletul i s-a dat lui Lucifer şi a fost luată în schimb puterea.

Toţi îşi vor da seama mai devreme ori mai târziu că puterea îi revine Divinului. Acest suflet care îi este dat umbrei, este doar un fragment minuscul al Divinului.

în mod imperios, această parte, pentru că este de origine divină, va vrea să se întoarcă la maestrul său, asemenea unei oi

rătăcite. Se pot deschide multe căi, dar el va vrea să se întoarcă la „turmă", pentru că îi aparţine.

Un suflet nu poate fi pierdut fără urmă, nu poate să dispară. Aşa cum am spus, el poate doar să se schimbe

dintr-un colţ în altul al camerei, dar întotdeauna se va afla în aceeaşi încăpere.

La nivel cosmic nimic nu se pierde, pentru că există un tot. Astfel că mai devreme ori mai târziu, sufletele se întorc la „turmă".

Dar ca să închei întrebarea: nu, Lucifer nu vine să ia sufletul ci, după ce apar eu să iau sufletele, poposeşte acolo unde vibraţia este inferioară, unde se află alte suflete care nu vor să vadă lumina şi nu vor să-şi asculte îngerul păzitor.

Există oameni, de pildă un bun prieten de-al meu, Manfred, care au talentul să prevadă moartea oamenilor pe care-i cunosc. Uneori, cu câteva zile înainte de decesul cuiva, el visează că acea persoană va muri sau câteodată îi simte moartea chiar în momentul producerii ei. Pot fi chiar accidente pe care el le simte dinainte. Chiar a încercat de mai multe ori să împiedice un astfel de eveniment; de pildă, ştia că bunica lui se va prăbuşi pe trepte, a mers la ea şi, când a intrat alergând în casă, a surprins tocmai momentul căderii ei. Suferă din cauza acestui „ dar" şi se întreabă încă din copilărie cum de are astfel de capacităţi şi de ce nu poate să intervină în folosul cuiva.

El are acces. Cel prin care eu îţi trimit acum aceste vorbe *(mediumul)* posedă, de asemenea, încă din copilărie această capacitate. Accesul reprezintă în ultimă instanţă interesul pentru o temă. Nu este vorba de problematica morţii, ci de cea a existenţei, a existenţei conştiente (a conştiinţei).

Omul despre care vorbeşti *(Manfred)* a petrecut multe vieţi în culturile mai înalte. Pot să-ţi spun că a fost maestru mortuar al artelor tibetane; ceva a rămas fixat în porii săi, se află înăuntrul său. A fost un maestru în domeniul acesta. Dacă miroşi uşor în direcţia lui, vei simţi fumul morţii, pe care el l-a savurat în timpurile în care a fost hirotonisit ca preot. Pe atunci avea putere. Oamenii îi erau supusi, de bunăvoie, căci el era strâns legat de moarte şi o prezenta acestora drept un martiriu al destinului.

Acum, în această viaţă de om obişnuit, într-o epocă industrială, moartea îi este încă aproape. Lui i se arată încă o dată martiriul întregului, pentru ca el să-l stingă în sine. A rămas încă sensibil faţă de aceste aspecte, pentru că în trecut nu a procedat tocmai corect. Acum duce în sine aceste capacităţi, şi va continua să le poarte, pentru că le-a închis în sine, ceea ce înseamnă că ele sunt fixate în el şi de el. Poate să scape doar dacă începe să vorbească cu mine - cu moartea. Apoi trebuie să spună: „Te *rog din adâncurile mele - asta însemnând că mă aău în mine şi conştientizez acest prizonierat din mine- te rog să mă eliberezi".*

Şi întrucât se roagă pentru eliberare, *îngerul îngăduinţei* îi va trimite strălucirea luminii, a milei care pătrunde prin creştet şi produce eliberare în el. Spune-i acest lucru!

Aşa voi face, mulţumesc!

închide puţin ochii şi deschide-ţi simţurile! Acum gândeşte: *„înger al îndurării",* ridică uşor capul şi ascute-ţi simţul. Poţi să-l simţi? *(chiar dinainte, când îmi vorbea de îngerul îndurării, îmi venea să plâng; tot aşa şi acum).*

Aceasta înseamnă cooperarea forţei spirituale. Nu ajung să cerAajutorul, ci există o cooperare a forţei spirituale.

întrucât există forţa spirituală, pentru că eu exist, întotdeauna va exista şi ajutor acolo unde sunt eu. începe să înveţi asta. Dacă tu te afli în legătură cu mine, dacă eşti conştient că eu exist, întotdeauna va exista şi ajutor acolo unde te afli tu, căci noi ne aflăm în cooperare.

Astfel, eu nu l-am chemat pe *îngerul îngăduinţei,* ci el a fost aici, pentru că era nevoie. Voi oamenilor, încercaţi să înţelegeţi acest lucru, iar problemele voastre de natură pământească îşi vor găsi rezolvarea.

Există şi oameni care vad deasupra feţei unui muribund un fel de umbră. Asta se poate vedea şi în fotografi ale persoanelor *respective. Ce este această umbră? Tu eşti?*

Acesta este prevestitorul. Consider-o *(râde)* drept expedierea invitaţiei. Este cea mai simplă cale de descriere. Reprezintă trimiterea invitaţiei, respectiv, primirea. Este într-un anumit mod, un fragment din mine, pe care-1 trimit înainte. Şi de aceea devine clar, de ce un om, înainte să plece, devine activ pentru a rezolva lucrurile, a le pune în ordine. El mă simte, chiar dacă nu-i place să recunoască asta.

Eu trimit înainte întunericul - desprinderea de materie.

Aceasta apare ca o umbră; poate fi văzută în privire sau chiar pe piele, în momentul în care sufletul îi spune corpului: *„Eu plec acum!"*

Atunci corpul devine palid, pentru că îşi dă seama că-i lipseşte viaţa, aerul, respiraţia divină. Şi aşa se scurge culoarea, se retrage lumina. Şi unde nu este lumină, apare umbra. Acum poţi înţelege negrul înmormântării. Pentru că lumina s-a scurs din corp, a rămas în urmă umbra. Nu doliul, ci umbra.

Aş *mai dori să mai pun o întrebare legată de acest domeniu: există şi oameni care pot mirosi moartea, de pildă unul dintre copiii clarvăzători despre care am scris în cartea mea. Astfel de oameni simt după nuros când alpi sunt aproape de moarte. Ce este ceea ce simt ei?*

în sens propriu, ei miros organele. Voi oamenii aţi devenit fini cunoscători ai mirosurilor de băutură şi mâncare. *„Nu se mai poate simţi mirosul"; „Merge după miros"* şi aşa mai departe... sunt replici ce trimit în această direcţie. Este vorba de o dezvoltare a simţurilor. Dacă un om se cramponează de simţuri, atunci el poate să fie un gurmet. Ţi-am făcut doar o scurtă introducere.

Sunt mirosite lucruri din cele mai variate. Să presupunem că ai fost la o înmormântare şi te-ai oprit în camera în care a fost aşezat mortul pe catafalc. în această cameră vor exista mirosuri - mirosurile morţii.

Asta poate trezi amintiri dacă întâlneşti pe cineva care în curând va fi luat de mine.

Mirosul simţit cel mai adesea este cel al organelor. Dacă un cancer pune stăpânire pe corp, atunci organele încep să se distrugă. Ele se deschid şi lasă liber mirosul. Un nas fin simte întotdeauna acest miros.

Vei putea mirosi cancerul, căci organele sunt măcinate şi deschise, iar mirosul se revarsă prin pori.

Eu însumi am andocarea în centru de energie al burţii (împletitura solară) şi, exact aici, în moliciunea trupului se revarsă acest miros.

într-o zi, voi oamenii veţi fi capabili să inventaţi o aparatură cu care să puteţi măsura organele - intensitatea cu care acestea, în funcţie de consistenţa lor, sunt luminate. Şi cu cât lumina care pătrunde în ele este mai puternică, cu atât sunt mai bolnave şi mai deteriorate în consistenţă. Acesta este un aspect interesant pentru oameni.

Va exista o cooperare între cei care pot simţi mirosul şi cei care dezvoltă aparatura de măsurare. Ei vor cerceta cum poate un copil să simtă mirosul morţii şi vor face această descoperire.

Se vor întreba cum de este posibil ca un copil să aibă o astfel de capacitate şi, deodată, se vor lumina. Este posibil, întrucât organele reflectă lumina. Ele nu oglindesc doar căldura, voi crezând extaziaţi că vedeţi aura, nu, organele îşi reflectă consistenţa, şi asta este ceea ce poate mirosi un astfel de copil.

în curând oamenii vor dispune de această aparatură. Cu ajutorul ei se va putea măsura un organ şi se va putea spune dacă acesta îşi va părăsi „serviciul" în cinci ori zece ani. Prin urmare va fi posibilă şi efectuarea unei terapii orientată pe o nouă metodă, cea de cercetare a cauzelor, întrucât radiaţia unui organ are legătură cu starea sufletească a unui om.

în acest mod se vor reduce expunerile la raze Rontgen, pentru că starea organelor va putea fi măsurată dincolo de biologia corpului. De pildă, starea de sănătate a rădăcinilor dentare va fi apreciată prin măsurarea forţei lor de reflectare a luminii şi nu prin radiografiile cu raze Rontgen.

în căutarea cauzei unei boli, nu se va proceda din exterior către interior, ci din interior către exterior. Acesta va fi un progres considerabil.

Mirosul morţii există pentru a face ştiinţa să înţeleagă pas cu pas că pe Pământ mai sunt încă multe lucruri de descoperit. Cel care caută va cerceta şi va face descoperirea.

Poţi spune opiniei publice despre această cale.

Şi cum este posibil ca oamenii să vadă moartea în cazul altor persoane?

înţelege că pe Pământ domneşte stupiditatea; mulţi oameni îl neagă pe Dumnezeu, neagă sufletul; sensul vieţii le este străin. La ce te aştepţi?

Ceea ce este posibil în cazul popoarelor primitive ale Pământului, reprezintă pentru popoarele cu vibraţie superioară de pe alte planete o stare de normalitate absolută: ele văd când

acţiunile corpului sunt pe sfârşite, adică atunci când vin eu şi când intervine moartea fizică.

Acolo oricine poate să observe acest lucru. Este

vorba de conştiinţa frecvenţei - adică de situarea în frecvenţa întregului.

Dacă poţi să-ţi dai seama când poposesc eu în trup pentru a despărţi sufletul de corp, atunci în părţile aşa-zisei tale conştiinţe pământeşti se află fixată această conştiinţă mai înaltă. Ambele niveluri fac parte din conştiinţa stării de prezent.

De pildă, asta se poate întâmpla dacă într-o altă viaţă te-ai declarat pregătit să porţi această cunoaştere, să o aduci în lumea pământească. Dacă vreodată ţi-ai dat consimţământul, cu greu vei mai putea da înapoi. Ar însemna o reprogramare aproape completă a scheletului informaţional.

În afară de asta, nu uita că eu fac parte din inteligenţa divină. Dumnezeu este pretutindeni, prin urmare şi eu sunt pretutindeni. Pot exista şi în tine şi pot să răspândesc lumină cu ajutorul inteligenţei mele, atunci când se stabileşte sfârşitul pentru cineva.

Oameni care suferă din această cauză, aşa cum este şi prietenul tău despre care-mi vorbeai, pot să ne roage, pe *îngerul îndurării* şi pe mine să-i scăpăm de asta. O astfel de capacitate poate să fie însă, şi un dar. Poate că nu de la începutul vieţii, dar când moartea devine o normalitate în gândirea acelui om, ea nu va mai reprezenta o povară.

Spune-i să citească această carte. Ea va provoca unele schimbări. Trebuie să înţelegi că tu ai fixată în tine această cunoaştere, porţi în tine Cosmosul. Astfel, tu eşti o parte a întregului, iar Acestuia îi aparţine informaţia, legitatea privind venirea şi plecarea, principiul pro şi contra, acţiunea de a da şi de a lua. Toate nasc frecarea, care declanşează din nou pocnetul împlinirii.

De *ce te faci ascultat prin această carte?*

Este cu siguranţă cea mai simplă întrebare la care pot să răspund. Cartea aceasta reprezintă un impuls la acţiune. A sosit momentul. Este timpul să se audă că Pământul se află în progres. Tot mai mulţi oameni vor înţelege prin dezvoltarea lor că moartea nu reprezintă *duşmanul mersului,* ci *prietenul venirii,* al bun venitului într-un strat energetic mai înalt. Se va recunoaşte că este vorba de transformarea unei stări de agregare, de trecerea de la materie consistentă la materie mai fină.

A sosit momentul, iar primul pas înseamnă să citeşti dintr-o carte, pentru ca vibraţiile să înceapă în minţile oamenilor până când aceştia ajung să nu mai aibă frică de mine şi să prindă curaj, dăruindu-mi-se mie.

Gândeşte-te ce frumos ar fi dacă oamenii nu s-ar teme de moarte ci, dimpotrivă, ar sărbători-o asemeni unei naşteri, căci ea înseamnă trecerea într-o nouă treaptă energetică.

Pricepi chestia asta? *Venirea pe lume* nu este nimic altceva decât o fază a omniprezentului, asemeni *plecării de pe lume.*

Pe Pământ s-a impus noţiunea de *munca luminii*; eu dimpotrivă, impun noţiunea de *munca umbrei.* Dar te rog să nu încurci asta cu umbra lui Lucifer. Pentru că voi vă mişcaţi către lumină, spre dezvoltarea într-o existenţă mai înaltă şi pentru că asta înseamnă naştere care se repetă permanent, putem încadra aici şi relaţia cu forţa mea.

Voi vorbiţi cu plăcere despre *îngerii luminii,* dar trebuie să-l pomeniţi şi pe îngerul care-şi desfăşoară activitatea în presupusa umbră. Căci şi eu sunt la rându-mi, omniprezent - şi pot lumina prin toate structurile mele.

Prin urmare, dacă munciţi cu lumina, înseamnă că acum este momentul să munciţi cu *mine.* Prin lucrul cu lumina şi, implicit, cu mine, ia naştere frecarea, ce aprinde scânteia împlinirii. Asta înseamnă că însăşi scânteia divină se transformă din flacără în lumină.

Cum îţi vezi propria pozipe în ierarhia îngerilor?

Locul meu este prestabilit. Eu străbat toate dimensiunile existenţei imaginabile. Un înger se află în dimensiunea existenţei *tale.* Eu, dimpotrivă, sunt pretutindeni. După cum spuneam, eu acţionez şi în

îngeri, ajutându-i să treacă în alte dimensiuni. Şi în cazul lor sunt un transformator, chiar dacă într-o altă densitate.

Eu sunt în directă legătură cu Dumnezeu. *Unul* sunt eu, şi *celălalt* este *îngerul îngăduinţei,* care are efect şi asupra mea.

De aceea se poate spune că eu sunt o forţă îngerească „ce face salturi", pentru că mă aflu pretutindeni, pentru a putea acţiona oriunde. De pildă, eu pot să o ajut în procesul de dezvoltare către Imperiul Luminat pe fiinţa cu numele de *Saint Germain,* despre care îmi vorbeai mai înainte. Şi asta intră în sarcina mea, şi anume, să le fiu de ajutor îngerilor, căci ei se aflăîn afara izvorului divin.

întregul nu trebuie greşit înţeles căci, deşi îngerii înşişi se află în afara izvorului divin, aşa cum şi tu te afli în afara lui, voi sunteţi uniţi printr-un cordon de legătură, aflându-vă într-o stare de prezent. Toţi sunteţi într-o unire profundă. Şi eu de asemenea.

Sub o anume formă eu sunt un fel de loc energetic, un bastion al existenţei aflate în derulare continuă.

Cum de a slăbit impulsul de a citi cărţi, la mine şi la mulţi altii?

Motivul este că tu te-ai schimbat. Este important în cazul unor astfel de teme - cum ar fi de pildă acest proiect de carte - să fii primul din lume, să fii un pionier, căci nimeni nu va putea să spună despre tine că ai copiat de undeva. Acesta este un aspect relevant pentru esenţa cărţii, căci ea reprezintă, să-i spunem aşa, „energie curată", nealterată de operele altor autori.

în cărţi nu mai poţi găsi ceva în plus faţă de ce ştii acum. Nu spune o vorbă veche înţeleaptă că dintr-un anumit punct e bine să treci de la lectură la acţiune?

Cum vorbeşti tu prin medium?

Vorbesc prin conştiinţa lui, aşa cum o fac şi în cazul vostru, al tuturor. Aceasta este poarta vorbirii, căci în conştiinţă voi sunteţi puri, şi pe aici, chiar prin mijloc, trebuie să curgă informaţia. Este necesar să fie recepţionată în puritate desăvârşită, căci dacă ajunge la capetele fiinţei conştiente, atunci se poate produce modificarea ei - prin contaminarea cu tot ceea ce mediumul a citit şi a auzit, cu

tot ceea ce creierul său primeşte din exterior.

Acest medium prin care tu ai acum cea mai bună legătură cu mine, este un vorbitor al luminii. El poate elimina în timpul receptării aproape tot ce germinează în el. Dar nu o poate face neîntrerupt. Nu este exclus ca din când în când prin medium să alunece un gând ce-i aparţine. Nu e o tragedie, dar recunoaşte că aşa începe diluarea, modificarea informaţiei.

Cum pot eu să simt, respectiv mediumul, că TU eşti şi nu o altă fiinţă?

El mă va simţi. El mă va simţi în liniştea frecvenţei. întrucât eu provin din originar, din Divin, el mă va percepe în frecvenţă. Eu mă strecor în el şi, pentru o clipă, activitatea corpului i se încetineşte. Nu voi putea fi perceput în zona mai înaltă a conştiinţei lui, precum aceia care vorbesc prin el în alte situaţii, ci atunci când vorbesc *prin* el, voi fi ca un înveliş *în jurul* lui. Eu curg în el şi el mă va recunoaşte întotdeauna după asta, va şti că EU sunt în el, mă va percepe ca o mantie aşezată peste el. La începutul curgerii mele în el, creştetul capului îi va fi ca şi electrizat şi îşi va da seama că sunt în el; va simţi cum este tras în sus. Perceperea unei stări de ameţeală semnifică faptul că eu pătrund în toate gândurile sale.

Tu, Jan, dacă mă chemi, mă vei recunoaşte imediat prin picioarele tale, care în decurs de câteva secunde vor deveni reci. Acesta va fi semnul nostru.

(scurtă pauză) îţi mai spun odată că este minunat să scrii o carte. Aş dori însă să subliniez - şi te rog să nu fii intrigat - că scrisul este o chestiune secundară. Esenţial este să acţionezi cu lumina, să fii eficient - este vorba de lucrul cu mine personal, care îţi va schimba viaţa. De aceea nu trebuie ca numele scrise de oameni în cărţi să aibă vreo relevanţă pentru voi *(mediumul şi cu mine; observaţia autorului).* Ceea ce contează este efectul. Acesta aparţine conştiinţei cosmice.

(râde) Veţi dobândi renumele după ce veţi fi plecat de pe Pământ. Dar ce importanţă mai prezintă faima pentru un Mozart, de pildă, dacă acesta, privind din imperiul spiritual recunoaşte totalitatea întregului? Atunci numele său este asemenea etichetelor de pe căsuţele poştale ale unui bloc. Nu reprezintă nimic. Căci numele pe care-1 porţi pe Pământ, privit din perspectivă cosmică nu valorează nimic, având în vedere miile de vieţi şi, implicit, de nume pe care le

ai.

Să vorbim despre sexualitate: există oameni de orientări credincioase dintre cele mai diverse, care sunt de părere că abstinenţa sexuală este necesară pentru a putea urca în tărâmurile spirituale, mai simplu spus: că aceia care trăiesc virgin pot obţine un loc mai bun în „cer". Alţii, dimpotrivă - şi asta putem vedea din presa de btdevard - îşi trăiesc din plin sexualitatea, aăându-se în cealaltă extremă, degenerând în pomograăe, orgii în grup, sex cu animale sau copii şi alte lucruri asemănătoare. Cum vezi tu această temă?

Dintr-o anumită perspectivă, abstinenţa pe perioada unei vieţi întregi poate să nu fie tocmai folositoare, căci dacă fiecare ar proceda astfel, omenirea ar pieri. Dar în anumite situaţii din viaţa o abstinenţă conştientă poate fi de folos, căci poate lăsa loc pentru alte gânduri. Progresul persoanei în sfere spirituale mai înalte depinde de planul personal al sufletului. Reţinerea şi înfrânarea sexuală pot chiar să cauzeze boli de natură sufletească şi pot face rău comportamentului omului. De aceea se poate spune că nici în acest caz nu trebuie emisă o judecată pa- uşală. Acela care într-una sau mai multe vieţi anterioare şi-a trăit foarte intens sexualitatea se poate ca în această viaţă să se fi decis să trăiască abstinent - să fie călugăr ori măicuţă, de pildă. Exista însă, şi situaţia inversă.

Este o temă despre care se vorbeşte mult prea mult pe Pământ. Sexualitatea este atât de analizată pe planeta voastră, încât deseori iubirea ajunge să lipsească.

Ţie îţi pot spune astăzi aşa: tot ceea ce se petrece în iubire, ce este făcut din iubire, este în ordine şi îşi are locul său într-o viaţă pământească. în special în anii de tinereţe, când omul învaţă să-şi simtă sexualitatea şi energiile din punctul de jos, de intrare a energiei (ceacra *sexuală),* se întâmplă adesea ca el să înceapă să le exploreze, pentru a le cunoaşte şi a învăţa să le folosească într-un mod corect; aşa cum se întâmplă cu toate lucrurile în viaţă. Apoi va şti să se poarte conştient cu acestea. Pentru unii sexualitatea a degenerat într-o religie, ceea ce nu este bine; alţii îşi

câştigă banii prin ea, ceea ce, de asemenea, nu e bine. însă fiecare posedă libera voinţă şi trebuie să suporte urmările acţiunilor sale. Fiecare trebuie să se supună probei. Pentru a se opri degenerarea, a fost creată boala.

De aceea omul se întreabă: simte el iubire în timp

terii? Aici decide iarăşi conştiinţa şi mărimea sufletului. Cu cât mai înaltă este conştiinţa sufletului, cu atât mai mult acesta va acţiona din iubire. în caz contrar, predomină aspectele întunecate, iar acest om

ce trăieşte sexualitatea, ori este doar chef, poftă, instinct, afirmarea pu
sa. El nu este stăpân peste materie, ci materia îl stăpâneşte pe el - imperiul umbrei. Atâta vreme cât predomină lipsa de iubire, domină şi imperiul umbrei.

Fiecare om are o limită naturală a sexualităţii, de care învaţă să ţină seama. Dacă aceasta este puternic depăşită, profitându-se de necazul altor oameni, - ca de pildă în zonele afectate de inundaţii, unde este practicat sexul cu copii, pentru ca familiile lor să poată trăi din asta - atunci aici nu mai acţionează partea luminată, ci forţele întunericului.

Omul nu mai acţionează cu demnitate.

Astfel, acela care trăieşte sexualitatea se întrebă dacă el şi partenerul cu care o împarte îşi păstrează demnitatea.

Ce părere ai tu despre iubtea între cei de acelaşi sex? Conform învăţăturilor din Coran, aceasta reprezintă un păcat de moarte şi la fel este considerată şi în creştinism. Budhismuî - chiar Dalai Lama personal spunea asta - o respinge de asemenea. Dar cel mai dur se exprimă iudaismul: scrierile iudaice Mischna şi Talmud cer moartea dacă se va ti ajuns la acţiuni homosexuale.

Este aceasta părerea lui Dumnezeu, fiind prezentată de religii, ori este vorba doar de interpretări pământeşti?

Iubirea însăşi este un aspect divin şi, prin aceasta, inviolabil. Dar îţi voi răspunde astfel: ceea ce spui tu nu corespunde ideii creatoare, căci nu mai este posibilă dezvoltarea. Nu mai există interacţiune din care ar putea să se aprindă scânteia împlinirii. Prin urmare, în evoluţia

omenirii nu mai apare nimic nou, nici un copil. Din această perspectivă o astfel de legătură nu este folositoare.

Dacă totuşi în cadrul ei există iubire şi intelectul devine mai ager, poate fi tolerată. Dar privind în ansamblu, având în vedere evoluţia existenţei omeneşti, homosexualitatea reprezintă un non sens. Nu poartă sens.

Ca să detaliem mai departe, într-o astfel de relaţie lipseşte din întreg interacţiunea celuilalt pol, prin care ia naştere dezvoltarea şi progresul - principiul pro şi contra. O interacţiune prin situarea părţilor pe aceeaşi linie nu este posibilă în acest caz. Nu poate să existe nici un pocnet şi nici o împlinire.

Priveşte asta plastic: dacă femeia se uneşte cu bărbatul, atunci prin pătrundere, acesta se află aproape de partea care permite dezvoltarea, naşterea unui copil, aproape de orificiul uterin, în care are loc fecundarea. Dacă vrei, pot să-ţi prezint şi cum stau lucrurile între doi bărbaţi - aici nu va mai fi nici o fecundare...

Izvorul divin a creat două curente, care îşi sunt de ajutor în procesul dezvoltării: elementul feminin şi cel masculin.

Faptul că un bărbat se poartă ca o femeie, se simte asemenea unei femei şi obişnuieşte să se îmbrace ca aceasta, îşi găseşte explicaţia în faptul că în viaţa anterioară sufletul a fost femeie şi amintirea trecută este încă foarte puternică.

Alţi oameni au fost obligaţi în copilărie să întreţină relaţii sexuale violente ori nefireşti, ceea ce a determinat ulterior blocaje şi teamă ori chiar greaţă faţă de celălalt sex. Trebuie ţinut seama de aceste aspecte. Ei pot fi ajutaţi.

Sarcina bărbatului este să fie în această încarnare bărbat, şi nu femeie - şi invers.

Privind astfel lucrurile, homosexualitatea poate juca rol de consolare la nivelul unei vieţi, dar nu şi în întregul Cosmic.

Pentru destindere îţi pun acum o întrebare provocatoare: creaţia originară îi iubeşte mai mult pe oamenii curajoşi decât pe cei laşi?

Pentru că în fiecare om se odihneşte un suflet, care poartă în sine un nucleu divin, Acesta iubeşte pe fiecare om precum se iubeşte pe sine - căci la origine omul este divin.

Ceea ce spui tu este mai degrabă o perspectivă pământească. Curajosul poate fi întunecat în suflet; cel căruia îi este teamă poate fi senin şi luminos. Este vorba de structuri

sufleteşti veşnice care îmbracă milioane şi milioane de variante diferite.

Tu eşti curajos, dar ţi-a fost şi teamă. Ai fost întunecat, dar şi luminos. Ai trăit şi lucruri rele, pe care le-ai ales conştient ca să afli toate aspectele Creaţiei - pentru a şti ce vrei şi ce nu vrei astfel încât să decizi conştient dacă doreşti un alt drum. Şi mai ai încă de străbătut o cale lungă.

Există ceva de care unui suflet sau unui om ar trebui să-i £e frică?

De propriul întuneric!

Există ceva de care un om ar trebui să se păzească?

De propriul întuneric şi de iresponsabilitate!

Există o liberă voinţă sau destinul omului pe ***Pământ*** *este scris* ***deja?***

înţelege că nu există o liberă voinţă pentru toate acţiunile - aceasta aparţine Divinului. Destinul oamenilor este fixat prin traiectoriile stabilite în planul vieţii lor.

Fă o comparaţie cu un copil mic. Acesta are multe libertăţi referitoare la cum îşi organizează ziua, cu cine se joacă, cât de repede îşi face temele sau dacă pictează ori merge să înoate. Dar părinţii rămân întotdeauna aceiaşi, există micul dejun, prânzul şi cina, copilul merge la şcoală şi aşa mai departe. Asta înseamnă că exista indicaţii fixe care nu pot fi schimbate, dar în limitele lor, copilul, adică sufletul, se poate mişca liber.

La fel se petrece la scară mare, cu omenirea. Şi aici indicaţiile mari nu pot fi schimbate, paşii dezvoltării sunt aceeaşi, dar în interiorul lor poate să existe varietate.

De aceea răspunsul la întrebarea ta ar suna cam aşa: *„Există liberă voinţă?", „Da",* cu menţiunea că libera voinţă reiese din anumite acţiuni care sunt stabilite în planul vieţii. în plus, se poate întâmpla ca eu să intervin şi să trec peste libera voinţă, dacă nu se întrevede nici o împlinire.

De pildă, atunci când consumarea unui narcotic are efecte dezastruoase, împiedicând derularea oricărei experienţe.

Din perspectivă pământească pot spune că nu exista liberă voinţă, în forma în care oamenii şi-ar dori asta - şi anume să poată face sau să fie lăsaţi să facă ceea ce vor. Numai că ei înşişi şi-au structurat această viaţă pe Pământ,

atunci când se aflau pe tărâmul spiritual. Există deci o liberă voinţă, căci ei fac acum ceea ce au ales să facă înainte de încarnare.. Prin urmare, depinde de perspectiva din care priveşti lucrurile.

Dacă abordăm problema din unghiul anterior amintit, aş putea da următoarea definiţie: libera voinţă înseamnă să faci totul pentru a-ţi împlini menirea pământească. Principiul este de a-ţi stabili tot mereu ţelul vieţii din experienţa fiinţei divine şi, astfel, voinţa va fi mai liberă ca niciodată.

Limitarea corporală de pe Pământ este trăită în sensul alegerii ei prin liberă voinţă. Pe Pământ corpul nu este liber şi, prin urmare, nici voinţa nu poate fi liberă. întrucât corpul este fixat pe Pământ, presupusul destin al oamenilor este încărcat de materialitate; s-ar putea spune că el a fost stabilit dinainte să existe în această formă, permiţând mai mult numai atunci când energia reflectă lumina mai sus, către frecvenţele mai înalte.

Libertate în voinţă nu va exista niciodată pe Pământ, căci acesta, prin însăşi structura sa, impune încă din start limite. Pe această planetă sunt fixate anumite limite, în lumea spirituală însă, nu. De aceea atât din perspectiva cosmică, cât şi din cea pământească este important ca libera voinţă să fie subordonată jocului Creaţiei. Jocul Creaţiei nu înseamnă să cauţi recompensa, aşa cum se întâmplă în viaţa pământească. Jocul Creaţiei înseamnă să te afli în luminare.

Iar atunci vei vedea cum limitele încep să se şteargă încet, îngrădirile se ridică pas cu pas, până când în cele din urmă voinţa şi destinul oamenilor se eliberează şi totul devine Unitate (Divinitate), curent al desăvârşirii divine. în acel moment va domni libera Voinţă, atât în interior cât şi în afară, căci aici nu mai există în afară. Pretutindeni va fi liberă voinţă, căci omul se va sustrage destinului său; va merge din nou în libertatea divină a tuturor acţiunilor. în această stare exişi ă o liberă voinţă, voinţa întregului divin, a Unităţii divine.

Cum faci *atunci când eşti solicitat mai intens, de pilda. în caz de inmdatii ori războaie? Mai hei o tură suplimentară?*

Ţi-am explicat că Pământul se află în progres, aspect care este irevocabil. Această schimbare aduce

cu sine războaie şi catastrofe naturale, care nu sunt întotdeauna declanşate de deplasarea Pământului, ci de influenţa omului. Nu e neapărat nevoie ca orice „catastrofă naturală" să se petreacă din cauza Pământului; câteodată dă şi omul o mână de ajutor - întrucât dispune de multă vreme de tehnologie.

Dar nu evenimentul este relevant ori dacă un cutremur a fost declanşat de o putere necunoscută. Relevant este pentru mine numai dacă omul cu numărul X se află la momentul potrivit în locul potrivit, unde mă va întâlni ori nu.

Pentru acest om căruia i-a sosit ceasul, nu mai are importanţă cine cauzează unda. Fapt este că omul merge în locul

unde îşi va găsi moartea. Victima îşi caută călăul. Aşa stau lucrurile dacă le privim lucid.

Mişcările Pământului - de pildă erupţiile vulcanice - există de multe milenii, de la începutul existenţei acestei Planete şi, de aceea, nu reprezintă nimic deosebit. Nimic nou. Pământul se află intr-un proces pe care voi îl numiţi de ridicare a frecvenţei şi care constrânge tot ce se află pe planetă - conform naturii fiecărui element în parte - să se schimbe şi să se dezvolte mai departe. Schimbarea se va petrece în plan politic, economic, religios şi chiar şi geologic.

Bineînţeles că oamenii care sunt chemaţi în acest moment suferă; la fel şi familiile sufletelor care trec în lumea materiei fine; membrii acestor familii nu înţeleg cum de s-a întâmplat asta; ei nu ştiu că sufletele sunt aşteptate de familiile lor sufleteşti... Suferinţa este cauzată nu de moartea în sine, ci de neînţelegerea oamenilor, pentru că ei nu ştiu ce este viaţa, ce însemnătate are ea şi ce este moartea.

Multe lumini se vor stinge în curând, iar eu le voi înmâna îngerilor lor păzitori, ceea ce totuşi nu va diminua durerea din familiile celor rămaşi. Sufletele însele, dimpotrivă, au ştiut încă de când şi-au ales corpul - deci de dinainte de naşterea lor - că se va întâmpla acest lucru, căci au fost prezente la planificarea vieţii. Numai că, după ce s-au născut, au uitat asta.

Am putea spune aşa: sufletul îşi caută inconştient un loc în care se va întâmpla ceva - un accident, un

avion care se prăbuşeşte, un val potopitor - pentru ca astfel să poată părăsi corpul.

Personal mă miră că s-a scris aşa de mult despre astfel de evenimente - de pildă despre inundaţii *(în Asia).* De curând am adus din alte două locuri ale Pământului mult mai mulţi oameni. Şi despre asta nu s-a scris nimic. Asupra acestor aspecte ar trebui să meditaţi. Ce scop se urmăreşte aici?

(scurtă pauză) Vor exista oameni care nu vor înţelege adevărul, care nu vor vrea să înţeleagă şi care nu vor putea sâ-1 înţeleagă având în vedere nivelul lor limitat de cunoaştere. Printre ei vor exista unii care nu numai că se vor îndoi, de spusele mele, ci care se simt chiar atacaţi, întrucât credinţa ori necredinţa lor - care este de origine pământească şi, prin aceasta, nedesăvârşită - contrazice ceea ce îţi spun eu. Dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Să fii conştient de asta.

De aceea oamenilor le-a fost întotdeauna frică de mine, şi le mai este încă, pentru că ei nu ştiu că eu sunt *îngerul transformării,* că îmi fac treaba corect şi fără greşeli, luându-i pe aceia cărora le-a sosit ceasul. Sufletul ştie întotdeauna când este acest moment, numai omul nu. Mulţi oameni nu vor să-şi asume răspunderea pentru acţiunile lor şi, chiar mai rău, pentru modul lor de a gândi, căutând pe cineva pe care să dea vina. Ei caută pe cineva care să fie responsabil pentru destinul lor, dar numai atunci când acest destin este nefavorabil. Şi se simt ameninţaţi atunci când sunt confruntaţi cu adevărul. Acest lucru nu poate fi schimbat însă nici de tine, scribul meu, şi nici de mine. Dar nu face nimic.

încă o dată: schimbarea planetei voastre este în plină desfăşurare, şi vor pleca de pe ea mulţi oameni într-o manieră pe care voi o consideraţi dramatică, atât de mulţi încât nu vor mai putea fi număraţi; vor dispărea ţări întregi. Pământul s-a abrutizat şi s-a abătut de la calea iubirii. Este destinul vostru comun. Şi ca să mă exprim în cuvintele tale pline de umor: *„Cel asemeni mie va avea multe de făcut în viitor!"*

Acum am aăat că forţa creatoare originară - Dumnezeu - *nu face aprecieri. Cum stau lucrurile cu tine? îţi provoacă*

*vreodată durere faptul că există războaie **pe** lume?*

Nu poate să mă doară, căci eu ştiu ce este infinitul. Cunosc istoriile sufletelor - toate vieţile lor - şi văd întotdeauna contextul, nu doar destinul individual al unei singure vieţi.

Bineînţeles că un război ori o catastrofă naturală reprezintă o situaţie specială. în acest caz milioane şi milioane de îngeri sunt prezente la locul faptei cu câteva zile înainte. Mai multe fragmente din mine sunt deja pregătite, iar împreună cu mine sunt prezenţi toţi îngerii păzitori şi familiile sufleteşti ale celor implicaţi. Familiile sufleteşti au voie să ajute, deşi nu îndeplinesc funcţia de îngeri.

Acum lumina şi întunericul stau din nou alături. Pe de o parte moartea şi distrugerea, creându-se impresia că întunericul a dominat şi a câştigat şi, de cealaltă parte, îngerii din lumină şi rudele care preiau sufletele, se roagă în lumină şi le întâmpină cu iubire, încercând să le aducă spre linişte.

Interesant este faptul că în aceste cazuri nu numai îngerii sunt prezenţi, servind luminii, ci şi alte fiinţe care nu au această competenţă, dar care participă de bună voie. Câteodată aceste fiinţe sunt prezente acolo cu câteva săptămâni mai înainte, pregătind totul.

Nu mă miră acest lucru, cad în cazul catastrofelor naturale sau să spunem în cazul evenimentelor care stau să se producă,, indiferent cine le declanşează, a<u>nim</u>alele se pun la adăpost Oamenii de ştiinţă încă îşi mai frământă mintea, cum de este posibil aşa ceva. Ce părere ai tu despre asta?

Ce spui este corect. Oamenii voştri de ştiinţă au constatat că în cazul inundaţiilor *(în Asia; observaţia autorului)* nu mor animale. Ei simt răspunsul dar nu-l pronunţă, pentru că astfel şi-ar tăia craca pe care stau ei înşişi. Oamenii care au cercetat aceste aspecte au constatat că animalele s-au retras deja cu câteva ore înainte. Unele animale mai mici, precum păsările, gândacii, şopârlele şi şobolanii se îndepărtaseră chiar cu câteva zile mai înainte. Iar oamenii?

Animalele au simţit impulsurile naturii şi ale lumii îngereşti şi au reacţionat corespunzător. Ele mă pot percepe şi intuiesc că se va petrece ceva. Eu pot să vorbesc cu ele,

după cum orice fiinţă din lumea materiei fine poate face asta.

Adeseori oamenii privesc dispreţuitor în jos către animale, gândindu-se că ei se află cu mult înaintea acestora. în astfel de ocazii însă, oamenii au fost nevoiţi să constate că animalele au fost cu mult în faţa lor. Meditează asupra acestor aspecte!

Pe viitor se vor petrece şi mai multe astfel de evenimente - catastrofe naturale cu mulţi morţi?

Bineînţeles, ţi-am spus deja. Este o stare de normalitate. Pentru mine, care acţionez aici încă de la începuturile Pământului, stadiul actual reprezintă o etapă din procesul de dezvoltare. Aşa cum pe un copil în timpul creşterii îl dor oasele ori îi cad primii dinţi, tot astfel şi dezvoltarea Pământului este legată de suferinţă şi durere.

Popoarele şi culturile vechi au ştiut acest lucru, numai oamenii voştri de ştiinţă nu au vrut să recunoască, respectiv să vă explice, căci nici ei nu pot să provoace vreo schimbare.

în cartea mea „Cel de-al treilea război mondial" am citat o sută de vizionari din timpuri diferite care, după ce au prezis nu numai un prim şi un al doilea război mondial, au vorbit şi de un al treilea. Acesta se pare că se va derula, conform prezicerilor, în următorii ani. El va aduce cu sine şi războaie civile şi catastrofe naturale.

Ce văd aceşti profeţi şi de unde îşi trag ei inspiraţia?

înţelege că întrebarea despre catastrofele naturale îşi găseşte răspunsul de la sine, căci ele se află deja în desfăşurare.

întrebarea despre un al treilea război mondial îşi găseşte răspunsul, de asemenea, de la sine. începe să priveşti lumea din jurul tău şi uită-te la ţări precum: Iran, Irak, Irlanda, Palestina şi aşa mai departe. A început deja.

Vezi continentul negru şi apoi scrutează adăposturile străzilor, fie ele din Europa, ori din America. Priveşte oraşele din America de Sud, furtunile din America Centrală, incendiile din Australia, potopul din Asia şi uită-te cum se rostogolesc capetele în China. Este război, este nimicire. A început. Acesta este răspunsul.

Priveşte către profeţi şi profeţii: dintotdeauna au existat

oameni care-şi primeau informaţiile din izvorul divin, fie prin intermediul îngerilor, fie din zona energetică a Pământului, şi puteau să vadă ce se află în viitorul îndepărtat al planetei. Aceştia pot fi pe de o parte prevestitorii, solii unui timp nou; pe de altă parte este vorba de inspiraţii, a căror importanţă este atât de eclatantă, încât anumite suflete îşi propun să aducă aceste informaţii pe Pământ.

Are loc transpunerea cunoaşterii cosmice pe Pământ. Procesul poate fi adeseori susţinut şi de fiinţele care călătoresc cu nave cosmice către Pământ şi care pot să vadă dezvoltarea Pământului. Nu doar îngerii sunt cei care dau informaţii

Cum te rogi corect?

Răspunsul este: cu dăruire!

Să-ţi explic mai detaliat: numai dacă te dăruieşti Divinului, realizezi o rugăciune. Nu este vorba de cuvinte sfinte, ci de sentimentul pe care-1 porţi în tine atunci când te adresezi forţei creatoare. Este ca şi cum ai merge la culcare, pentru regenerare, linişte, forţă.

Consideră limba germană drept expresie a înţelepciunii spirituale. Rugăciune *(Gebet)* înseamnă: *a merge în pat, în matcă (Bett),* în matca unui fluviu care curge, în curentul divin.

Te rogi corect atunci când te dăruieşti forţei la care te rogi. Te rogi către tine însuţi, căci tu însuţi mergi în matcă sau într-un strat de flori *(Beet)* în care pui seminţe de flori şi pe care le faci să înflorească prin acţiunile tale. Aşa cum soarele ajută să crească florile, tot astfel dăruirea, bucuria şi un râs strălucitor dau rugăciunii tale baza corectă pentru a obţine un fruct mare - şi anume determină ca rugăciunea ta să fie auzită. Te rogi corect dacă o faci cu dăruire, fără să te văicăreşti, să te plângi, enumerând ce-ţi lipseşte ori ce vrei, ci aşezându-te pe aceeaşi treaptă cu forţa divină. Nu este vorba să cazi în genunchi, ci drept, sigur pe tine şi cu toată conştiinţa să aprinzi forţa divină care se odihneşte în tine, făcând din ea un foc.

în ultimă instanţă, rugăciunea este orientată către tine însuţi, pentru că forţa creatoare sălăşluieşte în tine. Să fii conştient de acest lucru!

Asta înseamnă: cu câtă dăruire ai întrebat, tot aşa vei primi şi răspunsul. De aceea este important nu numai să alegi cuvintele corecte şi să ţii seama de sentiment, ci şi să

poţi recepta răspunsul. Eu te întreb: *„Poţi auzi ceea ce are să îţi spună izvorul divin din tine? îi dai ascultare?”* Căci de multe ori răspunsul vine în viteză mare prin mintea ta, asemenea unei gând trecător.

începe să asculţi în tine cuvintele Unităţii. Ascultă, căci este Dumnezeu; căci eşti tu. De aceea o rugăciune nu este un lucru unilateral.

Rugăciunea, aşa cum este ea astăzi practicată pe Pământ, este subminată de către oameni, căci aceştia nu sunt capabili să audă răspunsul forţei creatoare care se află în ei. Cei mai mulţi oameni vor să aibă de-a face cu „Dumnezeu” numai atunci când doresc ceva de la el, când le merge rău, când se află în nevoie.
Şi pentru că ei nu practică şi nu exersează comunicarea cu forţa creatoare şi în altfel de situaţii, de cele mai multe ori în cazurile disperate nu sunt capabili să audă răspunsul, deşi l-au primit. Ei nu pot auzi vocea din ei şi nu pot vedea nici semnele pe care le primesc.

Mai ales în cultura ta oamenii îşi întorc faţa de la Creator. Ei neagă divinul din ei şi se dedică unilateral materiei. Omului modern îi place să explice viaţa şi originea lui prin excluderea inteligenţei spirituale, dar atunci când îi merge rău, imploră ajutor.

Poţi să-ţi imaginezi că un om care în timpul vieţii ascultă această voce interioară, se roagă cu dăruire, încercând în mod conştient să-şi îndeplinească planul vieţii, are o legătură mai bună cu Dumnezeu decât un om care dispreţuieşte Divinitatea. Ar fi drept ca cineva care lasă să crească în sine esenţa divină să primească la fel de mult ca cineva care nu are nevoie de Dumnezeu? Nu!

Prin urmare, aceia care trăiesc cu forţa creatoare în inimă vor primi mai mult şi vor fi recompensaţi mai bine decât ceilalţi. Aşa este corect. Recompensa nu trebuie înţeleasă în sens financiar - ci înseamnă fericire în inimă şi în viaţă.

Nu eşti şi tu unul dintre aceia despre care mulţi spun: *Jan, tu ai mereu noroc!’?*

Aşa este, oamenii aceştia mă calcă pe nervi. De cele mai multe ori e vorba de cei invidioşi.

Aşa este. Ceea ce ai tu nu este noroc, ci sunt

roadele muncii tale asupra ta şi în tine. Oamenii nu văd ce se petrece în mintea ta, în circumvoluţiunile tale cerebrale. Ei nu ştiu ce vorbeşti tu cu forţa creatoare, ce-ţi doreşti şi ce primeşti.

Aceşti oameni - aceşti invidioşi cum îi numeşti tu - nu văd nici gândurile călugărului ori ale măicuţei care trăiesc în idei pure şi se roagă pentru ceilalţi oameni.

Şi dacă oameni ca tine au o comunicare mai bună şi mai directă cu spiritualul, aceasta se datorează acţiunilor şi activităţilor zilnice. Este o recompensă.

Nu au spus guvernanţii voştri împreună cu cei ce le stau alături că nu cred în Dumnezeu şi că nu au nevoie de aşa ceva? Şi cum conduc ei ţara ta?

Legea spune că dacă ei nu vor să servească luminii, cealaltă parte se va însoţi cu ei.

Ce sunt visele? Ce poţi sá-mi spui despre asta? După cum ştii, încă din copilărie visez atât de intens, aşa cum alţii жк viziona un ШТ de cinema, iar *dimineaţa de cele mai multe ori îmi aduc amin*te de vise. *Ce scop жке acest lucru? Câteodată visez evenimente eжке se petrec câteva zile mai târziu sau* care se *îndeplinesc, uneori, abia peste mulţi ani. Alte vise sunt confuze sau se referă la o altă epocă.*

Visele sunt importante. Fără vise omul ar înnebuni - spiritul său ar fi confuz.

Visele au mai multe faţete din care pot fi analizate.

Multe vise sunt imagini din profunzimile omului - din subconştient - şi arată ce a trăit omul, ce îl preocupă, ce a ţinut el minte în mod special şi ce anume a lăsat o impresie asupra lui. Ele pot exprima temeri ori dorinţe.

Prin vise omul este determinat să conştientizeze chestiunile care-1 preocupă, problemele peste care trebuie să-şi mai arunce privirea, pentru a putea medita asupra acestor aspecte. El visează ceva ce în viaţa de toate zilele nu a prelucrat suficient. Mai putem numi visele şi un *canal de descărcare.* Există astfel vise care sunt inspiraţii ale fiinţelor însoţitoare - ale îngerilor păzitori sau ale îndrumătorilor spirituali. Printre acestea se numără şi visele care prezintă evenimente viitoare. Poate fi vorba de întâmplări care se vor petrece peste câteva zile, câteva săptămâni ori peste ani de zile. Prin ele omul este avertizat sau pregătit, pentru a putea face faţă situaţiilor care îl aşteaptă.

Dar să intrăm mai adânc în problemă: visele sunt - şi asta este greu de explicat - foarte complexe. Ele sunt luate din întreg, din tabloul cosmosului. Sunt imagini care curg pentru a readuce istorii trecute; imagini pe care le-ai trăit în timpul vieţii; imagini care sunt puternic ancorate în celulele tale şi care sunt scoase de acolo asemeni unui ambalaj dintr-un automat, cu scopul de a-ţi fi de folos în truda ta, în succesiunea acţiunilor tale, pentru a te aduce mai aproape de puritatea spiritului.

Visele pot fi şi instrumentul fiinţelor spirituale, având scopul de a-ţi sădi o invenţie, o idee, pe care tu să o transpui în realitate peste ani, de pildă o piesă muzicală ori planul de construcţie a unui aparat tehnic.

Omul visează pentru că informaţia este un câmp de vibraţie şi de gravitaţie. Ea este transmisă prin vis către câmpul de vibraţie al omului.

Se poate spune că visele sunt uneori gândurile unui spirit, care pătrund în câmpul de vibraţie, în câmpul de gravitaţie al omului. Pe de o parte ele provin din izvorul divin, dar pe de altă parte ele se nasc din interacţiunea care are loc în câmpul magnetic al omului; ceea ce înseamnă că se dezvoltă.

Visele vin dintr-o altă frecvenţă în câmpul de vibraţie al omului, pătrund în el şi se transformă în imagini, pentru ca purtătorul, omul însuşi, să-şi poată da seama de ele. Visele sunt pentru a exista, şi anume, pentru a exista în stabilitate, căci prin ele, adeseori, psihicul suferă o prelucrare profundă.

Eu pot să-ţi explic visele în felurite moduri. Dacă începem să le analizăm, poţi scrie un întreg capitol, căci eu am capacitatea de a ţi le explica intr-adevăr aşa cum trebuie. Asta înseamnă că dacă îmi povesteşti un anumit vis, atunci eu pot să-ţi clarific semnificaţia lui. Fiecare vis are un înţeles propriu şi acesta la rându-i diferă de la om la om.

Visele sunt imagini a ceea ce ţi se întâmplă ţie, dar şi imagini aparţinând altor oameni, pe care tu le-ai receptat şi preluat de la ei. Pentru că zilnic te întâlneşti cu alţi oameni, se poate întâmpla să iei cu tine ceva din câmpul energetic al altora, ceva ce ţi se arată apoi în imagini.

Există vise de zi, vise din somn, şi chiar în categoria acestora din urmă, întâlnim o mare varietate. Dormi adânc ori mai puţin adânc? Dormi în timpul zilei pentru a te odihni?

Multe vise prezintă ceea ce trăieşte sufletul când pleacă în timpul nopţii din trup. Sufletul este o combinaţie a diferitelor corpuri ale substanţei spirituale *(sunt numite şi corpuri astrale, cauzale, mentale şi emoţionale; observaţia autorului)* din care, îngerul tău păzitor, atunci când îţi întinde mâna, ia cu sine unul sau mai multe, plecând cu ele în călătorie. Astfel o parte a sufletului părăseşte inconştient, în somn, corpul, iar tu poţi să păşeşti în cele mai diferite dimensiuni ale întregului, ale Universului. Toate aceste experienţe pe care le ai acolo, experienţe din lumile cosmice, sunt aduse acum înapoi în existenţa conştientă de către corpurile spirituale, în supraconştiinţă, şi pentru că dormi, pătrund şi în subconştientul tău. Iar aceste lucruri sunt percepute de tine în visele tale. De aceea aş dori să numesc visul pur şi simplu fenomen cosmic. Astfel, unele vise confuze sunt de fapt suprapuneri ale diferitelor experienţe pe
care le-au avut corpurile spirituale. Dimineaţa poţi fi derutat, căci creierul tău nu poate înţelege ce se întâmplă, conştiinţa însă, da. Subconştientul tău înmagazinează aceste imagini ca experienţe, fie pentru ca tu să le despachetezi în această viaţă, pentru a te dezvolta, pentru a fi scrib *(râde),* fie pentru a face o invenţie. în acest mod, prin scindarea corpului tău spiritual ai capacitatea să mergi în vieţi anterioare şi experienţa pe care o găseşti acolo să o implantezi din nou în actual, în prezent.

Poate că dintr-o dată vei ti capabil de mari invenţii căci, dacă noaptea frecvenţa spirituală a fiinţei tale călătoreşte, de pildă, într-o altă viaţă de pe o altă planeta, pentru a arunca o privire în jur, pentru a transmite salutări, atunci tu vei putea implanta existenţa de acolo ca experienţă în conştiinţa pământească de acum. Se depozitează în celtdele spirituale şi se eliberează în cursul vieţii pământeşti de acum. Astfel, cunoaşterea de acolo este transformată în cunoaştere pământească. Adeseori astfel de oameni sunt consideraţi a ti confuzi, căci ei poartă cu sine cunoaşterea din viitor, pe care

cei din jur nu o înţeleg, nu o pot înţelege.

Există apoi şi vise, în care oamenii au impresia că se află pe nave spaţiale şi că acolo sunt supuşi cercetărilor. în aceste situaţii poate fi într-adevăr vorba de experimente, pentru care adeseori este luat întregul corp. Astfel de evenimente sunt fixate şi în subconştient, dar arareori ies la iveală. Aceste cercetări sunt făcute de cele mai multe ori pentru ca vizitatorii să poată constata dacă persoana respectivă aparţine speciei lor, adică este un urmaş al grupului lor planetar care a vizitat odinioară Pământul şi a întemeiat aici o colonie. Cercetările se fac prin probe de sânge, de ţesut şi de lichid seminal.

întrebarea: *„Ce este visul, ce înseamnă visul*?"reprezintă nu numai un capitol în sine, ci chiar o ştiinţă, căci visul este tot ceea ce poate fi mai de neînţeles din tot ce există. într-un anume mod, el este asemenea unei aeronave care este folosită de subconştient, de fiinţa sufletească pentru a putea părăsi lumea pământească.

De aceea consideră visul ca fiind o poartă prin care, atunci când o deschizi, căci tu te programezi în vederea călătoriei, poţi părăsi existenţa pământească, starea de acum şi poţi trece în conştiinţa cosmică. Prin intermediul visului călătoreşti ca intr-un avion, în trecut dar şi în viitor, căci totul este o permanentă stare de actual.

Visul pe Pământ reprezintă, prin urmare, o treaptă înaintea a ceea ce *este* intr-adevăr, a ceea ce este realizabil şi posibil. Astfel, visele confuze, visele încurcate reprezintă pentru un om un exerciţiu prin care el să poată intr-adevăr să navigheze prin timp şi spaţiu - fără timp şi fără spaţiu -, adică prin *actual.*

Visul este precum o uşă. Prin vis poţi trece de la ceea ce este controlat de creier la subconştient, deci în ceea ce este fundamentat sufleteşte. De aceea, visul are intr-un anume mod şi o funcţionalitate.

Dar cred că este suficient. Gândeşte-te şi singur la asta.

Ai nevoie de ceva ce voi numiţi acolo pe Pământ *timp,* pentru a te situa intr-adevăr în creaţia visului. Acesta este o experienţă. Trebuie să mergi prin el şi să simţi, pentru a-1 înţelege. Doar cuvintele singure nu-1 pot descrie.

Aş dori acum să vorbim despre boli. în lumea noastră occidentală boala este privită ca un duşman, care trebuie înlăturat - fie că e un virus gripal, un ulcer ori un cancer. O mare parte din medicina universitară respinge încă ideea că ar exista o legătură între comportamentul, situaţia de viaţă, atitudinea faţă de viaţă a bolnavului şi boala respectivă. în alte părţi ale lumii, dimpotrivă, există părerea că omul însuşi este cauza suferinţei sale, iar ceea ce omul occidental numeşte „boală", de fapt este o indicaţie pentru ceva. Acolo tratamentul este făcut conform principiului: dacă îmi schimb comportamentul şi viziunea mea asupra lumii, dispare şi boala. Aceste două puncte de vedere se află în totală opoziţie.

Cum ai explica tu sensul şi dedesubturile unei boE? Şi ce sfaturi i-ai da unui bolnav pentru a descoperi cama bolii sale?

Asta depinde în principal de educaţia şi de

conştiinţa oamenilor. Mai ales în cultura voastră tot ce este bolnav este negat. Boala reprezintă o piedică, ea trebuie îndepărtată cât mai repede posibil. Bătrânii şi handicapaţii nu sunt plăcuţi la vedere, prin urmare sunt ţinuţi închişi. Ce este bolnav, nu este dorit. Dar asta este o gândire falsă, o gândire nesănătoasă.

Orice boală şi orice catastrofă are un sens profund; iar sufletul trebuie să privească într-acolo şi să mediteze care este acest sens; lui i se cere să schimbe neapărat ceva. înainte de toate, omul bolnav trebuie să se întrebe: *„Nu pot sau nu vreau să schimb asta?"*

Mulţi nu vor; se plâng de forţa creatoare; afirmă că este vina lui Lucifer...Este vechiul joc al oglindirii, care-1 face pe om să se întrebe: *„Mă fac a nu şti nimic ori cercetez mai profund ce anume din ceea ce am făcut este motivul bolii?* Intră în scenă ca întotdeauna, propria răspundere.

Dacă aţi recunoaşte şi aţi mărturisi că bolile au o cauză - un mod de viaţă nesănătos, o gândire bolnăvicioasă, conflicte în viaţă, atunci ar trebui să întreprindeţi o schimbare, ceea ce, din nou, presupune muncă şi neplăceri. Prin urmare,medicul, vindecătorul trebuie să înlăture boala - ea deranjează.

Sensul mai profund le rămâne ascuns celor mai mulţi, de aceea boala se înrăutăţeşte, pentru că ea vrea să-i indice pacientului că acesta s-a abătut de la planul său de viaţă şi că stă în puterea lui să trăiască cumpătat, să reflecteze.

în acest context trebuie văzuţi atât doctorii cât şi medi- ciniştii de la care pacienţii au preluat această gândire confuză. Aceştia, din cauza lacunelor în cunoştinţe, a ignoranţei ori din dorinţa de câştig financiar, trec cu vederea legăturile, de cele mai multe ori, evidente dintre comportamentul pacientului şi boala sa. Medicinştii au la dispoziţie cuceririle tehnicii, care reprezintă un mare progres - ele sunt bune, în sine. Şi medicamentele sunt de o mare însemnătate, dacă e vorba de a alina durerea, de a închide o rană, de a repara o fractură, de a înlocui un organ. Dar nu poţi rămâne la acest nivel. Trebuie analizată cauza. Dacă piciorul a fost vindecat după o fractură, dar nu este cunoscută cauza accidentului,

atunci acesta se va rupe din nou ori se va produce un alt accident.

Priveşte: cele mai multe cuceriri ale medicinii voastre indică un progres şi o dezvoltare, ele salvând viaţa multor oameni sau prelungind-o. Dar conştiinţa medicilor a rămas pe loc în cele mai multe cazuri. Ei nu văd cauzele şi nu văd legăturile dintre suferinţă, boală pe de o parte, şi comportamentul, gândirea, acţiunea greşită a pacientului, pe de altă parte. Acesta este păcatul. La ce foloseşte să fi înlăturat cancerul, dacă nu ai

descoperit cauza lui; el va reveni. Progresul tehnicii şi al medicinei este impresionant, dar spiritul trebuie să crească şi el odată cu acest progres. Asta este important. Intr-un spital, pacientul poate fi bine îngrijit din punct de vedere medical, dar inimile multor medici şi surori sunt reci. Or, acest lucru trebuie să se schimbe, căci toate elementele au legătură între ele.

Ar trebui să vă gândiţi:

încă din copilărie omului i s-a explicat cuvântul boală şi el şi- a însuşit adevăratul sens. Acum a început blestemul gândirii false, care va continua toată viaţa.

Boala înseamnă prieten şi însoţitor de drum. Asta înseamnă că boala te însoţeşte pe durata vieţii ca prieten. întotdeauna când în viaţă părăseşti drumul drept, sau eşti pe cale să-l părăseşti, acest prieten te va atenţiona.

Boala este o problemă numai pentru că oamenii nu au fost învăţaţi să simtă şi să perceapă. Dar pentru că acum Pământul se află în progres şi sporeşte mişcarea pe planeta voastră, aceste lucruri nu vor mai fi stopate nici chiar de medicină.

Din acest motiv pare să fie bine că se împuţinează banii caselor voastre de sănătate şi în curând nu îţi vei mai permite să fii bolnav. Prin urmare, omului nu-i va rămâne decât alegerea de a fi sănătos. Şi acest lucru este important, căci va trebui să i se explice deja din copilărie că sănătatea şi boala reprezintă jocul liber al forţelor. Omul ar trebui să fie învăţat să poarte în sine intuiţia, simţirea, percepţia. Simţirea va fi mai importantă ca niciodată, căci va simţi boala cuprinzându-i trupul, pătrunzând în sine, ca un curent de aer rece, iar asta se va întâmpla atunci când părăseşte drumul pe care şi l-a ales pentru această viaţă.

Priveşte boala ca pe un prieten şi te vei înţelege bine cu ea. Dacă acest fel de şcolire în ceea ce priveşte simţirea, găsirea drumului s-ar transmite peste generaţii, atunci vei recunoaşte că noţiunea de boală, agentul patogen însuşi se află în tine încă de la fertilizare, iar tu, ca bărbat, îl vei da mai departe prin femeie, odată cu sămânţa. Asta înseamnă că în timpul fertilizării ar trebui să te bucuri de ceea ce faci. Iar bucurându-te că ceea ce faci este în acord cu legile cosmice, că te afli în desăvârşirea sinelui, vei fi procreat un copil sănătos.

Copilul sănătos care vine pe lume va avea, prin urmare, scris în trup acest lucru.

Gândeşte-te că voi oamenii aţi luat naştere într-o parte covârşitoare din molecula de apă. Aici se află informaţia geometrică a vieţii - şi ea poate fi ereditară. Astfel, slăbiciunea ficatului copilului poate fi explicată prin slăbiciunea ficatului mamei ori prin experienţa pe care a trăit-o aceasta. Copilul poartă cu sine această slăbiciune în viaţa sa. Este o boală pe care voi o numiţi ereditară. Poate fi. Dar de fapt este vorba de procesul de transmitere realizat în interiorul structurii moleculare a corpurilor voastre. O astfel de suferinţă poate fi înlăturată dacă devii conştient de corpul tău divin şi îl compari cu structura Divinului. Prin comparaţie, poţi aduce echilibru, poţi corecta.

întotdeauna când omul îşi părăseşte drumul,, sufletul îi va comunica acest lucru printr-un ciocănit în corp. în caz de epuizare poate să apară o simplă răceală sau în cazul unei dispute care a durat ani de zile, un ulcer canceros. Ori, de pildă, sânii unei femei se pot întări şi poate să apară cancerul, dacă această femeie trăieşte în lipsă de iubire.

Dar e la fel de posibil ca tu să aduci cu tine într-o viaţă nouă o suferinţă anterioară - iar eu nu consider asta a fi o boală. Mă refer la ceea ce voi numiţi *karma.* Este situaţia în care tu ca suflet crezi că trebuie să porţi cu tine o astfel de suferinţă din cauza unei greşeli făcute într-o viaţă anterioară.

Dar eu consider că aceste împrejurări şi lucruri aparţin existenţei vechi. Prin înnoirea structurii Pământului şi prin dezvoltarea gândirii, nu va mai exista în viitor aşa ceva pe Pământ.

Unii întreabă: *„Cum de vine pe Pământ un copil fără picioare, este aceasta voia Domnului, să £e acest handicap o pedeapsă?"*

Răspunsul este *„Nu"* căci aceasta este hotărârea omului pentru sine. Nu va fi niciodată considerată o boală, căci sufletul însuşi a ales să fie aşa.

Prin urmare, îţi răspund în felul următor: boala este un prieten al omului, un însoţitor de drum care are o plăcuţă de avertizare, un semafor pe care-1 schimbă de pe verde pe roşu, cu somaţia: *„J\tenţie, nu se merge mai departe, se întâmplă ceva...!"*

Gândeşte-te la forţa cuvintelor voastre atunci când spuneţi: *„Viaţa te face să-ţi rupi părul din cap".* Aşa că să nu

te miri, dacă îi cade părul aceluia care rosteşte vorbele acestea.

Frecvenţa, vibraţia cuvintelor este asemenea vibraţiei produse de o substanţă injectabilă. Omul o poartă în celulele sale. Consideră boala ca o informaţie care se odihneşte în tine şi care este trezită prin comportamentul tău. Un alt om preferă poate cuvintele: *„Nu mai pot să văd asta...”,* şi se miră apoi că la bătrâneţe are cataractă. Par pentru unii legături inimaginabile, dar ele constituie un tărâm al cunoaşterii, a cărui cercetare produce o bucurie stranie.

Cum pot să se comporte părinţii cu un copil care are un handicap fizic ori psihic, pentru a-i fi de folos în cel mai bun mod sufletului care şi-a ales conştient acest handicap?

Este greu, căci în această situatie conştiinţa cosmică se asociază cu conştiinţa pământească. La nivel cosmic se poate spune că acest copil a încheiat un contract pentru a sta la ei în acest mod. Astfel, părinţii nu mai sunt protectorii copilului, ci parte a acestui joc. O astfel de explicaţie se plasează în afara conştiinţei păruiţilor implicaţi. ***Li*** *s-ar putea spune că este vorba de* un *joc pe Pământ Şi, aşa cum există un joc pe Pământ, va exista un joc şi în Univers, căci aşa cum este sus, este şi pe Pământ Li s-ar putea explica, prin urmare, că micuţul, sufletul copilului a ales aceasta, pentru a achita ceva - karma ori o presupusă vină dintr-o altă viaţă.*

Dar chiar şi la nivelul conştiinţei cosmice este o dilemă să te agăţi de această vină şi să o plăteşti. La nivel cosmic, toţi şi-au dat silinţa să-i facă să înţeleagă pe aceia care au părăsit frecvenţa inferioară a Pământului, că luarea cu sine a unei greutăţi (boală, suferinţă) pe o altă planetă, la fel de grea ca şi Pământul este - iartă-mă - o prostie, căci, în acest caz, devii şi mai greu. Există deja suficientă greutate.

Asta încercăm noi să le facem să priceapă pe sufletele care, într-o euforie a capturării de experienţe, continuă să facă acest lucru, poate chiar trebuie să-l facă, pentru că simt în sine, sufleteşte, vina şi consideră că trebuie să o plătească. Asta reprezintă într-adevăr la nivel sufletesc o problemă pentru o anume pătură de suflete.

Să comparăm situaţia cu o datorie financiară. Există oameni care pot dormi prost dacă ştiu că datorează bani cuiva. Dar se poate întâmpla ca acela care ţi-a dat banii, să-ţi spună că nu trebuie să îi mai înapoiezi. Şi totuşi te simţi dator să îi dai cândva înapoi - ori să-l ajuţi vreodată intr-un alt mod. Este un sentiment care nu poate fi descris în

cuvinte.

Tot aşa, există suflete care, deşi cosmosul nu le-o cere, doresc să achite ceva.

Tu nu vei auzi niciodată forţa divină strigând: *„împovărează-te!"* Nu, ea va spune întotdeauna: *„Eliberează-te, Si liber, bucură-te de existenţa. Şi Si stăpânul sinelui tău!"*

Eu pot vedea chiar şi la nivel spiritual o degenerare, un comportament deviat de la divin. Dar şi asta ţine de dualitatea existenţei. în acest caz, ideea dualităţii, respectiv a cauzalităţii a fost dusă din sfera pământească la nivel cosmic. Ea nu ar trebui să existe în Cosmic, căci aici domneşte multidimensio- nalitatea. Este extrem de greu să explic asta oamenilor.

De aceea, părinţii copiilor cu un handicap înnăscut, dacă nu sunt deschişi pentru astfel de expuneri de idei, abia dacă vor asculta când le vei spune că sufletul a luat cu sine suferinţa.

E greu să răspund la întrebare, căci ţine de treapta de conştiinţă a acelora care o formulează - dacă oamenii sunt însufleţiţi cu conştiinţă cosmică, cu spiritualitate, atunci vor înţelege foarte bine acest lucru. Ei trebuie sfătuiţi să dezvolte activ şi conştient legătura sufletească cu copilul lor; aceşti oameni te vor recepţiona.

Dar omul obişnuit de pe stradă nu te va înţelege şi va spune: *„ Dumnezeu judecă! De ce mi-a nenorocit copilul aşa? Unde este Dumnezeu?"*

Lor le pot spune: *„Aici nue Dumnezeu!"*, căci în Dumnezeu nu domneşte războiul, ci pacea. Războiul vine de la oameni, care se dăruiesc întunericului, şi doar ei pot pune capăt războiului de pe Pământ.

în Dumnezeu nu domneşte boala, ci sănătatea. Acestor părinţi afectaţi li se poate spune că e vorba de un fel de joc al vieţii, al cărui rost este să înveţi şi să aplici ceea ce ai învăţat. Să înţelegi cum să te porţi cu copilul.

Recunosc că pentru mulţi răspunsul meu nu este mulţumitor, căd în inima multor oameni aceste situaţii nu vor S acceptate, dar din perspectivă cosmică este vorba de un joc al conştiinţei mai înalte.

Copiii care aleg asta, nu sunt copii, ci suflete pe deplin mature, care se arată aşa pe Pământ întrucât aleg în mod conştient liniştea ori neputinţa de a merge. Pentru a transmite mai departe astfel de informaţii este totuşi nevoie de capacităţi supranaturale ale acelora care

ascultă.

Aceste lucruri sunt de neînţeles şi adeseori nici nu trebuie înţelese, pentru ca oamenii să înceapă să mediteze, să reflecteze şi să poată realiza ţelul stabilit pentru această viaţă sau pentru una viitoare. Adeseori, o astfel de hotărâre a destinului este o necesitate cu rol de impulsionare. Cei mai mulţi o văd ca pe o pedeapsă. Dar ea reprezintă o etapă în dezvoltare.

Poate că sufletele părinţilor şi ale copilului au ales acest drum pentru a realiza o dezvoltare mai mare a capacităţii de iubire şi a smereniei părinţilor. Gândeşte-te şi la asta.

Fă-i pe aceşti oameni să se adune în grupuri, căci aflându-se în situaţii identice vor face schimb de experienţă - găsesc căi de a suporta suferinţa, pentru că îi văd şi pe alţii care suferă asemenea lor. Ei se simt rău când sunt singuri. De aceea, la întrebarea: *„Ce trebuie să facă ei?"* îţi răspund: *„J\.dună-i în grupuri, pentru ca ei să se dezvolte prin experienţa celorlalţi".* Trăiesc un sentiment de linişte atunci când văd că nu sunt singuri.

Acum aş avea o întrebare personală pe tema bolilor: eu însumide ani de zile, mai bine zis de zeci de ani sunt atent atât la semnalele corpului meu, cât şi la cele date de suflet şi aş putea să afirm *că nu am fost vreodată bolnav rău - cu excepţia vreunui guturai poate. De douăzeci de mi străbat întreg globul fără să mă £ îmbolnăvit serios vreodată. De data aceasta însă, când m-am oprit în Cairo - şi o astfel de călătorie tac, de obicei, o dată pe an, boala m-a cuprins şi pe mine, încât timp de câteva săptămâni m-am luptat cu probleme de stomac şi intestin, precum şi cu probleme dermatologice.*

întrucât de fiecare dată când sunt în Cairo obişnuiesc să mănânc în cele mai bune case şi să-mi curăţ dinţii cu apă îmbuteliată, o îmbolnăvire cauzată de un virus este exclusă. Cum spuneam, în jungla sud-americană ori în Asia nu mi s-a întâmplat nimic, numai în Cairo. Trebuie să fac menţiunea că de fiecare dată mă închideam împreună cu Ştefan Erdmann în marea piramidă şi apoi în aşa-numitul sarcofag din camera regelui precum şi din camera reginelor şi stăteam acolo. Chiar am şi înnoptat pe vârful marii piramide de mai multe ori. Poate că acest lucru să aibă vreo legătură?

Aici te afli în amintire. Te loveşti de ceea ce s-a

întâmplat odinioară acolo. Este un loc în care tu ai trăit odinioară. Este vorba chiar de piramide şi de istoria care s-a petrecut acolo. în amintire vei vedea că în vremurile când ai trăit acolo trupul tău a fost folosit fără permisiunea ta. Pe atunci ai fost doctor şi ai deschis capetele oamenilor. Păşind în lăcaşul tău de acţiune - câteva milenii mai târziu - se trezesc amintirile sufletului tău iar acesta reacţionează. Tu ai trăit nu numai o dată în spaţiul egiptean. într-una din vieţi ai fost mumificat şi ţi-au fost scoase măruntaiele. Din acest motiv, când subconştientul tău îşi aminteşte de acest lucru, corpul nu se simte bine. Căci ceea ce s-a petrecut acolo, a fost îngrozitor pentru tine.

Odată ţi s-au scos măruntaiele. Pe de altă parte ai avut şi vieţi în care ai fost tu însuţi medic. Poate că nu-ţi place (râde), dar ai doftoricit oamenii chiar şi atunci când ei mai erau încă în viaţă. Şi câteodată a fost îngrozitor. Ai făcut experimente pe creierul omului când acest tip de intervenţie era total necunoscut în alte locuri ale lumii. Ai cunoscut structura oamenilor şi oamenii au făcut cunoştinţă cu structura ta (râde). Sau produs intersectări. Aceasta este partea omenească.

Să analizăm acum întreaga poveste:

Priveşte-te venind cu o navă spaţială de pe o altă planetă. Iţi cobori scara şi vezi rasa umană. Şi ce faci tu prima dată când întâlneşti un animal necunoscut? Cei de pe Pământ îl cercetează, îl omoară şi îl împăiază. Tot astfel ai venit şi tu pe Pământ, pentru a face cunoştinţă cu rasa omenească.

Asta este interesant! Ceea ce îţi aminteşti nu este doar perioada din Egipt, ci toate epocile de dinainte, în care ai umblat pe această planetă. Sunt ere ale culturilor superioare. Numai în Egipt însă - aminteşte-ţi de piramide - te simţi ca într-un loc energetic, ca şi cum acolo ar fi adunate toate informaţiile despre tine, care te cheamă într-o aşa numită reamintire.

Din această cauză eşti străbătut de suferinţa, de chinurile experienţelor pe care le-ai avut odinioară acolo şi, totodată, de suferinţa pe care ai pricinuit-o altora. Căci experienţele, amin- teşte-ţi nu sunt întotdeauna legate de sentimente de bucurie. Această energie se acumulează în locul respectiv.

Spaţiul egiptean - prin dispunerea construcţiei

piramidale - este asemenea unei torent de energie care se varsă în Univers.
Acolo începe să se formeze poarta spre infinit, căci acest spaţiu este asemenea unei prize de lumină; este un loc al energiei.

Aşa cum tu odinioară ai cercetat omul precum un om de ştiinţă analizează o insectă, tot astfel forţa devine acolo aşa de vehementă, încât chiar un Jan van Helsing cu corpul său începe să sufere, căci frecvenţele străbat trupul - nu pe al oricărei fiinţe, dar pe al tău da - precum un fel de radioactivitate.

în timp - şi asta apreciez foarte mult - tu ai părăsit structura vechii fiinţe. Ai continuat să te dezvolţi, deşi încă pe atunci aveai o mare putere şi multă cunoaştere. Energia străbate ca un torent corpul tău, şi pentru că acesta nu a mai evoluat în structura celui de acolo - el s-a dezvoltat mai mult, l-a depăşit prin evoluţie - prin urmare trupul tău va afla acolo în mod necesar suferinţa.

Explicaţia mea include doar o parte - umbra - dar există şi cealaltă parte, lumina. Structura corpului tău se schimbă de la generaţie la generaţie. Prin progresul spiritului, al conştiinţei se produce dezvoltarea. Evoluţia din punct de vedere spiritual determină schimbarea structurii corporale.

Iar din locul pe care tu îl numeşti Atlantida izvorăşte lumină, o energie de dimensiuni incomensurabile, inepuizabile. Din zona atlantică izvorăşte energie şi, implicit, şi din Egipt, pentru că acesta s-a format din Atlant. Este o energie care a dobândit aşa de mult în intensitate, încât tu, fiind o fiinţă cu sensibilitate înaltă, o poţi simţi în sfera pământească - prin corpul tău. Asta te conduce într-o conştiinţă suprapământească, într-o conştiinţă care se află cu mult deasupra soarelui planetei Pământ, şi anume într-o conştiinţă care te aduce aproape de izvorul originii tale.

Din aceste locuri energetice sunt trimise către navele spaţiale semnale din partea celor aflaţi sub Pământ. Sunt cei care nu există oficial dar care sunt foarte răspândiţi în existenţa lor. Ei îşi îndeplinesc sarcina divină sub crusta Pământului, în stratul lor de Pământ. Şi exact aceste semnale sunt cele pe care le percepi tu pe Pământ, ele îţi străbat corpul şi îţi provoacă necazuri - presupuse boli, căci

tu recepţionezi aceste frecvenţe şi nu le poţi suporta la nivel pământesc.

Transpune-te în situaţie, este vorba de trei componente. Prin nuanţare pot deveni mai multe, dar prin densitate sunt trei componente care acţionează în acest loc.

Zona este precum o centrală radioactivă, precum legătura cu fluviul cosmic din interiorul Pământului. Acolo te vei afla în legătură cu Atlantida. Este un Puzzle.

îţi fac o invitaţie. Va fi ca un joc pentru tine - un joc cosmic: începe să pătrunzi cu gândirea în aceste locuri, situându-te în afara reprezentării spaţiale şi a celei temporale specifice conştiinţei pământeşti. începe pur si simplu să te închizi în tine. Gân- deşte-te la vis. Tu ai pus întrebări despre vis, iar eu ţi-am explicat că visul poate fi o poartă. Foloseşte acum această poartă.

începe să te programezi înainte de a adormi, pentru ca tu să visezi conştient. Programează-ţi celulele astfel încât să călătoreşti ca într-o navă spaţială spirituală către Egipt, pentru a privi odata sub piramide - pentru a simţi aurul Pământului Apoi doreşte-ţi să mergi către Atlantida - atolul considerat dispărut al conştiinţei de odinioară - şi vei vedea că acolo există viaţă.

începe să faci asta prin intermediul viselor. Este un puzzle, va fi un joc. El va merge dincolo de conştiinţă. Vei observa că te poţi mişca mult mai repede şi că poţi ajunge mult mai departe şi vei înţelege că tu nu eşti doar pământean, ci cunoaşterea ta are varietate cosmică. Căci tu - şi asta vei descoperi treptat - ai trăit personal tot ceea ce descrii în cărţile tale.

Iţi vei da seama că aspectele pe care le prezinţi, ce a fost scris sau ce va mai fi scris, reprezintă experienţele trăite de tine. Tu nu eşti un inovator, unul care descoperă noi cunoştinţe, ci eşti un bătrân Care scoate la iveală ceva vechi, ceva ce există deja. Ceea ce scrii, ai trăit. Şi ceea ce bănuieşti, ai văzut odinioară.

Să presupunem că ai putea negocia cu timpul. Ţi-am răspuns la întrebarea dacă poţi negocia cu mine. Ar fi posibil, doar dacă schimbăm rolurile. Dar asta nu se va întâmpla vreodată, căci eu nu doresc să vin pe Pământ. Totuşi, în cazul tău, curgând prin celulele tale ca prieten, sunt pregătit ca noaptea, când dormi, să-ţi arat prin poarta visului toate locurile prin care ai fost tu odinioară.

(face o pauză mai lungă)

Ascultă dragul meu Jan, în timp ce noi vorbeam despre

Atlantida, ni s-a alăturat o fiinţă spirituală, care ar dori să-ţi spună ceva. Mă dau la o parte şi o las pe ea să-ţi vorbească.

(Mediumul schimbă ceva în registrul vocii şi începe să vorbească mai lent şi mai pe îndelete.)

Te salut frate Coranias (el se referă la mine; observaţia autorului) . Eu sunt fratele tău din timpuri vechi, dintr-o epocă, pe care tu o cunoşti drept Atlantida. Eu mă numesc Arkadius şi am primit sarcina să-ţi spun ceva ce are legătură cu tema discuţiei voastre.

Tu eşti fratele meu, eşti un Atlant, şi ceea ce tocmai se întâmplă acum pe Pământ (se referă la valul de inundaţii din Asia; observaţia autorului) a provocat cândva şi sfârşitul nostru. Noi amândoi eram în acea perioadă oameni de ştiinţă, dar nu aveam o părere fermă, căci ştiam amândoi că Atlantida va fi înghiţită. Noi am fost cei care au avertizat, dar nu ni s-a dat crezare. De aceea, frate Coranias, să nu te miri că ţie îţi sunt indiferente catastrofele de pe Pământ şi nu îţi produc nici o emoţie.

Din acest motiv moartea oamenilor te lasă rece. Atunci tu ai avertizat şi ai fost luat în derâdere, aşa şi astăzi, tu avertizezi şi ei îşi bat joc de asta. De aceea îţi păstrezi calmul.

Eu îţi spun: tu nu răspunzi de moartea oamenilor. Tu le-ai relatat prin scrierile tale ce se va întâmpla, dar decizia îi aparţine fiecăruia în parte.

Ai fost fratele meu acum multă vreme şi vei rămâne întotdeauna fratele meu. Tu te-ai dus din nou în lume, eu nu, căci eu am alte sarcini de îndeplinit aici, în lumea spirituală. Tu ai optat întotdeauna pentru viaţă şi ai luat multe încarnări - astăzi ca scriitor, corespondent, profesor, cel ce avertizează asupra problemelor sau a greşelilor.

Pe atunci erai fratele meu mai mic, noi aveam o constituţie înaltă, iar forma capetelor noastre era altfel decât cea de astăzi. Puternicul nostru tată din acea vreme, Dianus, ne-a iubit foarte mult şi ne-a iniţiat, căci el era un iniţiator, în adevăratul sens al cuvântului.

El m-a făcut să mă hotărăsc să rămân în lumea spirituală, dar tu ai vrut să trăieşti, să trăieşti mereu şi să cunoşti viaţa în toate faţetele ei.

Mă bucur că ne-am întâlnit astăzi aici...

Ei bine, tu ai cunoscut cele mai variate faţete ale vieţii, iar eu am le-am observat pe toate. Dar întotdeauna te-am privit în suflet şi am ştiut că nu ai pierdut nimic. Tu nu

mai ştii aşa de bine. Dacă doreşti - este însă libera ta voinţă - pot să-ţi povestesc din când în când ce s-a petrecut pe atunci. Dar nu astăzi. Ştii, poate că ar fi important să afli cum au stat lucrurile atunci când a dispărut Atlantida, căci s-ar înţelege mai bine de ce Pământul este acum zguduit.

într-o zi Atlantida va reînvia; dar pentru asta vor dispărea alte ţinuturi. Şi poate că într-o bună zi vom trăi acolo împreună, deşi încă nu pot percepe aşa ceva.

Noi nu am pierit atunci împreună cu ceilalţi. Noi nu am dispărut. Ne aflam pe o insulă învecinată împreună cu tatăl nostru. Fuseserăm părăsiţi acolo împreună cu familiile noastre, căci avertizasem şi prevăzusem dispariţia, tatăl nostru făcând calcule foarte precise. De pe insula învecinată pe care ne aflam nu exista scăpare. Atlantida se afla în mişcare deja de milenii întregi şi nu s-a scufundat dintr-o dată. Nimeni nu vroia însă să creadă că odată va dispărea în întregime.

în timpul ultimei faze a scufundării au zburat nouăzeci şi nouă de săgeţi din adâncurile continentului-insulă - din grote - şi s-au îndreptat către toate punctele cardinale. Aşa au fost trimişi în întreaga lume bărbaţii şi femeile păturii conducătoare de atunci. Ei s-au lipit de alte culturi sau au întemeiat unele noi.

De asta - înţelegi tu, noi existăm, în ciuda dispariţiei continentului şi a mileniilor care au trecut de atunci. O parte din locuitorii Atlantide! continuă să existe, motiv pentru care găseşti astăzi pretutindeni construcţii şi alte resturi ale culturii atlantidiene - ca de pildă, piramidele din Cairo, despre care tocmai vorbeaţi.

Şi acum înţelegi cu siguranţă şi viziunea pe care ai avut-o în acest an când ai înnoptat pe vârful marii piramide (eu şi Ştefan Erdmann ne-am petrecut noaptea pe marea piramidă şi acolo, înainte să adorm, timp de zece minute am avut în faţa ochilor multe imagini care arătau o altă cultură. Erau fără excepţie oameni blonzi cu robe albe, şi pe fundal am văzut construcţii rotunde şi ovale, asemenea unor obiecte de zbor, care arătau ca nişte farfurii zburătoare şi care aveau pe partea exterioară decoraţii aurite -observaţia autorului).

Câţiva oameni părăsiseră Atlantida dinainte,

plecând cu vapoare şi cu nave de zbor. De aceea îţi spun: Atlanţii sunt printre voi!

Ei au devenit din nou oameni aleşi care acum vor da o mână de ajutor. Ei reprezintă luminosul, cei ce dau lumina, asta le este misiunea pe Pământ. Pot să-ţi spun mai multe despre asta, dacă doreşti.

Acum m-am prezentat. Eu sunt fratele tău şi nu pot spune cât de mult te iubesc. Regret ceva, şi anume faptul că tu eşti într-o astfel de cultură. Locul tău nu este în ea. Foloseşte experienţele acestei vieţi; foloseşte timpul în care eşti aici pe Pământ. Reprezintă o perfecţionare pentru o viaţă viitoare. Să nu uiţi asta.

Vrei să mă întrebi ceva?

Oamenii pe exe i-am văzut în viziunea mea de atunci de pe marea piramidă, aveau top pielea albă, pămî blond şi purtau veşminte albe. Aceste imagini & reprezentau pe locuitorii de atunci - pe oamenii Atiantidei?

Da! Ei sunt deputaţii din Atlantida.

Ai spus că pe atunci forma capului era alta. Era mai mare?

Era mai mare! Gândeşte-te la capul lui Echnaton şi al surorii sale; cam aşa era.

Acum mă retrag, mă duc lângă Transformator, o să mă întorc şi o să-ţi mai povestesc. Voi vorbi despre tine grupului de suflete care era pe atunci cu tine, propriei tale familii. Ei vor spune: „Ce face Coranias?" Iar eu le voi răspunde că eşti curios şi că lucrezi la nişte scrieri. Şi ei vor spune: „Da, el trebuie să facă în continuare acest lucru".

Te îmbrăţişez acum în felul meu, tu o vei simţi, ţi se va face cald. Fratele tău Arkadius...

Mul.pimesc!

(în acest moment al despărţirii am simţit doar puţină căldură, dar la început, când el s-a prezentat, mi-a fost într-a- devăr foarte cald).

Extraordinar de interesant! Nu m-am aşteptat la aşa ceva...

(Acum vorbeşte din nou îngerul Transformării)

Ştii, a fost minunat să văd cum se întâlnesc doi fraţi după atâta vreme. Tu, bineînţeles, într-un alt personaj; el în personajul originar şi dacă ai fi putut să vezi câtă iubire ţi-a dăruit - nu a putut să ţi-o transmită în întregime, căci te-ar fi zdrobit

Am plivit trecutul Acum as dori însă să ne întoarcem din nou în prezent Ce ai vrea tu sa schimbi, dacă ai £ pe Pământ?

Stadioanele de fotbal...

(Lasă-mă să râd)

Poţi râde, dar să ştii că ele sunt un lăcaş brut al agresiunii, pentru că aici se urlă în continuu. Aici mă refer bineînţeles nu numai la stadioanele de fotbal, ci şi la cele ale altor sporturi, la săli sau reuniuni pe care oamenii nu le frecventează în linişte, ci care îi fac agresivi şi îi îndeamnă la un comportament diferit de cel de acasă. în ce mă priveşte, singurul lucru frumos pe care-1 găsesc este mingea, în cazul sporturilor cu mingea, căci aceasta simbolizează infinitul. îţi dai seama, mii şi mii de oameni merg acolo şi se lasă amăgiţi.

Ca şi în politică, multe lucruri sunt deja aranjate dinainte. (Această afirmaţie este demnă de luat în seamă, căci a fost făcută în data de 16.01.2005. O săptămână mai târziu s-a aflat despre scandalul din arbitraj... - n.a.).

Sportul înseamnă pentru masele de oameni o abatere, o deviere de la existenţa adevărată, o îndepărtare de conştiinţă. Astfel, dacă scrii această carte, nu o vei vinde aşa de bine, căci masa acelora care se lasă pradă pasiunii sportului depăşeşte cu mult pe aceia care sunt interesaţi de carte. Aşa îţi vei face un nou duşman, (râde)

în sensul larg aî cuvântului eu nu fac referire la tipurile de sport, ci la cauză, la ceea ce îl face pe om să-şi dedice atât de mult timp din viaţă privitului către alţi sportivi - pentru distragerea atenţiei. De aceea, eu aş vrea să schimb conştiinţa prin desfiinţarea acestei modalităţi de distragere. Aşa sună răspunsul meu referitor la ceea ce aş schimba: desfiinţarea marilor arene sportive, căci eu le ştiu încă din timpuri vechi, când oamenii luptau acolo unii împotriva altora, pentru a distrage atenţia poporului de la problemele ţării.

Eu mă mai întreb, de asemenea, cum de oamenii nu prea găsesc de lucru, dar au totuşi timp şi bani pentru articole

care produc fum (ţigarete; observaţia autorului) şi bilete de intrare. Ei se plâng de casta politică, dar în loc să iasă pe străzi, se duc la stadioanele sportive ori stau în faţa televizorului. Asta nu înţeleg eu. E de neimaginat. Mai bine nu ar mai spune nimic şi nu s-ar mai plânge. Oamenii sunt deviaţi din drumul lor şi nu îşi dau seama de duşmanul care se află chiar în ţara lor, în propria casă.

N-aş vrea să mai amintesc de continentul american, dar nu este trist să vezi cu câte deşeuri este omul influenţat pentru că nu este capabil să se ocupe de sine? Şi exact aceasta este problema care i se agaţă de gât omului încă de la naştere: din cea mai fragedă copilărie i se dă o ocupaţie, fără a învăţa că el trebuie să se străduiască pentru sine şi să se ocupe de sine. Omul inconştient este astfel conceput încât să privească în grădina vecinului, fără să îşi vadă propria grădină.

Asta aş schimba eu - devierea. Aş schimba orientarea către altceva, într-o orientare către sine, căci atunci vă veţi da seama de bolile voastre încă din starea lor de incubaţie. Voi nu le observaţi pentru că vi s-a distras atenţia de la propria persoană.

Priveşte durerile de spate. De ce te doare spatele? Pentru că masa acelora care aleargă prin viaţă este istovită de muncă - e totuşi logic! în spate aveţi traiectele nervoase şi pe cele energetice, iar voi purtaţi în spate crucea. în acest fel omul este aşa de mult deviat de la sine, şi nu orientat către sine, încât devine conştient de acest lucru prea târziu.

Astfel, eu aş schimba orientarea către altceva, prin orientarea către sine, aş înlocui direcţionarea către exterior cu cea către interior. Asta înseamnă că aş modifica chiar amestecul de jucării, l-aş aranja de aşa manieră încât să se potrivească pentru om, iar omul să se ocupe de sine însuşi. Căci asta începe din copilărie, din anii de şcoală.

Aş desfiinţa predarea istoriei. Aş elimina chinul omului de a învăţa cifrele războiului, numărul de morţi şi de a mai fi şi mândru de asta. Şi apoi aş anula dictonul care spune că „prezentul este explicat prin istoria trecutului”. Asta este o tâmpenie. Este o justificare a acţiunilor prezente.

Dacă starea prezentă nu este frumoasă, ea poate să fie frumos modelată cu bunăvoinţa voastră, poate să fie înlocuită. Şi acest lucru se realizează numai prin paşii viitori, respectiv prin starea prezentă, care constituie starea viitoare.

Aş desfiinţa devierea aceasta, aş desfiinţa sistemul şcolar - pentru numele lui Dumnezeu! - mă opresc aici cu descrierile, căci te-aş băga în chestiuni prea complicate.

Dar să vorbim despre cum învaţă copiii în şcoală despre partea rea -- mai ales la orele de istorie din ţara ta. Ai auzit vreodată, la orele de istorie, atunci când erai copil, despre vreo stare de lucruri frumoasă? Nu prea. Tu ai învăţat câte ceva numai despre conducătorii de oşti, războaie, morţi, cifre, tratate... memorând cu iuţeala fulgerului şi când acestea au fost încălcate. Prin urmare faci cunoştinţă cu dezastrul oamenilor şi înveţi că aceia care arată cu degetul către trecut, nu procedează astăzi mai bine.

Dar să nu-ţi faci griji, dragul meu Jan, eu îi iau pe toţi - indiferent la care Dumnezeu se roagă - şi îi cunosc pe toţi (râde). Nici unul nu se poate furişa...Totul iese la iveală şi fiecare suflet este responsabil pentru ceea ce a făcut. Asta este sigur!

De mic copil înveţi că lumea este rea şi aceasta este justificarea acţiunilor politice. Aş anula şi acest aspect. Eu i-aş învăţa pe copii cum să planteze flori, pentru ca ei să vadă o dezvoltare, ceva frumos. Atunci fiecare copil şi-ar sădi floarea sa, pentru a-şi vedea dezvoltarea, pentru a se vedea pe sine. Şi apoi i-aş dărui fiecărui om o oglindă, pentru ca el să nu se uite la vecinul său, ci să se vadă pe sine.

Asta ar aduce o schimbare pe Pământ - foarte repede.

Este vorba de faptul că omul începe să gândească. Eu aş dori să anulez ne-gândirea. Omul este zi şi noapte influenţat, astfel încât nu mai este capabil să gândească, astfel încât învaţă o prostie pe care nu o poate ţine minte. Gândirea nu este domeniul oamenilor, pentru că ei sunt îndepărtaţi de la şinele propriu. Vă miraţi cum de, în cazul omului modern, sunt active aşa de puţine celule ale creierului? Se întâmplă aşa, pentru că dacă celelalte nu sunt activate,

nu poţi gândi.

Omul este pentru a exista. La nivel cosmic aceasta reprezintă o provocare pentru viaţă. La nivel pământesc principiul se aplică invers. Omul nu este de fapt pentru a fi, ci pentru a fi acolo, asemenea unei vaci care stă pe câmp. Lipseşte sensul.

De aceea eu aş introduce şi sensul. Tot ceea ce faci trebuie să fie argumentat, să existe un rost şi un scop pentru care ai acţionat în maniera respectivă.

Această întrebare m-a scos din sărite!

Cu voia ta, dacă ai curaj, ar trebui să-i pui această întrebare şi Creatorului, înainte să adormi; Creatorul, în personificarea divinităţii. Poate ai putea să-l întrebi ca un băieţel, pentru ca el să te ierte. Ia-1 în ajutor şi pe îngerul îngăduinţei şi întreabă Divinitatea, folosind cuvintele mele: „Oh, Dumnezeule" sau chiar „Dragă Dumnezeule, ce ai dori să schimbi pe Pământ?"

Iar el ţi l-ar trimite pe îngerul îngăduinţei care, ca un cordon, răspândeşte căldură şi iubire peste Pământ.

Asta mă bucură. Suntem de aceeaşi părere...

Aceasta nu este o părere, este aşa pentru că prin scindarea corpului tău ai vizitat o mulţime de planete, iar această cunoaştere germinează în tine (râde); se pare că ai cercetat cre- ierele atunci când ai trăit la egipteni (râde în continuare), se pare că ai căutat, nu ai găsit şi atunci ţi-ai spus: „Voi deschide şi alte capete, undeva trebuie să existe celule active ale creierului".

Poate să-ţi pară acum o glumă, dar în realitate şi eu aş schimba exact acest lucru; modificarea ar fi reprezentată de omul cu creier, organ pe care să-l folosească pentru a gândi.

Am auzit tot mereu despre oamenii clarvăzători - inclusiv despre copiii, clarvăzători - că aceştia pot vedea la oameni aşa-nu- mituî „şnur de arginti', m cordon care are *un luciu argintiu şi exe leagă corpul, fizic de cel sufletesc.*

Ei spm că dacă sufletul pleacă în timpul nopţii ori prin meditaţie intr-o călătorie, acest şnur continuă să ţină legate cele două corpuri.

Acum am citit că omul. cu coasa, tocmai de aceea este prezentat cu o coasă, căci el taie cu ea, în mod simbolic, tirul vieţii, acest şnur de aigiafc

Ce spui iu despre asia? *Şi ce este, mai* precis, *acest şnur de argint?*

Acest şnur la care te referi reprezintă legătura corpului cu sufletul. De fapt, este legătura sufletului cu corpurile. Astfel, când dormi şi vizitezi alte locuri, vei fi întotdeauna legat de corpul care se află în pat prin şnurul de argint. Acest şnur de argint poate să se dividă, să se multiplice. Este asemenea unui evantai - un evantai care ţine fiecare corp - atât corpul fizic cât şi corpurile spirituale (astral, cauzal, mental, emoţional; observaţia autorului), ceea ce înseamnă reîntoarcere. Este asemenea unui cordon de gumă.

Priveşte, te poţi întoarce cu mii de ani în trecut dacă, de pildă, călătoreşti în vis în epoca Egiptului,. Ori mergi mai în urmă şi dacă e posibil şi pe alte planete. în acest caz, atunci când părăseşti sfera pământească şi ieşi în afara structurii temporale, vei putea fi adus înapoi. Să presupunem că tu eşti în alte dimensiuni, atunci şnurul de argint aduce iarăşi înapoi toate corpurile, toate fragmentele sufleteşti, asemenea unui cordon de gumă.

S-ar putea spune (râde) că este precum lesa pentru câini. Ai voie să alergi, chiar să fugi mai departe, dar când domnişorul are nevoie de tine - de corpul spiritual cu experienţa lui - atunci el va chema sufletul înapoi.

Eu cred că aşa am descris pe înţeles principiul originar al şnurului de argint.

Chiar şi corpul fizic este legat de acesta. Dacă vin acum - în calitatea mea de înger al morţii, pentru a desprinde sufletul, trebuie să fiu atent ca mulţimea de şnururi să nu se amestece formând vreun nod, ci totul să rămână în ordine. Prin asta cred că ţi-am răspuns la întrebarea despre oase şi oscioare, care sunt sortate în unele culturi cu mare exactitate. Se întâmplă asta în ideea de respectare a ordinii. Totul trebuie să fie în ordine, să fie aranjat într-o frecvenţă şi într-o direcţie.

De aceea eu sunt atent ca cel care pleacă să nu fie cuprins de dezordine. Şnurul de argint poate fi comparat cu cordonul ombilical, pe care eu, prin ajutorul divin, îl tai. Şi dacă aici nu se află totul în ordine, este foarte posibil să rămână netăiat vreun şnuruleţ. Poate că nu l-am observat ori chiar l-am uitat

Aşa ceva se poate întâmpla atunci când un om face anumite experimente, pe care voi le numiţi oculte. în astfel de cazuri se ajunge la scindări ale sufletului, intrând în acţiune şi forţe întunecate.

La fel se întâmplă şi în cazul fenomenelor temporale ori dimensionale, ca de pildă cele din zona pe care voi o cunoaşteţi sub numele de Triunghiul Bermudelor. De asemenea, există oameni de ştiinţă care fac experimente cu magnetismul. Astfel pot fi influenţate părţi ale diferitelor corpuri spirituale, ceea ce

conduce, chiar dacă într-o măsură foarte mică, la prejudicierea unor fragmente ale sufletului.

Prin urmare, dacă rămâne netăiat un mic şnuruleţ printre multele şnuruleţe tăiate, aceasta poate să conducă la menţinerea legăturii cu Pământul. Şi acum fii foarte atent: să presupunem că aş fi uitat un şnuruleţ de-al tău, iar tu eşti în Egipt ori chiar în evul mediu în timpul ciumei; în acest caz sufletul, dacă intră într-o nouă viaţă, intr-un nou corp, poate să aducă cu sine în noua viaţă semne de ciumă. Sufletul îşi spune: „Pot să-l duc după mine", şi ia cu el acest şnuruleţ într-o viaţă nouă. Din acest motiv se întâmplă ca ceva din epoci străvechi să fie luat şi adus în timpurile noi.

Prin urmare este foarte importantă ordinea în care se află şnururile, legăturile. Nu este însă vorba de şnururi reale, ci de legături energetice, care arată ca nişte şnururi. în fapt este un cordon de lumină, asemenea unei raze laser.

Dar, spune-i plastic, în cuvinte, şnur, pentru că am ales acum această denumire. El va li alb, luminos, căci este legat de substanţa divină - de energie. Este, să spunem, o metamorfozare a forţei originare divine. Eu separ, să spunem aşa, aceste şnururi. Dacă ai fi un specialist în aparatură radio, ţi-aş spune că legătura este întreruptă. Este deconectată frecvenţa, forţa care luminează a respectivei legături. Iar eu manevrez acest comutator.

Mai simplu spus: eu despart în două. Şi apoi tu vii şi mă întrebi: „Ei bine, ce faci cu asta? Arunci şnururile la gunoi sau ele sunt din nou legate?"

Pentru a înţelege mai bine, consideră că eu le tai. Dar ce să fac eu cu resturile? Mai degrabă priveşte

şnurul ca pe o undă radio, o undă frecvenţială, iar eu deconectez, întrerup legătura. Intervenţia în zona frecvenţei se produce prin suflet. Asta înseamnă că şnururile sunt trase pe vaporul sufletelor, în conştiinţa sufletească - ca şi cum ar atârna o ancoră de ele, şi anume diferite corpuri spirituale. Acestea, cu experienţele lor - atâta vreme cât sunt spirit - se varsă în structura sufletească. Corpul, construcţia materială, carnea, rămâne şi se descompune în părţile componente ale materiei. Acesta este procesul.

îmi imaginez ca mul oii altoi *dintre cititori se întreabă acum: „Ce câştig eu din faptul că ştiu că există o fiinţă, exe se ocupă de moarte; ai ce mă ajută să ştiu că odinioară am trăit în Rusia ori în China şi că am fost tocilar; îa ce foloseşte să ştiu că mine tragem, dintr-ozonă extraterestră, că ăummâţii stăpânesc lumea, dacă eu am probleme de cuplu, certuri cu vecinul ori conflicte cu şeful, poate că simt şomer sau încerc să fac mare un copil obraznic? Ce sfaturi îl pot fi date unui astfel de om?*

Această cunoaştere prezentată aici nu ridică piedici, ci deschide orizonturile. Gândeşte-te că celulele omului sunt precum picăturile de apă într-un râu. Ele sunt umplute, sunt completate. Astfel, câteva picături de apă aflate singure într-o găleată se evaporă, seacă. Dar un număr mare de picături face ca găleata să se umple.

Acest răspuns nu este nici pe departe suficient. Oamenii vor accepta această cunoaştere ori o vor respinge. Aceia care o vor accepta vor fi conştienţi de ea şi vor medita asupra ei. Vor face chiar mai mult, o vor dezvolta, o vor extinde şi o vor depozita. Astfel, tu nu vei fi singur.

Pe lângă cunoaşterea răspândită prin cărţile tale, există şi cunoaşterea altor persoane care îşi desfăşoară activitatea în această direcţie - psihologi, terapeuţi, medici, cercetători şi scriitori. Cu toţii servesc omului în acumularea de cunoaştere. Prin urmare, aceasta se dezvoltă şi se desăvârşeşte.

Uită-te de pildă la un om care are datorii. Dacă în cele din urmă acestuia îi devine foarte clar că nu bancherul l-a adus în situaţia în care se află, ci el însuşi a ajuns acolo prin comportamentul său greşit, poate să intervkiă o schimbare. Şi tot la fel, o bancă nu poartă întotdeauna vina pentru distrugerea unei întreprinderi, ci proprietarii ei. Dacă aceştia şi-ar recunoaşte vina, atunci oamenii ar primi un ajutor de nădejde.

Vei întâlni mereu oameni care absorb cunoaşterea în ei, pentru a o spori şi a o folosi în interesul lor. Va exista, de asemenea, grupul acelora care consumă cunoaşterea, vorbind despre ea la o bere. Şi vor fi şi aceia care o vor respinge. Dar tocmai în cazul acestora din urmă, care au citit cartea dar totuşi resping

cunoaşterea, ea poate să aibă o mare valoare prin faptul că o poartă în structura lor, în nucleele celulare ale apei moleculare. Şi este posibil ca ea să nu aibă efect în această viaţă, dar să joace un rol important într-o viaţă viitoare, în care se va dezvolta.

Aceasta informaţie nu îl va ajuta pe acela care nu are treabă» dar îi va £ de folos aceluia care nu are un loc de muncă, căci el începe să mediteze. Să gândească: „De ce mi s-a luat munca? Pentru că sunt un nimic ori o nulitate? Sau poate că am nevoie de această jumătate de an, de acest an pentru a medita?"

Aminteşte-ţi că modul în care-mi aleg cuvintele este foarte complex. De pildă, acela care nu are treabă este individul eliberat de muncă, cel căruia i s-a luat o povară. Iar aceluia care este fără loc de muncă, prin aceasta i s-a luat probabil conştiinţa cum că el este bun, căci în realitate el nu este atât de valoros, întrucât în sfera activităţii sale zilnice de până atunci a fost intr-adevăr o nulitate. De aceea, şomajul reprezintă uneori repaos, pregătire pentru ceva nou. Dacă omului îi este adus ceva nou - de pildă prin această carte, care reprezintă o premieră pe Pământ, fiind cea dintâi în care un om comunică cu mine, cu moartea - atunci acest nou se poate maturiza în conştiinţa omului. Nu trebuie să fie imediat transformat. Timpul nu joacă în acest caz nici un rol. Dar el facilitează furnizarea a noi suplimente de gândire, trimiterea a noi impulsuri. Acest aspect este relevant.

în acest punct ne întoarcem la întrebarea ta anterioară: „Ce *ai schimba tu pe Pământ?"*

Eu aş anula această deviere a omului către altceva, pentru ca oamenii să poată medita asupra sinelui propriu şi asupra originii lor. Căci dacă vă gândiţi la asta, o să vă vină în minte cum de vă aflaţi pe această planetă. Cei mai mulţi oameni nu cunosc răspunsul.

Privind lucrurile din această perspectivă nu este înfiorător faptul că lumea este guvernată de oameni care nu au idee care este rostul vieţii; că legile omeneşti sunt făcute de persoane care nu au cunoştinţă de legităţile cosmice; că bolnavii sunt trataţi de medici cărora le sunt necunoscute adevăratele cauze ale bolilor?

Totuşi ce face acum cititorul cărţii tale?

Acela căruia i-a murit copilul nu-şi găseşte alinare numai pentru că îţi citeşte cărţile. Dar dacă îşi dă seama că îşi

poate exploata calităţile de medium şi intuiţia, atunci va putea să ia contact cu spiritul copilului său şi să-l întrebe ce mai face, unde este, ce-şi doreşte şi ce sarcină are de îndeplinit acum.

Cam atât pot eu să-ţi spun. Tu nu le vei pune la dispoziţie oamenilor care sunt pregătiţi să studieze un compendiu de cunoaştere acumulată, ci ar trebui să încerci să ridici probleme, astfel încât ei să înceapă să gândească singuri. Aceasta reprezintă lărgirea orizontului conştiinţei umane.

De aceea nu se poate răspunde într-adevăr detaliat la această întrebare, căci depinde de istoria fiecărui suflet.

Omului trebuie să-i pui la dispoziţie un mecanism de dirijare, pentru ca el să înceapă să fie autonom, pe proprie răspundere, şi să-şi dea seama că dacă simte, dacă este senzitiv, va putea simţi durerea şi va primi răspunsul la întrebarea sa cum de a ajuns în această situaţie.

Dar starea actuală a Pământului este alta. Cei mai mulţi nu vor să se mişte, deşi planeta se mişcă. Şi dacă oamenii nu vor să aibă cunoaşterea, atunci vine cunoaşterea către ei şi îi provoacă.

Forţele luminii le întind de bunăvoie mâna oamenilor, sufletelor, pentru a-i trage împreună cu ele în sus. Dacă nu vor să apuce mâna, atunci automat intră în joc forţa luciferică şi ne degrevează pe noi. Ea îi chinuie pe oameni atât de tare, până când aceştia vor să privească în cele din urmă către lumină. Şi dacă tot refuză, atunci Lucifer se va ocupa de ei. Este libera alegere a omului sau a sufletului.

Mulţi oameni nu vor să înveţe, şi chiar dacă Dumnezeu le-ar sufla direct în faţă, ei tot nu ar vrea să-l asculte. îmi mai amintesc o dată de catastrofa cu valul de inundaţii *(Asia; observaţia autorului),* cu *micul v*al potopitor, căci a fost un baby-val în comparaţie cu ceea se aşteaptă în anii următori pe coastele voastre. Omul, care se apreciază pe sine atât de mult, conside- rându-se culmea Creaţiei, omul care zboară în spaţiul cosmic şi care trimite digital informaţii pe tot globul, nu a putut să se apere de apă. Şi nici nu era nevoie să o facă. Ar fi fost suficient să alerge către interiorul coastei, precum animalele.

Acestea din urmă, care sunt considerate de om ca situându-se cu o treaptă mai jos decât el, dimpotrivă, au supravieţuit - cu excepţia celor care erau legate ori închise în case şi care nu şi-au putut urma instinctele.

Acum eu voi acţiona cu toată puterea mea. Şi voi fi neîndurător, căci îmi voi îndeplini sarcina într-un mod corect. Pentru mine este totuna dacă iau un suflet, un milion ori un miliard. Câteodată am desprins chiar sufletele a planete întregi, atunci când acestea au explodat ori au intrau în coliziune cu altele. Nu mă sinchisesc de un miliard de oameni.

Mai gândeşte-te o dată la asta: trufia precedă căderea. Pieirea omului se va produce pentru că el nu mai ascultă vocea sa interioară - aşa cum fac animalele, de pildă. De aceea eu îţi spun astăzi în calitate de *înger al morţii:* nu-mi va fi milă de oamenii şi de sufletele pe care le voi lua, căci fiecare suflet - precum şi fiecare animal de pe Pământ - primeşte semne. Şi cine nu vrea să audă şi nu vrea să vadă aceste semne, acela le va simţi.

Acum câţiva ani, când ai zburat în America, îngerul tău păzitor ţi-a dat un semn, ţi-a transmis un sentiment că nu trebuie să zbori. Tu ai auzit asta, ai luat o altă cursă iar cutremurul i-a afectat pe alţii, nu pe tine. Aşa lucrează fiinţele spirituale cu oamenii.

Prin urmare, nu eu - moartea „cea rea"- sunt vinovat de destinul omenirii, ci oamenii înşişi, care din lipsă de judecată şi din ignoranţă nu vor să vadă spiritualul, iar prin aceasta devin răspunzători de împuţinarea lor.

Munca noastră comună, dragul meu Jan, constă în ridicarea de probleme, la care trebuie să răspundă omul însuşi. Din acest motiv strategia ta de a întreba omul este bună, căci astfel îi stârneşti curiozitatea. Doar dacă îi este trezit interesul va vrea să primească răspunsul. Cărţile şi cunoaşterea care există într-o mare varietate vor constitui răspunsul - răspunsuri aşteptate cu curiozitate de om.

Noi ştim astăzi că forţa gândurilor este decisivă. Este util faptul că omul învaţă să se comporte intr-un mod conştient cu gândurile sale şi cu cuvintele sale? Există noţiunea de Jgiena gândurilorCe crezi *tu* ***despre asta? Ar*** *putea £ acesta m imbold către m mod de viaţă conştient?*

Da şi nu. Este vorba de alegere. Cine are de ales - aşa ziceţi voi oamenii - are şi bătaie de cap. Pământenilor, începeţi să vă alegeţi cuvintele conştient! Acesta este prima etapă în ceea ce întreprindeţi. Apoi, pasul cel mai eficient va fi să scoateţi din circuit unele cuvinte. Va fi simplu. Veţi

începe prin a nu le mai rosti, întrucât ele nu se mai află în voi. Omul trebuie să înceapă să se orienteze către sine, să fie în sine şi cu sine, să lucreze cu sine, şi să considere asta drept un principiu; începe să alegi acele cuvinte pe care nu mai vrei să le foloseşti şi elimină-le.

Televizorul, telefonul mobil, telefonul de acasă şi tot ceea ce pluteşte prin eter implică o mare varietate semantică, o diversitate nefolositoare care încarcă Pământul până la refuz. Acesta este gunoi. Gunoiul frecvenţei.

Din acest motiv cuvintele trebuie, într-o primă fază, conştient selectate, apoi în etapa a doua pur şi simplu scoase din rostire, iar ulterior şi din gândire. Astfel, prin reducerea vocabularului se optimizează contextele semantice. Sună paradoxal, dar este foarte simplu.

Omul ar trebui să se străduiască să vorbească mai puţin - era să spun că omul ar trebui să nu mai vorbească. Asta e o poveste interesantă.

Nu cumva există şi un cult - gândeşte-te la asta - conform căruia într-o zi este parcurs doar un anumit număr de paşi şi asta pentru a verifica încotro mergi şi ce rost are drumul tău? Tot aşa, ar fi recomandat să te gândeşti odată să numeri cuvintele pe care le rosteşti într-o zi. Vei constata că multe dintre ele nu ar fi trebuit rostite. Căci erau lipsite de sens.

De aceea fă o verificare şi în cazul tău: Cât de mult vorbeşti, cât de mult sens se află în spatele cuvintelor tale? Trebuie să le gândeşti sau doar să le pronunţi? Dacă alegi această cale, gunoiul se împuţinează. Este un procedeu simplu.

El reprezintă adeseori o orientare către sine doar a acelora care fac asta pentru a avea ei înşişi succes.

Fiecare om ar trebui, însă, să-şi postuleze pentru sine că ceea ce spune trebuie să conţină şi sens.

Exact acesta este motivul pentru care în multe temple din lume este păstrată tăcerea. Există un minut de tăcere pentru a gândi şi a-ţi aminti. Acestea sunt premisele procedeului respectiv, care, fireşte, au ajuns să fie uitate.

Priveşte de pildă, meditaţia - care prin accepţiunea sa, presupune tăcere pentru aflarea sensului. Omul ar trebui să înţeleagă că ceea ce este gândit, este procesat electrolitic. Asta înseamnă: odată gândit - devine pentru totdeauna liber. E vorba de gânduri de ură, de mânie. Mânia gândită este

precum mânia trăită; a striga la mânie este precum ai trece la fapte. înseamnă aproximativ acelaşi lucru, căci în starea de mânie se acţionează poate de milioane de ori, dar se gândeşte de miliarde. Gândirea de miliarde de ori este comparabilă cu acţiunea, chiar o depăşeşte. Din acest motiv cuvintele ar trebui să fie intenţionat sortate şi unele eliminate apoi din gândire, astfel încât nici să nu mai fie pronunţate. Asta nu înseamnă că foloseşti mai puţine cuvinte, ci că pe unele nu le mai gândeşti - nu mai gândeşti în mânie, dacă eşti furios. Nu-ţi imagina că prin asta gata, sentimentul respectiv dispare. Dacă eşti mânios nu vorbi, pentru a lăsa armonia să domnească, până când tu îţi vei fi găsit din nou liniştea; căci va fi din nou pace.

Este o tehnică ce poate fi învăţată. Ar putea constitui un domeniu profesional pentru terapeuţi. Ar trebui să te gândeşti că atunci când există furie, această mânie de o frecvenţă mai înaltă poate fi comparată cu frecvenţa divină, asemenea umbrei cu lumina. Ar trebui să i se explice omului că e momentul să pornească prin exerciţiu din nou către frecvenţa luminii, să devină capabil să alunge furia, ura din cuvintele sale, pentru ca ele să nu fie trăite în viaţă. Acest lucru se realizează pe cale energetică, prin energia pe care omul o emană din sine.

Exprimat mai simplu: Dacă te năpădesc gânduri triste, lasă-le să iasă din tine, lasă-te străbătut de curgerea lor. Este o tehnică nou apărută, care însă prin simplitatea ei poate fi uşor însuşită, fiind foarte eficientă. Dacă te cuprinde mânia, las-o să iasă afară fără să te opui. Lasă să iasă ura, furia, fă ca ele să nu mai stea în tine şi abordează situaţia cu calm, pentru a o putea rezolva uşor.

Astfel privite lucrurile, nu este vorba doar de a gândi pozitiv, ceea ce după mine reprezintă *„obiceiuri învechite”,* nu este suficient să te uiţi în oglindă şi să te simţi atractiv. Este vorba de situaţia în care răul devine bine în şinele omului sau cel puţin ajunge să se transforme - încercarea este cea care contează.

Şi dacă tristeţea ta este foarte adâncă, încearcă să o transformi în bucurie - chiar dacă nu reuşeşti să faci asta decât pentru un minut. Dar, pas cu pas, vei reuşi să lungeşti această fază, astfel încât omul se va afla mai mult ca niciodată într-o stare de bucurie. întotdeauna când te cuprinde tristeţea şi deznădejdea, transformă-le în bucurie

şi curaj. La început pentru un minut şi prin exerciţiu, apoi, prin antrenament pentru cinci, zece minute şi aşa mai departe...până când în cele din urmă vei ajunge la starea de bucurie.

Sună nou, pare ciudat, dar este eficient. Este comparaţia în care omul poate intra având drept termen de referinţă starea originară. Eu vin din starea originară şi mă aduc pe mine înapoi către origine. Cu alte cuvinte, când vine umbra, mă aşez la soare. Aşa de simplu merg lucrurile.

Cheia este întotdeauna iubtea! Numai că poţi avea impresia, când te uiţi la tineretul de astăzi, pentru care totul este „cooi,, *şi „super”,* ***că*** *acesta* ***se dezvoltă într-o cu totul altă direcţie. Cum vezi tu această tendinţă?***

Dă-mi voie să râd, căci intr-adevăr ei aşa se comportă: „rece”- dacă tot ai pomenit acest cuvânt *cool.*

Toate situaţiile actuale nu sunt decât strigăte de ajutor ale sufletelor, care nu ştiu cum să trăiască. De aceea se ajunge la astfel de tâmpenii. Sufletul strigă şi vrea să trăiască iubirea, dar mediul înconjurător, societatea şi ceea ce este prezentat la televizor îl supun presiunii, iar el nu se poate abţine. Tinerii nu sunt conştienţi de forţele care acţionează asupra lor.

O problemă o constituie aici şi profesorii din şcoli, care nu mai pot trăi ei înşişi exemplar, nemaiavând la rându-le o identitate clară care să le permită meditaţia asupra legilor spirituale. Chiar şi sufletele profesorilor nu-şi mai urmează planul vieţii, nemaifiind în stare să-i educe raţional pe copii. Mulţi au deja probleme în a mai ţine sub control copiii... Ce să spun eu? Există ţări pe Pământ unde copiii au respect şi sunt mândri că au voie să frecventeze cursurile respective. Dar în cercul tău cultural totul decade, întrucât dascălii şi profesorii nu ştiu de ce se află pe Pământ, care este rostul Creaţiei, respingând o forţă divină - ce o să se aleagă de copii?

Priveşte mai ales părinţii! De la cine au preluat copiii un asemenea comportament? De unde provin copiii şi tinerii care se comportă astfel? Cine face publicitatea şi cine stabileşte trendurile în modă? Copiii? Nu! Ei sunt orientaţi într-o anumită direcţie, pe care tu ai descris-o cu exactitate în cărţile tale. Nu

condamna copiii, ei ştiu cel mai puţin despre aceste lucruri! Este vorba de formatorii de opinie.

Dar fii fără grijă! De câte ori nu s-a schimbat opinia unui popor, iar cei care înainte erau lăudaţi au fost apoi găsiţi spânzuraţi de un copac...

Eu îţi pot spune doar din perspectiva mea - chiar dacă nu ar trebui *(râde):* cunosc planurile vieţilor tuturor oamenilor şi ştiu că se poate ajunge foarte repede la o schimbare a relaţiilor - şi tocmai acest lucru se va produce. Atunci când ţi-ai luat rămas bun de la doamna mai în vârstă din spital, ţi-am spus că vei mai vedea murind încă mulţi oameni şi că odată te vei obişnui şi cu asta.

Tu ai fost?

Dar ce credeai? Bineînţeles că eu am fost... Dar lăsând gluma de o parte, tu nu mă cunoştea! în acest mod pe atunci. *(Acum trei ani am dus-o pe bunicuţa mea la o prietenă, care trăgea să moară şi am făcut acest lucru, căci nu mai găsise alt şofer, iar eu, ca să spun drept am vrut la rândumi să mă eschivez de la acest drum, de la această ultimă vizită la spital. A fost o după-amiază care a smuls multe lacrimi, chiar şi de la mine şi, după ce ne-am luat rămas bun, iar eu alergam către maşină, bunica ieşind la scurt timp şi ea afară, mi-am pus o întrebare pentru mine însumi: „De ce a trebuit să vin şi eu aici şi să-mi iau rămas bun de la biata femeie? Şi am primit promt şi clar răspunsul: „Trebuie să te obişnuieşti cu asta; vei mai vedea încă mulţi oameni murind...")*

Lasă-mă să-ţi detaliez în continuare:

Oamenii sunt o specie interesantă, care poate acţiona diferit de la o zi la alta. Şi tu ştii despre tine - deşi eşti un om blajin - că poţi deveni violent, dacă cineva te-a minţit sau te-a înşelat. Prin urmare şi un popor se poate revolta atunci când îşi dă seama că a fost indus în eroare. Mai mult nu o să-ţi spun pe tema asta.

Priveşte acum copiii din această perspectivă. Dacă ai putea vedea sufletele, ai fi sfâşiat de milă să vezi cât de sărace sunt acestea fără iubire. Priveşte-i şi pe copiii supraponderali. Le lipseşte iubirea, de aceea mănâncă prea mult.

Şi ţie ţi-a lipsit într-o situaţie sau alta. iubirea ori nu ai putut sau vrut să o accepţi venind din anturajul tău, şi ai procedat prosteşte. Dar te-ai aprins mereu, te-ai întors către bine, pentru că tu posezi cunoaştere.

Să fii mânios e în regulă, poate conduce uneori către o schimbare. Dar o mânie de durată nu este de folos, căci sufletul suferă de foame şi în final nu mai luminează.

Ce poate omul să facă atunci când se aăă într-o situaţie de viaţă grea -fie şomaj, supraponderalitate, lipsă de prieteni, criminalitate, vreo patimă (droguri, fumat, alcool, jocuri...)?

Totul începe de la iubirea de sine! Intr-o astfel de situaţie e vorba de sărăcie sufletească, pe care o produce chiar sufletul însuşi - dintr-o sumedenie de motive. Este de folos dacă sufletul transformă această sărăcie în bogăţie interioară şi îşi regăseşte echilibrul interior în iubire, demnitate, sănătate, fie cu ajutorul oamenilor buni, fie apelând la ceea ce voi numiţi *terapeuţi.*

Cum se poate pune în mişcare iubtea de sine?

începe din interior. Dacă un om se simte bucuros, atunci el poartă asta în afară prin culori vesele. El apare îngrijit în înfăţişarea sa exterioară. Dacă cineva se simte slab şi lipsit de putere, chiar fără perspectivă, acest lucru se va vedea şi în exterior, căci acesta reflectă interiorul.

Omul se poate îmbrăca, spre exemplu, frumos şi îngrijit, ceea ce va fi observat şi de cei din mediul său înconjurător - dar există şi suficient de mulţi oameni care pun mare preţ pe un exterior îngrijit, dar în interior sunt leneşi şi falşi.

Trebuie început de la gânduri.

Aşa cum descriam anterior...

Gândurile sunt cauza tuturor acţiunilor, împreună cu sentimentele. Observă-ţi gândurile şi sentimentele, ceea ceti spun ele. Observă o anumită situaţie de viaţă - de pildă din existenţa profesională ori de cuplu - şi pătrunde înăuntrul ei cu sentimentul. Acţionezi după sentiment, după ceea ce-ţi spune intuiţia - care adeseori este îngerul tău păzitor ce doreşte să te ajute? Verifică-te pe tine, ceea ce vrei şi compară cu ceea ce faci. De ce faci ceva ce nu vrei?

Lucrează la asta pentru a deveni liber, autonom în gândire şi în acţiune!

Fii atent la gândurile tale! Dacă ele te constrâng să în- genunchezi, îţi spun: *„Tu oricum nu poţi face acest lucru!”,* atunci probabil că a fost o fiinţă întunecată, care trăieşte din energia ta. Vrei ca ceva să trăiască din energia ta şi să-ţi rămână mai puţin pentru tine şi familia ta? Lucrează la asta. Fii atent la gânduri, şi dacă vin gânduri rele care vor să te abată de la ţelul tău, adu gânduri bune, care să le dea la o parte pe celelalte. La un moment dat fiinţele întunecate pleacă pentru că nu-şi mai primesc hrana - şi anume gândurile negre - căutându-şi o nouă victimă.

Dacă ai în tine gânduri bune, atunci din gura ta vor ieşi şi cuvinte bune, logic. Dacă eşti nemulţumit de viaţa ta, cu greu iese din tine ceva prietenos, politicos sau fericit...De aceea lucrează cu gândurile şi alege-ţi cuvintele conştient şi cu rost!

Pentru a face din nou să se aprindă lumina interioară, această scânteie divină eternă pe care o are fiecare om, pe care o poartă fiecare suflet, aşa cum aţâţi focul suflând în jar, trebuie să te transformi.

Dar multor oameni le este teamă, şcoala, părinţii îi orientează greşit. Peste oameni este răspândit întunericul astfel încât omul ajuns la maturitate rămâne cufundat într-un întuneric pe care singur şi l-a ales, dar care este totodată un întuneric dogmatic, creat de oamenii din jur şi de societate.

întotdeauna există, însă, posibilitatea eliberării. Nimeni nu este singur - fiecare are cel puţin un înger alături. Trebuie doar să-l rogi, iar el îţi va da...

Să rămânem tot la această temă. Dacă facem o comparaţie între societatea de astăzi, incluzând nu mimai tineretul, ci şi adulţii, şi cea din anii douăzeci, treizeci şi până la cinzeci ai secolului XX, se vede clar cât de îngrijit, curat şi frumos se îmbrăcau oamenii pe atunci. Constatăm astfel că noi tindem către murdar, dizarmonic şi neîngrijit Asta are de-a face cu iubirea de sine, mai bine zis exteriorul vulgar arată cum este omul. în interior...

Dacă îţi întreţii şi îţi îngrijeşti corpul - cu apă, uleiuri şi alifii, având grijă de păr şi purtând îmbrăcăminte frumoasă - şi transmiţi altora o imagine îngrijită, asta înseamnă că ţi-ai demonstrat ţie însuşi că ai demnitate.

Acum priveşte opusul, uită-te către ceilalţi: ei sunt neîngrijiţi; nu se spală regulat; se plâng că nu au suficienţi bani pentru a-şi putea cumpăra ceva nou... Dar asta este greşit, există întotdeauna o cale, doar nu trebuie să porţi haine din aur...

Nu ţi-a atras atenţia faptul că mai ales oamenii neîngrijiţi fumează mai mereu? Pentru tutun au bani, dar nu şi pentru îmbrăcăminte curată...

De reţinut este faptul că un exterior neîngrijit arată că omul nu se respectă, pe sine. El nu se iubeşte. Şi să vezi, dacă un om neîngrijit se îndrăgosteşte, atunci poate dintr-o dată să fie curat şi aranjat. Asta indică faptul că până atunci el nu s-a iubit şi pentru el nu a avut nici o valoare să fie frumos.

Acum pe Pământ este un timp în care este exteriorizată exact această stare de neîngrijire, de vulgaritate. Şi la toate se adaugă şi muzica, ce nu te lasă să ajungi în culmea bucuriei, ci te face monoton, leneş, agresiv şi chiar debusolat, care îţi ia şi ultima forţă - o muzică proastă. Astfel că totul se află în mişcare rapidă şi este confuz. Toţi aleargă, dar nu trec niciodată linia de sosire. O stare rea. O stare în care lipseşte sufletul.

Ceea ce s-a întâmplat în ultimii ani şi stadiul în care vă aflaţi acum înseamnă prăbuşirea culturilor. Dar crede-mă: această decădere se va schimba din nou şi oamenii vor deveni conştienţi de asta - chiar dacă o vor face cu o anumită vanitate. Iar eu văd din nou un început pozitiv.

Măcar atât...

(râde) Şi aşa se revine. Să privim către un bun obicei al romanilor - l-aş numi chiar arta de a face baie. Sau la greci, arabi ori fenicieni. Acestea au fost culturi ale curăţeniei, prin modul în care s-au prezentat în interior şi în exterior. Dar şi pe atunci au existat bineînţeles popoare înţepenite în murdărie şi care erau pe deplin primitive. Avem de-a face din nou cu polaritatea de pe Pământ, căci fiecare are şansa de a scăpa de murdărie.

în ultimii ani a *existat o tendinţă în cercul nostru cultural*

de a *purta îmbrăcăminte neagră. Din fericire s-a renunţat la asta, dar există două popoare eжe poartă predominant negru. Ce trebuie să ne spmă nouă acest lucru?*

Negrul înseamnă o mascare. Ei se ascund sub îmbrăcămintea neagră ori sub veşmintele religioase pentru a avea un anumit grad de invizibilitate. Nu le face plăcere să fie văzuţi şi se ascund în această culoare ori în spatele ei.

Şi, de asemenea, pentru a *nu trebui să-şi arate sentimentele...*

Totul lipseşte...Ei aleg culoarea neagră şi refuză provocarea culorilor. Căci culorile cer. Negrul nu cere» acoperă.

Priveşte, soarele acestei zile îţi cere să ieşi din casă şi să te bucuri de natură. El spune: *„Priveşte asta!"* şi sufletul se bucură. Totuşi mulţi oameni nu suportă strălucirea, nu suportă frumosul.

Oamenii care poartă întotdeauna negru - dar şi tonuri de gri - se ascund.

Acesta este un adevărat joc de-a v-ati asctmseîea...

Bineînţeles că la o ocazie festivă poţi purta un costum negru îngrijit. Acesta este un atribut al eleganţei. Dar există o diferenţă între o ocazie care implică obiceiuri sociale sau religioase şi unde este binevenită o astfel de îmbrăcăminte neagră şi purtarea permanentă, în speţă faţă de ceea ce se ascunde în spatele acesteia.

Din acest punct de vedere devine din nou interesant domeniul meu de activitate - înmormântarea. în sfera voastră culturală, cu ocazia unei înmormântări se poartă haine negre, în alte locuri însă, se poartă albul şi se sărbătoreşte cu bună dispoziţie; oamenii privesc ntoartea râzând, ceea ce mi se pare chiar simpatic..., căci ştiu că sufletului nu poate decât să-i fie bine. Ei nu plâng, ei râd şi dansează. De aceea, negrul nu este întotdeauna asociat cu ideea de moarte, şi albul poate să însemne pieire.

Gradul de abrutizare din societatea noastră, abordarea sexualităţii fără existenţa iubirii, aspectul neîngrijit, muzica agresivă şi fără valoare dau impresia că partea întunecată a

Creaţiei este cea exxe le produce.

Aşa este, în epocile de transformare profundă partea negativă este întotdeauna mai puternică. Dar ea va slăbi din nou, după o perioadă mai lungă. Transformarea presupune schimbare. Schimbarea ia naştere prin interacţiunea ambelor forţe polare. Această interacţiune este necesară. Când procesul de schimbare a Pământului se încheie, forţele întunecate se retrag din nou, căci scopul - în acest caz progresul Pământului - a fost atins.

Cum stau Menirile cu drogurile?

Acestea sunt vechi de când lumea. La noi, în lumea spirituală nu există aşa ceva. Drogurile au fost tot mereu consumate.

încă din vremuri timpurii ale omenirii se ştia, de cele mai multe ori prin încercare, care plante sau chiar fructe, ciuperci ori rădăcini aveau un efect stimulator.

în acest mod s-a dezvoltat din timpuri străvechi ceea ce voi numiţi astăzi şamanism, prin care oamenii încercau cu ajutorul plantelor să capete o privire de ansamblu asupra tărâmului spiritual, pentru a afla viitorul, precum şi trecutul.

Problema în cazul folosirii unor astfel de substanţe stimulatoare este că se poate arunca o privire în lumea spirituală - compară asta cu o cortină care devine treptat transparentă - dar aceia care folosesc narcoticele pot să vadă doar fiinţe şi regiuni ale nivelului spiritual inferior. Este locul sufletelor şi al fiinţelor spirituale care nu vor să progreseze şi care, de cele mai multe ori, nu au intenţii bune atunci când intră în contact cu oameni care fac experimente cu droguri.

Adeseori apar decedaţi care se ţin fixaţi de materie şi nu vor să progreseze şi care se bucură că un neştiutor, un nechibzuit stă deasupra unei scânduri de lemn ori a unui pendul şi prin stimularea de care vorbeam anterior ia contact cu ei, povestindu-i tot felul de prostii. La început astfel de fiinţe ştiu să spună lucrurile pe care respectivul doreşte să le audă, căci de cele mai multe ori aceste suflete pierdute nu au pe nimeni cu care să poată vorbi, doar aşa primind atenţie. Şi pentru că sufletele atrase de şamanul care lucrează cu narcotice sunt suflete inferioare, care nu

se desprind de materie, ele provoacă derută pentru o lungă perioadă de timp, ceea ce se poate ulterior constata în cazul tuturor oamenilor care consumă stupefiante. Sufletul este confuz.

Dacă şamanul lucrează fără aceste substanţe stimulante, atunci poate să pătrundă în nivelurile mai înalte ale spiritului.

Se observă în comportamentul aceluia care consumă droguri că alunecă în continuare în întuneric. îşi pierde râsul, devine tăcut, se ascunde, iese din ce în ce mai puţin la lumina soarelui, îşi pierde creativitatea, comunică mai puţin.

Jan, tu vezi la tine însuţi, dar şi la mediumurile cu care lucrezi, că voi sunteţi întotdeauna veseli şi bine dispuşi, chiar şi atunci când se produce contactul cu mine şi eu încep să vorbesc prin mediumuri. Cum de se întâmplă astfel? Pentru că noi suntem fiinţe spirituale şi luminoase superioare şi purtăm bucuria în noi - şi iubirea. Asta transferăm asupra acelora care sunt în contact cu noi. Tu recunoşti sufletul care acţionează prin medium după umor, după felul în care emite lumină mediumul, după strălucirea sa. Şi poţi să-l compari cu cineva care se lasă pradă întunericului...

Ce poate schimba un om care are permanent nevoie de bani? Dacă i se împrumuta aceşti bani ei dispar din nou, căci el nu ştie cum să umble cu ei, pentru că de cele mai multe ori nu vrea să schimbe nimic şi nu doreşte să se mişte. în majoritatea cazurilor este dată vina pe guvern, pentru ca aceşti oameni nu vor să recunoască faptul că sunt pur şi simplu leneşi sau inflexibili. Cum priveşti tu subiectul acesta al nevoii de bani?

Nevoia de bani reprezintă înainte de toate o probă, pentru a vedea cum se comportă cel ajuns la nevoie. El poate deveni autodistrugător sau poate spune: *„Voi pomi pe căi noi."* Adeseori se întâmplă, însă, ca el să o apuce pe drumuri greşite şi să le ia ceva altora - să devină criminal. Alţii, dimpotrivă, se resemnează şi devin cerşetori, deşi sunt inteligenţi, în putere şi au capacitate de muncă; ei preferă să păgubească statul.

Acum ar mai exista şi varianta ca persoana, conform planului vieţii sale, să nu ajungă niciodată să aibă prea mulţi bani, căci sufletul a ales să fie aşa. Se poate ca el să fi luat o astfel de decizie pentru că în viaţa anterioară a luat banii altor oameni, iar acum doreşte să simtă cum este să fii

înşelat. Şi aceasta este o variantă...

într-un asemenea caz, însă, când tu ai ales sărăcia, examenul constă în a te comporta corect şi a nu o apuca pe un drum greşit. Acela care are mulţi bani trebuie să treacă un examen şi mai mare, şi anume să ştie să se comporte corect cu banii. îi împart cu alţii ori îi ţin grămadă numai pentru mine? îi ajut pe ceilalţi oameni sau mai degrabă o ţin tot în chefuri?

Banii sunt întotdeauna o provocare - fie că e vorba de sărăcie ori de bogăţie. Ambele stări te pun întotdeauna în faţa unei decizii, dacă te comporţi cum trebuie în starea respectivă sau aluneci în întuneric, în zona criminalităţii. Dacă cineva obţine mulţi bani prin înşelăciune, el nu se va bucura de ei, căci înseamnă că a servit umbrei Creaţiei, s-a lăsat păcălit de examenul îngerului şi nu a promovat acest examen. El trebuie să revină intr-o nouă viaţă şi să repete examenul.

Fiecare om trebuie să-şi analizeze situaţia şi să caute soluţii. Cum ar fi, poate, mutarea într-un alt loc ori desprinderea de modelele vechi de gândire şi lucru. Poate trebuie învăţată o altă deprindere, o nouă meserie. Dacă este făcut un astfel de pas, banii pot să reapară. Căci cum spune o vorbă pământească, *„doar prin muncă îţi atingi ţelul!"*

Eu cunosc acum oamenii şi constat tot mereu că mulţi nu folosesc potenţialul care se ascunde în ei sau o fac în mică măsură, sperând ca altcineva să rezolve în locul lor problemele pe care ei înşişi le-au cauzat. Aceasta este o credinţă greşită. Doar fiecare în parte îşi poate soluţiona problemele. Rezolvarea nu vine de la Divin, de la îngerul păzitor, ci vine de la omul însuşi. Doar el poate să-şi rezolve problemele.

Să ne întoarcem încă o dată la puterea gândurilor

Ei bine, la noi, în lumea spirituală, vei putea să-ţi vezi toate gândurile pe care le-ai avut în viaţă, îe vei putea auzi şi simţi, căci poţi retrăi situaţiile. Şi vei vedea cum au luat naştere ideiîe din gândirea ta şi cum ele au devenit apoi acţiuni, care fie te-au împins înainte, fie te-au aruncat în spate. Te vei vedea întotdeauna pe tine în calitate de zeţar al cauzelor, de Creator al propriilor tale condiţii de viaţă. Nu se mai poate da vina pe altcineva, căci nimeni nu te-a silit să te

căsătoreşti cu partenerul cu care mai târziu ai devenit nefericit. Nimeni nu te-a silit să rămâi cu el, deşi voi nu mai aveaţi nimic să vă spuneţi. Vezi că tu însuţi eşti răspunzător de destinul tău, de condiţiile tale de viaţa? După aceea - în lumea spirituală - vezi bineînţeles aceste lucruri şi gândeşti: *„Cum de nu am schimbat nimic atunci'?"* Dar este prea târziu.

Din această cauză meditaţia de la care oamenii au fost deviaţi cu succes este aşa de importantă, pentru ca oamenii să se gândească la aspectele vieţii lor, şi apoi să poată analiza conştient o situaţie de viaţă pentru a lua o hotărâre de viitor. Aşa se poate schimba un destin, la origine aflându-se, însă, întotdeauna un gând.

Un gând conţine cel mai mare potenţial de răspundere. Un gând, numai un singur gând te poate face bogat şi fericit sau bolnav şi deplorabil.

Există oameni care au convingerea că se vor îmbolnăvi cândva de cancer pentru că, probabil, vreun membru al familiei a suferit de o astfel de boală. Ei se fixează aşa de puternic în această idee, încât se pot îmbolnăvi într-adevăr de cancer, în- tâmplându-se conform dorinţei lor. Cine seamănă un gând fericit, va putea culege într-o bună zi şi un fruct fericit - mult noroc şi succes. Iar un om care seamănă un gând negativ, întunecat, îşi va culege într-o bună zi, rodul corespunzător, fructul negativ. In această situaţie el însuşi a fost declanşatorul, creatorul acestui fruct. Partea bună a lucrurilor este că acela care devine conştient de gândurile sale întunecate, le poate schimba.

Dacă efectuează schimbarea, se modifică şi înfăţişarea fructului pe care-1 va primi la ceasul recoltei.

Acesta este un mecanism grandios al Divinului! Fiecare om poate să-şi schimbe în orice moment al vieţii sale alegerea, viaţa sa, poate aduce modificări în fiecare zi. Astfel, chiar în acest moment este posibil ca un om să ia o hotărâre care-i va schimba cursul întregii sale vieţi. Şi asta se realizează prin forţa gândurilor, pe care tu le-ai cuprins în cuvinte, le-ai scris şi care sunt preluate acum de un alt om şi transformate. Vezi înlănţuirea din modelul ţesăturii?

Adeseori oamenii uită odată cu trecerea anilor ce au semănat odinioară şi se miră de propriile roade pe care le primesc peste ani de zile.

Baza o constiuie întotdeauna gândurile, felul acestora şi

modul de gândire. Trebuie să existe o gândire conştientă...

Am ajuns la finalul întrebărilor mele şi îţi mulţumesc din inimă că mi-ai statla dispoziţie, pentru a putea să-ţi pun întrebări şi pentru a putea să-mi fac o imagine de ansamblu asupra acţiunii tale şi a întâmplărilor din lumea materiei fine.

Ce ai dori să ne spui la despărţire atât mie, cât şi cititorilor mei - un fel de cuvânt de încheiere?

îţi doresc succes cu această carte! Dar să ştii că succesul cărţii nu îţi revine ţie. El ţine de informare, de multiplicare. Astfel, în imperiul cosmic există dorinţa ca această carte să se răspândească, să se multiplice. Să fie împrumutată şi dată mai departe.Dar, mai ales - şi asta nu din sete de bani *(râde)* - să intre în posesie. Adică să servească la lucrarea şi prelucrarea omului - a conştiinţei sale. Să fie, de asemenea, o carte de lucru în care omul - chiar şi tu - să-şi poată arunca privirea mereu pentru a găsi noi imbolduri.

De aceea cuvântul de încheiere ar putea suna cam aşa: aici nu este sfârşitul, ci este abia începutul! Acum viaţa a primit, poate, un alt sens decât până acum. Prin urmare, tu, cititorule, fii curios, începe singur să cercetezi şi să supui la încercare viaţa. Să devii din nou copil, începe iarăşi să descoperi lumea, religiile, popoarele Pământului, spaţiul cosmic, lumea spirituală şi toată forţa noastră creatoare. Chiar şi eu, o fiinţă nemuritoare, învăţ permanent. Şi tu trebuie să faci la fel.

Acesta este începutul pentru ceva nou!

Rămâneţi cu bine, prieteni.

Ce mai e de spus ?

Ei bine, în mod normal obişnuiam ca la sfârşitul cărţilor mele să fac un rezumat, dar să fiu sincer, recunosc că abia dacă mai e ceva de adăugat la ceea ce a fost prezentat aici. Pe scurt, se poate spune că avem de-a face cu o fiinţă mai mult decât interesantă, care ne-a explicat câte ceva despre sensul vieţii, motivul existenţei noastre şi ne-a povestit multe despre activitatea sa. Găsim astfel confirmarea existenţei unei lumi a materiei fine, legi cosmice, îngeri, demoni, precum şi reîncarnarea. Aflăm detalii despre ridicarea frecvenţei la care este expusă planeta noastră, iar împreună cu ea şi noi, oamenii, despre ce urmări va avea

acest lucru pentru noi toţi. Dar deja aţi înţeles cum stau lucrurile.

Permiteţi-mi de aceea să vorbesc puţin despre mine şi acest proiect. Unul sau altul dintre cititorii mei poate gândi că această carte este cu totul altfel decât ce am publicat până acum. Şi eu pot să confirm asta.

Celelalte cărţi ale mele nu aveau neapărat o tematică cu totul diferită, dar materialul folosit în ele a luat naştere din relatările unor evenimente trăite de alţi oameni ori din date furnizate de diverse organizaţii. Parţial era desigur vorba şi de evenimente trăite de mine, dar pe ansamblu predominau te- mele globale sau cele religioase.

De această dată - în cazul prezentei cărţi - este vorba exclusiv de experienţa proprie a sinelui meu, de un eveniment care poate fi privit ca un impuls şi din care a luat naştere un proiect de cercetare ce a culminat în final în cartea de faţă. Spre deosebire de celelalte opere ale mele de până acum, aceasta este doar cartea trăită de mine, este evenimentul *meu* şi istoria mea personală. Şi pentru mine acest lucru schimbă totul.

Un critic ar putea spune: *„Helsing inventează, fiinţa aceea nu există sau este vreun demon care îl induce în eroare - şi pe cititori odată cu el - totul este o prostie pentru că nu există Dumnezeu şi nici îngeri, nici vorbă de vreun bărbat în negru, de un cosaş...",* şi aşa mai departe.

Excelent. Pot să trăiesc cu astfel de critici. Dacă ar fi vorba de conţinutul unei alte cărţi scrise de mine, aş putea spune că s-ar mai putea discuta despre unul sau altul din enunţuri, despre vreun citat, despre cum l-am expus ori interpretat pe acesta.

Dar în cazul evenimentului relatat mai sus nu mai este nimic de discutat - cel puţin nu pentru mine. Ştiu ce am trăit, ce am văzut şi cât de mult s-a schimbat viaţa mea în urma acestei întâlniri. Şi doar asta contează până la urmă. Se spune: *„Vă veţi recunoaşte după roade..!",* iar roadele mele arată foarte bine (mama îmi spunea mereu că eu sunt aşa o *pomişoarâ...)*

Ceea ce iarăşi poate ar putea fi criticat, ar fi faptul că pe parcursul interviului aspectele privind sentimentele au fost prea puţin discutate, mai precis tema iubirii a apărut prea puţin în dialogul nostru. Acest lucru cel mai probabil ţine de mine şi de

felul în care, ca bărbat, am formulat întrebările cu gândirea

mea raţională. 0 femeie poate că ar fi pus alte întrebări acestei fiinţe...

în tot cazul, un singur lucru vă pot spune cu certitudine: a fost cel mai captivant proiect de până acum din viaţa mea. Eu am călătorit pe o mare parte din planeta noastră, am cunoscut nenumăraţi oameni interesanţi şi am trăit experienţe pe măsură, dar nimic nu se compară cu *omul în negru.*

Cum aşa? Pentru că eu am observat cum mi s-a schimbat viaţa de la momentul accidentului şi al întâlnirii cu el. Nu a fost doar un interviu, un Channeling cu o fiinţă spirituală, care a fost acum editat drept carte; nu. Viaţa mea s-a schimbat; *eu* m-am schimbat. Niciodată nu a fost aşa de bine ca acum. Şi aceasta reprezintă pentru mine cea mai puternică experienţă.

Ceea ce a fost iniţial gândit ca un interviu - şi cinstit vorbind, la început m-a mobilizat curiozitatea - s-a transformat în îndeplinirea unei vechi promisiuni şi într-o muncă la mine însumi. La început m-am gândit: *„Ei bine, pui întrebări şi primeşti răspunsuri interesante".* Şi nu m-am aşteptat să îmi iau în serios rolul.

Ajuns în acest punct a intervenit îndemnul *prietenului nostru în negru* ca eu să lucrez la propria mea persoană - să devin mai liniştit, mai destins, mai paşnic- pentru a fi mereu răsplătit prin noi informaţii şi aspecte ale cunoaşterii. Ceea ce înseamnă că dintr-un proiect de carte acesta a devenit un nou capitol din viaţă, care impune o schimbare a unor moduri de comportament şi o nouă orientare a mea. Şi este bine aşa.

Noaptea, dar şi peste zi, primesc imagini de la el, câteodată propoziţii şi, de asemenea, idei noi; din când în când apar şi teme pentru acasă. Sunt teme referitoare la sentimente şi la comportamentul în situaţiile cotidiene, care necesită hotărâri clare - în plan profesional, familial sau cu referire la mediul meu înconjurător. Este vorba de transformarea practică a cunoaşterii spirituale.

înainte de toate acum mă aflu într-o dispoziţie de a începe lucruri inedite. Pe de o parte păşesc pe un nou tărâm spiritual - de pildă acţiunea *îngerului îngăduinţei* - pe de altă parte mă întorc spre lumea veche şi cunoscută.

Animat de ceea ce am trăit, eu sunt pregătit să investesc din nou în viaţa mea şi în dezvoltarea mea personală, invitându-

vă
şi pe dumneavoastră să faceţi la fel. îndrăzniţi să vă gândiţi la idei noi, să descoperiţi unghiuri de vedere neutilizate şi să experimentaţi în continuare viaţa.

Căci vă spun: viaţa este captivantă, fascinantă şi întotdeauna când te gândeşti că nu te mai poate surprinde ceva, apare ceva inedit.

Acum, ajuns la finalul acestei cărţi, doresc să vă mulţumesc din suflet că v-aţi rupt din timpul dumneavoastră pentru a mă însoţi în această excursie în lumea morţii, şi sper că aţi pierdut un singur lucru: teama de moarte.

Dacă voi mai publica alte discuţii dintre *omul în negru* şi mine într-un volum viitor, nu pot şti acum, căci am deja în minte noi proiecte pe care, de asemenea, trebuie să le transform...

Viaţa este plină de aventură şi deja mă bucur la gândul să pot iarăşi prezenta ceva nou, chiar dacă la încheierea unei căiţi nu ştiu niciodată ce va urma. Şi de această dată nu am nici cea mai vagă sclipire în ce mod ne vom reîntâlni şi ce voi avea să vă prezint. Fiţi însă siguri: va fi cu totul altceva decât de obicei...

în acest spirit închei aici, salutându-vă cu respect,
Al dumneavoastră
Jan